

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOMAN CHAINANI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doğan Egmont

**“Ancak olduğunuzu zannettiğiniz kişiyi
yok ettiğiniz zaman *gerçekten* olduğunuz kişiyi
hayata geçirebilirsiniz!”**

Masal kahramanları yetiştiren İyilik ve Kötülük Okulu'nda, iki iyi arkadaşı masalsı bir macera bekliyor. Pembe kıyafetlere ve cam ayakkabılara bayılan Sophie, okuldan dört dörtlük bir masal prensesi olarak mezun olacağına emin. İnsanlardan kaçıp yalnız kalmayı tercih eden Agatha ise kömür karası saçları ve tuhaf zevkleriyle, Kötülük Okulu öğrencilerine benziyor. Ama işler, düşündüklerinden farklı geliyor... İyi ve Kötünün gerçek benliklerini keşfedecekleri bir okul yılı başlıyor!

New York Times'ın en çok satanlar listesine giren İyilik ve Kötülük Okulu sizi baş döndürücü bir dünyaya davet ediyor. Prenseslik Adabı, Kötülük Tarihi ve Masallarda Hayatta Kalma gibi dersler, iki kafalı sert öğretmenler, çalışkan cadılar ve popüler prenseslerle dolu bu okul size pek de yabancı gelmeyecek.

İYİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU

Özgün adı: *The School For Good And Evil*

Yazan: Soman Chainani

Çizimler: Iacopo Bruno

© 2013 Bu kitap HarperCollins Publishers markası olan HarperCollins Children's Books Akcalı Telif Hakları Ajansı işbirliği ile yayınlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Türkiye yayın hakları:

Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

1. Baskı: İstanbul, 2015

ISBN: 978-605-09-2867-9

Sertifika no: 11940

Çeviri: Serkan Göktaş

Yayına hazırlayan: İlke Afacan

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 E-posta: saris@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raftey.org>

SOMAN CHAINANI

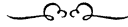
Çizimler:
IACOPO BRUNO

Doğan Egmont

Okunak gelecektir.

www.doganegmont.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İYİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU GİZLENİR
YAŞLI ORMANIN İÇİNDE
İKİ KULESİ YAN YANA YÜKSELİR
BİRİ TEMİZ KALPLİLERE
DİĞERİYSE KÖTÜ YÜREKLİLERE
BAŞARAMAZSIN KAÇMAYA ÇALIŞSAN DA
TEK ÇIKIŞ YOLU
SADECE MASALLARDA

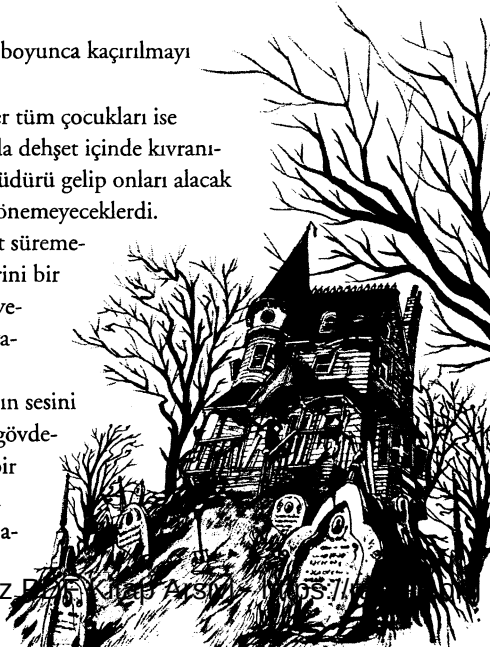
Prenses ve Cadı

Sophie hayatı boyunca kaçırılmayı beklemişti.

Gavaldon'un diğer tüm çocukları ise o gece yataklarında dehşet içinde kıvranıyorlardı. Okul Müdürü gelip onları alacak olursa, asla geri dönemeyeceklerdi.

Asla tam bir hayat süremeyeceklerdi. Ailelerini bir daha asla göremeyeceklerdi. Onları yataklarından çekip alan ve çığlıklarının sesini bastıran, hayvan gövdeli, kırmızı gözlü bir hırsız, o gece tüm çocukların kabuslarına girmişti.

Ücretsiz E-Kitap Arşivi

Sophie'nin rüyalarını ise prensler süslüyordu.

Rüyasında onuruna şatoda verilen baloya gidiyor ve balo salonunda karşısına yüz kadar talip çıkıyordu. Görünürde hiç kız yoktu. Taliplerinin arasında ilerlerken, sonunda ilk defa onu hak eden delikanlıların yanında olduğunu düşünüyordu. Gür ve parlak saçlarıyla, gömleklerinin kumaşını zorlayan kaslarıyla, pürüzsüz ve bronz tenleriyle hepsi de yakışıklı ve kibar görünüyordu. Tam da diğerlerinden daha iyi görünümlü, ıslıl ıslıl mavi gözlü ve sapsarı saçlı, Sonsuza Dek Mutlu Yaşayacağı bir tanesine denk gelmişti ki... aniden ortaya çıkan bir çekiç, balo salonunun duvarını yıktıktan sonra prensleri paramparça etti.

Sophie yeni güne gözlerini açtı. Sabah olmuştu. Ve çekiç gerçikti. Prensler ise rüyadan ibaretti.

"Baba, biliyorsun; uykumu alamadığımda gözlerim şiş şiş duruyor."

"Herkesin dilinde bu sene senin alınacağın var," dedi babası. Bir yandan da biçimsiz bir demir çubuğu odasının penceresine çiviyle tutturmaya çalışıyordu. Penceresi kilitler, sivri demirler ve vidalarla neredeyse tamamen kapanmıştı. "Bana saçlarını kesmemi, yüzünü çamura bulamamı filan söyleyip duruyorlar. Sanki tüm bu masal safsatasına inanıyorum da! Yine de, şuna emin olabilirsin ki, bu gece buraya kimse giremez." Cümlesinin sonunda, ünlem işareti niyetine kocaman bir çatırtı koptu.

Sophie kulaklarını ovuşturdu ve bir zamanlar pek hoş olan ama şu haliyle adeta cadı batakhanelerini anımsatan penceresine kaşlarını çatarak baktı. "Kilitler ha? Bunu daha önce neden kimse akıl edemedi acaba?"

"Neden herkesin aklında sen varsın ki?" dedi babası. Kır saçları terden sıırıslılandı. "Okul Müdürü'nün aradığı şey iyilikse, Günül'de'nin kızından iyisini mi bulacak?"

Sophie gerilmişti. “Belle mi?”

“O kız, mükemmel bir çocuk,” dedi babası. “Değirmende çalışan babasına elleriyle yaptığı yemekler taşıyor. Artanları da meydandaki yaşlı kadına veriyor.”

Sophie babasının sesindeki iğnelemenin farkındaydı. Bir kez olsun babası için güzel bir yemek pişirmemişti; hatta annesi öldükten sonra bile. Bunun için (yağ ve dumanın gözeneklerini tıkaması gibi) gayet makul sebepleri olsa da, tavrının pek kabul görmediğini de biliyordu. Sophie ona özel yemekler pişirmemiş olabilirdi ama kendisinin en sevdiği yemekleri koymuştu babasının önüne: pancar püresi, haşlanmış brokoli, kaynamış kuşkonmaz, buharda ıspanak. Belle’in babası balon gibi şişerken, onun babası ev yapımı kuzu yahnileri ve peynirli sufleleri mideye indirmedeği için zayıf kalabilmişti. Meydandaki yaşlı kadına -o kocakarıya- gelince, her gün aç olduğunu iddia etmesine rağmen, kadın bildiğin şişkoydu. Eğer onun bu hale gelmesinde Belle’in biraz olsun payı varsa, bu yaptığı iyilik değil, en fenasından kötülük sayılırdı.

Sophie gülümseyerek babasına baktı. “Senin de dediğin gibi, tüm bunlar safsatadan başka bir şey değil.” Yataktan kalktı ve banyo kapısını ardından çarparak kapattı.

Aynada yüzünü incelemeye koyuldu. Nezaketten yoksun bir şekilde uyandırılması sonuçlarını göstermişti. Beline kadar inen altın sarısı saçları, her zamanki parlaklığından uzaktı. Zümrüt yeşili gözleri solgun, kiraz kırmızısı dudakları kupkuru görünüyordu. Pürüzsüz teninin ışıltısı bile kaçmıştı. *Ama her şeye rağmen ben bir prensesim*, diye geçirdi içinden. Babası onun ne kadar özel olduğunu anlayamıyordu ama annesi bunu görebilmişti. “Sen bu dünya için fazla güzelsin Sophie,” demişti son nefesini vermeden önce. Annesi daha iyi bir yere gitmişti ve

Sophie'nin de öyle bir yere gitme vakti artık gelmişti.

Bu gece ormana götürülecekti. Bu gece yeni bir hayata başlayacaktı. Bu gece bir masalı yaşayacaktı.

Ve şimdi, bu geceye hazırlanmalıydı.

Öncelikle cildine balık yumurtası sürdü. Kokusu, ayak kokusundan farksızdı ama siyah noktaları ortadan kaldırmaya birebirdi. Ardından balkabağı püresiyle masaj yaptığı yüzünü keçi sütüyle duruladı. Üstüne bir de kavun ve kaplumbağa yumurtası sarısından yapılmış bir maske sürdü. Maskenin kurumasını beklerken, bir yandan elindeki masal kitabının sayfalarını karıştırıyor, bir yandan da cildini nemli ve yumuşak tutmak için salatalık suyunu yudumluyordu. Masalın en sevdiği kısmını açıp okumaya başladı. Kötü kalpli cadı, içi çivi dolu bir fiçinin içinde tepeden aşağı yuvarlanıyor ve sonunda ondan geriye sadece küçük oğlan çocuklarının kemiklerinden yapılmış bilekliği kalıyordu. Sophie ürpertici bilekliğe bakarken düşüncelerinin salatalıklara doğru kaydığını fark etti. Ya ormanda salatalık yoksa? Ya diğer prensesler hepsini tüketmişse? Salatalık yok mu?! Sararıp solardı, kuruyup giderdi, buruşup...

Derken, kurutulmuş kavun parçaları sayfanın üzerine düşüverdi. Sophie hemen aynaya döndü; kaşları endişeyle çatılmıştı. Önce yarım kalan uykusu, şimdi de şu kırıksıklar! Böyle giderse öğleden sonraya kalmaz kocakarıya dönerdi. Yüz ifadesini gevşetti ve sebzeleri aklından çıkarmaya çalıştı.

Sophie'nin güzellik terapisinin geri kalanı (bir dolu kaz tüyü, patates turşusu, at toynağı, ceviz ezmesi ve ufak bir şişe inek kanıyla) on masal kitaplık içeriğe sahipti. İki saat süren özenli bakımın ardından efil efil bir pembe elbise, ısıtılı camdan topuklu ayakkabılar ve kusursuz biçimde örülmüş saçlarıyla dışarı çıktı. Okul Müdürü gelmeden önce son bir günü kalmıştı ve

elindeki her dakikayı ona neden Belle'in veya Tabitha'nın veya Sabrina'nın veya başka bir sahtekârın değil de kendisinin kaçırılması gerektiğini hatırlatmak için kullanmayı planlıyordu.

Sophie'nin en iyi arkadaşı bir mezarlıkta yaşıyordu. İç karartıcı, gri ve loş olan her şeyden ne kadar nefret ettiği düşünüldüğünde, Sophie'nin arkadaşıyla kendi evinde görüşmesi ya da kendisine başka bir en iyi arkadaş bulması beklenirdi. Fakat bunun yerine, bu hafta boyunca her gün Mezarlık Tepesi'nin üstündeki bu eve tırmanmış ve yüzünden gülümsemesini de eksik etmemeye çalışmıştı; e ne de olsa iyiliğin özünde bu yatardı.

Oraya ulaşabilmek için, çatıları yeşil saçaklı ve güneş ışığına boğulmuş küçük kulelerle bezenmiş güzel göl evlerinden kasvetli ormana dek bir buçuk kilometreden fazla yürümesi gerekiyordu. Evlerden yükselen çekiş sesleri eşliğinde, tahtalar çakarak evlerin kapılarını güçlendiren babaların, korkuluklar yapan annelerin, verandalarında oturmuş ve kafalarını ellerindeki masal kitaplarına gömmüş oğlanların ve kızların önlerinden geçip gitti. Bu son sahne pek de sıradışı sayılmazdı; zira Gavalton'daki çocuklar masal kitaplarını okumak dışında pek bir şey yapmazlardı. Fakat Sophie, çocukların bugün gözlerinin dehşetle, ardına kadar açılmış olduğunu, her bir sayfayı hayatları buna bağılıymışçasına okuyup yuttuklarını görüyordu. Lanetten kaçmaya çalışanların yaşadıkları aynı çaresizliğe dört yıl önce de tanık olmuştu ama o zamanlar henüz Sophie'ye sıra gelmemişti. Okul Müdürü yalnızca on iki yaşını geçmiş olanları alıyordu; yani, artık çocukluk maskesinin ardına saklanamayacak kadar büyümüş olanları.

İşte şimdi onun sırası da gelmişti.

Elinde piknik sepetiyle Mezarlık Tepesi'nden yukarı güçlükle tırmanırken bacaklarının yandığını hissediyordu. Yoksa

bu tırmanışlar bacaklarını mı kalınlaştırmıştı? Masal kitaplarındaki tüm prensesler aynı kusursuz ölçülere sahipti; kalın bacaklar, en az kemerli burunlar ve koca ayaklar kadar kabul edilemezdi. Kaygılanan Sophie önceki gün yaptığı iyilikleri sayarak kafasını dağıtmaya çalıştı. İlk olarak, göldeki kazları (aptal çocukların onlara attıkları peynirlerin etkisini dengeleyecek doğal bir müshil olan) mercimek ve pırasayla beslemişti. Ardından, kasabanın yetimhanesine ev yapımı Tarata* aromalı yüz temizleyici yardımı yapmıştı (şaşkına dönen görevliye de ısrarla belirttiği gibi; “Düzgün bakım, cildinize en büyüklük iyiliktir”). Son olarak, insanların arada gidip makyaj tazeleyebilmeleri için kilisenin tuvaletine ayna koymuştu. Peki bu kadarı yeterli miydi? Bunlar ev yapımı turtalar pişirip evsiz kocakarıların karnını doyurmaya denk miydi? Düşünceleri gergin bir şekilde salatalıklara kaydı yeniden. Belki de ormana yanında özel bir zula götürebilirdi. Gece olana dek hazırlanacak daha çok zamanı vardı. İyi de salatalıklar ağır değil miydi? Acaba okul onu alması için bir uşak mı gönderecekti? Belki de önceden sularını sıkırsa... “Nereye gidiyorsun?”

Sophie arkasına döndü. Radley önden fırlamış tavşan dişleri ve kıpkızıl saçlarıyla ona bakıyordu. Bu oğlan Mezarlık Tepesi’nin yakınında oturmuyordu ama günün her saati Sophie’yi takip etmeyi huy edinmişti.

“Bir arkadaşımı görmeye,” dedi Sophie.

“Neden bir cadıyla arkadaşlık ediyorsun?” diye sordu Radley.

“O bir cadı değil.”

“Hiç arkadaşı yok ve ucubenin teki. Bu da onu cadı yapar.”

Sophie, bu durumda Radley’nin de bir cadı olduğunu söylememek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, Radley’nin varlı-

*Yeni Zelanda’da üzümlü bir birki. Pictosporium euganioides.

ğına katlanarak büyük bir iyilik yaptığını gösterircesine gülümsemekle yetindi.

“Okul Müdürü onu Kötülük Okulu’na alacak,” dedi. “Sonra da senin yeni bir arkadaşına ihtiyacın olacak.”

“Müdür iki çocuk alır,” dedi Sophie, çenesini kasarak.

“Diğer çocuk da Belle olacak. Kimse Belle kadar iyi kalpli değildir.”

Sophie’nin yüzündeki gülümseme silinip gitti.

“Ama ben senin yeni arkadaşın olurum,” dedi Radley.

“Şu sıralar arkadaş listemde boş yerim yok,” diye kestirip attı Sophie.

Radley bir anda mosmor kesildi. “Ya, öyle mi? Ben sadece.... peki, tamam.” Tekmeyi yemiş bir köpek gibi oradan uzaklaştı.

Sophie onun dağınık saçlarının tepeden aşağı hızla inişini izledi. *Al işte, halt ettin*, diye düşündü kendi kendine. Onca ay boyunca ona iyi davranıp zor bela yüzüne güldükten sonra şimdi, bacaksız Radley’nin canını sıkıyordu işte. Ne diye çocuğu sevindirmemişti ki? “Arkadaşım olmandan şeref duyarım!” deyiverse ve aptal çocuğa hayatı boyunca unutamayacağı bir mutluluk bahşetse, olmaz mıydı? Okul Müdürü’nün onu, adeta Noel öncesinde Noel Baba’nın yaptığı gibi, yakından takip ettiğini düşündüğünden, sergilemesi gereken sağduyulu tavrın bu olduğunu biliyordu. Fakat yapamamıştı. O güzeldi, Radley çirkindi. Ancak kötü kalpli biri onun boş hayallere kapılmasına çanak tutardı. Okul Müdürü’nün bunu anlayışla karşılayacağına şüphe yoktu.

Sophie paslı mezarlık kapılarını çekip açtı. Uzun odaların bacaklarını çizdiğini hissediyordu. Tepenin üstünde, ölü yapraklardan oluşan tepeliklerin arasından yosun tutmuş mezar taşları fırlamıştı. Karanlık mezarların ve çürümekte olan ağaç dallarının arasında bitüldükçe büyüyen Sophie, mezar sıralarını dikkatle

sayıyordu. Annesinin mezarına bir defa olsun, hatta cenazesinde bile bakmamıştı ve bu durumu şu anda değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Altıncı sırayı geçtiğinde gözlerini bir kayın ağacına dikti ve kendisine bir gün sonra nerede olacağını hatırlattı.

Mezarların sıklaştığı kısmın ortasında bir ev duruyordu. Ev, göl kıyısındaki evler gibi tahtalarla kaplanmamış, kapıları ve pencereleri mühürlenmemişti. Ancak bu durum onu daha cazip kılmıyordu. Verandanın merdivenleri küf yeşili rengindeydi. Ölü yapraklar ve sarmaşıklar etrafı sarmıştı ve evin köşeli ve dik bir açıyla yükselen ince, siyah çatısı adeta bir cadının şapkasını andırıyordu.

Sophie, her attığı adımda inlercesine gıcırdayan veranda merdivenlerini çıkarken, burnuna gelen sarımsak ve ıslak kedi karışımı kokuyu duymamaya çalıştı. Söz konusu kedinin muhtemel kurbanları olan etraftaki kafasız kuş ölümlerinden de gözlerini kaçırdı.

Kapıyı çaldı ve az sonra çıkacak kavgaya hazırlandı.

“Git buradan,” diyen huysuz bir ses yükseldi içeriden.

“En iyi arkadaşınla böyle konuşamazsın,” dedi Sophie tatlı bir sesle.

“Sen benim en iyi arkadaşım değilsin.”

“Kim öyleyse?” diye sordu Sophie. Acaba Belle bir şekilde Mezarlık Tepesi’ne de el atmış olabilir mi diye merak ediyordu.

“Seni ilgilendirmez.”

Sophie derin bir nefes aldı. Bir Radley olayı daha yaşansın istemiyordu. “Dün ne güzel vakit geçirmedik mi Agatha? Bir daha yaparız sanmıştım.”

“Sen, benim saçımı turuncuya boyadın.”

“Ama düzelttik sonra, değil mi?”

“Ne sonuç vereceklerini görmek için kremlerini ve ilaçlarını

hep benim üzerimde deniyorsun.”

“Arkadaşlar bunun için değil midir?” dedi Sophie. “Birbirlerine yardım etmezler mi?”

“Ben asla senin kadar güzel olamayacağım.”

Sophie söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalıştı. Ancak bu şekilde epey zaman geçirince, içerideki ayak sesleri uzaklaşmaya başladı.

Ayak seslerinin ardından “Bu, arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez!” diye bağırdı Sophie.

Verandadaki tanıdık kel kedi ona bakıp hırladı. Sophie yemiden kapıya vurdu. “Sana poğaça getirdim!”

Ayak sesleri durdu. “Gerçek poğaça mı, yoksa sen mi yaptın?”

Sophie, sinsice kendisine yaklaşan kedinin karşısında büzüldü. “Pofuduk ve tereyağlı, tam senin sevdiğin gibi!”

Kedi ona tısladı.

“Agatha, bırak gireyim.”

“Bana kokuyorsun diyeceksin.”

“Koktuğun filan yok.”

“Peki neden geçen defa öyle söyledin?”

“Çünkü geçen defa kokuyordun! Agatha, kedi bana bakıp tıslıyor!”

“Belki de art niyetin kokusunu alıyordur.”

Kedi tırnaklarını çıkardı.

“Agatha, aç kapıyı!”

Kedi yüzüne doğru atılınca Sophie çılgıncı bastı. Ancak, aralarına giren bir el kediyi tuttuğu gibi öteye fırlatmıştı.

Sophie başını kaldırdı.

“Orakçı’nın avlayacak kuşu kalmadı da.” dedi Agatha.

Korkunç şekilde toplanmış siyah saçları, yağ tenekesine bandırılmış gibiydi. Üstünden dökülen, patates çuvalından farksız,

şekilsiz siyah elbisesi, insanın içini ürpertecek derecede solgun tenini ve fırlamış kemiklerini saklamaya yetmiyordu. Asık suratından pörtlek gözleri fırlamıştı.

“Yürüyüşe çıkarız diye düşünmüştüm,” dedi Sophie.

Agatha sırtını kapıya yasladı. “Hâlâ neden benimle arkadaş olduğumu anlamaya çalışıyorum.”

“Çünkü sen tatlı ve eğlencelisin,” dedi Sophie.

“Annem benim gıcık ve huysuz olduğumu söyler,” dedi Agatha. “Demek ki biriniz yalancısınız.”

Sophie’nin sepetine uzandı ve örtüyü kaldırdığında karşısına kuru, yağsız, kepekli poğaçalar çıktı.

Agatha, Sophie’ye ters ters baktı ve ardından, eve yöneldi.

“Yürüyüşe çıkamaz mıyız yani?” diye sordu Sophie.

Agatha tam kapıyı kapatacağı ki Sophie’nin mahzun yüzünü gördü. Sophie yürüyüşe çıkmayı sanki kendisi kadar iple çekiyor gibiydi. “Kısa bir yürüyüş.” Agatha yanından geçip yürümeye başladı. “Ama herhangi bir kulluk yaparsan, en ufak bir kibirli yorumunu duyarsam, Orakçı’ya seni eve kadar kovalatırım.”

Sophie peşinden koşturdu. “İyi ama o zaman konuşamam ki!”

Dört senenin ardından, herkesin ödünü patlatan on birinci ayın, on birinci gecesı gelmişti. Öğleden sonra güneşı altında köy meydanı Okul Müdürü’nün gelişine harıl harıl hazırlananlarla dolup taşıyordu. Erkekler kılıçlarını biliyor, tuzaklar kuruyor ve gece kimlerin nöbet tutacağını kararlaştırıyordu. Kadınlar ise çocukları yan yana dizmiş ve işe koyulmuşlardı. Eli yüzü düzgün olanların saçları kırılıyor, dişleri siyaha boyanıyor ve giysileri yırtılıp paçavraya çevriliyordu; çirkince olanlar ise yıkanıp paklanıyor, rengârenk giydiriliyor ve yüzlerine peçeler örtülüyordu. Anneler on terbiyeli çocuklarına küfür etmeleri

ya da kız kardeşlerine bir tekme savurmaları için yalvarıyor, en haylaz çocuklarsa rüşvetle kandırılıp kiliseye dua etmeye yollanıyordu. Bu esnada sıraya dizilmiş diğer çocuklar köyün marşını hep bir ağızdan söylüyorlardı: “Ne Mutlu Sıradan Olanlara.”

Korku, bulaşıcı bir sis bulutu gibi yayılıyordu. Kasap ile demirci loş bir sokakta, oğullarını kurtaracak hayati bilgilerin olduğu masal kitaplarını değiş tokuş ediyorlardı. Saat kulesinin altındaki iki kardeş, masallardaki kötülerin isimlerini sıralayarak benzerlikleri arıyorlardı. Bir grup oğlan çocuğu kendilerini birbirlerine zincirlemişlerdi; birkaç kız çocuğu okulun çatısına saklanmıştı ve maske takmış bir çocuk çalılarının arasından fırlayıp annesini korkutmasıyla suratına tokadı yiyivermişti. Sokakta yaşayan kocakarı bile kendini bu telaşa kaptırmış, cılız bir ateşin önünde hoplayıp zıplayarak “Masal kitaplarını yakın! Hepsini yakın!” diye bağırıyordu. Fakat kimse onu dinlemiyor ve tek bir kitap bile yakılmıyordu.

Agatha inanamayan gözlerle olan biteni seyrediyordu. “Nasıl olur da koca bir kasaba masallara inanabilir?”

“Çünkü gerçekler.”

Agatha yürümeyi kesti. “Efsanelerin gerçek olduğuna inanıyor olamazsın.”

“Tabii ki inanıyorum,” dedi Sophie.

“Bir Okul Müdürü’nün iki çocuğu kaçırdığına, birini iyilik, diğerini de Kötülük öğrenmek üzere ayrı ayrı okullara yerleştirdiğine ve bu çocukların okullardan mezun olup *masallara* katıldıklarına mı inanıyorsun?”

“Akla yatkın görünüyor.”

“Bir fırın göreceksin olursan haber ver bana.”

“Niye ki?”

“Kafamı içine sokasım var. Peki bu okulda tam olarak ne öğretiyorlarmış, söyle bakalım?”

“İyilik Okulu’nda oğlanlara ve benim gibi kızlara nasıl kahraman ve prenses olacakları, krallıkları nasıl adaletli bir şekilde yönetecekleri, nasıl Sonsuza Dek Mutlu Yaşayacakları öğretiliyor,” dedi Sophie. “Kötülük Okulu’nda ise nasıl kötü kalpli cadılar ve kambur devler olabilecekleri, nasıl lanetler ve şeytanca büyüler yapabilecekleri öğretiliyor.”

“Şeytanca büyüler mi?” diye sordu Agatha. “Kimin başının altından çıkıyor bunlar? Dört yaşında bir çocuğun mu?”

“Agatha, kanıtları masal kitaplarında var! Kayıp çocukları çizimlerde görebilirsin! Jack, Rose, Rapunzel... Hepsinin kendi masalları var.”

“Ben hiçbir şey *görmüyorum* çünkü aptal masal kitapları *okumuyorum*.”

“Öyleyse neden yatağının başucunda koca bir kitap yığını var?” diye sordu Sophie.

Agatha kaşlarını çatı. “O kitapların gerçek olduğunu kim söylüyor? Belki de kitapçının uydurmasıdır. Belki çocukları ormandan uzak tutmak için atalarımız bu yolu bulmuşlardır. Cevap her şey olabilir ama Okul Müdürü ya da şeytanca büyüler olmadığı kesin.”

“Öyleyse, çocukları kim kaçırıyor?”

“Hiç kimse. Her dört yılda bir, iki geri zekâlı, sırf anne babalarını korkutmak için ormana dalıyor ve sonunda ya kayboluyor ya da kurtlara yem oluyor. Al sana efsanenin devamı işte.”

“Bugüne dek duyduğum en aptalca açıklama buydu.”

“Burada aptal olanın ben olduğumu hiç sanmıyorum,” dedi Agatha.

Aptal yerine konmak Sophie’nin kanına dokunmuştu.

“Sadece korkuyorsun,” dedi.

“Tabii,” diye güldü Agatha. “Neden korkacakmışım ki?”

“Çünkü benimle birlikte geleceğini biliyorsun.”

Agatha gülmeyi kesti. Sonra bakışları Sophie'nin ardına, meydana doğru döndü. Köylüler bir gizemin çözümünü bulmuşçasına onlara bakıyorlardı. İyi, pembeler içinde ve Kötü de siyahlar içindeydi. Okul Müdürü'nün aradığı muhteşem ikili.

Donup kalan Agatha, kendisine odaklanmış korku dolu onlarca göze baktı. İlk aklından geçen, yarından sonra Sophie ile çıktıkları yürüyüşleri huzur içinde yapabilecekleri olmuştı. Hemen yanı başındaki Sophie ise çocukların, bir gün masal kitaplarında karşılarına çıkabileceğini düşünerek, onun yüzünü ezberlemeye çalışmalarını izliyordu. İlk düşüncesi, Belle'e de aynı şekilde bakıp bakmadıkları olmuştı.

Derken, kalabalığın arasında onu, Belle'i gördü.

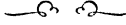
Tıraş edilmiş saçları, pislik içindeki elbisesiyle Belle, tozun toprağın içine diz çökmüş, çıldırmış bir şekilde yüzünü çamur buluyordu. Sophie derin bir nefes aldı. Çünkü Belle'in diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. İleride şişko, tembel ve emirler yağdıran birine dönüşecek bir adamla sıradan bir evlilik yapma peşindeydi. Günlerini yemek, temizlik ve dikişle sıkıcı bir şekilde geçirmek istiyordu. Hayvan pisliklerini toplamak, koyunları sağlamak ve ciyak ciyak bağırarak domuzları pırzola dilimlerine dönüştürmek istiyordu. Cildi benek benek olana ve dişleri dökülene dek Gavalton'da çürümek istiyordu. Okul Müdürü asla Belle'i almazdı, çünkü Belle bir prenses değildi. O... hiçbir şey değildi.

Sophie zafer coşkusuyla dolup taşarak, gözlerini büyük bir keyifle köylülere çevirdi ve parlak aynalara bakarcasına, onların bakışlarının tadını çıkardı.

"Gidelim," dedi Agatha.

Sophie ona döndü. Agatha'nın gözleri kalabalığa kilitlenmişti. "Nereye?"

"İnsanlardan uzağa."

Güneş alçalıp kızıl bir küreye dönüşürken; biri güzel, diğeri çirkin iki kız, göl kıyısına yan yana oturdular. Sophie ipekten bir heybenin içine salatalık doldururken, Agatha suya yanan kibritler fırlatıyordu. Onuncu kibritten sonra Sophie dönüp ona baktı.

“Beni rahatlatıyor,” dedi Agatha.

Sophie son salatalığı heybeye sığdırmaya çalışıyordu. “Belle gibi biri neden burada kalmak ister ki? Kim *burayı* bir masala tercih eder?”

“Kim ailesini *sonsuz* dek terk etmeyi tercih eder?” diye homurdandı Agatha.

“Benden başka, demek istiyorsun,” dedi Sophie.

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

“Hiç babanın nereye gittiğini merak ettiğin olur mu?” diye sordu Sophie.

“Sana söyledim ya. Ben doğduktan sonra gitmiş işte.”

“Tamam da nereye gitmiş? Her tarafımız orman! Öyle aniden ortadan kaybolmak için...” Sophie heyecanla Agatha’ya döndü. “Belki masallara girmenin bir yolunu bulmuştur! Belki sihirli bir geçit bulmuştur! Belki diğer tarafta seni bekliyordur!”

“Belki de ben hiç doğmamışım gibi karısının yanma dönmüş ve on sene önce değirmende bir kazada ölmüştür.”

Sophie dudağını ısırarak yetindi ve salatalıklarına geri döndü.

“Size geldiğimde annen hiç evde olmuyor.”

“Artık köye iniyor,” dedi Agatha. “Eve yeterince hasta gelmiyor. Muhtemelen evin konumundan dolayı.”

“Eminim sebebi budur,” dedi Sophie. Bırakın hastalıkları iyileştirmeyi, bin bebeğin pisliğini geçirme konusunda bile

Agatha'nın annesine güvenilmeyeceğini herkes bilirdi. "İnsanların mezarlıklarda pek rahat ettiklerini sanmıyorum."

"Mezarlıkların da kendilerine göre güzellikleri var," dedi Agatha. "Çevrede her işe burnunu sokan komşular olmaz. Satıcılar kapına dayanmaz. Yüz maskeleri yapan ve diyet poğaçalar getiren arkadaşlığı 'şüpheli' tipler sana Sihirli Masal Diyarı'ndaki Kötülük Okulu'na gideceğini söylemez." Keyifle bir kibrit yaktı.

Sophie elindeki salatalığı bıraktı. "Demek şimdi de şüpheli tip oldum."

"Seni çağıran mı oldu? Ben yalnız başıma gayet iyiydim."

"Sen hep beni içeri alırsın ama."

"Çünkü hep çok yalnız görünüyorsun," dedi Agatha. "Ve ben de senin için üzülüyorum."

"Sen mi *benim* için üzülüyorsun?" Sophie'nin gözleri kocaman açıldı. "Kimseler seni görmeye gelmezken, birisi kalkıp geldiği için kendini şanslı saymalısın. Benim gibi birisi seninle arkadaş olduğu için kendini şanslı saymalısın. Ve benim gibi birisi bu kadar *iyi bir insan* olduğu için de kendini şanslı saymalısın."

"Biliyordum!" diye parladı Agatha. "Ben senin yaptığın bir iyilikten ibaretim! Aptal hayallerinin basit bir piyonuyum!"

Sophie, uzunca bir süre buna cevap vermedi.

"Başta Okul Müdürü'nü etkilemek için seninle arkadaş olmuş olabilirim," diye itiraf etti sonunda. "Ama artık öyle değil."

"Çünkü ben senin niyetini anladım," diye homurdandı Agatha.

"Çünkü seni seviyorum."

Agatha dönüp ona baktı.

"Burada kimse beni anlamıyor," dedi Sophie, başını eğip ellerine bakarak. "Ama sen anlıyorsun. Sen beni olduğum gibi görüyorsun. Bu yüzden sürekli sana gelip durdum. Sen artık

benim yaptığım bir iyilikten ibaret değilsin Agatha.” Sophie başını kaldırıp ona baktı. “Sen benim dostumsun.”

Agatha bir anda kıpkırmızı kesildi.

“Neyin var?” diye kaygıyla sordu Sophie.

Agatha ezilip büzüldü. “Şey, eee... ben-ben sadece... bir dostum olmasına pek alışık değilim de.”

Sophie gülümsedi ve onun elini tuttu. “Bundan sonra yeni okulumuzda da dost olacağız.”

Agatha öfkeyle elini çekti. “Diyelim ki senin zekâ seviyene indim ve bütün bunlara inanıyorum. Neden *ben* Kötülük Okulu’na gidiyormuşum? Neden herkes *beni* Kötü Kız ilan etti?”

Sophie, “Kimse sana kötüsün demiyor Agatha,” diyerek iç geçirdi. “Sadece farklısın.”

Agatha gözlerini kısarak ona baktı. “*Nasıl* farklı?”

“Her şeyden önce, hep siyah giyiyorsun.”

“Çünkü kir göstermiyor.”

“Hiç evden çıkmıyorsun.”

“Oradayken insanlar bana bakmıyor.”

“Masal Yarışması’na gönderdiğin masalın sonunda Pamuk Prenses’in leşini akbabalar yiyor ve Sindirella da küvette kendini boğarak intihar ediyordu.”

“Bunun daha iyi bir son olduğunu düşündüm.”

“Doğum günümde bana bir kurbağa ölüsü hediye ettin!”

“Hepimizin bir gün öleceğini ve sonunda çürümüş bedenlerimizin toprak altında kurtlar tarafından yeneceğini sana hatırlatmak istedim. Elinde fırsat varken doğum gününün tadını çıkartasın diye yani. Bence bu, düşünceli bir hediyeydi.”

“Agatha, Cadılar Bayramı’nda *gelinlik* giymene ne demeli peki?”

“Bence düğünler çok korkunçtur.”

Sophie kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

“Peki tamam. Birazcık farklıyım,” diye çıkıştı Agatha. “Ne olmuş yani?”

Sophie tereddüt etti. “Yani, masallarda farklı olanlar genelde şey oluyor, ee... *kötü*.”

“Sen şimdi benim korkunç bir cadı olacağımı mı söylüyorsun?” dedi Agatha, duyguları incinmiş bir şekilde.

“Her ne olursa olsun bir seçeneğinin olacağını söylüyorum,” dedi Sophie nazikçe. “İkimiz de masalımızın nasıl sona ereceğini seçeceğiz.”

Agatha bir süre hiçbir şey demeden durdu. Sonra Sophie’nin eline dokundu. “Buradan gitmeyi neden bu kadar çok istiyorsun? Gerçek olmadığını bildiğin öykülere inanacak kadar hem de.”

Sophie, Agatha’nın kocaman, samimi gözlerine baktı. İçinde ilk kez şüphe kapısı aralanmıştı.

“Çünkü burada yaşayamam,” dedi hırıltılı bir sesle. “Sıradan bir hayat süremem.”

“Amma matrakmış,” dedi Agatha. “Seni bu yüzden seviyorum işte.”

Sophie gülümsedi. “Sen de sıradan bir hayat süremeyeceğin için mi?”

“Bana kendimi sıradan hissettirdiğin için,” dedi Agatha. “Bugüne dek istediğim tek şey buydu.”

Saatın çanı vadide kasvetli bir tonda yankılandı. Altı veya yedi kez. Emin olamıyorlardı, çünkü zaman methumlarını yitirmişlerdi. Çanın yankıları uzaktaki meydanın hayhuyuna karışarak zayıflarken her ikisinin de bir dileği vardı: Ertesi gün de birbirlerinin yanında olmak.

Hem de nerede olurlarsa olsunlar.

Çocuk Kaçırma Sanatı

Güneş battığında çocuklar çoktan kapalı kapıların ardına kilitlenmişlerdi. Ellerinde meşalelerle ormanın kıyısına dizilmiş ve Okul Müdürü'ne ateşten çemberlerini geçmesi için meydan okurcasına dikilen babalarına, annelerine ve dedelerine yatak odalarının panjurları arasından bakıyorlardı.

Korkudan tir tir titreyen çocuklar pencerelerinin sürgülerini sıkı sıkıya kilitlerken, Sophie kendininkileri açmaya hazırlanıyordu. Bu kaçırma işinin olabildiğince

rahat gerçekleşmesini istiyordu. Odasına hapsedilmiş bulunan Sophie saç tokalarını, cımbızlarını, tırnak törpülerini çıkarıp işe koyuldu.

İlk çocuk kaçırmalar bundan iki yüz sene önce yaşanmıştı. Bazı senelerde iki oğlan çocuğu, bazılarındaysa iki kız çocuğu kaçırılırdı; kimi zaman da birer tane kaçırıldığı olurdu. Çocukların yaşları da değişkendi; biri on altı yaşında, diğeri on dört yaşında veya ikisi de on ikisine yeni basmış olabiliyordu. Fakat başta rastgele gibi görünen seçimlerin neye göre yapıldığı kısa sürede anlaşılmıştı. Çocuklardan biri her daim güzel ve iyi oluyordu; her anne babanın hayallerindeki çocuktı. Diğeri ise çirkin ve tuhaf oluyordu; daha doğuştan aykırı bir çocuktı. Birbirine zıt bir çift, hayatlarının baharında çalınıp götürülüyordu.

Doğal olarak, köylüler ilk olarak ayları suçlamışlardı. Kimse o güne dek Gavaldon'da bir ayıya rastlamamıştı ama bu durum onları bir ayı bulma konusunda daha da kararlı kılmıştı. Dört yıl sonra iki çocuk daha kaybolunca, köylüler daha somut bir hedef bulmaları gerektiğini kabullendiler ve kara ayları suçlu ilan ettiler. Bu aylar öyle karaydı ki, gecenin karanlığıyla kaynaşmakta hiç güçlük çekmiyorlardı. Fakat her dört yılda bir çocuklar kaybolmaya devam ettikçe, köylüler de dikkatlerini inlerinde gizlenen aylara, hayalet aylara, sonra da kılık değiştirmiş aylara yönelttiler... ta ki olayın aylarla hiçbir ilgisi olmadığı anlaşılsana dek.

Çılgına dönen köylüler yeni teoriler ortaya atarken (Dev Çukur Teorisi, Uçan Yamyam Teorisi), Gavaldon'un çocukları şüpheli bir durumun farkına vardılar. Meydana asılmış onlara kayıp ilanını incelediklerinde, kaybolan çocukların yüzleri onlara tuhaf şekilde tanıdık gelmişti. Bunun üzerine masal kitaplarını açtılar ve kaçırılan çocukları buldular.

Yüz yıl önce kaçırılmış Jack, azıcık bile yaşlanmamıştı. İşte, karşılarındaydı; dağınık saçları, pembeleşmiş gamzeleri ve onu Gavaldon'un kızlarının gözdesi yapan çarpık gülümsemesiyle olduğu gibi resmedilmişti. Sadece artık arka bahçesinde bir fasulye sığığı ile sihirli fasulyelere karşı bir zaafı vardı. Bu arada Jack'le aynı yıl ortadan kaybolan sivri kulaklı, çilli bir hayta olan Angus, Jack'in fasulye sığığının tepesinde yaşayan sivri kulaklı, çilli bir deve dönüşmüştü. İki çocuk bir masalın içine girmişlerdi. Fakat çocuklar Masal Kitabı Teorisi'ni ortaya attıklarında, büyükler tam da kendilerinden beklenen tepkiyi verdiler. Çocukların başlarını okşadılar ve dev çukurlar ile yamamlara geri döndüler.

Sonra, çocuklar onlara daha fazla tanıdık sima gösterdi. Elli yıl önce kaçırılmış sevimli Anya, şimdi Küçük Denizkızı olarak ay ışığı altında parıldayan kayalarda oturuyordu ve zalim yarıdılışlı Estra da hain deniz cadısı olmuştu. Rahibin terbiyeli oğlu Philip, Küçük Kurnaz Terzi olmuş, kibirli Gula ise Ormanın Cadısı olarak çocukları korkutuyordu. Çift olarak kaçırılan onlarca çocuk, masal kitapları dünyasında kendilerine yeni hayatlar bulmuşlardı. Biri İyi, diğeri ise Kötüydü.

Kitaplar, Battersby'nin Fırını'nın yanındaki küf kokulu 'Bay Deauville'in Masal Kitabı Dükkânı'ndan geliyordu. Asıl sorun, ihtiyar Bay Deauville'in kitaplarını nereden aldığıydı.

Yılda bir kez, kendisinin de tahmin edemediği bir sabah, dükkânında kendisini bekleyen bir kutu kitap buluyordu. Kutuda yepyeni dört masal kitabından birer tane oluyordu. Bunun üzerine Bay Deauville dükkânının kapısına bir tabela asardı: "Yeni Bir Duyuruya Kadar Kapalıdır." Günler boyunca arka taraftaki odasında çalışır, kitapların her birini elle yazarak Gavaldon'daki her çocuğa yetecek sayıda çoğaltırdı. Kitapları

gizemli ilk nüshaları bir sabah dükkânının vitrininde belirirdi. Bu, Bay Deauville'in meşakkatli işini nihayet bitirdiğinin işaretiydi. Dükkânın kapısındaki kuyruğun ucu bucağı görünmezdi. Yeni masallara kavuşmak için sabırsızlanan çocuklar ile kayıp çocuklardan herhangi birinin bu seneki masallarda yer alıp almadığını merak eden ebeveynlerden oluşan kuyruk, kıvrılarak meydana iner, tepelerden aşar ve gölün etrafını dolaşırdı.

İhtiyar Heyeti'nin Bay Deauville'i sıkı sıkıya sorguya çektiğini söylemeye lüzum yok. Kitapları kimin yolladığı sorulduğunda, Bay Deauville bu konuda hiçbir fikrinin olmadığını söylemişti. Kitapların ne kadar zamandır kendi kendine ortaya çıktığını öğrenmek istediklerinde, Bay Deauville kitapların kendiliklerinden ortaya çıkmadığı herhangi bir zamanı anımsamadığını ifade etmişti. Kitapların böyle sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını hiç sorgulayıp sorgulamadığına karşılık olarak Bay Deauville şu cevabı vermişti: "Masal kitapları başka nasıl ortaya çıkar ki?"

Sonrasında İhtiyar Heyeti, Bay Deauville'in masal kitaplarıyla ilgili başka bir şey daha keşfetti. Kitaplardaki tüm köyler tıpkı Gavaldon'a benziyordu. Göl kıyısındaki evler ve renkli çatı saçakları tıpatıp aynıydı. Dar toprak yollar boyunca mor ve yeşil laleler uzanıyordu. Aynı kırmızı at arabaları, ahşap cepheli dükkânlar, sarı okul binası ve eğik saat kulesi... Kitaplardaki köylerin tek farkı uzak, çok uzak bir diyarda çizilmiş olmalarıydı. Kitaplardaki köyler sadece tek bir amaç için vardı: bir masalı başlatmak ve sona erdirmek. Başlangıçla son arasında meydana gelen her şey, kötü çevreleyen karanlık, sonsuz ormanlarda yaşanıyordu.

Gavaldon'un da karanlık, sonsuz ormanlarla çevrili olduğunu işte o zaman fark ettiler.

Çocuklar ilk kaybolmaya başladığında köylüler, onları bulmak için ormanın altını üstünü seğirmişler ve karşısına okyanus fırtınası

lar, hortumlar ve devrilen ağaçlar tarafından geri püskürtülmüşlerdi. En sonunda tüm zorluklara göğüs gererek ormanda kendilerine yol açmayı başardıklarında, ağaçların ardında bir köy bulmuşlar, tüm öfkeleriyle burayı kuşatmışlar ama sonunda bunun kendi köyleri olduğunu anlamışlardı. Aslına bakılırsa, köylüler ormana neresinden girerlerse girsinler, başladıkları yerden çıkıyorlardı. Görünüşe göre, ormanın kaçırılan çocukları geri vermeye hiç niyeti yoktu. Günün birinde bunun sebebini anladılar.

Bay Deauville yeni gelen masal kitaplarını henüz çıkarmıştı ki, kutunun kapağında büyük bir siyah leke olduğunu fark etti. Parmağıyla dokunduğunda lekedeki mürekkebin ıslak olduğunu gördü. Yakından bakınca bunun siyah ve beyaz kuğulardan oluşan, detaylı çizilmiş bir mühür olduğunu gördü. Mührün ortasında üç harf vardı:

İ.K.O.

Bu harflerin ne anlama geldiğini tahmin etmesine hiç gerek kalmamıştı. Çünkü mührün altındaki bayrakta harflerin açılımı açık açık yazıyordu. Küçük siyah harfler, köylülere çocuklarının nereye gittiğini söylüyordu:

İYİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU

Çocuk kaçırmalar devam ediyordu ama artık hırsızın bir adı vardı. Ona Okul Müdürü diyorlardı.

Saat ona birkaç dakika kalmıştı ki, Sophie penceredeki son kildi de sökme işini başardı ve parçalarını ayağına atarak geçti. Babası Stefan'ın diğer köylülerle beraber ormanın kıyısında nöbet

tuttuğunu görebiliyordu. Fakat babası diğerleri gibi endişeli görünmek yerine gülümsüyordu; elini de dul Honora'nın omzundaydı. Sophie yüzünü buruşturdu. Babasının o kadında ne bulduğunu hiç bilmiyordu. Bir zamanlar annesi, masallardaki kraliçeler kadar kusursuzdu. Honora ise küçüçük kafalı, toparlak bedenli, hindi kılıklı bir kadındı.

Babası kadının kulağına muzip bir şeyler fısıldıyordu. Bunu gören Sophie'nin yanakları öfkeden alev alev yanmaya başladı. Eğer Honora'nın iki küçük oğlunu kaçırmaya gelecek olsalar, babası ciddiyetten kırılırdı. Kabul, babası Stefan onu güneş batmadan önce eve kilitlemiş, onu öpmüş, sevecen baba görevini yerine getirmişti. Ama Sophie gerçeği biliyordu. Hayatının her gününde bunu babasının yüzünde görmüştü. Babası onu sevmiyordu. Çünkü o bir kızdı. Babasına kendisini hatırlatmıyordu.

Şimdi de o gudubet kadınla evlenmek istiyordu. Annesinin ölümünün üzerinden beş sene geçmiş olduğu için bu isteği uygunsuz ya da duyarsız olarak yorumlanamazdı. Basit bir nikâh ve birdenbire iki oğlu, yeni bir ailesi olacaktı, yepyeni bir başlangıç yapacaktı. Ancak İhtiyar Heyeti'nin buna izin vermesi için önce kızının rızası gerekiyordu. Birkaç kez bunu denediğinde Sophie konuyu değiştirmiş veya yüksek sesler çıkararak salatalık doğramaya girişmiş ya da Radley'nin karşısında yaptığı gibi gülümsemişti. Babası bir daha Honora'nın lafını etmemişti.

Bırakalım da ödle ben gittikten sonra onla evlensin, diye düşündü öfkeyle babasına bakarken. Babası onun kıymetini ancak o gittiğinde bilecekti. Onun yerini kimsenin dolduramayacağını ancak o gittiği zaman fark edecekti. Ve bir oğlandan çok daha fazlasına ebeveynlik ettiğini de ancak o gittiğinde anlayacaktı.

Sophie doğuştan bir prenesti.

Penceresinin önüne Okul Müdürü için kalp şeklinde çenre-

filli kurabiyeler dizdi. Hayatında ilk kez bunları şeker ve tereyağı kullanarak yapmıştı. Neticede bunlar özeldi. Kendi rızasıyla onunla birlikte gideceğini anlatan bir mesajdı.

Başını yastığa koyup gözlerini dul kadınlara, babalara ve sefil Gavaldon'a kapattı, yüzünde bir tebessümle gece yarısına kalan dakikaları saymaya başladı.

Sophie'nin kafası pencerenin ardında kaybolduğu an, Agatha zencefilli kurabiyeleri mideye indirdi. *Bunlar ancak fareleri davet etmeye yarar*, diye düşündü kırıntılar siyah postallarının üzerine dökülürken. Saat kulesinin akrep ve yelkovanı on ikiye doğru ağır aksak ilerlerken, Agatha esnedi ve yola koyuldu.

Yürüyüşten sonra Sophie'nin yanından ayrılan Agatha, evine yönelmiş, ancak Sophie'nin Aptallar ve Deliler Okulu'nu bulmak için ormana daldığı ve sonunda bir yaban domuzunun kurbanı olduğu düşünceleri bir türlü aklından çıkartamamıştı. Bunun üzerine Sophie'nin bahçesine dönmüş ve bir ağacın arkasına saklanarak beklemeye başlamıştı. Sophie'nin (bir yandan prensler hakkında kuş beyinli bir şarkı söylerken) penceresinin kilitlerini açmak için uğraşmasını, (bu kez düğün çanları hakkında bir şarkı söylerken) eşyalarını toplamasını, ("Herkes Pembeler İçindeki Bir Prensese Bayılır"?! şarkısı eşliğinde) makyaj yapıp en güzel elbisesini giymesini ve nihayet (nihayet!) yatağına girmesini izledi. Agatha son kırıntıları postallıyla ezip mezarlığın yolunu tuttu. Sophie güvendeydi ve yarın sabah kendini bir aptal gibi hissederek uyanacaktı. Agatha bunu başına kakmayacaktı. Sophie'nin ona artık daha da ihtiyacı olacaktı ve Agatha onun yanında olacaktı. Bu güvenli, gözlerden uzak dünyada kendi cennetlerini kuracaklardı.

Agatha yokuşu tırmanırken ormanın meşalelerle aydınlanan

kıyısında karanlık bir kısım dikkatini çekti. Belli ki mezarlığı korumaktan sorumlu olanlar içeride yaşayan kişinin korunmaya değer olmadığına karar vermişlerdi. Agatha kendini bildi bileli insanları kendinden uzaklaştırma konusunda pek yetenekli olmuştu. Çocuklar, bir vampir yarasadan kaçır gibi ondan kaçıyorlardı. O yanlarından geçerken büyükler sırtlarını duvara yapııştırıyor, onları lanetleyeceğinden korkuyorlardı. Tepedeki mezarlık bekçileri bile onu görünce çekiniyorlardı. Yıllar geçtikçe köydeki fısıldaşmalar daha da yüksek sesli hale geliyordu: “*cadı*”, “*kötü kalpli*”, “*Kötülük Okulu*”. Sonunda Agatha evden çıkmamak için bahaneler bulmaya başlamıştı. Önce günler boyu, sonra haftalar boyu evden çıkmaz oldu; mezarlıktaki evinde bir hayalete dönüşmüştü adeta.

Başlarda kendini birçok şekilde eğlendirebiliyordu. Şiirler yazıyordu (“Ne Sefil Bir Hayat” ve “Mezarlık Bir Cennettir” en iyi eserleriydi), Orakçı’nın portrelerini çiziyordu (bu resimler fareleri kedinin kendisinden daha çok korkutuyordu) ve hatta bir masal yazmayı bile denemişti. *Sonsuza Dek Mutsuz* adını verdiği romanda güzel çocuklar korkunç şekillerde can veriyordu. Ve Sophie’nin kapısını çaldığı güne dek çevresinde bunları gösterebileceği kimsecikler olmamıştı.

Agatha, evinin gıcırdayan verandasına adımını attığında, Orakçı hemen atılıp onun ayak bileklerini yaladı. İçeriden şarkı söyleyen birinin sesi geliyordu.

*“Yaşlı ormanda
İyilik ve Kötülük Okulu’nda...”*

Agatha gözlerini devirdi ve kapıyı açtı.

Annesinin arası kapıya dönükteydi. Sesleri <https://rante.org>

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

ge sapları ve sivri cadı şapkalarıyla dolu bir sandığın başında neşeyle şarkı söylüyordu.

*"İki kule yükselir yanı yana
Biri temiz olanlara,
Diğeriyse kötü yüreklilere.
Kaçmaya çalışma, başaramazsın
Tek çıkış yolu
Sadace masallarda..."*

"Egzotik bir tatile çıkmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Agatha. "Son baktığımda Gavalton'dan çıkış yoktu; tabii kanatların olmadığı sürece."

Callis ona döndü. "Sence üç pelerin yeter mi?" diye sordu. Pörtlek gözleri dışarı fırlamış, yağlı saçları kafasında siyah bir miğfer gibi toplanmıştı.

Agatha ne kadar benzediklerini fark edince yüzünü buruşturdu. "Hepsi birbirinin aynısı," diye mırıldandı. "Neden üç taneye ihtiyaç duyarsın ki?"

"Bir tanesini arkadaşına filan ödünç vermen gerekirse tatlım."

"Bunlar *benim* için mi?"

"Bir tanesi ezilebilir diye iki şapka koydum ve onların verecekleri kokuyorsa diye de bir süpürge sopası. Birkaç kavanoz da köpek dili, kertenkele bacağı ve kurbağa ayağı. Kim bilir onlarinkiler kaç zamandır bekliyordur, bayatlamıştır!"

Agatha alacağı cevabı biliyordu ama yine de sordu. "Anne, benim pelerine, şapkaya, kurbağa bacağına neden ihtiyacım olsun ki?"

"Yeni Cadı Kabul töreni için," dedi Callis coşkuya. "Kötü

lük Okulu'na gittiğinde acemi çaylak gibi görünmek istemezsin, değil mi?”

Agatha postallarını ayağından fırlattı. “Köyün doktorunun bile bunlara inandığı gerçeğini bir kenara bırakalım. Benim burada mutlu olduğumu kabul etmek neden bu kadar zor? Burada ihtiyacım olan her şeyim var. Yatağım, kedim ve arkadaşım.”

“Öyleyse arkadaşından bir şeyler öğrensen iyi olur tatlım. En azından o, hayattan bir şeyler istiyor,” dedi Callis, sandığın kapağını kapatırken. “Düşünsene Agatha, bir masal cadısı olmaktan daha güzel bir yazgı olabilir mi? Ben hep Kötülük Okulu'na gitme hayaliyle büyüdüm! Ama benim yerime Okul Müdürü o salak Sven'i aldı. O da sonunda İşe Yaramaz Gulyabani masalında bir prenses tarafından alt edildi ve yakıldı. Hiç şaşırmadım. O çocuk daha ayakkabılarını bağlamaktan acizdi. Okul Müdürü'ne yeniden seçme şansı verilse, eminim beni götürürdü.”

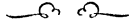
Agatha yatağına girip örtüyü üzerine çekti. “Bu köydeki herkes hâlâ senin bir cadı olduğunu düşünüyor. O yüzden, dileğini olmuş sayabilirsin.”

Callis hızla ona döndü. “Ben sadece senin buradan kurtulmanı istiyorum,” diye tısladı. Gözleri kömür gibi kapkaraydı. “Burası seni zayıf, tembel ve korkak yaptı. En azından ben bir şeyler olmayı başardım. Sen ise Sophie gelip seni köpeği gibi yürüyüşe çıkarana dek oturduğun yerde pinekliyordun.”

Agatha şaşkınlık içinde annesine bakıyordu.

Callis parıldayan gözlerle ona gülümsedi ve hazırlıklara devam etti. “Fakat arkadaşına dikkat et tatlım. İyilik Okulu bir gül bahçesi gibi görünebilir ama kendisi bir sürprizle karşılaşabilir. Şimdi yatağına gir. Okul Müdürü yakında burada olur ve uyuman onun için her şeyi kolaylaştırır.”

Agatha yorganı başına çekti.

Sophie uyuyamıyordu. Gece yarısına beş dakika kalmıştı ve eve gizlice giren birine dair hiçbir işaret yoktu. Yatağında dizlerinin üzerinde doğruldu ve panjurların arasından dışarı baktı. GavalDON'un kıyısındaki bin kişilik koruma ordusu, ormanı aydınlatmak için meşalelerini sallıyordu. Sophie kaşlarını çatı. *Okul Müdürü bunları nasıl açacak?*

Tam bu sırada, pencerenin önündeki kurabiyelerin gitmiş olduğunu fark etti.

O burada!

Üç pembe bohça pencereden dışarı uçup yere kondu. Ardından da camdan terlikler giyen ayaklar.

Agatha gördüğü kabustan sıçrayarak uyanıp yatağında doğruldu. Callis'in horlaması odayı dolduruyordu ve Orakçı da yanı başında uyuyordu. Üzerine titrek bir el yazısıyla "GavalDONlu Agatha, Mezarlık Tepesi Yolu, 1 Numara" yazısı karalanmış kilitli sandığı başucunda duruyordu. Sandığın üstünde ise yolluk olarak bir heybe dolusu ballı kek vardı.

Ağızına bir dilim kek atan Agatha, çatlak camdan dışarı baktı. Tepenin aşağısında meşaleler sıkı bir halka halinde parıldıyordu. Ancak burada, Mezarlık Tepesi'nde, kolları Agatha'nın tüm vücudu kadar, bacakları ise tavuk buduna benzeyen iri kıyım bir koruma bırakmışlardı. Koruma, kırık bir mezar taşını halter gibi indirip kaldırarak uyanık kalmaya çalışıyordu.

Agatha son ballı kek parçasını da ağızına attı ve karanlık ormana baktı.

Bir çift parlak mavi göz kendisine doğru bakıyordu.

Agatha gülmeye başladı. Her şey yatağına gömüldü. Yavaşca

başını kaldırdı. Ama ortalıkta hiçbir şey yoktu. Koruma da!

Sonra, korumanın karanlıktaki bedenini seçmeyi başardı. Kırık mezar taşının yanında baygın yatıyordu ve meşalesi söndürülmüştü.

Yanından uzaklaşan sıska, kambur bir gölge gördü. Gölgenin bir bedeni yoktu.

Gölge en ufak bir acele belirtisi göstermeden mezar denizinin üzerinde süzülüyordu. Mezarlığın demir kapılarının altından süzüldü ve Gavaldon'un meşale ateşiyle aydınlatılmış merkezine doğru tepeden aşağı ilerlemeye başladı.

Agatha yüreğinin korkuyla dolduğunu hissetti. O gerçektir. Artık o her kimse...

Ve beni istemiyor.

Üzerine bir rahatlama geldi. Hemen ardından da bir panik dalgası.

Sophie.

Annesini uyandırmalıydı, yardım istemeliydi. Ama bunlar için vakti yoktu.

Uyuyor numarası yapan Callis, Agatha'nın telaşlı ayak seslerini ve ardından kapanan kapıyı duydu. Uyanmasın diye Orakçı'ya sımsıkı sarıldı.

Sophie bir ağacın altına çömelmiş, Okul Müdürü'nün onu kaptırıp götürmesini bekliyordu.

Bekledi. Bekledi. Sonra yerde bir şey gözüne çarptı.

Bir ayak izinin içine gömülmüş kurabiye kırıntıları. Öylesine iğrenç, öylesine habis bir ayakkabının iziydi ki bu, ancak tek bir kişiye ait olabilirdi. Sophie'nin parmakları yumruk oluverdi ve kanı öfkeyle kaynamaya başladı.

Birden bir el ağzını kapattı ve bir ayak onu pencereden içeri

itti. Sophie kafa üstü yatağına düşüverdi. Arkasını döndüğünde ise karşısında Agatha'yı buldu. "Seni sefil, her şeye burnunu sokan yılan!" diyerek çığlık çığlığa bağırdı ve ancak ondan sonra arkadaşının yüzündeki korku dolu ifadeyi fark etti. "Onu gördün. değil mi?" Sophie'nin nefesi kesilmişti.

Agatha bir eliyle Sophie'nin ağzını kapattı ve diğeriyle de onu yatağa bastırdı. Sophie kıvrınarak ona direnmeye çalışırken, Agatha pencereden dışarı baktı. Eğri büğrü gölge Gaval-don meydanına girdi, varlığını fark etmeyen insanların arasından geçti ve doğruca Sophie'nin evine yöneldi. Agatha yutkunarak çığlığını bastırmaya çalıştı. Sophie debelenerek kendini kurtardı ve Agatha'yı omuzlarından tuttu.

"Nasıl biri? Yakışıklı mı? Prense mi benziyor? Yoksa gözlüklü ve yelekli, bildiğimiz okul müdürü gibi mi?"

GÜM!

Sophie ile Agatha ağır ağır kapıya doğru döndüler.

GÜM! GÜM!

Sophie burnunu kırıştırdı. "Kapıyı çalabilirdi yani, öyle değil mi?"

Kilitler tıngırıyor, menteşeler gıcırıyordu.

Agatha korkudan büzülüp duvara doğru gerilerken, Sophie önemli bir misafiri bekler gibi ellerini kucağına koyup elbisesini kabarttı. "En iyisi istediğini ona direnmeden vermek."

Kapı aralanırken, Agatha yataktan fırladı ve kapıya doğru fırladı. Sophie gözlerini devirdi. "Off, otursana yerine." Agatha tüm gücüyle kapıyı tutmaya çalışıyordu ama eli kapının kolundan kaydı. Kapı kulakları sağır eden bir çatırtıyla açılmış ve Agatha'yı odanın uzak köşesine fırlatmıştı.

Gelen Sophie'nin babasıydı ve yüzü kireç gibi beyazdı. Soluğu kesilmiş bir halde meşalesini sallayarak "Bir şey gördüm!" dedi.

Derken, Agatha eğri büğrü gölgeyi duvarda, Stefan'ın geniş gölgesine yaklaşırken gördü. "Arkanda!" diye bağırdı. Stefan arkasına döndü ama gölge onun meşalesini söndürmüştü. Agatha cebinden bir kibrit çıkarıp yaktı. Stefan yerde baygın yatıyordu. Sophie ise gitmişti.

Dışarıdan çığlıklar yükseldi.

Pencereden bakan Agatha, köylülerin Sophie'yi ormana doğru sürükleyen gölgenin peşinden bağırsa çağrışa koştuklarını gördü. Giderek daha fazla köylü bu telaşa katılırken.

Sophie'nin ağız kulaklarındaydı.

Agatha pencereden bahçeye fırladığı gibi Sophie'ye doğru koşmaya başladı. Fakat tam köylüler Sophie'ye yetiştiği sırada, meşaleleri sihirli bir şekilde patlayıverdi ve onları bir ateş çemberinin içinde bıraktı. Arkadaşı gölge tarafından ormana çekilmeden önce onu kurtarmaya çalışan Agatha, bu yangın tuzaqlarından sakınarak ileri atıldı.

Sophie vücudunun yumuşak çimenlerden uzaklaştığını ve taşın toprağın üzerinde ilerlediğini hissetti. Okula çamurlu bir elbiseyle gitme düşüncesi karşısında kaşlarını çatı. "Ben de hizmetkârlar filan olur zannediyordum," diye sızlandı gölgeye. "Ya da en azından balkabağından bir araba filan."

Agatha son hızıyla koşuyordu ama Sophie neredeyse ağaçların arasında gözden kaybolmak üzereydi. Her tarafı saran alevler yükseldikçe yükseliyor, tüm köyü yutmaya hazırlanıyordu.

Yangının yayıldığını gören Sophie rahatlamıştı. Çünkü artık kimse onu kurtaramazdı. *Peki ama ikinci çocuk neredeydi? Kötü çocuk yok muydu?* Agatha hakkında en baştan beri yanılmıştı. Ormanın derinliklerine doğru sürüklenen Sophie dönüp yükselen alevlere baktı ve sıradan hayatın lanetine bir veda öpücüğü gönderdi.

“Elveda Gavalidon! Elveda küçük hırsırları olan insanlar! Elveda vasatlık!”

Sonra Agatha’nın alevlerin arasından atıldığını gördü.

“Agatha, *hayır!*” diye bağırdı Sophie.

Agatha üzerine atladı ve ikisi birden karanlığın içine çekildiler.

Köylülerin etrafındaki alevler aniden söntüverdi. Hep birden ormana doğru koşturdular ama ağaçlar, sihirli bir şekilde kalınllaşıp dikenli hale gelerek yollarını kesti.

Artık çok geçti.

Gölge onları zifiri karanlık ormanın derinlerine doğru çekerken, “NE YAPTIĞINI SANIYORSUN SEN!” diye gürleyen Sophie, Agatha’nın saçını başını yoluyordu. Agatha deli gibi debeleniyor, gölgenin Sophie’yi kavrayışını ve Sophie’nin de gölgeyi kavrayışını gevşetmeye uğraşıyordu. “HER ŞEYİ MAHVEDİYORSUN!” diye haykırdı Sophie. Agatha onun elini ısırdı. “AAAAA!!!!” Sophie çılgın gibi debelendikçe Agatha toprak zeminde sürükleniyordu. Agatha, Sophie’yi diğer yana çevirmeyi başardı ve üzerine tırmanarak gölgeye doğru ilerledi. Postalinin tabanı Sophie’nin yüzünü eziyordu.

“ŞU GIRTLAGINA BİR YAPIŞIRSAM!”

İkisi birden yerden havalandıklarını hissettiler.

Uzun ince ve soğuk bir şey etraflarını sararken, Agatha el yordamıyla bir kibrit buldu ve kemikleri çıkık bileğine sürterek kibriti yaktı ve anında beti benzi attı. Gölge gitmişti. Bir karaağacın sarmaşıkları arasında buldular kendilerini. Sarmaşıklar onları dev ağaca doğru kaldırıp en alçak dalın üzerine bırakıverdi. Kızlar dehşetle birbirlerine bakıyor ve konuşamıyorlardı. Gölgeyi bulamıyorlardı. İlk önce Agatha kendine gelmeyi başardı.

“Derhal eve dönüyoruz.”

Üzerinde bulundukları dal sallandı, bir sapan gibi gerildi ve onları mermi gibi fırlattı. Çığlık atmaya dahi fırsat bulamadan kendilerini başka bir dalın üzerinde buldular. Agatha yakacak yeni bir kibrit arıyordu ama bu dal da gerilip onları bir üstteki dala fırlattı ve oradan da bir sonrakine atıldılar. “*BU AĞACIN DAHA KAÇ DALI VAR??*” diye ciyakladı Agatha. Daldan dala zıplayan kızların bedenleri sağa sola çarpıyor, elbiseleri dikenlere ve dallara takılıp yırtılıyor, yüzleri çiziliyordu. Nihayet en yüksek dala ulaşıtlar.

Karaağacın tepesinde dev bir siyah yumurta çıktı karşılarına. Kızlar nefes almakta güçlük çekerek, hayretler içinde yumurtaya bakıyorlardı. Yumurta çatlayarak kırıldı ve üzerlerini siyah, yumurta akına benzer yapışkan bir sıvı kapladı. Yumurtanın içinden sadece kemiklerden oluşan dev bir kuş çıktı. Kızlara şöyle bir baktı ve kulak zarlarını yırtan, öfkeli bir çığlık kopardı. Sonra ikisini de pençeleriyle kavrayıp ağacın tepesinden aşağı dalışa geçti. Nihayet bir konuda hemfikir olan iki kız, avazları çıktığıınca bağurmaya başladı. Kemikli kuş karaağaçların arasında ilerlerken, kuşun kaburga kemikleri üzerindeki Agatha, çıldırmış gibi birbiri ardına kibritler yakarak etraflarını saran parlak kırmızı gözleri ve siyah gölgeleri -bir an için de olsa- görmelerini sağlıyordu. Dört bir taraflarındaki upuzun ağaçlar kızları kapmaya çalışırken, kuş onlardan sakınmak için bir dalıyor, bir yükseliyordu. Derken, tepelerinde bir gök gürültüsü koptu ve yıldırımlarla dolu bir fırtınanın içine bodoslama daldılar. Yıldırımlar ağaçları üzerlerine deviriyordu ve kızlar yüzlerini yağmurdan, çamurdan, dallardan korumaya, örümcek ağlarından, arı kovanlarından ve engereklerden sakınmaya çalışıyorlardı; ta ki kuş, ölümcül çalılardan birinin içine dalana ve kızlar onları bekleyen acı karşısında dehşetle gözlerini kapatana dek.

Sonra birden her yer sessizliğe büründü.

“Agatha...”

Agatha gözlerini açtığı anda güneşin ışığını gördü. Aşağı baktı ve gözlerine inanamadı.

“Gerçekmiş.”

Aşağıda, uzaklardaki ağaçların arasında iki şato duruyordu. Bir tanesi güneşin ışıkları altında parıltıyordu. Pembe ve mavi camdan kuleleri, ıslıl ıslıl bir gölün kıyısına yerleştirilmişti. Diğeri ise karanlık ve kasvet içindeydi. Kulelerinin sivri tepeleri bir canavarın dişleri gibi bulutları deliyordu.

İyilik ve Kötülük Okulu.

Kemik kuş, İyilik Okulu’nun kulelerine yöneldi ve Sophie’yi tutan pençesini gevşetti. Agatha dehşetle arkadaşına yapıştı ama Sophie’nin yüzünün mutluluk dolu bir gülümsemeyle kaplı olduğunu gördü.

“Aggie, ben bir *prensesim*.”

Ancak kuş onu değil, Agatha’yı bıraktı.

Hayretler içinde kalan Sophie, Agatha’nın pespembe bulutlar arasında gözden kaybolmasını izledi. “Dur! Hayır!”

Kuş sert bir hareketle Kötülük Okulu’nun kulelerine yöneldi.

“Hayır! İyi olan benim! Yanlış kişiyi götürüyorsun!” diye avaz avaz bağırdı Sophie.

Sonra birden cehennem karanlığına atıldı.

Korkunç Hata

Sophie gözlerini açtığında kendini ağzına kadar siyah balçıkla dolu, kötü kokulu bir hendegin içinde buldu. Dört yanını kasvetli bir sis bulutu sarmıştı. Ayağa kalkmaya çabaladı ancak, ayakları bir türlü yere değmediği için balçığa battı. Pis kokulu sıvı burnundan içeri doldu ve boğazını yaktı.

Nefes almak için çabalarken eline tutunacak bir şey çarpmıştı. Dönüp baktığında bunun yarısı yenmiş bir keçi leşi olduğunu gördü. Korkuyla bağırıp yüzmeye çalıştı

ama burnunun ucunu bile göremiyordu. Yukarıdan çığlıklar yankılanıyordu; Sophie başını kaldırıp baktı.

Önce bir takım hareketler olduğunu hissetti... Sonra ondan fazla sayıda kemikten kuş, sislerin arasından çıkarak, avaz avaz bağırarak çocukları pis balçığın içine bıraktı. Çocukların çığlıkları kesilip etrafa sıçrayan balçık sesleri duyulmaya başladığında, bir kuş dalgası daha geldi; bir tane daha ve sonra bir tane daha... Ta ki gökyüzünden düşen çocuklardan başka bir şey görünmez olana dek bu böyle devam etti. Sophie bir kuşun doğruca kendisine doğru dalışa geçtiğini gördü. Son anda kafasını çevirmiş olsa da, yüzünün ortasına koca bir balçık yemişti.

Gözüne bulaşan sıvıyı eliyle temizledi. Gözlerini açtığında tam karşısında bir oğlan duruyordu. İlk fark ettiği şey, çocuğun gömleğinin olmamasıydı. Göğsü cılız ve bembeyazdı, herhangi bir kas geliştirme umudu sıfırdı. Küçük kafasından uzun bir burun ve sivri dişler fırlamıştı. Siyah saçları boncuk gibi gözlerinin üzerine dökülmüştü. Uğursuz, ufak bir sansara benziyordu.

“Gömleğimi kuş yedi,” dedi. “Saçlarına dokunabilir miyim?”

Sophie geri çekildi.

“Genelde Kötülerde prenses saçı olmaz ama,” dedi, ona doğru yavaş yavaş yüzerek.

Sophie çaresizce kendine bir silah arıyordu; bir sopa, bir taş, bir keçi leşi!

“Belki ranza arkadaşı ya da yakın arkadaş veya sadece arkadaş olabiliriz,” dedi, aralarında santimler kalmışken. Sanki Radley bir kemirgene dönüşmüş ve cesaretlenmiş gibiydi. Bir deri bir kemik elini ona doğru uzattı ve tam Sophie yumruğunu gözünü önüne indirip hazırlanırken ki, çığlık gılgılla bağırarak bir çocuk aralarına düşüverdi. Sophie aksi yöne kendini

arttı. Dönüp baktığında Sansar Çocuk gitmişti.

Sophie, sislerin arasındaki balcığın içinde yüzen valiz ve sandıklardan kendilerine ait olanları bulmaya çalışan çocukların gölgelerini seçebiliyordu. Eşyalarını bulmayı başaranlar akıntının aşağısına, uzaktaki tekinsiz uluma seslerine doğru ilerliyordu. Sophie bu yüzen gölgeleri takip etti ve sonunda sis açıldı, kıyı göründü. Üzerlerinde kan kırmızısı asker ceketleri ve siyah deri kemerleri olan, iki ayakları üzerinde duran bir kurt sürüsü, ellerindeki kırbaçları şaklatarak öğrencileri sıraya sokmaya çalışıyordu.

Sophie kendini balçıktan dışarı çekmek için kıyıda bir çıkıntıya tutundu. Fakat sıvının yüzeyinde kendi yansımasını görünce donup kaldı. Elbisesi pislige bulanmış, yüzü yapışkan balçıktan kapkara olmuş ve saçları bir solucan ailesinin yuvasına dönüşmüştü. Nefesi kesilmişti!

“İmdat! Ben yanlış okuld...”

Kurtlardan biri onu çekip sudan çıkardı ve tekmeleyerek sıraya soktu. Tam ağzını açıp itiraz edecekti ki kendisine doğru yüzen Sansar Çocuğun “Beni bekleyin!” diye bağırdığını duydu.

Çabucak, sislerin arasında eşyalarını sürükleyerek ilerlemeye çalışan çocukların arasına katıldı. Çocuklardan biri ağırdan alacak olursa, bir kurt kırbacını şaklatıyordu. Bu yüzden Sophie endişe içinde, hızını düşürmeden yürüyor, bir yandan saçındaki solucanları temizliyor, bir yandan da titizlikle hazırladığı eşyalarının ardından yas tutuyordu.

Kulelerin kapıları ucu sivri demirdendi, üstlerine de dikenli teller sarılmıştı. Yaklaştıkları zaman bunların dikenli tel değil, tıslayarak dört bir yöne doğru kıvrılan engerek yılanları olduğunu fark etti. Kısık sesle hafifçe ciyaklayan Sophie, telaşla koşturdu ve kapıların üzerinde, iki siyah kuğu figürünün ortasına

KÖTÜLÜK ÖĞRETİSİ VE ŞER YAYMA OKULU

Okulun yer aldığı kule, önlerinde kanatlı bir iblis gibi yükseliyordu. Siyah taşlardan inşa edilmiş ana kule, dumanlı bulutlarından arasında iri kıyım bir adamın gövdesi gibi duruyordu. Ana kulenin iki yanından çıkmış, kızıl sarmaşıkların sardığı iki kalın ve harap çan kulesi, kanayan kanatlara benziyordu.

Kurtlar çocukları ana kulenin girişine, bir timsahın ağzını andıran uzun, tırtıklı bir tünele doğru götürdüler. Tünel daraldıkça ve artık önünde yürüyen çocuğu neredeyse göremez hale geldikçe, Sophie iyiden iyiye ürperdi. İki sivri kayanın arasından güçlükle geçip kendini bozuk balık gibi kokan nemli bir salonda buldu. Şeytanî yaratık heykelleri taş kirişlerden aşağı sarkıyordu ve ağızlarında yanan meşaleler vardı. Elinde bir elma tutan, kel, dişsiz bir kocakarının demirden heykeli, meşale ışığı altında daha da korkunç görünüyordu. Duvar boyunca yıkık dökük bir sütunun üzerine devasa bir *H* harfi boyanmış, etrafına tıpkı bir ağaca tırmanır gibi tırmanan bet suratlı iblisler, devler ve ecinniler resmedilmişti. Yandaki sütunda kan kırmızı bir *S* harfi vardı ve tepesinden sallanan cinler ve gulyabanilerle bezenmişti. Bitmez tükenmez öğrenci kuyruğuyla birlikte ilerleyen Sophie, sütunlarda ne yazdığını anladı: *H-İ-Ç*. Ve sonra önündeki yılan gibi uzayan kuyruğun ucunu görebilecek kadar ilerlediğini fark etti. İlk defa diğer öğrencileri açıkça görebiliyordu; az daha bayılacaktı.

Üst çenesi çok çirkin bir biçimde öne fırlak, bir tutam saç ve alınının tam ortasında, iki yerine bir tek gözü olan bir kız vardı mesela. Yanındaki oğlansa kocaman göbeği, kel kafası ve etli etli kollarıyla bir hamur topağından farksızdı. Uzun boylu,

alaycı bir şekilde gülümseyen bir kız, hastalıklı yeşil teniyle kalabalığın içinden hemen göze çarpıyordu. Önündeki oğlanın her tarafında o kadar çok kıl vardı ki insandan çok maymuna benziyordu. Hepsi aşağı yukarı Sophie ile yaşıt görünüyordu ancak benzerlikleri burada sona eriyordu. Şekilsiz bedenleri, gudubet suratları ve nefret edecek bir şey arıyormuşçasına bakan, hayatında gördüğü en zalim yüz ifadeleriyle tam bir sefiller ordusunun ortasındaydı. Hepsinin gözleri teker teker Sophie'ye döndü ve aradıkları nefret odağını buldular: cam terlikleri ve altın sarısı bukleleriyle, şaşkın şaşkın bakan ürkmüş prenses.

O, dikenlerin arasındaki kırmızı bir güldü.

Balçıgın karşı tarafında Agatha, az kalsın bir periyi öldürecekti.

Görünüşe göre neşeli bir sohbe dalmış olan sarı ve kırmızı zambakların altında açmıştı gözlerini. Agatha sohbet konusunun kendisi olduğuna emindi; çünkü zambaklar yaprakları ve goncalarıyla açıkça onu işaret ediyordu. Sonunda sohbetleri bir sonuca varmış olacak ki çiçekler, yumuşak başlı ninelermişçesine, saplarını Agatha'nın bileklerine doladı. Onu çekip ayağa kaldırdılar ve Agatha, ılık ılık bir gölün etrafında, çiçek açan bir sürü göz kamaştırıcı kız gördü.

Gözlerine inanamıyordu. Kızlar doğruca topraktan çıkıyorlardı. Yumuşak toprağın içinden önce başları çıkıyor, onu boyunları ve göğüsleri takip ediyor, en sonunda da kollarını masmavi gökyüzüne doğru kaldırıp camdan terlikleriyle yere basıyorlardı. Fakat Agatha'nın asıl garipsediği, topraktan biten kızlardan ziyade, bu kızların ona *hiç* benzememeleri idi.

Kiminin kumral, kiminin esmer yüzleri kusursuzdu ve her birinden sağlık fışkırıyordu. Oyuncak bebeklerinkine benzeyen parlak saçları gözleri kadar her tarafı aydınlatıyordu. Tu-

runcu, sarı, beyaz elbiseleriyle yeni boyanmış bir sepet Paskalya yumurtasını andırıyorlardı. Kimileri daha kısa, kimileri de servi boyluydu ama hepsi de incecik belleri, düzgün ve zayıf bacakları, narin omuzlarıyla salınarak, havalı havalı dolaşıyorlardı. Toprakten yeni öğrenciler serpildikçe, ısıldayan kanatlarıyla üç peri her birini karşılıyordu. Şarkılar söyleyerek kızların üzerlerindeki toprağı temizliyor, onlara bitki çayları ikram ediyor ve yerden sahipleriyle birlikte çıkan sandıklarının bakımıyla ilgileniyorlardı.

Bu güzelliklerin nereden geldiğı hakkında Agatha'nın en ufak bir fikri yoktu. Tek istediğı, kendini bu kadar aykırı hissetmesine engel olacak bir tıpsızın ortaya çıkmasıydı. Fakat onda olmayan her şeye sahip olan bu Sophie'lerin sonu gelmek bilmiyordu. İçinde o çok iyi bildiğı utanç duygusu tekrar kabardı. Yer yarılsa da içine girseydi keşke o an!

Tam bu esnada bir peri onu ısırdı.

“Ne oluyor?!”

Agatha eline yapışan yaratıktan kurtulmaya çalıştı ancak, peri uçup boynunu, sonra da kalçasını ısırdı. Diğer periler onu sakinleştirmeye çalıştılar ama peri onları da ısırdı; sonra dönüp tekrar Agatha'ya saldırdı. Sinirlenen Agatha, periyi yakalamaya çalıştı. Fakat ışık hızında hareket eden peri onu tekrar tekrar ısırırken, Agatha beyhude bir şekilde zıplayıp duruyordu; ta ki Agatha, yanlışlıkla ağzının içine uçan periyi yutana dek! Agatha rahatlatarak iç geçirdi ve başını kaldırıp etrafına baktı.

Altmış tane güzel kız, kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. Aralarında bülbül yuvasına dalmış bir kedi gibi duruyordu.

Agatha boğazına atılan çimdiğı hisseder hissetmez, periyi öksürerek dışarı tükürdü. İşe bakın ki, peri erkekti.

Uzaktan, gölün diğer kıyısındaki pembe ve mavimsi yeşil

pılmış muhteşem şatodan kulağı okşayan çan sesleri geliyordu. Peri kızları, sorumlusu oldukları kızı omuzlarından kaldırıyor ve gölün üzerinden kulelere doğru uçuruyordu. Agatha bunun kaçmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündü ama daha bir adım bile atmadan, iki peri kızı onu havaya kaldırdı. Uçup giderken dönüp ardında kalan erkek periye baktı. Kollarını kavuşturmuş ve kesinlikle korkunç bir hata yapıldığını anlatmak istercesine başını iki yana sallıyordu.

Periler kızları camdan şatonun önüne getirdiklerinde, omuzlarını bıraktılar ve serbestçe hareket etmelerine izin verdiler. Fakat Agatha'yı taşıyan iki peri kızı onu bırakmıyor ve bir mahkum gibi çekeliyorlardı. Agatha dönüp göle baktı. *Sophie nerede ki?*

Gölün yarısını kaplayan berrak suların devamı, ileride pis bir balçığa dönüşüyordu. Gri bir sis karşı kıyıyı tamamen kapatıyordu. Agatha arkadaşını kurtaracaksa, bu balçığı geçmenin bir yolunu bulmalıydı. Fakat önce bu kanatlı böceklerden kurtulmalıydı. Dikkatlerini dağıtması gerekiyordu.

Karşısına çıkan altın rengi kapıların üzerinde parıldayan aynalı harflerden oluşan kelimeleri okudu:

İYİLİK İLMİ VE BÜYÜLEME OKULU

Agatha harflerin üzerindeki yansımasını görünce başını çevirdi. Aynalardan nefret eder ve ne pahasına olursa olsun onlardan kaçardı. (*Kediler ve köpekler tüm gün oturup kendilerini mi seyretmiyorlar sanki,* diye düşünürdü.) Öne doğru ilerleyen Agatha, başını kaldırıp şatonun iki beyaz kuğu armasıyla süslenmiş camdan kapılarına baktı. Fakat kapılar açıldığında ve periler kızları dar, aynalı bir koridora doğru yönlendirirken,

grup yürümeyi kesti ve birkaç kız Agatha'nın etrafını köpekbalıkları misali sardı.

Bir an için ona öylece baktılar; adeta maskesini atıp altındaki prensesi ortaya çıkarmasını bekliyorlardı. Agatha onların bakışlarına karşılık vermeye çalıştı ama tek gördüğü, aynalarda binlerce kez yansıyan kendi görüntüsü oldu. Gözlerini hemen mermer zemine çevirdi. Birkaç peri, çocukları ilerletmek için çırpınırken, diğer çoğu peri de kızların omuzlarına tünemiş olan biteni öylece seyre dalmıştı. Sonunda, beline kadar inen altın sarısı saçları, dolgun dudakları ve masmavi gözleriyle kızlardan biri ona doğru bir adım attı. Kız, gerçek denemeyecek kadar güzeldi.

“Merhaba, ben Beatrix,” dedi tatlı bir sesle. “İsmim ne demiştin?”

“Söylemedim ki,” dedi Agatha, gözlerini yerden kaldırmadan.

“Doğru yere geldiğinden emin misin?” dedi Beatrix, daha da tatlı bir sesle.

Agatha'nın zihninin derinliklerinde bir ifade belirmiş, su yüzüne çıkmak için sabırsızlanıyordu. O sırada tam da böyle bir şeye ihtiyacı vardı ama önce zihnindeki sisin dağılması gerekiyordu.

“Şey... eee, ben...”

“Belki de yanlış okula doğru yüzmüşsündür,” dedi Beatrix gülümseyerek.

Aradığı sözcük sonunda Agatha'nın zihninde belirdi. *Hedef şaşırtma.*

Agatha, Beatrix'in büyüleyici gözlerine baktı. “Burası İyilik Okulu, öyle değil mi? Kaderlerinde prenses olmak yazılı güzel ve muhterem kızların okutulduğu okulu?”

“Ya,” dedi Beatrix, dudaklarını büzerek. “Demek kaybolmuş değilsin?”

“Ya da kafası karışmış?” dedi esmer tenli ve simsiyah saçlı başka bir kız.

“Veya kör?” dedi, koyu kıvılcık bükleleri olan üçüncü bir kız.

“Bu durumda, Çiçekhattı biletin olmalı,” dedi Beatrix.

Agatha gözlerini kırptırdı. “Neyim?”

“Çiçekhattı’na binmek için gereken *biletin*,” dedi Beatrix. “Hepimiz buraya bu yolla geldik ya hani. Sadece *resmî olarak* kabul edilen öğrencilerin Çiçekhattı biletleri vardır.”

Bütün kızlar süslü harflerle isimlerinin yazılı olduğu, Okul Müdürü’nün siyah-beyaz kuğu mührüyle damgalanmış, kocaman altın biletlerini sallayıp gösterdiler.

“Haaa, o Çiçekhattı biletinden bahsediyorsun,” diye güldü Agatha. Ellerini ceplerine daldırdı. “Yaklaşın da size göstereyim.”

Kızlar şüpheyle onun etrafında topluştılar. Bu arada Agatha’nın elleri hedef şaşırtacak bir şey arayıp duruyordu: kibritler... bozuk paralar... kurumuş yapraklar...

“Gelin gelin, yaklaşın.”

Aralarında mırıldanan kızlar ona daha da sokuldular. “Bu kadar küçük bir şey olmaması lazım,” dedi Beatrix oflayıp puf-layarak.

“Yıkanınca çekti,” dedi Agatha. Bir yandan da daha fazla kibrit, erimiş çikolata, kafası kopuk bir kuş (Orakçı onları Agatha’nın dolaplarına saklıyordu) gibi şeyleri ceplerinden boşaltmaya devam ediyordu. “Buralarda bir yerde olacaktı...”

“Belki de kaybetmişsindir,” dedi Beatrix.

Naftalin... fıstık kabukları... bir ölü kuş daha...

“Belki evde unutmuşsundur,” dedi Beatrix.

“Ya da biletin yok ve *yalan söylüyorsun*.”

“Hah, tamam; buldum galiba!”

Fakat boynuna ve ensesine yayılan kızarıklık dışında, Agatha’nın gösterebileceği hiçbir şey yoktu.

“Buraya izinsiz girenlere ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi Beatrix.

“İşte, geliyor!” *Bir şeyler yap!*

Kızlar sinir bozucu bir şekilde etrafını çevrelemişlerdi.

Hemen bir şey yap!

Agatha aklına gelen ilk şeyi yaptı ve ortalığı inleyen bir osuruk patlattı.

Bu etkili hedef şaşırtma hem kaos hem de panik yaratmıştı. Agatha her anlamda amacına ulaşmıştı. Leş kokulu gaz daracık koridora yayılırken ciyak ciyak bağırان kızlar, kendilerini korumak için kaçıyor, kokuyu alan periler tek tek bayılıyordu. Böylece kapıya uzanan yol, Agatha’nın karşısında sonuna dek açılmış oldu. Sadece Beatrix kalmıştı önünde; o da kımıldamayacak kadar şaşkın bir halde donakalmıştı. Agatha ona doğru bir adım attı ve bir kurt gibi yüzüne eğildi.

“Böö.”

Beatrix canını kurtarmak için son sürat kaçtı.

Agatha kapıya doğru koşarken, dönüp arkasında bıraktığı karmaşaya gururla baktı. Kızlar duvarlara dayanarak zar zor ayakta durabiliyor, kaçışırken birbirlerini eziyorlardı. Sophie’yi kurtarmaya odaklanan Agatha, buzlu camlı kapılardan geçip göle doğru koştu. Ama tam kıyıya ulaştığı sırada, gölden yükselen dev bir dalga onu kaptığı gibi geri yolladı. Kapılardan içeri fırlayan Agatha, avaz avaz bağırان kızların ortasından geçip dalganın yarattığı su birikintisinin içine yüzüstü yapıştı.

Güç bela ayağa kalktı ve gördüğü şey karşısında donup kaldı.

“Hoş geldin Yeni Prince.” dedi, havada süzölen, iki mer-

relik bir dev peri. Peri kenara çekildiğinde, gördüğü muhteşem giriş salonu karşısında Agatha'nın nefesi kesildi. "İyilik Okulu'na hoş geldin."

Sophie ortalığın kokusuna bir türlü alışamıyordu. Sırada ilerlerken yıkanmamış vücutların, küflü taşların ve iğrenç kurtların kokusu onu ögürtüyordu. Sophie ayak uçları üzerinde yükselerek sıranın ne yöne doğru gittiğini görmeye çalıştı. Ama başı sonu görünmeyen sonsuz bir ucubeler geçidinden başka bir şey göremedi. Diğer öğrenciler ona pis pis bakıyorlardı. Fakat Sophie bunun da bir imtihan olması ihtimaline karşı onlara en kibar haliyle gülümsüyordu. Bu bir imtihan, bir hata, bir şaka, herhangi başka bir şey olmalıydı.

Boz kurtlardan birine döndü. "Otoritenizi sorguladığımdan değil ama Okul Müdürü'yle görüşebilir miyim acaba? Bence kendisi..." Kurt ona kükreyerek karşılık verdi ve onu tepeden tırnağa tükürüğe buladı. Sophie daha fazla ısrarcı olmadı.

Diğerleriyle birlikte basık bir giriş salonuna vardı. Siyah taşlardan yapılma üç tane eğri büğrü merdiven sırası kusursuz bir açıyla dönerek yukarı doğru uzanıyordu. Üzerine canavar figürleri oyulmuş merdivenlerden bir tanesinin tırabzanında GAD-DARLIK yazıyordu. Örümceklerle süslü olan diğerinde FESAT-LIK, yılanlarla süslü olan üçüncüsünde ise ŞER yazıyordu. Sophie, bu üç merdivenin etrafındaki duvarların farklı renklerde çerçevelerle dolu olduğunu fark etti. Her çerçevede bir çocuğun portresi ve hemen yanında da okuldan mezun olduktan sonra ne olduğunu gösteren bir masal kitabı çizimi yer alıyordu. Altın bir çerçevede peri kızına benzeyen küçük bir kız, yanındaki çerçevede ise aynı kızın baygın yatmakta olan başka bir genç kızın üzerinde dikilen iğrenç bir cadı olarak resmedildiği muhteşem

bir çizim duruyordu. Her iki çizimin altında uzanan altın bir plakada şöyle yazıyordu:

FOXWOOD'LU CATHERINE

Küçük Pamuk Prenses (Kötü)

Bir sonraki altın çerçevede ise kalın bir tek kaşa sahip, sinsice sırtan bir oğlan vardı. Büyümüş halini gösteren resimde ise bir kadının boğazına bıçağını dayamıştı:

UĞULTULU DAĞLAR'DAN DROGAN

Mavisakal (Kötü)

Drogan'ın altında, gümüş bir çerçevenin içinde sapsarı saçlı sıska bir oğlanın portresi vardı ve çocuk büyüyünce bir köye musallat olan onlarca gulyabaniden bir tanesi olmuştu:

NETHERWOOD'LU KEIR

Tom Thumb (Hizmetkâr)

Ardından Sophie aşağılarda duran çürümüş ve bronz bir çerçeve içinde gözleri korkudan kocaman açılmış, ufak, kel bir çocuğun portresini gördü. Bu çocuğu tanıyordu. İsmi Bane'di. Dört sene önce kaçırılana dek Gavaldon'daki tüm güzel kızları ısırdı. Fakat Bane'in portresinin yanında çizim yoktu. Sadece şu sözün yazılı olduğu bir plaka vardı:

BAŞARISIZ

Sophie, Bane'in korku dolu yüzüne baktı ve midesinin kasıldığını hissetti. *Ona ne olmuştur acaba?* Salonun duvarlarının her santimini kaplayan binlerce altın, gümüş ve bronz çerçeveye baktı: prensleri bıçaklayan cadılar, insanları yiyen devler, çocukları yakan iblisler, hain gulyabaniler, çirkin kocakarılar, kafası kesik atlılar, acımasız deniz canavarları. Hepsi bir zamanlar çaylak ergenlerdi. Şimdi ise salt Kötülere dönüşmüşlerdi. *Kırmızı Başlıklı Kız*'daki kurt gibi korkunç şekilde can vermiş Kötüler bile masallarından zaferle çıkmış gibi en görkemli halleriyle çizilmişlerdi. Diğer çocukların portrelere hayranlıkla baktıklarını gören Sophie'nin midesine bir kramp daha girdi. O an her şeyi tüm çıplaklığıyla anladı. Geleceğin katilleri ve canavarları ile birlikteydi.

Yüzünde soğuk terler birikmişti. Bir öğretmen bulmalıydı. Kayıt olan öğrencilerin listesini kontrol edip onun yanlış okulda olduğunu anlayabilecek birine ulaşmalıydı. Fakat şu ana dek tek bulabildiği, bırak listeye bakmayı, konuşmayı dahi beceremeyen kurtlardı.

Köşeyi dönüp daha geniş bir koridora çıktıklarında Sophie, ileride kırmızı tenli, boynuzlu bir cücenin, çıktığı merdivenin tepesinde duvara yeni portreler asmakta olduğunu gördü. Sıra halinde ona yaklaşırlarken, Sophie dişlerini umutla sıkıyordu. Cücenin dikkatini nasıl çekebileceğini düşünürken, bu duvardaki portrelerde tanıdık simalar olduğunu fark etti. Daha önce gördüğü kaba saba bir oğlanın portresinin altında ROCH BRIAR'LI BRONE yazıyordu. Yanında ise tek gözlü, bir tutam saç olan bir kızın portresi asılıydı: FOXWOOD'LU ARACHNE. Sophie gelecekte ne gibi kötülere dönüşeceklerini düşünerek sınıf arkadaşlarının portresini inceliyordu. Gözleri Sansar Çocuk'un portresine takıldı. BLOODBROOK'LU HORT. *Hort. Bir hastalık ismine benziyordu adı. Sıranın önlerine doğru ilerledi. Tam cüceye seslenmeye hazır-*

lanıyordu ki, cücenin çekicinin altındaki çerçeveyi gördü.

Karşısında kendi gülümsemesi vardı.

Ciyak ciyak bir çığlık koparan Sophie sıradan fırlayıp merdivenden tırmandı ve şaşırıp kalmış cücenin elinden portresini kaptı. "Hayır! Ben İyi'yim!" diye bağırdı. Fakat cüce, portreye yeniden yapıştı. Karşılıklı iki ucundan çekiştirmeye başladılar. Tekmeler, tınmaklamalar derken Sophie'nin canına tak etti ve cüceye tokadı yapıştırdı. Cüce, küçük bir kız gibi cıglığı bastı ve çekicini Sophie'ye doğru savurdu. Sophie eğilerek çekikten sıyrılmayı başardıysa da, dengesini kaybetti ve üzerinde bulundukları merdiven sallanmaya başladı. Basamaklara güçlkle tutunurken aşağıda hırlayan kurtlara ve hayretle onları izleyen öğrencilere baktı.

"Okul Müdürü'yle görüşmem gerek!"

Ama daha fazla tutunamayacaktı; merdivenden aşağı kaydı ve külçe gibi yığıldı.

Yanağında dev bir çıban bulunan, koyu tenli bir kocakarı, Sophie'nin eline bir parşömen tutuşturdu.

UZAK ORMAN'DAN SOPHIE

KÖTÜLÜK, 1. SINIF

GADDARLIK KULESİ 66. ODA

Ders	Öğretmen
1. Çirkinleşme	Prof. Bilious Manley
2. Hizmetkârlık Eğitimi	Castor
3. Lanetler & Ölüm Tuzakları	Lady Lesso
4. Kötülük Tarihi	Prof. August Sader
5. Öğle Yemeği Arası	
6. Özel Yetenekler	Prof. Sheeba Sheeks
7. Masallarda Hayatta Kalma (Orman Grubu No.3)	Cüce Yuba

Sophie şaşkına dönmüştü. “Derste görüşürüz Uzak Orman’ın Cadısı,” dedi kadın, karga gibi sesiyle. Sophie daha ağzını açıp bir şey diyemeden eciş bücüş bir tip, eline kurdeleyle bağlanmış bir kitap yığını tutuşturdu.

En Başarılı Kötü Monologları, 2. baskı
Acı Çektirme Büyüleri, 1. Sınıf
Acemiler İçin Adam Kaçırma & Cinayet Rehberi
İç ve Dış Çirkinliği Sahiplenme
Çocuk Nasıl Pişirilir (Yenilenmiş tariflerle!)

Kitaplar yeterince kötüyken, üstüne Sophie bir de onları birbirine bağlayan kurdelenin canlı bir yılanbalığı olduğunu fark etti. Bir çığlık atıp elindeki kitapları yere attı. Sonrasında yarı insan yarı keçi olan bir satır, Sophie’ye küf kokulu siyah bir kumaş parçası verdi. Kumaşı açtığı anda karşısına çıkan lime lime olmuş, pislik içindeki giysi, Sophie’nin tiksintiyle ürpermesine yetmişti.

Bu iğrenç üniformayı büyük bir neşeyle üzerlerine geçiren, kitaplarını inceleyen, birbirleriyle ders programlarını karşılaştıran diğer kızlara şaşkınlıkla baktı. Sophie ağır ağır kendi siyah, kötü kıyafetlerini inceledi. Sonra da yılanbalığıyla bağlı kitaplarına ve ders programına. Son olarak da duvardaki gülümseyen, sevimli portresine.

Ve canını kurtarmak için koşmaya başladı.

Agatha yanlış yerde olduğundan emindi; çünkü öğretmenler bile ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Devasa camdan salonun ikisi pembe, ikisi mavi olmak üzere dört sıra spiral merdivenlerine dizilmişlerdi ve yeni öğrencilerin üzerine konfetiler yağıdırıyorlardı. Kadın öğretmenler narin ve yüksek yakalı, aynı tarzda dikilmiş

ama farklı renklerde elbiseler giyiyorlardı. Elbiselerinin kalbin üzerine denk gelen göğüs kısmında parıldayan gümüş bir kuğu işlemesi vardı. Her biri elbisesine kişisel bir dokunuş eklemişti; kimisinde kristal işlemeler, kimisinde boncuktan çiçekler veya tülден fiyonklar göze çarpıyordu. Erkek öğretmenler ise benzer modelde yelekleri, ince kravatları ve aynı gümüş kuğu işlemesiyle süslenmiş renkli mendilleriyle tamamladıkları rengârenk takım elbiseleri içinde bir renk cümbüşü oluştuyorlardı.

Agatha ilk bakışta hepsinin de bugüne dek gördüğü tüm büyüklerden çok daha çekici olduklarını fark etti. Yaşlı öğretmenler bile insanı pes ettirecek derecede zariflerdi. Agatha kendini her zaman güzelliğin anlamsız olduğuna ikna etmeye çalışmıştı; çünkü güzellik geçiciydi. Oysa şimdi, güzelliğin sonsuza dek sürebildiğinin canlı kanıtı gözlerinin önündeydi.

Yanlış yerde olduğu aşıkâr olan bu sırlıslıkam öğrenciyi gören öğretmenler, birbirlerini çaktırmadan dirsekleyip fısıldaşmaya çalışıyorlardı. Ama Agatha bu gibi şeyleri yakalamaya alışkındı. Derken, içlerinden birinin diğerlerinden farklı olduğunu gördü. Renkli bir cam tabakasının önünde dikilen koyu yeşil takım elbiseli, kırmızı saçlı ve parlak ela gözleri olan bir erkek öğretmen, Agatha tamamen buraya aitmişçesine ona şefkatle bakıyordu. Agatha kızardı. Onun buraya ait olduğunu düşünen biri ancak kaçık olabilirdi. Başını çevirdi ve öğrenci kızların az önce yaptıklarından örürü onu bağışlamaya niyetli olmadıklarını apaçık belli eden ters bakışlarında biraz huzur buldu.

Kızlar, ışıltılı saçları ve parıldayan dudaklarıyla havada süzülerek ve öğrencilere ders programlarını, kitaplarını ve giysilerini dağıtan üç devasa perinin önünde sıraya girerken, bir kızın yanındakine “Oğlanlar nerede?” diye sorduğunu duydu Agatha.

Agatha bir yandan kızların arkasındaki sırada yerini alıyor,

bir yandan da görkemli merdivenli salonu uzun uzun inceliyordu. Karşısındaki duvara devasa bir pembe Sharfi boyanmıştı ve etrafında pek sevimli melekler ile peri kızları uçuşuyordu. Diğer duvarlardaki pembe ve mavi harfler de yan yana okunduğunda S-O-N-S-U-Z sözcüğünü oluşturunuyordu. Dört spiral merdiven her bir duvarın köşelerinde simetrik olarak yükseliyordu ve yüksek, vitraylı camlarla aydınlatılıyordu. Mavi merdivenlerden bir tanesinin tırabzan direğine ONUR kelimesi nakşedilmiş, etrafı da şövalye ve kral baskılarıyla süslenmişti. KAHRAMANLIK yazan diğeri ise mavi renkli avcı ve okçu motifleriyle süslenmişti. İki adet pembe merdivende altın varaklı harflerle MASUMİYET ve MERHAMET yazıyordu; çevreleri genç kızlar, prensesler ve sevimli hayvanlarla bezeliydi.

Süt beyaz mermer zeminden kubbeli tavana doğru uzanan, salonun ortasındaki kristal bir sütunun üzerine öğrencilerin portreleri asılmıştı. En tepede, mezuniyetten sonra prenses ve kraliçe olmayı başarmış öğrencilerin altın çerçeveleri vardı. Orta taraflarda ise halinden memnun hizmetkârlar, vefakâr ev kadınları veya iyi yürekli anneler olarak daha mütevazı kaderlere erişmiş öğrenciler görülmüyordu. En alta ise tozlanmış bronz çerçevelerde en fazla hizmetçi veya uşak olabilmış, başarısız öğrenciler vardı. Fakat ister kraliçe olsunlar ister baca temizleyici, Agatha şunu görmüştü ki, tüm öğrenciler aynı güzel yüze, sevgiyle bakan gözlere ve tatlı gülümsemeye sahiptiler. Ormanın ortasındaki bu cam sarayda, en iyi insanlar İyiliğe hizmet için toplanmışlardı. Kendisi ise Sefil Hanım olarak mezarlıkların ve osurukların hizmetindeydi.

Agatha nihayet pembe saçlı dev perinin önüne ulaşana dek nefesini tutarak bekledi. Sudan ve terden sırsıklam bir halde “Bir yanlışlık oldu!” dedi, hızlı hızlı soluyarak. “Benim değil, arkadaşım Sophie’nin burada olması gerekiyordu.”

Dev peri ona gülümsedi.

“Ben onun buraya gelmesini engellemeye çalışıyordum,” dedi Agatha. İçinde doğan umutla beraber hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. “Fakat kuşu şaşırttım ve sonuç olarak ben buradayım, Sophie ise diğer kulede. O güzeldir ve pembeleri sever ama ben... yani... halim ortada. Öğrencilere ihtiyaç duyduğunuzu biliyorum. Ancak, Sophie benim en iyi arkadaşım ve o burada kalırsa, benim de kalmam gerekir ama burada kalmamıza *imkân yok*. Lütfen onu bulmama yardım edin de evimize dönebilelim.”

Peri ona bir parşömen uzattı.

Uzak Orman'dan Agatha

İYİLİK, 1. SINIF

MASUMİYET KULESİ 51. ODA

Ders	Öğretmen
1. Güzelleşme	Prof. Emma Anemone
2. Prenseslik Adabı	Pollux
3. Hayvanlarla İletişim	Prenses Uma
4. Kahramanlık Tarihi	Prof. August Sader
5. Öğle Yemeği Arası	
6. İyilik Yapma	Prof. Clarissa Dovey
7. Masallarda Hayatta Kalma	Cüce Yuba
(Orman Grubu No. 3)	

Agatha aptallaşmış bir halde elindekine bakıyordu. “Ama...” Yeşil saçlı bir dev peri eline bir kitap sepeti tutuşturdu:

Güzellik İmtiyazı

Prensinizi Elde Etme

*Güzel Görünme Kılavuzu**Hedefi Olan Prenses**Hayvanlarla İletişim 1: Havlama, Kişneme & Şakıma*

Ardından, mavi saçlı bir dev peri ona üniformasını uzattı: kabarık kolları olan, inanılmaz derecede kısa, pembe bir elbise ve onun altına giymek üzere, yakasından üç düğmesi eksikmiş gibi görünen beyaz bir dantelli bluz.

Hayretler içindeki Agatha, etrafını saran geleceğin prenseslerine ve onların pembe elbiselerini çekiştirmelerine bakıyordu. Güzellüğünün bir imtiyaz olduğunu, heykel kadar kusursuz bir prensi elde edebileceğini, kuşlarla konuşabileceğini söyleyen elindeki kitaplara baktı. Güzel, zarif ve iyi kalpli biri için hazırlanmış ders programına baktı. Sonra da, Gavaldonlu Agatha'dan büyük beklentileri varmışçasına hâlâ kendisine gülümseyen yakışıklı öğretmene baktı.

Agatha beklentilerle karşı karşıya olduğunda yapmayı bildiği tek şeyi yaptı.

Mavi renkli Onur merdiveninden yukarı, deniz yeşili koridorlardan ileri doğru koştu. Periler arkasından öfkeyle şakıyordu. Koridorlarda koşturarak ilerlerken, merdivenlerden aceleyle tırmanırken gördüklerine -yeşimden zeminler, şekerden yapılmış sınıflar, altından bir kütüphane- hayran olacak zamanı yoktu. Nihayet son merdivene ulaştı ve buzlu camdan oluşan bir kapıdan geçip kulenin çatısına çıktı. Güneş, önündeki nefes kesici bahçeyi aydınlatıyordu. Çalılar öyle güzel budanmıştı ki hepsi eşsiz birer heykele dönüştürülmüştü. Agatha bu heykellerin hangi malzemeden yapıldığını anlayamadan, periler kapıdan dışarı fırladı ve onu yakalamak için ağızlarından yapışkan, altın ağlarını fırlattılar. Agatha ağlardan sakınmak için yere eğildi ve dev çalıların altından bir bö-

cek gibi sürünerek geçti. Ardından, ayağa kalkıp koşmaya başladı ve kılıcını aşağısındaki gölete doğru kaldırmış kaslı bir prens heykelinin üzerine zıplayıp tırmanmaya başladı. Bir yandan etrafını saran perileri tekmeleriyle savuşturmaya çalışırken, yapraklardan ve dallardan oluşan kılıcın ucuna dek ilerledi. Fakat kısa süre sonra perilerin sayısı epey arttı. Işıltılı ağlarını bir kez daha üzerine fırlattıkları anda Agatha'nın eli kaydı ve aşağıdaki gölete düştü.

Gözlerini açtığı anda kupkuruydu.

Gölet bir tür geçiş kapısı olmalıydı; çünkü kendini dışarıda, kristal mavimsi, kemerli bir yolda bulmuştu. Agatha başını kaldırdı ve adeta donakaldı. Kalın bir sis tabakasının içinden gölün karşısındaki karanlık kuleye uzanan dar bir taş köprüünün diğer ucunda bulunuyordu. İki okul arasında bir köprüydü bu.

Gözleri yaşlarla doldu. Sophie! Sophie'yi kurtarabilirdi!

"Agatha!"

Agatha gözlerini kısıtı ve sislerin arasından Sophie'nin kendisine doğru koştuğunu gördü. "Sophie!"

Kollarını uzatmış koşan iki kız birbirlerine seslenerek köprüünün üzerinde ilerliyorlardı.

Bir anda ikisi birden görünmez bir engele çarptılar ve yere yapıştılar.

Acıdan gözleri bulanıklaşan Agatha, kurtların Sophie'yi saçlarından sürüyerek Kötülük Okulu'na götürmelerini izledi.

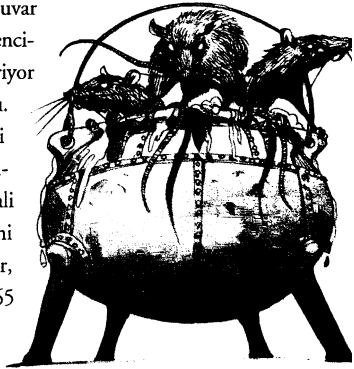
Sophie, perilerin Agatha'yı yakalamasını izlerken "Anlamıyorsunuz," diye çılgık çılgına bağırıyordu. "Hata yapıyorsunuz!"

"*Hata filan yok,*" dedi bir kurt hırlayarak.

Demek konuşabiliyorlardı.

66. Odanın Üç Cadısı

Sophie onu cezalandırmak için neden bir yerine altı kurda ihtiyaç olduğunu anlayamıyordu ama ne kadar ciddi olduklarını kendisine göstermeyi amaçladıklarını tahmin ediyordu. Onu bir kazığa bağladılar, ağzına bir elma tıktılar ve çevirme yapılmaya hazır bir kuzu gibi Gaddarlık kulesinin altı katını tırmanarak yukarı çıkardılar. Duvar boyuna sıralanmış yeni öğrenciler parmaklarıyla onu gösteriyor ve kahkahalarla gülüyorlardı. Ancak, pembeler içindeki bu kaçığın oda arkadaşlarından biri olabileceği ihtimali karşısında kahkahalar yerini somurtmalara bıraktı. Kurtlar, sızlanan Sophie'yi 63, 64, 65

numaralı odaların önünden geçirdikten sonra, 66 numaralı odanın kapısını bir tekmeyle açıp onu içeri savurdular. Yüzü, sigilli bir ayağa dayanana dek yerde kaydı Sophie.

“Şunun bize geleceğini söylemiştim size,” dedi keyifsiz bir ses.

Hâlâ kazığa bağlı olan Sophie, başını kaldırıp aralarına kızzılar atılmış yağlı siyah saçları, siyah ruju, burnunda demir halkası ve boynundaki korkunç boynuzlu, kırmızı kafalı iblis dövmesiyle yanında dikilen uzun boylu kıza baktı. Sophie’ye öfkeyle bakan kızın gözleri çıkmak çıkmaktı.

“Kokusu bile bir Sonsuz gibi.”

“Periler yakında gelip onu geri alırlar,” dedi odanın diğer tarafından bir ses.

Sophie kafasını çevirince ürpertici derecede beyaz saçları, bembeyaz teni ve yarı kapalı kırmızı gözleriyle bir kazandan aldığı yemeği üç tane siyah sıçana uzatan albino bir kız gördü. “Yazık. Boğazını kesip duvara süs diye asabilirdik halbuki.”

“Ne kadar kabasın,” dedi üçüncüsü. Sophie dönüp sesin sahibine baktığında, yatağın üzerine oturmuş ve tombik ellerinde iki tane çikolatalı dondurma tutan, balon gibi yusyuvarlak, kahverengi saçlı, gülümseyen bir kız gördü. “Üstelik diğer öğrencileri öldürmek yasak.”

“Şunu azıcık yarasaydık bari?” dedi albino.

“Bence sadece biraz farklı,” dedi şişko olan, dondurmasından bir ısırtık daha alırken. “Her Kötü pis kokacak ve sinirli görünecek diye bir şey yok.”

“O, Kötü değil,” dedi albino; dövmeli kız da ona katıldı.

Debelenerek kendisini bağlayan iplerden kurtulan Sophie, boynunu yukarı kaldırdı ve odaya ilk kez adamakıllı baktı. Burası bir zamanlar hoş, sevimli bir daireydi belki ama bu, birileri onu ateşe vermeden önceydi. Tuğla duvarlar yanmış, kapka-

ra olmuştu. Kahverengi-siyah yanık izleri tavanı kaplıyordu ve yerde nereden baksan iki-üç santim kül vardı. Eşyalar bile kavrulmuş gibi görünüyordu. Sophie gözleriyle etrafı tararken, odada daha büyük bir sorun olduğunu fark etti.

“Ayna nerede?” dedi dehşetle.

Dövmeli kız homurdanarak “Durun tahmin edeyim,” dedi. “Bella veya Ariel veya Anastasia.”

“Bana daha çok Papatya ya da Şekerpare gibi geldi,” dedi albino.

“Belki de Pembe veya Pamuk Şeker veya Pamuk Prenses’tir.”

“Sophie.” Sophie bir is bulutu arasında ayağa fırladı. “İsmim Sophie. Ben bir ‘Kötü’ değilim. ‘Şu’ da değilim ve evet, buraya ait olmadığım açık ve bu yüzden...”

Albino ile dövmeli kız, gülmekten iki büklüm olmuşlardı. “Sophie!” diye kakır kakır güldü dövmeli olan. “Bu kadar kötüsü kimsenin aklına gelmezdi!”

“İsmi Sophie olan hiçbir şey buraya ait olamaz zaten,” diye vızıldadı albino. “Bir kafese ait olabilir ancak.”

“Ben, diğer kuleye *aidim*,” dedi Sophie, kızların alaylarını bastırmaya çalışarak. “Bu yüzden de hemen Okul Müdürü’yle görüşmem gerek.”

“Hemen Okul Müdürü’yle görüşmem gerek,” diyerek onu taklit etti albino. “Kendini pencereden atsan nasıl olur? Bakalım Okul Müdürü seni yakalayacak mı?”

“Ne terbiyesizsiniz,” diye homurdandı şişko kız dopdolu ağızıyla. “Ben Dot. Bu da Hester,” dedi, dövmeli kızı göstererek. “Bu parlak arkadaşımız da,” dedi, albinoyu işaret ederek, “Anadil.” Anadil yere bir tükürük fırlattı.

“66. odaya hoş geldin,” dedi Dot ve elini savurarak boş duran yatağın üzerindeki külleri temizledi.

Sophie hiç hoş görünmeyen lekelerle dolu, güve yemiş çarşafa bakıp yüzünü buruşturdu. “Karşılamanız için teşekkür ederim ama gerçekten gitmem gerek,” dedi Sophie ve kapıya doğru gerilemeye başladı. “Okul Müdürü’nün odasının nerede olduğunu söyler misiniz acaba?”

“Prensler seni gördükleri zaman şaşırıyorlardır,” dedi Dot. “Kötülerin çoğu prenses gibi görünmez.”

“O bir Kötü *değil*,” diye atıldı Anadil ve Hester.

“Müdürle görüşmek için randevu almam mı lazım?” diye ısrarla sordu Sophie. “Ya da kendisine bir not filan mı gönderiy...”

“Bence uçmayı deneyebilirsin,” dedi Dot, cebinden yumurta şeklinde iki çikolata çıkararak. “Ama stymphalianlar seni yiyebilir.”

“Stymphalianlar mı?” diye sordu Sophie.

“Bizi buraya bırakan kuşlar tatlım,” dedi Dot, dolu ağzıyla. “Onları aşman gerek. Kötülerden nasıl nefret ettiklerini biliyorsundur.”

“Son defa söylüyorum,” diye atıldı Sophie, “ben Kötü *değil*...”

Birden merdivenlerden sesler duyuldu. O tatlı şakımlar o kadar hoş, o kadar güzeldi ki sadece tek bir yerden geliyor olabiliirdi.

Periler. Onu almaya geliyorlardı!

Sophie içinden yükselen çılgıncı zor bastırdı. Az sonra kurtarılabileceğini kızlara söylemeye cüret edememişti (onu duvar süsü yapma konusunda ne kadar ciddi olduklarını kim bilebilirdi ki!). Kapıya doğru geriledi ve yaklaşan şakımlara kulak kesildi.

“İnsanların neden prenseslerin güzel olduğunu düşündüklerini anlamıyorum,” dedi Hester, ayak parmağındaki bir siğili sıkarak. “Burunları o kadar küçük oluyor ki. Bir düğme gibi koparıp alasın geliyor.”

Periler bu katta! Sophie sevinçten hoplayıp zıplamak istiyor-

du. İyilik şatosuna gider gitmez hayatının en uzun banyosunu yapacaktı!

“Saçları da çok uzun,” dedi Anadil, kuyruğundan sallandığı ölü bir fareyi sıçanlarına tatlı olarak ikram ederken. “Asılıp kafalarından sökesim geliyor.”

Sadece birkaç oda ötedeler...

“Ya o sahte gülümsemeleri,” dedi Hester.

“Pembe takıntılarına ne demeli?” dedi Anadil.

Periler yan kapıdalar!

“İlk leşimi almak için sabırsızlanıyorum,” dedi Hester.

“Bugün bence gayet uygun,” dedi Anadil.

Geldiler! Sophie’nin içi sevinçten dolup taşıyordu. Yeni okul, yeni arkadaşlar, yeni bir hayat onu bekliyordu!

Fakat periler odanın önünden uçup geçtiler.

Sophie’nin kabaran yüreği bir balon gibi söndü. Ne olmuştu? Onu nasıl atlayabilirlerdi? Anadil’in yanından geçip kapıya doğru atıldı ve hızla açmasıyla birlikte karşısında bir kurt kürkü buldu. Sophie şoka uğramış bir halde kendini geriye atarken, Hester kapıyı hızla çarpıp kapattı.

“Senin yüzünden hepimiz ceza alacağız,” diye hırladı Hester.

“Ama buradaydılar! Beni arıyorlardı!” diye sızlandı Sophie.

“Onu öldüremeyeceğimizden *emin misin?*” diye sordu Anadil, sıçanlarının fareyi mideye indirmelerini izlerken.

Çikolata şeklinde bir kurbağayı tek lokmada yutan Dot, “Ee, ormanın neresinden geliyorsun bakalım şekerim?” diye sordu Sophie’ye.

“Ben ormandan filan gelmiyorum,” dedi Sophie sabırsızca ve kapıdaki dürbünden dışarı baktı. Kurtların perileri korkutup kaçırdığına şüphe yoktu. Köprüye dönüp onları bulması gerekiyordu. Ama şu anda koridoru bekleyen ve demir tabaklardan

közlenmiş turp yiyen üç kurt vardı.

Kurtlar turp mu yiyor? Hem de çatalla?!

Fakat kurtların tabaklarında tuhaf bir şey daha vardı.

Yırtıcı hayvanların tabaklarından çöplenen periler.

Sophie'nin gözleri dehşetle açıldı.

Şirin bir erkek peri, başını kaldırıp ona baktı. *Beni gördü!* Ellerini sevinçle çırpıp Sophie, dudaklarını oynatarak dürbünün arkasında “İmdat!” dedi. Erkek peri anlayışlı bir edayla gülümsemi ve yanındaki kurdun kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Kurt başını kaldırıp Sophie'ye baktı ve şiddetli bir tekmeyle dürbününü parçaladı. Sophie sendeleyerek geriledi; koridordan gevşek kıkırdamalar ve kaba kahkahalar yükseldiğini duyabiliyordu.

Perilerin onu kurtarmak gibi bir niyetleri yoktu.

Sophie'nin tüm bedeni titriyordu, hıçkırığa hıçkırığa ağlamak üzereydi. Sonra birinin boğazını temizlediğini duydu ve dönüp baktı.

Üç kız, yüzlerinde aynı şaşkın ifadeyle kendisine bakıyordu.

“Ormandan filan gelmiyorum demekle neyi kast ediyorsun?” dedi Hester.

Sophie aptal sorulara cevap verecek halde değildi ama Okul Müdürü'nü bulmak için tek umudu bu tiplerdi.

“Ben Gavalton'dan geliyorum,” dedi, gözyaşlarını bastırarak. “Siz üçünüz burayı iyi tanıyor gibi görünüyorsunuz. Bu nedenle bana yardımcı olursanız gerçekten minnettar olu...”

“Orası Homurdanan Dağlar'ın yakınında mı?” diye sordu Dot.

“Homurdanan Dağlar'da sadece Hiçler yaşar seni sersem,” diye çıkıştı Hester.

“Gökkuşağı Rüzgârı'nın oralardadır kesin,” dedi Anadil.

“En sinir bozucu Sonsuzların büyük kısmı oradan gelir.”

Sophie, “Kusuruma bakmayın, ben ne dediğinizi anlamıyorum,” diyerek kaşlarını çatı. “Sonsuzlar? Hiçler? Nedir bunlar?”

“Kuleye kapatılmış bir Rapunzel vakası,” dedi Anadil. “Şimdi her şey anlaşıldı.”

“Sonsuzlar, bizim İyi Kalpli olarak nitelendirdiğimiz tiplerdir şekerim,” dedi Dot, Sophie’ye. “Sonsuza Dek Mutlu Yaşamak denen saçma sapan hedeflerini biliyordur.”

“O zaman sizler ‘Hiçler’ mi oluyorsunuz?” dedi Sophie, merdivenli salondaki sütunların üzerinde yer alan harfleri hatırlayarak.

“Hiçlik Diyarı’nın kısaltmasıdır o,” dedi Hester keyifle. “Kötü Kalplilerin cennetidir. Hiçlik Diyarı denen yerde sonsuz güç sahibi olacağız.”

“Zamana ve mekâna hükmedebileceğiz,” dedi Anadil.

“Yeni biçimlere bürüneceğiz,” dedi Hester.

“Ruhlarımız paramparça olacak.”

“Ölümü fethedeceğiz.”

“Sadece en taş yürekli Kötüler oraya girmeyi hak edebilir,” dedi Anadil.

“En güzel yanı da,” dedi Hester, “orada başka insanların olmaması. Her Kötü, kendi hususi krallığına sahip olur.”

“Ebedi yalnızlığa,” dedi Anadil.

“Bana biraz ızdırap gibi göründü,” dedi Sophie.

“Asıl ızdırap diğer insanlardır,” dedi Hester.

“Agatha olsa buraya bayılırdı,” diye mırıldandı Sophie.

“Gavaldon... orası İvır Zıvır Tepeleri’ne mi yakındı?” diye sordu Dot neşeyle.

“Off tanrım, hiçbir yere yakın filan *değil*,” diye sızlandı Sophie. Tepesinde UZAK ORMAN’DAN SOPHIE” yazan ders programını eliyle tutup kaldırdı. “Gavaldon ormanın *uzağında*. Dört bir yanı ormanla çevrilidir.”

“Ormanın uzağında mı?” dedi Hester.

“Kralınız kim?” diye sordu Dot.

"Bizim kralımız yok," dedi Sophie.

"Annen kim peki?" diye sordu Anadil.

"Annem öldü," dedi Sophie.

"Peki ya baban?" diye sordu Dot.

"Kendisi değirmende çalışır. Hem bu sorular çok kişisel!"

"Peki baban hangi masal ailesinden?" diye sordu Anadil.

"İyice tuhaflaştınız. Kimsenin ailesi bir masal değildir. Normal kusurları olan, normal bir aileden geliyor. Hepinizin babası gibi."

"Biliyordum," dedi Hester, Anadil'e.

"Neyi biliyordun?" diye sordu Sophie.

"Ancak okurlar bu kadar ahmak olabilir," dedi Anadil, Hester'a.

Sophie'nin teni öfkeden yanmaya başlamıştı. "Kusura bakmayın ama burada okuyabilen tek kişi bensem, aptal olan kişi ben olamam. Siz neden aynada bir kendinize bakmıyorsunuz? Tabii ortalıkta bir ayna bulabilirsiniz."

Okur mu?

Neden burada hiç kimse sıla hasreti çeker gibi görünmüyordu? Kaçıp canlarını kurtarmaya çalışmak yerine, neden hepsi birden balığın içinden kurtlara doğru yüzmüşlerdi? Neden annelerini aramamışlar ya da kapıdaki yılanlardan kaçmaya çalışmamışlardı? Hepsi birden neden bu okul hakkında bu kadar bilgi sahibiydiler?

"Baban hangi masal ailesinden?"

Sophie'nin gözleri Hester'ın komodinine ilişti. Ölmüş çiçeklerin bulunduğu bir vazı, pençe şeklinde bir mum ve birkaç kitap -*Yetimleri Kandırmak, Kötüler Neden Hep Başarısız Olur, Cadıların Sık Yaptıkları Hatalar*- ile birlikte tırtıklı bir tahta çerçeve duruyordu. İçinde bir çocuğun acemice çizdiği ecış bücüş bir cadı, bir evin önünde görünüyordu.

Zencefilli kurabiyeden ve şekerlemeden yapılmış bir evin.

“Annem saf kadındı,” dedi Hester, çerçeveyi eline alarak. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Fırın da neymiş? Şişe geçirsene. Hiçbir sorunla karşılaşmazdın böylece.” Çenesi azimle kasıldı. “Ben daha iyisini yapacağım.”

Sophie’nin gözleri Anadil’e kaydı ve bir anda midesine bir kramp girmiş gibi hissetti. En sevdiği masalın sonunda masal-daki cadı, içi çivili bir fıçının içinde yuvarlanarak bir tepeden aşağı iniyordu ve en sonunda cadıdan geriye küçük oğlanların kemiklerinden yaptığı bir bileklikten başka bir şey kalmıyordu. Şimdi o bileklik, oda arkadaşının bileğinde duruyordu.

“Bak bak, cadıları da iyi tanırmış bizimki,” diyerek pis pis güldü Anadil. “Büyükannem görse, gurur duyardı.”

Sophie, Dot’un yatağının üzerinde asılı duran ilana baktı. Yeşiller içindeki yakışıklı bir adam, celladın baltası boynuna inerken çığlıklar atıyordu.

ARANIYOR: ROBIN HOOD

**Ölü ya da Diri (Ölü Olması Tercih Edilir)
Nottingham Şerifi’nin emriyle**

“Babam ilk darbeyi benim indireceğime söz verdi,” dedi Dot. Sophie, üç oda arkadaşına dehşetle bakıyordu.

Onların masal okumalarına gerek yoktu. Zaten masallardan geliyorlardı.

Öldürmek için doğmuşlardı.

“Hem prenses *hem de* bir Okur,” dedi Hester. “Bir insanın olabileceği en rezil iki şey.”

“Sonsuzlar bile onu istemiyor,” dedi Anadil. “Yoksa periler şimdiye gelirdi.”

“Ama gelmek zorundalar!” diye bağırdı Sophie. “Ben İyiyim!”

“Görünen o ki burada mahsur kalmışsın şekerim,” dedi Hester, Sophie’nin yastığına bir tekme atarak. “O yüzden, hayatta kalmak istiyorsan, uyum sağlasan iyi olur.”

Cadılara uyum sağlamak! Yamyamlara uyum sağlamak!

“Hayır! Beni dinleyin!” diye yalvardı Sophie. “Ben İyiyim!”

“Sürekli bunu söyleyip duruyorsun.” Bir anda Hester onu boğazından yakaladı ve kafasını açık pencereden dışarı uzattı. “Ama hâlâ bir *kanıt* göstermiş değilsin.”

“Evsiz kocakarıları korselerimi bağışlıyorum! Her pazar kiliseye gidiyorum!” Ölümle burun buruna gelen Sophie korkuyla uludu.

“Hmm, iyilik perisi gelecek gibi görünmüyor,” dedi Hester. “Bir daha dene.”

“Çocuklara gülümserim! Kuşlara şarkı söylerim!” dedi Sophie boğularak. “Nefes alamıyorum!”

“Beyaz Atlı Prens de görünürlerde yok,” dedi Anadil, Sophie’nin bacaklarından yakalayarak. “Son şansın.”

“Bir cadıyla arkadaş oldum! O kadar İyiyim işte!”

Sophie’yi yukarı kaldırırken “Hâlâ perilerden gelen giden yok,” dedi Anadil, Hester’a.

“Asıl o buraya ait, ben değilim!” diye ciyakladı Sophie.

“Okul Müdürü’nün senin gibi beş para etmez ucubeleri bizim dünyamıza neden getirdiğini kimse bilmiyor,” diye tısladı Hester. “Fakat tek bir nedeni olabilir. *Aptalın* teki olması.”

“Agatha’ya sorun! O size söyler! Asıl Kötü o!”

“Ne diyorum biliyor musun Anadil? Kimse bize kuralları söylemedi henüz,” dedi Hester.

“Öyleyse kuralları çiğnediğimiz için bizi cezalandıramazlar,” diye sııttı Anadil.

Sophie'yi pencerenin kenarına doğru kaldırdılar. "Bir," dedi Hester.

"Hayır!" diye çığılığı bastı Sophie.

"İki..."

"Kanat mı istiyorsunuz? Size kanıt göstereceğim o halde!" dedi Sophie avaz avaz bağırarak.

"Üç."

"BİR BANA BAKIN, BİR DE KENDİNİZE BAKIN!"

Hester ve Anadil bu sözleri üzerine onu bıraktılar. Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar, sonra Sophie'ye baktılar ve omuzlarını düşürerek yatağın üzerine çöktüler. Güçlükle yutkunuyor, ağlamamak için kendilerini zor tutuyorlardı.

"Size onun Kötü olduğunu söylemiştim," dedi Dot ve elindeki şekerlemeye bir ısırık attı.

O anda odanın kapısının önünde bir kargaşa kopuverdi ve kızların başları kapıya döndü. Kapı gıcırdayarak hızla açıldı ve üç kurt, içeri daldıkları gibi yakalarına yapışarak onları siyahlar içindeki öğrencilerle dolu koridora çekti. Öğrenciler birbirlerini itiyor ve dirseклиyordu; bazıları sürünün altında eziliyor ve bir daha kalkamıyordu. Sophie canını kurtarmak için duvara tutundu.

"Nereye gidiyoruz!" diye sordu Dot'a, bağırarak.

"İyilik Okulu'na!" dedi Dot. "Karşılama seremonisi..." Gul-yabani kılıklı bir oğlan, ona bir tekme yaptırdı.

İyilik Okulu! Yüreği umutla dolan Sophie, merdivenlerden aşağı inen bu meşum kalabalığı izledi. Pembe elbisesine çeki düzen vererek gerçek sınıf arkadaşlarıyla tanışma hazırlığı yaptı. Derken, biri kolundan tuttuğu gibi onu tırbazana yapıştııverdi. Dehşet içinde kalan Sophie başını kaldırdığında karşısında korkunç bir beyaz kurt gördü. Elinde ölüm kokan siyah bir ünifor-ma tutuyordu. Sırtarak parlak beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

“Hayır,” dedi Sophie korkuyla.

Bunun üzerine kurt meseleye kendi el attı.

Masumiyet Kulesi’ndeki prenseslerin hepsi üç kişilik odalarda kalmalarına rağmen, Agatha odasında tek başınaydı.

Pembe, camdan bir merdiven Masumiyet Kulesi’nin beş katını birbirine bağlıyor, Rapunzel’in bitmek bilmeyen saçlarının oyma bir kopyası gibi dönerek yükseliyordu. Agatha’nın beşinci kattaki odasında kalplerle çevrelenmiş ıslıl ıslıl bir tabloda şöyle yazıyordu: “HOŞ GELDİNİZ REENA, MILLICENT, AGATHA!” Reena ile Millicent odada fazla kalmamıştı. Pek hoş esmer teni ve parıldayan gri gözleriyle Reena, devasa sandığını bin bir zahmetle odaya taşımış, ancak karşısında Agatha’yı görünce hiç beklemeden aynen geri çıkarmıştı. Hüngür hüngür ağlayarak “O kadar korkunç görünüyor ki,” dediğini duydu Agatha. “Ölmek istemiyorum!” (Beatrix’in “Bizim odamıza gel,” dediğini duydu. “Periler seni anlayacaktır.”) Gerçekten de periler onu anlıyordu. Hokka burunlu, kalem kaşlı, kızıl saçlı Millicent ise yükseklik korkusu varmış numarası yapmış ve alt katlarda bir oda istemişti. Böylece Agatha yalnız kalmış ve kendini tam manasıyla evinde gibi hissetmişti.

Fakat içinde bulunduğu oda onu tedirgin ediyordu. Pembe duvarlarda asılı devasa, mücevher kaplı aynalar ona bakıyordu. Özenle işlenmiş duvar resimlerinde güzeller güzeli prensesler, cesur prensleri öpüyorlardı. Her yatağın üzerinde gerili olan beyaz, ipek tüllü sayvanlarla yataklar birer kraliyet arabasını andırıyordu. Tavan döşemeleri ise görkemli resimlerle kaplıydı, gülümseyen aşk tanrıları tünedikleri pofuduk bulutların arasından aşk okları fırlatıyorlardı. Agatha bütün bunlardan olabildiğince uzaklaşmaya çalışmış ve pencere kenarına doğru çekilmiş-

ti. Siyah elbisesi pembe duvar boyunca toplanmıştı.

Pencereden İyilik Okulu'nun kuleleri etrafındaki ısıltılı gölün tam ortasından siyah bir balçığa dönüştüğünü görebiliyordu. Kızlar buraya "Yarı Yol Koyu," diyordu. Sis tabakasının derinlerindeki ince taş köprü suyun üzerinde uzanıyor ve iki okulu birleştiriyordu. Fakat bunların hepsi iki şatonun ön cephesindeydi. Acaba arkalarında ne vardı?

Meraklanan Agatha, pencerenin çıkıntısına tırmanıp camdan bir kirişe tutundu. Pembe, sivri tepesi yukarı doğru uzanan aşağıdaki Merhamet Kulesi'ne baktı. Tek bir yanlış hareketinde şişe geçirilmiş kuzu eti gibi bu kulenin tepesine saplanabilirdi. Çıkıntının kenarına doğru parmak uçlarında ilerleyip başını binanın köşesinden uzattı. Şaşkınlıktan az kalsın aşağı düşüverecekti. İyilik ve Kötülük Okulu'nun ardında kocaman bir mavi orman uzanıyordu. Ağaçlar, çalılar, çiçekler buz mavisinden çivit mavisine, mavinin tüm tonlarını taşıyordu. Sık ağaçlı koruluk, iki okulun bahçesini birleştirerek uzun bir mesafe boyunca uzanıyordu ve yüksek altın kapılarla çevrelenmişti. Kapıların ardında orman yeşile dönüyor ve karanlık bir belirsizlik içinde uzanıyordu.

Agatha geri çekilirken okulun önünde bir şey gördü. Yarı Yol Koyu'ndan yükseliyordu; tam ortada, berrak sularla siyah balçığın bulunduğu yerde. Sislerin arasından güç bela seçebiliyordu ne olduğunu... parlak gümüş tuğlalı, uzun ince bir kule. Periler kulenin tepesinde sürü halinde uçuşuyor, kurtlar ise kulenin tabanından suya doğru çıkıntı yapan ahşap iskelede ellerinde arbaletleriyle nöbet tutuyorlardı.

Neyi koruyorlardı ki?

Agatha gözlerini kısıp gökyüzüne kadar uzanan kulenin tepesine baktı ama tek görebildiği bulutlar tarafından gizlenen tek bir pencereydi.

Sonra pencereye ışık vurdu ve onu gördü. Güneş ışığında beliren silueti seçilebiliyordu.

Onları kaçırان eciş bücüş gölgeydi bu.

Tam o anda ayağı kaydı ve ölümcül Merhamet Kulesi'ne doğru kaykıldı. Tutunacak bir yer arayışıyla elini kolunu savururken, pencerenin kirişini tam zamanında yakaladı ve kendini odanın içine attı. Yere sertçe çarpan belini eliyle ovuşturup hızla yeniden pencereye döndü. Ama gölge kaybolmuştu.

Agatha'nın kalbi güm güm atıyordu. Onları buraya getiren her kimse, o kuledeydi. O kuledeki kişi her kimse, bu hatayı düzeltebilir ve onları evlerine gönderebilirdi.

Fakat önce en yakın arkadaşını kurtarmalıydı.

Birkaç dakika sonra Agatha, ezilip büzülerek ayna karşısına geçmişti. Kolsuz pembe üniforması, o güne dek güneş ışığı görmemiş beyaz ve cılız vücudunu ortaya seriyordu. Dantelli yaka, ne zaman endişelense boynunu saran kızarıklığı hiçbir şekilde kapatmıyor, elbiseye ilıştırılmış karanfiller onu hapsiştiriyor ve kıyafetiyle uyumlu yüksek topuklu ayakkabılar, kendini tahta bacaklar üzerinde yürüyen bir cambaz gibi hissetmesine neden oluyordu. Ancak bu berbat kılık, kaçmak için tek şansıydı. Odası merdivenlerin olduğu tarafın tam karşısındaydı. Köprüye ulaşabilmek için fark edilmeden koridordan geçmeli ve merdivenlerden aşağı süzölmeliydi.

Agatha dişlerini sıktı.

Aralarına karışmalısın.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı araladı.

Pembeler içindeki elli güzel kız koridoru doldurmuş kıkırdıyor, dedikodu yapıyor, elbiselerini, ayakkabılarını, çantalarını, bileziklerini, kremlerini ve devasa sandıklarında getirdikleri her şeyi değiş tokuş ediyordu. Periler ise aralarında uçuşarak onları Karşılama se-

remonisi için sıraya sokmak amacıyla didinip duruyordu. Tüm bu hengâme sırasında Agatha, koridorun diğer ucundaki merdivenlere baktı. Kendine güvenli bir yürüyüşle, kimselere fark ettirmeden çekip gitmiş olacaktı. Ama kımıldayamıyordu.

Tek bir arkadaş edinmek bütün ömrünü almıştı. Oysa bu kızlar sanki arkadaşlık kurmak dünyanın en basit işiymişçesine, dakikalar içinde çok yakın arkadaş olmuşlardı. Agatha utancından ürpermişti. Herkesin iyi kalpli ve sevgi dolu olması gereken bu İyilik Okulu'nda bile yapayalnız ve hakir görülen kişi olmayı başarmıştı. Nereye giderse gitsin, o bir Kötüydü.

Kapıyı çarparak kapattı, göğsündeki çiçekleri söküp attı, pembe topuklularını çıkardı ve pencereden dışarı fırlattı. Duvara dayanıp olduğu yere çöktü ve gözlerini kapattı.

Lütfen beni buradan çıkarın.

Gözlerini açtı ve mücevher kaplı aynada çirkin yüzüne baktı. Başını çeviremeden, gözleri aynadaki yansımanın başka bir noktasına takıldı. Üzerine gülümseyen bir aşk tanrısı resmedilmiş olan bir tavan döşemesi, hafifçe yerinden çıkmıştı.

Agatha ayaklarına yeniden eski siyah postallarını geçirdi. Yatağın üstündeki sayvana tırmandı ve döşemeyi yerinden çıkardığında karşısına karanlık bir boşluk çıktı. Deliğin kenarlarına tutunarak önce bir bacağı, sonra diğerini içeri attı ve en sonunda kendini dar bir oluğun içinde buldu.

Karanlığın içinde emekliyor, elleriyle ve dizleriyle soğuk metalin üzerinde ilerliyordu; derken metal, birden hava boşluğuna dönüştü. Bu defa kendini kurtaracak fırsatı olmadı.

Çılgık bile atamayacak bir hızla düşen Agatha, olukların içinden hızla kaydı, boruların içinde oraya buraya çarparak ilerledi ve bir ızgaradan dışarı taklalar atarak düşüp kendini bir fasulye sığığının üzerinde buldu.

Kalın yeşil bitkiye minnetle sarılıp hâlâ tek parça olduğuna dua etti. Fakat etrafına bakındığında bir bahçede veya ormanda ya da bir fasulye sırıgının bulunmasının bekleneceği türden bir yerde olmadığını fark etti. Yüksek tavanlı karanlık bir odadaydı. Etrafı tablolar, heykeller ve camdan kutularla doluydu. Gözleri köşedeki camdan kapıların üzerindeki yazıya ilişti:

İYİLİK GALERİSİ

Agatha, ayakları mermer zemine değene dek, fasulye sırıgından aşağı yavaşça kayd.

Uzun duvar boyunca uzanan bir resimde heybetli bir altın şatonun parlak kemerinin altında çekici bir prens ile güzel bir prenses evleniyor, binlerce seyirci de bu mutlu olayı ziller çalındans ederek kutluyordu. Muhteşem bir güneşin kendilerini kutsadığı erdemli çift öpüşüyor, bebek melekler ise üzerlerinde uçarak tepelerinden aşağı kırmızı ve beyaz güller yağdırıyorlardı. Bu manzaranın en tepesinde, bulutların ardından yükselen kalın ve büyük altın harfler resmin bir ucundan diğerine uzanıyordu:

SONSUZ DİYAR

Agatha yüzünü buruşturdu. Sonsuza Dek Mutlu Yaşama safsatasına inandığı için Sophie'yle hep dalga geçmişti. ("Kim sonsuza dek mutlu olmak ister ki?") Fakat duvar resmine baktığı zaman bu okulun bu fikri satma konusunda ürkütücü bir başarı sergilediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Camdan bir kutunun içine baktı. İnci gibi bir el yazısının göze çarptığı kutudaki kitapçığın hemen yanında bulunan plakada şöyle diyordu: PAMUK PRENSES, HAYVANLARLA

KONUŞMA SINAVI (MAIDENVALE'Lİ LETITIA). Diğer kutularda ise Sindirella'nın prensi olan oğlanın mavi pelerini, Kırmızı Başlıklı Kız'ın yurt odasındaki yastığını, Kibritçi Kız'm günlüğünü, Pinokyo'nun pijamalarını ve muhtemelen benzer kaderlere sahip diğer yıldız öğrencilerin eşyalarını buldu. Sonsuz Diyar'ın eski öğrenciler tarafından yapılmış başka resimlerini, bir Okul Geçmiş sergisini, önemli zaferleri kutlayan flamaları inceledi. "Sınıf Başkanları" yazan bir duvarda ise her sınıftan öğrencilerin portreleri vardı. Derinlere ilerledikçe müze daha da karanlıklaştı ve Agatha bir lamba yakabilmek için kibritlerinden birini çaktı. İşte böylece ölü hayvanları gördü.

Onlarca içi doldurulmuş hayvan, gülpembe duvarlara asılmış, tepeden ona bakıyorlardı. Altlarındaki plakaları kaplayan toz tabakasını temizleyince Çizmeli Kedi'yi, Sindirella'nın en sevdiği sıçanı, Jack'in satılan ineğini ve kahraman veya yardımcı veya hizmetkâr olma başarısını sergileyememiş çocukların isimlerini buldu. Bu bölümde Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar diye bir şey yoktu. Sadece bir müzede sergilenen eşyalar olabilmişlerdi. Camdan gözlerinin ürkütücü bakışlarını üzerinde hissedince, Agatha onlara arkasını döndü. Ancak o zaman, fasulye sığığının üzerindeki plakayı fark edebildi. GÖKKUŞAĞI RÜZGÂRI'NDAN HOLDEN. Bu lanet bitki meğer bir zamanlar bir oğlan çocuğuymuş!

Agatha'nın adeta kanı donmuştu. Bir zamanlar zerre kadar inanmadığı tüm bu masallar. Şu an canını yakacak derecede gerçektir. İki yüz yıldır kaçırılan çocukların hiçbiri Gavalton'a dönememişti. Kendisinin ve Sophie'nin bunu başaracak ilk çocuklar olacağını ona düşündüren neydi acaba? Sonunda bir karga veya gül ağacı olmayacaklarını ona düşündüren neydi?

Onları diğerlerinin hepsinden ayrı kılan şeyin ne olduğunu hatırladı.

Biz, birbirimize sahibiz.

Bu laneti yıkmak için birlikte çalışmalıydılar. Yoksa ikisi de sonunda bir masal fosiline dönüşebilirdi.

Agatha'nın dikkati köşedeki bir girintiye yöneldi. Aynı ressamın elinden çıkma bir dizi resimde aynı sahne betimlenmişti: pastel tonlarla resmedilmiş, masal kitabı okuyan çocuklar. Resimlere yaklaştıkça gözleri daha da açıldı. Çünkü bütün bu çocukların bulundukları yeri tanımişti.

Orası Gavaldon'du.

İlk resimden sonuncuya dek hepsini inceledi. Çocuklar o tanıdık tepelerin ve göllerin, eğik saat kulesinin ve sarsak kilisenin, hatta Mezarlık Tepesi'ndeki evin gölgesinin önünde kitaplarını okuyorlardı. Agatha içten içe ev özlemiyle yandığını hissetti. Çocukları kafadan çatlak ve hayalci olmakla suçlayıp alay etmişti. Fakat sonuçta onlar kendisinin bilmediği bir şeyi biliyorlardı: masallar ile gerçek hayat arasındaki çizginin son derece ince olduğunu.

Derken, diğerlerine hiç benzemeyen son tabloya ulaştı. Bu tabloda öfkeden deliye dönmüş çocuklar, masal kitaplarını köy meydanındaki devasa ateşe atıp yanmaların izliyorlardı. Dört bir yanlarını çevreleyen karanlık orman alevler içindeydi, kızıl alevler ve siyah dumanlar göğe yükseliyordu. Bu manzaraya baktıkça Agatha ensesinden aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti.

Sesler geliyordu. Devasa bir balkabağından yapılma bir arabanın arkasına saklandı ve bu sırada kafasını bir plakaya çarptı. NETHERWOOD'LU HEINRICH. Agatha kendini tutamayıp öğürdü.

İki öğretmen müzeye girdi. Daha yaşlı olan kadının giydiği yüksek yakalı, açık yeşil elbise, yanardöner böcek kanatlarıyla süslenmişti. Genç olan ise arkasında salınan, omuzları fırlak, mor

bir elbise giyyordu. Yaşlı kadının arı kovanını andırır şekilde topladığı beyaz saçları ona bir büyükanne havası katıyordu ama kadın açık tenliydi ve sakın sakın bakan kahverengi gözlere sahipti. Mor elbiseli kadının siyah saçları uzun bir örgüyle toplanmıştı, gözleri renkliydi ve kanı çekilmiş gibi görünen bembeyaz teni kemiklerinin üzerinde bir davul derisi gibi gerilmişti.

“Bu adam masalları kurcalıyor, Clarissa,” dedi morlu kadın.

“Okul Müdürü, Hikâyecî’yi kontrol edemez, Leydi Lesso,” diye cevapladı Clarissa.

“O sizin tarafınızı tutuyor ve sen de bunu biliyorsun,” dedi Leydi Lesso öfkeyle.

“Hayır, kimsenin yanında filan değil,” diye söze başlayan Clarissa ve onunla birlikte Leydi Lesso da aniden durdu.

Agatha ikisinin birden neye baktıklarını görebiliyordu. Son tabloya.

“Profesör Sader’in sanrılarından birini daha memnuniyetle karşılamışsınız bakıyorum,” dedi Leydi Lesso.

“Burası *onun* galerisi,” diyerek iç geçirdi Clarissa.

Leydi Lesso’nun bir anda gözleri parladı. Tablo büyülü bir şekilde duvardan ayrıldı ve camdan bir kutunun arkasına, Agatha’nın başının birkaç santim uzağına konuverdi.

“İşte, bu yüzden sizin okulun galerisinde değiller,” dedi Clarissa.

“Okur Kehanetine inanan herkes ahmadır,” diye tısladı Leydi Lesso. “Okul Müdürü dahil.”

“Bir Okul Müdürü’nün dengeyi koruması gerekir,” dedi Clarissa nazikçe. “Oysa o, Okurları bu dengenin parçası olarak görüyor. Sen ve ben bunu anlayamasak bile.”

“Denge mi!” dedi alaycı bir ses tonuyla Leydi Lesso. “Öyleyse neden Kötüler bugüne dek bir tane masalda kazanmadı? Neden Kötüler *iki yüz yıldır* İyileri yenemedi?”

“Belki de benim öğrencilerim daha iyi eğitim alıyorlardır,” dedi Clarissa.

Leydi Lesso ona öfkeyle baktı ve arkasını dönüp gitti. Parmağının bir hareketiyle Clarissa resmi eski yerine getirdi ve ona yetişmek için aceleyle koştu.

“Belki yeni Okurunuz sizi haksız çıkaracaktır,” dedi.

Leydi Lesso homurdandı. “Duyduğuma göre *pembe* giyiniyormuş.”

Agatha ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi.

Tabloya baktı. Çocuklar, meydana yanan kocaman bir ateş, yanıp kül olan Gavalton... Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Bir anda, havada parıldayan kanatçıklar beliriverdi. Daha Agatha kımıldayamadan, ışık saçan periler içeri daldılar ve el feneri misali her tarafı köşe bucak araştırdılar. Müzenin uzak köşesindeki Agatha, iki öğretmenin az önce çıktıkları kapıyı görebiliyordu. Tam periler balkabağına eriştiklerinde Agatha koşarak atıldı. Üç tane doldurulmuş ayının arasından ileri fırladığında, periler şaşkınlıkla çığlık attılar. Kapıları iterek açtı ve pembe elbise arkadaşlarının iki mükemmel sıra halinde giriş salonunu doldurduklarını gördü. El ele tutuşup gülüşen bu yakın arkadaşları gören Agatha, aynı tanıdık utanç duygusunun içinde yükseldiğini hissetti. İçinden bir ses kapıyı kapatıp yeniden saklanmasını tembihliyordu. Fakat bu defa sahip olmadığı tüm arkadaşları düşünmek yerine, sahip olduğu tek arkadaşını aklına getirdi.

Periler bir saniye sonra kapılardan geçtiler ama tek gördükleri, Karşılama seremonisine giden prensesler oldu. Öfkeyle tepede uçuşup az önceki suçluyu ararken, Agatha pembe geçit töreninin içine sızdı, gülümsemesini takındı... ve aralarına karışmaya çalıştı.

Oğlanlar Her Şeyi Mahveder

İkiye bölünmüş Masallar Tiyatrosu'na her okulun kendi girişi vardı. Batıdaki kapılar, pembe ve mavi sıraları, kristal duvar

süsleri ve ısıt ısıt camdan çiçekleriyle İyilik Okulu öğrencilerinin tarafına açılıyordu. Doğu kapıları ise üzerlerine cinayet ve işkence temaları kazınmış yamuk yumuk tahta sıraları ve yanmış tavandan sarkan ölümcül sarkıtlarıyla Kötülük Okulu öğrencilerinin tarafına açılıyordu. Öğrenciler, Karşılama seremonisi için kendi taraflarına

ilerlerken, periler ve kurtlar da aralarındaki gümüş mermer koridoru gözetiyordu.

Korkunç yeni üniformasına rağmen, Sophie'nin Kötülerle oturmaya hiç niyeti yoktu. İyi kızların parlak saçlarına, hayranlık uyandıran gülümsemelerine, şık pembe elbiselerine baktığı an, kız kardeşlerini bulduğunu anlamıştı. Periler onu kurtarmasa bile, prenses yoldaşları kurtarırlardı.

Etrafını çevreleyen Kötüler kendisini iteklerken, İyi kızların dikkatini çekmeye çalıştıysa da, kızlar onun bulunduğu tarafı görmezden geliyorlardı. Nihayet Sophie ite kaka koridora kadar ulaştı, kollarını salladı ve tam bağırarak üzerine ağzını açacaktı ki bir el kendisini çürümüş bir sıranın altına çekiverdi.

Onu kucaklayan Agatha'ydı. "Okul Müdürü'nün yaşadığı kuleyi buldum! Balçığın ortasında ve muhafızlar tarafından korunuyor. Oraya ulaşabilirsek..."

"Merhaba! Seni gördüğüme sevindim! Bana üzerindeki elbiseyi ver," dedi Sophie, Agatha'nın pembe elbisesine bakarak. "Nasıl?"

"Çabuk ol hadi! Böylece mesele çözülür."

"Ciddi olamazsın! Sophie, burada kalamayız!"

"Kesinlikle haklısın," diyerek gülümsedi Sophie. "Benim senin okulunda olmam lazım ve senin de benimkinde. Tıpkı konuştuğumuz şekilde, hatırladın mı?"

"Fakat senin baban, benim annem, *kedim!*" diye kekeledi Agatha. "Buranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun! Bizi yılanlara veya ne bileyim... sincaba veya bitkiye dönüştürecekler! Sophie, eve dönmek zorundayız!"

"Nedenmiş? Gavalton'da dönecek neyim var ki benim?" dedi Sophie.

Agatha beklemediği bu incitici tepki karşısında kıpkırmızı kesildi. "Yani... mesela... şey..."

"Doğru. Hiçbir şey. Şimdi, *elbisemi* alayım lütfen."

Agatha kollarını kavuşturup ayak diredi.

Sophie “Öyleyse kendim alırım,” diyerek ona çattı. Fakat tam Agatha’nın çiçeklerle bezeli göğsüne yapışmıştı ki bir şey onun zıncı diye durmasına neden oldu. Sophie durup dinledi, sonra bir panter gibi atıldı. Yamuk yumuk sıraların altından geçerek, Kötülerin ayaklarından sakınarak son sıranın arkasına girip eğildi ve etrafı gözlemeye başladı.

Agatha bezgin bir şekilde peşinden gitti. “Senin derdinin ne olduğunu anlamıyo...”

Sophie, Agatha’nın ağzını kapattı ve yükselen sesleri dinledi. Her İyi kızın oturduğu yerde dimdik olmasına neden olan seslerdi bunlar. Tüm hayatları boyunca duymak için bekledikleri sesler. Koridordan çizmeli ayakların sesleri, çeliklerin şakırtısı geliyordu.

Batı tarafındaki kapılar iki yana açıldı ve altmış tane nefes kesen oğlan, ellerindeki kılıçlarla birbirleriyle dövüşerek içeri daldı.

Açık mavi giysilerinin ve sert kolalı yakalarının açıkta bıraktığı kısımlardan güneş ışığı tenleri kendini gösteriyordu; uzun denizci çizmeleri, her birinde isimlerinin baş harflerinin sırma işlemlerle bezendiği yüksek kesim yelekleriyle de, zarif boyun bağlarıyla da uyumluydu. Oğlanlar keyifle kılıç dövüşlerini sürdürürken, gömlekleri bej rengi pantolonlarının belinden çıkıyor, incecik belleri ve güçlü kasları gözler önüne seriliyordu. Koridor boyunca ilerlerken güzel yüzleri terden ılık ılık olmuştu. Çizmeleri mermer zeminde takırdıyordu. Kılıç dövüşü daha da hızlandı ve oğlanlar birbirlerini sıralara doğru sıkıştırmaya başladılar. Derken hep birden aynı hareketi yaptılar ve gömleklerinin içinden çekip çıkardıkları gülleri “Hanımım!” diye bağırarak en beğendikleri kıza attılar. (Beatrix bir anda çiçekçi dükkânı açabilecek kadar çok gülün ortasında kaldı.)

Agatha bütün bunları midesi bulanarak izliyordu. Sonra,

Sophie'ye baktı. Yüreği adeta ağzından dışarı fırlayacaktı ve kendi gülünü bekliyordu.

Sefillerin doldurduğu sıralarda ise Kötüler prensleri yuh alıyor, üzerinde "EN BÜYÜK HIÇLERİ" ve "KAHROLSUN SONSUZLARI" yazan pankartlar açıyorlardı (Sansar suratlı Hort ise suratını asıp kollarını kavuşturmuş ve "Neden kendi özel girişleri var ki?" diye sorguluyordu). Kötülerin protestolarını reveransla karşılayan prensler, onlara öpücükler gönderdiler ve tam yerlerini almaya hazırlanıyorlardı ki batı kapıları bir kez daha iki yana açıldı.

Ve içeri bir prens daha girdi.

Saçları başak sarısı, gözleri bulutsuz bir gökyüzü kadar mavi, teni kızgın çöl kumlarının rengindeki bu oğlanda soylu bir hava vardı. Sanki damarlarındaki kan diğerlerinden daha saf akıyordu. Yabancı, kaşlarını çatan kılıklı oğlanlara bir bakış atıp kendi kılıcını çekti... ve gülümsedi.

Kırk oğlan birden üstüne çullamasına rağmen o, ışık hızıyla her birinin kılıcını elinden alıverdi. Tek bir çizik dahi almadan, sınıf arkadaşlarının kılıçlarını ellerinden düşürmeyi başarmıştı; şimdi tüm kılıçlar teker teker önüne yığılıyorlardı. Sophie büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Agatha çocuğun kendini delmesini umutla bekliyordu ama böyle bir şey ihtimal dahilinde bile değildi. Zira çocuk, karşısına dikilen her yeni rakibi hızla ekarte ediyordu. Kılıcının her hareketinde, mavi boyunbağındaki sırma işleme T harfi dans ediyordu. Sonuncu rakibi de kılıcsız ve hayretler içinde kalınca, kılıcını kınına soktu ve omuzlarını silkti; sanki tüm bunları hiçbir amacı olmadan yapmıştı. Fakat İyi oğlanlar bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Prenslerin artık bir kralları vardı. (Kötüler bile bunu yuhalamak için bir sebep bulamadılar.)

Bu arada İyi kızlar da her gerçek prensesin prensini bulabildiğini ve kavga etmeye gerek olmadığını öğrendiler. Fakat altın

saçlı çocuk gömleğinden bir gül çıkardığı an her şeyi unuttular. Hepsi birden ayağa fırlayıp mendillerini sallamaya, yem yemeye çalışan kazlar gibi birbirlerini itip kakmaya başladılar. Oğlan gülümsedi ve elindeki gülü havaya kaldırdı.

Agatha, Sophie'nin ileri atıldığını fark ettiğinde çok geçti. Peşinden koştuysa da, Sophie hızla koridora dalıp pembe sıraların üzerinden atlamış ve gülü almak için hamle yaptıştı bile. Ama bu hareketi bir kurdun kollarında son buldu.

Kurt onu kendi tarafına doğru sürüye sürüye götürürken, gözleri yakışıklı prene kilitlenmişti. Çocuk onun güzel yüzünü, sonra yırtık pırtık giysilerini fark etti ve başını şaşkınlıkla yana eğdi. Ardından tepeden tırnağa pembeler içindeki Agatha'yı gördü. Elindeki gül Agatha'nın açık avucuna indi ve çarpıp yere düştü. Kurt Sophie'yi Kötülerin tarafına atarken ve periler de Agatha'yı İyilere doğru itiyor, prens ise fal taşı gibi açılmış gözleriyle bu duruma bir anlam vermeye çalışıyordu. Sonra bir el kendisini çekip oturttu.

"Merhaba. Benim adım Beatrix," dedi kucağındaki tüm gülleri çocuğa göstere göstere.

Sophie, Kötülerin oturduğu sıraların arasından prensin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Kendini bir aynaya dönüştürebilirsen, belki bir şansın olur."

Sophie, bu lafı duyunca yanında oturan Hester'a döndü.

"İsmi Tedros," dedi Sophie'nin oda arkadaşı. "En az babası kadar burnu havadadır."

Sophie tam babasının kim olduğunu soracaktı ki, çocuğun elinde tuttuğu göz kamaştıran, elmaslarla süslü gümüş kılıcı fark etti. Masal kitaplarından bildiği, üzeri aslan figürüyle süslü bir kılıçtı bu. Kılıcın adı Excalibur'du.

"Kral Arthur'un oğlu mu?" diye sordu Sophie, güç bela ne-

fes alarak. Tedros'un çıkık elmacık kemiklerini, ipek gibi sarı saçlarını ve dolgun dudaklarını inceliyordu. Geniş omuzları ve güçlü kolları mavi gömleğinin kumaşını geriyordu. Boyun bağı gevşek ve yakası açıktı. O kadar sakın ve kendinden emin görünüyordu ki; kaderin yanında olduğunu bilir bir hali vardı.

Ona bakarken Sophie de kendi kaderinin karşısına çıktığını hissetti.

O benim.

Birden koridorun diğer tarafından kendisine dik dik bakıldığını hissetti.

“Eve dönüyoruz,” diyordu Agatha'nın dudakları sessizce.

İki kafadan biri (daha sevimli olanı) “İyilik ve Kötülük Okulu'na hoş geldiniz,” dedi.

Sophie ile Agatha, tek bir bedene sahip iki başlı devasa köpeğin ortada bulunan gümüş renkli, taştan bir sahneyi adımlamasını, koridorun farklı taraflarındaki oturaklarından izliyorlardı. Kafalardan biri kuduz gibi görünüyordu, salyalar akıtıyordu, erkekti ve boz bir yelesi vardı. Diğer kafa ise sevimli, şirin, kısa tüylüydü, çenesi hiç de diğeri gibi kudurmuş görünmüyordu ve şarkı söyler gibi tatlı bir sesle konuşuyordu. Kimse şirin başın erkek mi, dişi mi olduğundan emin değildi. Ama her ne olursa olsun, yetkili kafa o gibi görünüyordu.

“Benim adım Pollux, Karşılama Komitesi Başkanı'yım,” dedi sevimli kafa.

“BENİM ADIM DA CASTOR, KARŞILAMA KOMİTESİ BAŞKAN YARDIMCISI'YIM VE KURALLARI ÇİĞNEYEN VEYA EŞEKLIK EDEN HERKEŞİ CEZALANDIRMA YETKİLİSİYİM,” diye gürledi kuduz baş.

Tüm çocuklar Castor'dan korkmuş görünüyordu. Kötüler bile.

“Teşekkür ederim Castor,” dedi Pollux. “Öncelikle hepinize neden burada bulunduğunuzu hatırlatayım. Tüm çocuklar ya İyi ya da Kötü bir ruhla doğar. Bazı ruhlar diğerlerinden daha saf ve temizdir...”

“BAZI RUHLAR DA BEŞ PARA ETMEZ!” diye höykürdü Castor.

“*Dediğim gibi,*” diye devam etti Pollux, “bazı ruhlar diğerlerinden daha safır ancak tüm ruhlar temelde ya İyidir ya da Kötü. Kötü olanlar ruhlarını İyi yapamazlar ve İyi olanlar da Kötü yapamazlar...”

“YANI, İYİLER HER ZAMAN KAZANIYOR DİYE TARAF DEĞİŞTİREBİLİRSİNİZ ANLAMINA GELMEZ,” diye hırladı Castor.

İyi öğrenciler “SONSUZ! SONSUZ!” diye tezahürata başladılar; Kötü öğrenciler de “HIÇ! HIÇ!” diye karşılık verdiler. En sonunda kurtlar Hiçlerin kafalarından aşağı kovalayla su boşaltarak, periler ise Sonsuzları üzerlerine gökkuşakları gererek susturdular.

“Tekrar söylüyorum,” dedi Pollux ciddiyetle, “Kötü olanlar İyi olamaz ve İyi olanlar da Kötü olamazlar. İkna olun ya da olmayın, ne kadar ceza alırsanız alın; durum değişmez. Kimi zaman her ikisinin de kıpırtılarını hissedebilirsiniz. Ancak bu sadece soyağacınızın dallarının İyi ile Kötünün zehirli bir şekilde karıştığı yerlere kadar uzandığını gösterir. Burada, İyilik ve Kötülük Okulu’nda sizi bu kıpırtılardan kurtaracağız. Sizi mümkün olduğunda katışıksız, saf hale getirmeye çalışacağız...”

“AYRICA BAŞARISIZ OLURSANIZ, BAŞINIZA ÖYLE KÖTÜ BİR ŞEY GELİR Kİ! ŞİMDİ NE OLDUĞUNU SÖYLEMEYİYİM AMA BİR DAHA ASLA SİZİ GÖREN OLMAYACĞINI BİLİN YETER!”

“Bir kez daha araya girersen ağızlık geliyor!” diye bağırdı Pollux. Castor başını eğip yere bakmaya başladı.

"Bu parlak öğrencilerin hiçbirinin başarısız olmayacağından eminim," diye gülümsedi Pollux, rahatlamış görünen çocuklara.

"Sen hep böyle söylüyorsun ve sonra birileri başarısız oluyor," diye mırıldandı Castor.

Sophie, duvarda gördüğü Bane'in dehşet dolu yüzünü hatırladı ve ürperdi. Bir an önce İyilerin tarafına geçmeliydi.

"Sonsuz Orman'daki her çocuk okulumuza seçilmeyi hayal eder. Fakat Okul Müdürü sizleri seçti," dedi Pollux, her iki tarafı da gözleriyle tarayarak. "Çünkü kalplerinize baktı ve çok nadir bir şey gördü. Saf İyilik ve Saf Kötülük."

"Madem o kadar safız, öyleyse bu nedir?"

Kötüler arasında oturan dik kulaklı, haylaz bir sarışın oğlan ayağa kalktı ve Sophie'yi işaret etti.

İyiler tarafından iri yarı bir oğlan da Agatha'yı gösterdi. "Bizde de bir tane var!"

"Bizimki misler gibi kokuyor!" diye bağırdı bir Kötü.

"Bizimkisi bir periyi yedi!"

"Bizimki devamlı gülümsüyor!"

"Bizimkisi suratımıza osurdu!"

Sophie dönüp Agatha'ya baktı, dehşet içindeydi.

"Her sınıfta Uzak Orman'dan iki Okur olur," diye açıkladı Pollux. "Bizim dünyamızı resimlerden ve kitaplardan tanıyor olabilirler ama kurallarımızı en az sizler kadar iyi bilirler. Aynı yeteneklere ve amaçlara, aynı ihtişamlı potansiyele sahipler. Onlardan da bazıları en iyi öğrencilerimiz arasında yer almıştı."

"İki yüz yıl önce filan," diye burun kıvrıdı Castor.

"Sizlerden hiçbir farkları yok," dedi Pollux savunmacı bir edayla. "Bizlerden farklı görünüyorlar," diye gıkladı yağlı, esmer tenli bir Kötü.

Her iki okulun öğrencileri ona katılarak homurdandılar.

Sophie, her şeyin basit bir kıyafet değişimiyle hallolacağını anlatmak istercesine Agatha'ya bakıyordu.

“Okul Müdürü’nün seçimlerini sorgulamayın,” dedi Pollux. “Hepiniz birbirinize *saygı göstereceksiniz*. İster İyi olun ister Kötü, ister meşhur bir masal ailesinden geliyor olun ister başarısız bir aileden, ister babasının oğlu bir prens olun ister bir Okur. Hepiniz İyi ile Kötü arasındaki dengeyi korumak üzere seçildiniz. Bu denge tehlikeye atılacak olursa...” Yüzüne karanlık bir ifade gelip yerleşti. “Dünyamız *yok olur*.”

Salona bir sessizlik çökmüştü. Agatha yüzünü buruşturdu. En son ihtiyacı olan şey, onlar hâlâ içindeyken bu dünyanın yok olmasıydı.

Castor patisini kaldırdı. “Ne var?” diye hırladı Pollux.

“Neden Kötüler artık hiç kazanmıyor?”

Pollux ona kafasını bir ısırtıkta koparacakmış gibi baktı. Ama artık çok geçti. Kötüler yüksek perdeden homurdanmaya başlamışlardı bile.

“Evet, madem her şey dengede,” diye bağırdı Hort, “neden hep ölen taraf *biz* oluyoruz?”

“Bize hiçbir zaman iyi silahları vermiyorlar!” diye bağırdı haylaz çocuk.

“Adamlarımız bize ihanet ediyor!”

“Can düşmanımızın her zaman ordusu oluyor!”

Hester ayağa kalktı. “Kötüler *iki yüz yıldır* kazanamadılar!”

Castor kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama kıpkırmızı kesilmiş yüzü balon gibi şişmişti. “İYİLER HİLE YAPIYORLAR!”

Hiçler hep birlikte ayaklanmış, korku içindeki Sonsuzlara yiyecek, ayakkabı, ellerine ne geçirirlerse fırlatıyorlardı.

Sophie ise oturduğu sıraya gömülmüştü. Tedros onun bu çirkin serserilerden biri olduğunu düşünüyor olamazdı, değil

mi? Sıraların üzerinden bakındı ve onu tam kendisine bakarken yakaladı. Sophie'nin yanakları pembeleşti ve yeniden oturduğu yere gömüldü.

Kurtlar ve periler etraflarını saran öfkeli kalabalıklara müdahale ettiler. Ancak, bu defa gökkuşakları ve su kovaları onları durdurmaya yetmedi.

“Okul Müdürü onların tarafında!” diye bağırdı Hester.

“Bizim bir şansımız olmuyor bile!” diye uludu Hort.

Hiçler, kurtları ve perileri kavga dövüş aşip Sonsuzların oturduğu sıralara saldırdılar.

“Çünkü hepiniz kafasız *hayvanlarsınız*!”

Kötüler aptal aptal bakakaldılar.

“Şimdi hepinize şamarı basmadan yerlerinize oturun!” diye bağırdı Pollux.

Çıt çıkarmadan yerlerine oturdular. (Sadece Anadil'in sıçanları kafalarını cebinden çıkarıp tısladılar.)

Pollux, Kötülere öfkeyle bakıyordu. “Sürekli şikâyet etmeye bir son verseniz, belki o zaman aranızdan adam gibi biri çıkardı! Ama tek işittiğimiz mazeret, mazeret, mazeret. Büyük Savaş’tan bu yana bir tane doğru düzgün Kötü çıkarabildiniz mi? Can düşmanını yenebilen bir tane Kötü? Okurların buraya geldiklerinde kafalarının karışık olmasına şaşmamalı! İyi olmak istemeleri hiç garip değil!”

Sophie koridorun iki tarafındaki çocukların da kendisine sempati yüklü bakışlar attıklarını fark etti.

“Öğrenciler, hepinizin burada tek bir gayesi var,” dedi Pollux yumuşayarak. “Elinizden gelenin en iyisini yapmak. En başarılılarınız prensler ve büyücüler, şövalyeler ve cadılar, kraliçeler ve kâhinler olacak...”

“ÇUVALLADIĞINIZ TAKDİRDE DE BİR UCUBE VEYA

DOMUZ!” diye araya girdi Castor.

Öğrenciler bu ihtimalin yüksekliğini hissederek birbirlerine endişeyle baktılar.

“Başka bir müdahale olmayacaksa,” dedi Pollux, kardeşine dik dik bakarak, “şimdi kuralları hatırlayalım.”

“Kural on üç. Yarı Yol Köprüsü ve kule çatıları öğrencilere *yasaktır*,” diye anlatıyordu Pollux sahneden. “Yaratık heykellerine içeriye izinsiz girenleri gördükleri yerde öldürme emri verildi ve henüz öğrencilerle yabancıları ayırt edemiyorlar...”

Sophie bütün bunları çok sıkıcı buluyordu. O yüzden kulaklarını anlatılanlara tıkadı ve bunun yerine Tedros’u izlemeye koyuldu. Bir oğlanın bu kadar *temiz* olduğuna daha önce hiç tanık olmamıştı. Gavalton’daki oğlanlar domuz gibi kokardı ve çatlak dudakları, sarı dişleri ve kapkara tırnaklarıyla etrafı döküp saçarlardı. Fakat Tedros’un çok hoş yanık bir teni, çok hafif bir sakalı ve sıfır kusuru vardı. O kılıç dövüşünün koşturmacasından sonra bile altın rengi saçlarının her teli eski yerine oturmuştu. Dudaklarını yaladığında inci gibi ıslıl ıslıl beyaz dişleri ortaya çıktı. Sophie bir ter damlasının Tedros’un ense-sinden aşağı süzülüp gömleğinin içine akmasını izledi. *Nasıl kokuyordu acaba? Gözlerini kapadı. Taze sandalağacı esansı ve...*

Gözlerini açtı ve Beatrix’in çaktırmadan Tedros’un saçlarını kokladığını gördü.

Bu kızla derhal ilgilenilmesi gerekiyordu.

Birden Sophie’nin kucağına kafası olmayan bir kuş düşüverdi. Oturduğu yerden çığlık çığlığa fırlayıp kıyafetinin eteklerini salladı ve ölü kanarya yere düştü. Kaşlarını çatarak kuşa baktı ve sonra tüm salonun kendisini izlediğini fark etti. Prenseslere yarasır bir şekilde reverans yaparak selamını verdi ve yerine oturdu.

Pollux, "Dediğim gibi," diyerek dikkatleri toplamaya çalıştı. Sophie yıldırım gibi dönüp Agatha'ya baktı. "Ne var?" dedi dudaklarını oynatarak.

"Buluşmanız gerek," dedi Agatha aynı şekilde.

"Benim *giysilerim*," dedi Sophie ve yeniden sahneye döndü.

Hester ile Anadil önce kafası koparılmış kuşa ve sonra Agatha'ya baktılar.

"Onu sevdik," dedi Anadil ve sıçanları da ciyaklayarak onu onayladılar.

"İlk yılınızda zorunlu dersler olarak üç büyük imtihana hazırlanacaksınız: Masal İmtihanı, Yetenek Sirki ve Kış Balosu," diye hırladı Castor. "Birinci yılın sonunda üç gruba ayrılacaksınız: biri Kötü ve kahraman Liderler, biri yardımcı ve hizmetkâr Takipçiler, üçüncüsü de Dönüşenler ya da diğer bir ifadeyle dönüşüm geçirecek olanlar."

"Sonraki iki yıl boyunca Liderler, gelecekteki düşmanlarıyla çarpışma eğitimi alacaklar," dedi Pollux. "Takipçiler, gelecekteki Liderlerini korumak için gereken becerileri geliştirecekler. Dönüşenler yeni biçimlerine uyum sağlamayı ve tuzaklarla dolu Ormanlarda hayatta kalmayı öğrenecekler. Nihayetinde, üçüncü yılın sonunda Liderler, Takipçiler ve Dönüşenler ile birleşecek ve hepiniz yolculuklarınıza başlamak üzere Sonsuz Orman'a gideceksiniz..."

Sophie dikkatini anlatılanlara vermeye çalışıyordu ama Beatrix, Tedros'u adeta ablukaya almışken bunu başaramıyordu. Öfkeden köpüren Sophie, pis kokulu elbisesinin üzerindeki ısıtılı gümüş kuğu işlemlerini çekiştiriyordu. Bu giysilerin tek katlanılabilir yanı buydu.

"Burada, İyilik ve Kötülük Okulu'nda ileride hangi gruba dahil olacağınızı belirlemek için size 'not' vermiyoruz," dedi

Pollux. “Bunun yerine, her imtihan veya sınav için sınıflarınızda sıralamalarınız olacak ve bu sayede yerinizi tam olarak bileceksiniz. Her okulda 120 öğrenci var ve sizleri 20 kişilik altı gruba ayırdık. Her sınavın ardından 1’den 20’ye kadar sıralanacaksınız. Eğer grubunuzda sürekli ilk 5’te olursanız, Liderlik grubuna ayrılacaksınız. Devamlı orta sıralarda yer alırsanız, sonunda Takipçi olacaksınız. Sürekli 13. sıranın altında kaldığınız takdirde, yeteneklerinizden Dönüşen olarak yararlanılacak; yani ya hayvan ya da bitki olacaksınız.”

Her iki taraftaki öğrenciler mırıldanmaya başladılar. Şimdi-den kimin sonunun bir ağaç olacağına dair bahse giriyorlardı.

“Üst üste üç kez 20. olanın doğrudan başarısız sayılacağını da eklemek istiyorum,” dedi Pollux soğuk bir edayla. “Dediğim gibi, üç kez üst üste sonuncu olmak için gereken sıradışı yetersizlik dikkate alınacak olduğunda, bu kuralın hiçbiriniz için uygulanmasına gerek kalmayacağından eminim.”

Sophie ile aynı sırada oturan Hiçler, dönüp ona bir bakış attılar.

“Beni ait olduğum yere koyduklarında hepiniz kendinizi çok salak hissedeceksiniz, öyle değil mi?” diyerek onlara karşılık verdi Sophie.

“Kuğu işlemeniz her daim kalbinizin üzerinde görünür vaziyette olmalı,” diye devam etti Pollux. “Bunu gizleme ya da sökme yönünde her türlü girişim incinmenize ya da rezil olmanıza neden olur. Bu yüzden, yapmayın.”

Kafası karışan Sophie, salonun her iki yanındaki öğrencilerin üniformalarındaki ışıltılı kuğu işlemesini elleriyle kapatmaya çalışmalarını izliyordu. Onlara ayak uydurarak kendisi de kıyafetinin sarkmış yakasıyla kendi kuğusunu kapatmaya çalıştı; işleme anında yok oldu ve göğsünde tekrar belirdi. Hayretler

içinde parmağını kuğunun çizgileri üzerinde gezdirdi. Şekil bir dövme gibi derisine kazınmıştı. Yakayı kapattığı yerden çekince kuğu, teninde görünmez oldu ve giysisinin üzerinde yeniden belirdi. Sophie kaşlarını çattı. Belki de bu işleme o kadar da katlanılır bir şey değildi.

“Ayrıca Masallar Tiyatrosu bu yıl İyilik tarafında olduğundan, ortak okul faaliyetleri için Hiçler buraya gelecek,” dedi Pollux. “Bunun dışında, herkes her zaman kendi okulunda kalacak.”

“Tiyatro neden İyilik Okulu’nda?” diye sordu Dot, dolu ağzıyla yarım yamalak konuşarak.

Pollux başını hafifçe havaya kaldırdı. “Yetenek Sirk’i’ni kim kazanırsa, Tiyatro *onların* okulunda yapılır.”

“İyiler *son iki yüz yıldır* ne bir Sirk’i, ne Masal İmtiham’ını, ne de -şimdi düşünüyorum da- bu okuldaki herhangi bir yarışmayı kaybettiler,” dedi Castor burnundan soluyarak. Kötüler yine kıpırdanmaya başladılar.

“Ama İyilik Okulu, bizim okula çok uzak!” diye oflayıp pufladı Dot.

“İki adım yürüyecek diye aklı çıkıyor,” diye ağzının içinde homurdandı Sophie. Dot bunu duydu ve ona ters ters baktı. Sophie kendine sövdü. Ona düzgün davranan tek kişi Dot’tu ve bunu mahvetmese olmazdı sanki.

Pollux Hiçlerin homurdanmalarını dikkate almadı ve yatma saatleri konusunda kafa ütülemeye başlayarak salonun yarısını uyuttu. Reena elini kaldırdı. “Hazırlık Odaları açıldı mı?”

Birden tüm Sonsuzlarda bir uyanma gözlendi.

“Hazırlık Odaları konusunu bir sonraki toplantıda ele almayı düşünüyordum,” dedi Pollux.

“Sadece belirli çocukların buraları kullanabildiği doğru mu?” diye sordu Millicent.

Pollux iç geçirdi. “Hazırlık Odaları, sadece sınıflarında en başarılı yüzde ellinin içinde olan Sonsuzlara açıktır. Sıralamalar Hazırlık Odalarının kapılarında ve şatonun her yerinde asılı olacak. Lütfen bu konuda bir gecikme yaşanması halinde Albemarle’a yüklenmeyin. Şimdi yatma saatlerine geri dönecek olursak...”

Sophie, “Hazırlık Odaları da nedir?” diye fısıldayarak sordu Hester’a.

“Sonsuzların taranıp süslendiği, saçlarını yaptırdıkları yer,” dedi Hester tüyleri ürpererek.

Sophie birden ayağa fırladı. “Bizim de Hazırlık Odalarımız var mı?”

Pollux dudaklarını büzdü. “Hiçlerin Cehennem Odaları vardır canım.”

“Peki, orada saçlarımızı da yaptırabiliyor muyuz?” diye sordu Sophie heyecanla.

“Dayağınızı yiyip işkence görebiliyorsunuz sadece,” diye cevapladı Pollux.

Sophie yerine oturdu.

“Evet, yatma saati tam...”

“Nasıl Sınıf Başkanı oluruz?” diye sordu Hester. Bu soru ve ardında yatan küstah hava, birden koridorun iki tarafından şimşekleri onun üzerine çekti.

“Yatma vaktindeki kontrollerde çuvallarsanız, beni suçlamayın!” diye kükredi Pollux. “Pekala. Masal İmtihanı’ndan sonra iki okulda birinci sırayı alan öğrenciler Sınıf Başkanı olmaya hak kazanırlar. Bu iki öğrenci özel imtiyazlara sahip olur. Mesela, istedikleri öğretmenle özel çalışmalar yapma, Sonsuz Orman’a saha gezileri, meşhur kahramanlarla ve Kötülerle eğitim yapma gibi. Sizin de bildiğiniz üzere, Sınıf Başkanlarımız Sonsuz Orman’daki en büyük efsanelerden bazılarına imza atmışlardır.”

Her iki taraftan da uğultular yükselirken, Sophie dişlerini gıcırdatıyordu. Doğru okula bir geçebilse, yalnızca İyilerin Başkanı olmakla kalmaz, sonunda Pamuk Prenses'ten bile daha meşhur olurdu.

"Bu sene altı zorunlu dersiniz olacak," Pollux. "Yedinci ders olan Masallarda Hayatta Kalma, hem İyilere hem de Kötülere verilecek ve okulların arkasındaki Mavi Orman'da yapılacak. Ayrıca, Güzelleşme ve Prenseslik Adabı dersleri sadece İyi kızlar içindir. İyi erkekler bunların yerine Güzeli Görünme ve Şövalyelik dersleri alacaklar."

Agatha'yı uyuşukluğundan uyandıran işte bu oldu. Buradan kaçmak için sebepleri yetmezmiş gibi, Güzelleşme diye bir ders alma düşüncesi bardağı taşıran son damla olmuştu. *Bu gece* buradan kaçmalıydılar. Yanında duran ve elindeki cep aynasında rujunu tazeleyen, minicik kahverengi gözlü ve kısa siyah saçlı pek hoş kıza döndü.

"Rujunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Kız, Agatha'nın soluk renkli, çatlak dudaklarına bir baktı ve ruju ona uzattı. "Sende kalsın."

"Kahvaltı ve akşam yemeklerini herkes kendi yemekhanesinde yiyecek. Öğle yemeğini ise Çayır'da birlikte yiyeceksiniz," diye hırladı Castor. "Tabii bu imtiyazı kaldırabilecek kadar *olgun*sanız."

Sophie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Okullar öğle yemeklerini bir arada yiyorsa, yarın Tedros'la konuşmak için ilk kez bir şansı olacaktı. Ona ne diyecekti? O şirret Beatrix'ten nasıl kurtulacaktı?

"Okul kapılarının ardındaki Sonsuz Orman, birinci sınıf öğrencilerine *yasaktır*," dedi Pollux. "Bu kural en maceraperestlerinizin bir kulağından girip diğerinden çıkacak olursa diye söylüyorum. Buna uymazsanız, hayatınıza mal olur."

Sophie dikkat kesilmişti.

“*Karanlık bastıktan sonra asla ormana gitmeyin,*” dedi Pollux.

Sevimli gülümsemesi bir anda yüzünde tekrar belirdi. “Şimdi okullarınıza dönebilirsiniz!”

Sophie aklından Tedros’la öğle yemeğinde görüştüğünde neler söyleyeceğinin provasını yaparak Hiçler ile birlikte ayağa kalktığında, kalabalığın uğultusu arasından bir ses yükseldi.

“Okul Müdürü’yle nasıl görüşürüz?”

Bütün salona bir ölüm sessizliği çöktü. Öğrenciler şoka girmiş bir halde sesin sahibine döndüler.

Agatha koridorda tek başına dikiliyor, gözlerini Castor ile Pollux’a dikmiş, bakıyordu.

İki başlı köpek sahneden aşağı atladı ve bir adım önünde bitiverdi. Salyalarıyla Agatha’yı baştan ayağa ıslatmıştı. İki baş birden, aynı öfkeden kudurmuş ifadeyle Agatha’nın gözlerinin içine bakıyordu. Kimin kim olduğu pek açık değildi.

“*Görüşemezsiniz,*” diye hırladı köpek.

Periler uçuşarak onu doğu kapısına götürürken Agatha, bir an için Sophie’nin yanından geçti. Bu an, rujla üzerine mesajını yazdığı taç yaprağını Sophie’ye uzatmaya yetmişti. Mesajda “KÖPRÜDE, AKŞAM 9’DA” yazıyordu.

Fakat Sophie yaprağı görmedi. Gözleri avını gözleyen bir avcı misali Tedros’a kilitlenmişti. En sonunda Kötüler tarafından ireklenerek salondan çıkarıldı.

Tam orada ve o anda sorun Agatha’nın yüzüne bir tokat gibi çarptı. Zaten en başından beri bundan muzdariplerdi. Kızlar karşıt kulelere götürülürken, birbirine karşıt arzuları bu kadar net olamazdı. Agatha tek arkadaşını geri istiyordu. Ama bir arkadaş Sophie’ye yetmiyordu. Sophie hep daha fazlasına sahip olmak isterdi.

Sophie bir prens istiyordu.

Kesinlikle Kötü

Ertesi sabah elli prenses, o gün düğünleri varmışçasına beşinci katın koridorlarında koşturuyordu. Okulun ilk gününde öğretmenler, oğlanlar ve onları Sonsuza Dek Sürecek Mutluluğa ulaştırabilecek herhangi biri üzerinde en iyi izlenimi bırakmak istiyorlardı. Geceliklerinin üzerinde parıldayan kuğu-

larıyla birbirlerinin odalarına dalıyor, dudaklarını parlatıyor, saçlarını kabartıyor, tırnakla-

rını boyuyor ve o kadar çok parfüm sürüyorlardı ki, periler bayılıp sinek ölüsü misali koridora yığılıyorlardı.

Hâlâ kimse giyinme safhasına yakın görünmüyordu ve saat 8'i, yani kahvaltı saatini vurduğunda tek bir kız bile giyinmemişti.

"Kahvaltı zaten insanı şişmanlatır," diye kendini teskin etti Beatrix.

Reena kafasını kapıdan çıkarıp koridora uzattı. "İç çamaşırımı gören var mı?"

Agatha kesinlikle görmemişti. Karanlık bir oluktan aşağı düşerken Yarı Yol Köprüsü'nü ilk seferinde nasıl bulduğunu hatırlamaya çalışıyordu o sırada. *Onur Kulesi'nden Hansel'in Cenneti'ne, oradan Merlin'in Teşhirevi'ne...*

Fasulye sırtığının üzerine indikten sonra doldurulmuş ayıların arkasındaki kapıyı bulana dek loş İyilik Galerisi'nde ilerledi. *Yoksa Onur Kulesi'nden Sindirella'nın Balosu'na mıydı...* Hâlâ doğru yolun hangisi olduğunu düşünerek, merdivenli salona çıkan kapıları açtı ve yere eğildi. Muhteşem cam giriş, rengârenk elbiseleri ve takımları içinde dersten önce muhabbet eden öğretmenlerle doluydu. Pembe tuvaletler, beyaz peçeler ve mavi dantelli eldivenler giyinmiş parlak renkli saçlarıyla dev periler, havada uçuşup çayları tazeliyor, bisküvileri şekere banıyor ve küp şekerlere dadanan minik perileri birer fiskeyle uzaklaştırıyordu. Bu sırada Agatha da kapıların ardından üzerinde ONUR yazan, yüksek vitraylı camlarla aydınlatılmış, kalabalığın uzağındaki merdivenleri kesiyordu. Hepsini birden nasıl geçecekti?

Bir şeyin bacağına sürtündüğünü hissetti ve dönüp baktığında bir farenin içine giydiği jüponu kemirdiğini gördü. Agatha'nın tekmesini yiyen fare, yuvarlanarak bir kedinin pençelerine düştü. Fare çığlığı bastıktan sonra dönüp bakan Agatha kedinin öldüğünü gördü. Fare, Agatha'ya en pis bakışını attı ve duvardaki kovuğuna döndü.

Buranın kemirgenleri bile benden nefret ediyor, diye düşünerek iş geçirdi Agatha. Jüponun durumunu kontrol eden parmakları yırtılmış beyaz dantellerin üzerinde gezinirken durup düşündü. Belki de o fareye o kadar sert davranmamalıydı...

Birkaç dakika sonra, yüzünde yıpranmış bir dantelli peçeyle, biraz kısa boylu sayılabilecek bir dev peri, salon boyunca aceleyle koşturarak Onur merdivenlerine doğru ilerliyordu. Maa- lesef peçe Agatha'nın önünü görememesine neden oluyordu. Bu yüzden ayağı takıldı ve bir dev periye tosladı; o da önündeki öğretmene çarptı. Tepeden tırnağa meyve çayıyla sıırıslıslam olan Clarissa, "Sen bana sabır ver!" diye söyleniyordu. Diğer öğretmenler onun başına toplanırken bu kargaşadan yararlanan Agatha, İyilik merdivenlerinin ardına kendini atıverdi.

"Bu periler ne kadar uzun boylular," diye çıkıştı Clarissa. "Az daha zorlasalar koca bir kuleyi devirecekler!"

O esnada Agatha, Onur Kulesi'nde çoktan gözden kaybolmuş ve tamamen şekerden yapılmış birinci kat sınıflarının bulunduğu Hansel'in Cenneti'ne varmıştı. Akide şekerinden ve köpüklü mavi kremadan oluşan bir oda vardı. Beyaz lokumdan sandalyelerin ve zencefilli kurabiyeden masaların olduğu bir başka oda gördü. Hatta duvarları rengârenk kaplayan lolipoplardan oluşan bir oda bile bulunuyordu. Agatha nasıl olup da hiç kimsenin bu odalara dokunmadığını merak etti ve sonra koridordaki duvara vişneli şekerlemelerle yazılmış bir yazı gördü:

KÖTÜLÜĞE GİDEN YOL, NEFSİNE HAKİM OLAMAMAKTAN GEÇER

Agatha bu yazının yarısını yemişti ki, yanlarından alelacele geçip gittiği iki öğretmen, yüzünü örten peçeye garip garip bak-

tıysa da onu durdurmadı.

Arka taraftaki merdivenlere doğru son sürat ilerlerken “Sivilce çıkmış herhalde,” diye arkasından fısıldaştıklarını duydu (yine de, öncesinde muhteşem kahvaltısını tamamlayan karameladan bir kapı kolunu ve şekerlemeden bir hoş geldiniz paspasını yürütmeyi ihmal etmedi).

Önceki gün perilerden kaçarken, budanmış çalıdan çatı heykellerini kazayla keşfetmişti. Bugünse, okul haritasında yazan ismiyle Merlin’in Teşhirevi’ni hayranlıkla izliyordu. Burayı dolduran çalılar ve bitkiler mükemmel bir ustalıkla budanarak Kral Arthur efsanesini en başından anlatan muhteşem heykellere dönüştürülmüşlerdi. Her birinde, kralın hayatından bir sahne canlandırılıyordu: Arthur’un kılıcı kayadan çıkarması, Arthur ve şövalyelerinin Yuvarlak Masa’nın başında oturmaları, Arthur’un Guinevere ile evlenmesi...

Agatha, herkesin Kral Arthur’un oğlu olduğunu söylediği, tiyatrodaki o havalı çocuğu düşündü. Bunu görüp de nasıl içi daralmıyordu acaba? Babasıyla kendisi arasındaki tüm o kıyaslamalara nasıl katlanabiliyordu? En azından güzellik ondan yanaydı. *Ya bana benzeseydi, diye düşündü. Daha bebekken ormanda terk ederlerdi.*

Teşhirevi’ndeki son heykel göldeydi. Arthur’un kocaman heykeli, Excalibur’u Gölün Hanımı’ndan alıyordu. Agatha, gölün sularına bu kez kendi isteğiyle atladı ve tamamen kuru olan gizli geçitten Yarı Yol Köprüsü’ne geçti.

Köprünün ortalarına, sis tabakasının başladığı yere doğru aceleyle ilerledi. Görünmez engele tahmininden önce varma ihtimaline karşı ellerini öne doğru uzatmıştı. Fakat sisin içine daldığında, elleri hiçbir engelle karşılaşmadı. Daha da derine ilerledi. *Engel gitmişti!* Agatha koşmaya başladı, rüzgâr yüzünü

örtten peçeyi dalgalandırıyordu.

BAM! Acı içinde yere yığıldı. Belli ki görünmez engel nereye isterse, oraya hareket edebiliyordu.

Parlak yüzeydeki yansımından sakınarak görünmez duvara dokundu ve soğuk, sert yüzeyi hissetti. Birden sislerin arasında bir hareket fark etti ve iki kişinin Kötülük kemerinden geçip Yarı Yol Köprüsü'ne adım attıklarını gördü. Agatha donup kalmıştı. İyilik tarafına dönmeye zamanı yoktu, köprüde de saklanabileceği bir yer yoktu...

İki öğretmen -daha önce Agatha'ya gülümseyen İyi öğretmen ile her iki yanağı da çibanlarla dolu bir Kötü öğretmen- köprüde yürüyorlardı ve engeli en ufak bir tereddüt yaşamadan geçtiler. Köprünün taş korkuluklarına asılarak aşağıdaki balçık tabakasının üzerinde sallanmakta olan Agatha, onların geçip gittiklerini gördü ve köprünün kenarından gizlice baktı. İki öğretmen İyi tarafında gözden kaybolmak üzereydiler ki yakışıklı öğretmen dönüp geriye baktı ve gülümsedi. Agatha anında başını eğdi.

Kötü öğretmenin "Ne oldu August?" diye sorduğunu duydu Agatha.

"Gözlerim beni aldatıyor sanırım," diyerek güldü İyi öğretmen ve birlikte İyilik şatosuna girdiler.

Kesin kafadan çatlak bu herif, diye düşündü Agatha.

Az sonra yeniden görünmez duvarın önündeydi. Nasıl geçmişlerdi acaba bu engelden? Bir kenarı var mı diye aradı ama bulamadı. Tekmelemeyi denedi ama engel, kaya gibi sertti. Kötülük Okulu'na doğru baktığında, kurtların öğrencileri merdivenlerden aşağı derse götürdüklerini görebiliyordu. Sis azıcık hafiflese, Agatha kabak gibi ortaya çıkacaktı. Duvara son bir tekme sallayıp geri döndü.

"Bir daha gelme!"

Agatha kim konuştu diye görmek için geri döndü fakat sadece duvarda, kollarını kavuşturmuş kendi yansımasını görebiliyordu. Gözlerini çevirdi. Şimdi de gaipten sesler duyuyorum. Ne güzel.

Kafasını tekrar İyilik Okulu'na doğru çevirdiğinde, az önce engelin karşısında dururken kollarını kavuşturmadığını hatırladı. Yıldırım gibi döndü ve yansımasının karşısına dikildi. "Demin sen mi konuştun?"

Yansıması boğazını temizledi.

*"İyiler, İyilerin tarafında,
Kötüler ise Kötülerin,
Ortalık karışmadan tut yolunu kulenin."*

"Şey, öbür tarafa geçmem gerek," dedi Agatha, gözlerini yere çevirerek.

*"İyiler, İyilerin tarafında,
Kötüler ise Kötülerin,
Ortalık feci bir şekilde karışmadan tut yolunu kulenin,
Ortalığın karışması, yemekten sonra bulaşıkları yıkamak ya da
Hazırlık Odası imtiyazlarını kaybetmek demek olsa gerek;
bana sorarsan ikisi birden."*

"Bir arkadaşımı görmem gerek," diye ısrar etti Agatha.

"İyilerin öbür tarafta arkadaşları yoktur," dedi yansıması.

Agatha tatlı şakımlar duydu ve dönüp baktığında köprü-nün diğer ucunda perilerin ışıltısını gördü. Kendini nasıl alt edebilirdi? Kendi zırhının zayıf noktasını nasıl bulabilirdi?

İyiler, İyilerin tarafında... Kötüler ise Kötülerin...

Bir anda cevabı buldu.

“Peki ya sen?” dedi Agatha, hâlâ başka tarafa bakarak. “Senin hiç arkadaşın var mı?”

Yansıması gerildi. “Bilmem. Var mı ki?”

Agatha dişlerini gıcırdattı ve kendi gözlerinin içine baktı. “Arkadaş sahibi olamayacak kadar çirkinsin.”

Yansıması üzüldü. “*Kesinlikle Kötüsün*,” dedi ve kayboldu.

Agatha duvara dokunmak için elini uzattı. Bu defa hiçbir sıkıntı yaşamadan geçiverdi.

Peri devriyeler köprüye ulaştıklarında, sis onun izlerini kaybetmişti bile.

Agatha, Kötülük Okulu’na adım attığı anda, ait olduğu yerin burası olduğunu hissetmişti. Her yerinden sular sızan giriş salonundaki kel, kemikleri çıkmış cadı heykelinin arkasına çömelerek çatlak tavanları, yanmış duvarları, yılan gibi kıvrılan merdivenleri, loş koridorları inceledi... Eliyle yapsa, bundan iyisini başaramazdı.

Kurtlar ortalıktan çekildikten sonra Agatha, ana koridora adımını attı. Duvarlara sıralanmış kötü öğrencilerin portrelerine bakıyordu. Kötü karakterleri her zaman kahramanlardan daha heyecan verici bulmuştu. Onların hırsları olurdu, *tutkuları*. Masallar onların sayesinde var oluyordu. Kötüler ölümden korkmazdı. Hayır, ölüm onları bir zırh gibi sarardı! Okulun mezarlıktan farksız kokusunu içine çekerken, Agatha kanının kaynadığını hissetti. Tüm Kötüler gibi ölüm onu da korkutmuyordu. Ona kendini *canlı* hissettiriyordu.

Birden konuşma sesleri duydu ve bir duvarın ardına saklandı. Bir kurt görüldü; Şer merdiveninden aşağı inen bir grup kızın başındaydı. Agatha kızların ilk dersleri hakkında konuştuklarını duydu ve aradan “hizmetkârlar,” “lanetler,” “çirkinleş-

me” gibi kelimeler yakaladı. Bu çocuklar daha ne kadar çirkinleşebilirlerdi ki? Agatha utançtan kızardığını hissetti. Bu solgun ve iğrenç yüzlerin geçidine bakarken, kendisinin buraya cuk oturduğunu biliyordu. Paçoz kılıkları bile her gün evde giydiği giysilerden farksızdı. Fakat onunla Kötüler arasında bir fark vardı. Dudakları acıyla çarpılmıştı, gözleri nefretle yanıyordu ve yumrukları öfkeyle sıkılmıştı. Gerçekten kötü olduklarına hiç şüphe yoktu ve Agatha kendini hiç de Kötü hissetmiyordu. Fakat sonra Sophie’nin sözlerini hatırladı.

Farklı olanlar genelde Kötü oluyor.

Boğazından yukarı bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. *Gölge bu yüzden ikinci bir çocuk kaçırmadı.*

En başından beri benim burada olmam amaçlanmıştı.

Gözleri yaşla doldu. Bu çocuklar gibi olmak istemiyordu! Kötü olmak istemiyordu! Arkadaşını bulup eve dönmek istiyordu!

Onu nerede arayacağına dair hiçbir fikri olmaksızın, üzerinde FESATLIK yazan bir merdivenden yukarı çıktı. Merdivenin sonundaki sahanlık, iki dar yola ayrılıyordu. Soldakinden sesler duyunca sağdakine döndü ve kısa bir koridorun sonunda isle kaplı, kapkara duvarlardan bir çıkmaza vardı. Giderek yükselen sesler karşısında iyice korkuya kapılarak duvarlardan birine sırtını dayadı ve sonra arkasında bir gıcırta duydu. Bu bir duvar değil, isle kaplı bir kapıydı. Kapıya sürtünen giysisinin kumaşı, isin altındaki kırmızı harfleri ortaya çıkarmıştı:

KÖTÜLÜK SERGİSİ

İçerisi zifiri karanlıktı. Küf ve örümcek ağları nedenivle öksürmeye başlayan Agatha, bir kibrit yaktı. İyilerin galerisi

görmekli ve büyükken, Kötülerin süpürge dolabından bozma ufacak galerileri iki yüz yıllık başarısızlık öykülerini anlatıyordu. Agatha, masal cini Rumpelstiltskin'e dönüşmüş bir oğlanın resmini, bir cadı adayı tarafından yazılmış ve kırık bir çerçeve içine asılmış "Cinayetin Ahlaklılığı" başlıklı bir kompozisyonu, yamru yumru duvarlara asılmış birkaç doludurulmuş kargayı ve altında Uzak Orman'dan Gelen Vera yazan, meşhur bir prensi kör etmiş bir dikenli sarmaşığı inceledi. Agatha burada ismi geçen kızı, Gavalton'daki Kayıp Aranıyor ilanlarında görmüştü.

Duvarda renkli beneklerin olduğunu ürpererek fark etti ve kibritini onlara doğru tuttu. Tıpkı İyilik Okulu'nda gördüğünde benzeyen bir duvar resmiydi bu. Sekiz parçadan oluşan resmin her bir parçası, siyahlar içindeki bir Kötüyü sınırsız gücünün zirvesindeyken -alevlerin arasında uçarken, bedenini dönüşüme uğrattırken, zamanı ve mekânı yönetirken- gösteriyordu. Resmin tepesinde, başından sonuna dek alevler içindeki dev harflerle şu yazıyordu:

HİÇLİK DİYARI

Sonsuzlar sevgi ve mutluluk hayalleri kurarken, Hiçler yalnızlık ve iktidar arayışındaydı. Bu şeytanî görüntüler yüreğini titretirken, Agatha şok edici gerçeği fark etti.

Ben bir Hiçim.

En iyi arkadaşı bir Sonsuzdu. Bir an önce eve dönmezlerse, Sophie bu gerçeği anlayacaktı. Burada arkadaş olamazlardı.

Kibritinin ışığı altında uzun burunlu bir gölgenin belirdiğini gördü. İki gölge. Üç. Tam kurtlar üzerine atıldığı anda, Agatha döndü ve Vera'nın dikenlerini onların yüzlerine doğru

savurdu. Kurtlar şaşkınlıkla kükrediler. Onlar sendeleyerek geri çekilirken Agatha da kendini kapıya atmaya yetecek zamanı bulmuştu. Nefes nefese kalan Agatha, koridoru geçip merdivenlerden yukarı çıktı ve kendini Gaddarlık salonunun ikinci katında, oda kapılarında Sophie ismini ararken buldu. Vex & Brone, Hort & Ravan, Flynt & Titan... *Burası oğlanların kattıymış!*

Tam o sırada bir kapının açıldığını duyunca, arka merdivenlerden tırmandı ve kendisini hiçbir yere çıkmayan bir tavan arasında buldu. Kurbağa ayakları, kertenkele bacakları ve köpek dilleriyle dolu iç karartıcı şişelerin olduğu bir yerdi burası. (Annesi haklıymış meğer. Bunlar kim bilir *kaç zamandır* buradaydı.) Bir kurdun salyalarını akıta akıta merdivenlerden yukarı çıktığını duydu.

Pencereye tırmanıp yüksek çatıya çıktı ve yağmur oluğuna tutundu. Kapkara bulutlardan bir gök gürültüsü koptu. Gölün karşı tarafında ise İyilik Okulu'nun kuleleri harika bir güneşin altında parılıyordu. Fırtına, pembe elbisesini sırlıslam ederken, gözleri uzun ve kıvrımlı bir oluğun pirinçten ayaklarını destekleyen üç tane taş heykele kaydı; oluktan akan su, heykellerin ağzına boşalıyordu. Tek umudu buydu. Oluğun içine tırmandı, elleri kaygan demiri tutmakta zorlanıyordu. Boyununu uzatıp pencereye baktı; beyaz kurdun arkasından geleceğini biliyordu.

Ama gelmiyordu. Kılı kollarını kırmızı ceketinin göğsünde kavuşturmuş, pencereden ona bakıyordu.

"Kurtlardan kötüsü de var."

Agatha'yı hayretler içinde bırakıp çekti gitti.

Ne? Daha kötü ne olabilirdi?!

Yağmurun altında bir şey hareket etti.

Agatha'nın rengi attı. *Yaratık heykelleri! Köpek bunlarla ilgili ne söylemişti!*

Öfkeden kıpkırmızı gözler kendisine döndüğü an, Agatha hatırladı.

Öldürme emri almışlardı.

Üçü birden kulakları sağır eden bir çığlık kopararak tünedikleri yerlerden atıldılar. Onların desteği olmayınca yağmur oluşu çöktü ve Agatha çığlık atarak yağmur oluşundan boşalan suyun içine düştü. Yerinden çıkan oluk havada hızla sağa sola sallanırken, bir gelgit dalgası gibi kabaran yağmur suları onu bir o yana, bir bu yana savuruyordu. Agatha iki yaratığın üzerine atıldıklarını fark etti ve tam zamanında oluşun içinde ters yöne döndü. Boynuzlu iblis ise kanatlarını çırparak yükseldi ve burundan ona doğru kocaman bir alev topu yolladı. Hızla kayan Agatha, hemen yan taraftaki demirlere tutundu. Biraz önüne düşen alev topu, olukta dev bir delik açmıştı. Agatha o delikten aşağı düşmeden kendini durdurmayı başardı. Tam o anda büyük bir güç onu arkadan yakaladı ve ejderha kanatlı yaratık keskin pençeleriyle onu bacağından tutup havaya kaldırdı.

“Ben öğrenciyim!” diye bağırdı Agatha.

Yaratık şaşkınlıkla onu bıraktı.

“Gördünüz mü!” diye bağırdı Agatha, yüzünü onlara göstererek. “Ben bir *Hiçim!*”

Öne eğilen yaratık, bunun doğru olup olmadığını anlamak için Agatha'nın yüzünü inceledi.

Yaratık, bunun doğru olmadığını söylemek için Agatha'nın boğazına yapıştı.

Agatha bir çığlık attı ve ayağını oluktaki deliğe sokarak, delikten aşağı akan suların yönünü değiştirdi. Hızla akan sular yaratığın gözüne denk geldi. Yaratık önünü göremeyerek

sendeledi, pençelerini savurarak Agatha'ya vurmaya çalışıyordu. Fakat delikten aşağı düştü ve kanadı alttaki balkona çarptı. Agatha hayatını kurtarmak için demirlere tutunuyordu, bacağı ise korkunç bir şekilde acıyordu. Fakat suların arasından diğ er yaratığın üzerine atıldığını gördü. Kulakları sağır eden bir çığlık koparan yılan başlı yaratık, su kütesinin arasından fırlayıp Agatha'yı tutarak havaya kaldırdı. Tam dev çeneleri onu yutmak üzereydi ki, Agatha ayağını yaratığın dişlerinin arasına soktu ve o dişler Agatha'nın kaya gibi sert siyah postalını ısır-malarıyla birlikte kibrit çöpü gibi kırıldılar. Sersemleyen yaratık, Agatha'yı bıraktı. Agatha suların hızla aktığı oluğun içine güm diye düştü ve bir kez daha demir korkuluklara tutundu.

"İmdat!" diye bağırdı. Dayanabilirse, biri onu duyar ve kurtarmaya gelirdi. "İmdaaa..."

Demirleri tutan elleri kayıverdi. Saçak boyunca savrularak ilerliyordu. Şeytanî boynuzlara sahip en büyük yaratık sonuncu oluk ağzında, cehennem kapısını andıran ağzını açmış onu beklerken, Agatha hızla ona doğru sürükleniyordu. Elini, kolunu sallayıp tutunacak yer arayarak kendini durdurmaya çabalasa da, yağmur onu alıp götürüyordu. Aşağı baktığında yaratığın burnundan alevler püskürttüğünü gördü ve yanıp kül olmamak için kafasını eğip suların içine soktu. Bir an sonra başını sudan çıkardı ve son anda yakaladığı bir korkuluk demiri sayesinde aşağı düşmekten kurtuldu. Ne var ki bir sonraki yağmur suyu dalgası onu doğruca yaratığın açık ağzından içeri atacaktı.

Derken, yaratıkları ilk gördüğü anı hatırladı. Yağmur oluğunun başında nöbet tutuyor, yağmur suyunu ağızlarından dışarı püskürtüyorlardı.

Dışarı çıkabiliyorsa, içeri de giriyordur.

Bir sonraki dalganın arkadan geldiğini duydu. Sessizce dua

ederek tutunduğu demiri bıraktı ve yaratığın dumanı tüten çenelerinin arasından içeri düştü. Tam alevlerin ve dışlerin kurbanı olacaktı ki yağmur dalgası arkasında bıraktığı yağmur oluştundan çağlayarak boşaldı ve onu yaratığın boğazından dışarı, gri gökyüzüne fırlattı. Başını çevirip boğulan yaratığa baktı ve rahatlatarak içinde tuttuğu çığlığı bıraktı. Fakat boşlukta aşağı düşerken bu bir dehşet çığlığına dönüşüvermişti. Sis bulutunun arasından, her yanından sivri demirler fırlamış bir duvara çakılmak üzere olduğunu fark etti. Duvarın hemen altında açık bir pencere vardı. Çaresizce büzülüp tostoparlak oldu ve demirlere saplanmaktan kılpayı kurtulup karnının üstüne düşüverdi. Sırılsıklam bir halde Kötülük binasının altıncı katında öksüre öksüre kendine gelmeye çalıştı.

“Ben... yaratık... heykellerini... dekor... zannediyordum,” diyebildi incecik bir sesle.

Bacağını tutarak koridor boyunca topallaya topallaya ilerlemeye ve Sophie’ye dair bir iz aramaya başladı.

Tam tek tek kapıları çalmaya karar vermişti ki koridorun öteki ucunda, üzerine sarışın bir prenses karikatürü çizilmiş ve altına da şu sözler yazılmış bir kapı gördü: ZAVALLI, OKUR, SONSUZ SEVİCİ.

Agatha kapıyı sertçe vurdu. “Sophie! Benim!”

Koridordaki kapılar tek tek açılmaya başladı.

Agatha daha sert vurdu. “*Sophie!*”

Siyahlar içindeki kızlar odalarından dışarı çıkmaya başlamıştı. Agatha, kapının kolunu kurcaladı ve omzuyla yüklendi ama sonuç alamadı. Tam da kattaki kızlar bu pembeli ziyaretçinin kim olduğunu anlamak için harekete geçmek üzereydi ki, Agatha gerileyip koşarak tüm ağırlığıyla 66. odanın kapısına tosladı. Hızla savrulan kapı, aynı hızla kapandı.

“BURAYA GELEBİLMEK İÇİN NELER YAŞADIĞIMI TAHMİN BİLE EDEM...” Agatha lafını tamamlayamadan sustu kaldı.

Sophie yerleri kaplayan su birikintisinin üstüne eğilmiş, su-daki yansımasına bakarak yüzüne allık sürüyor, bir yandan da şarkı söylüyordu.

*“Ben güzel bir prensesim, zarif ve tatlı,
Beklerim evleneceğim prensimi, yiğit ve beyaz atlı...”*

Odanın diğer tarafına çekilmiş üç oda arkadaşı ve üç sıçan, ağızları bir karış açık halde onu izliyorlardı.

Hester başını kaldırıp Agatha’ya baktı. “Odamızı su basmasına neden oldu.”

“Makyaj yapabilmek için hem de,” dedi Anadil.

“Böylesine bir Kötülük duyulmuş şey değil!” Dot yüzünü buruşturdu. “Şarkıya hiç değinmiyorum bile.”

“Makyajım düzgün mü?” diye sordu Sophie, gözlerini kısıp suyun yüzeyine bakarak. “Sınıfa soytarı gibi gidemem.” Gözleri yana kaydı. “Agatha, *tatlım!* Aklını başına alma zamanın çoktan gelmişti zaten. Çirkinleşme dersin iki dakika sonra başlıyor ve zayıf bir ilk izlenim bırakmak istemezsin, değil mi?”

Agatha öylece Sophie’ye bakıyordu.

“Tabii önce kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz,” dedi Sophie doğrularak. “Haydi, çıkar bakalım şunları.”

“Derse filan gitmiyorsun *tatlım,*” dedi Agatha, kıpkırmızı kesilerek. “Burada sonsuza dek tıkalıp kalmadan evvel derhal Okul Müdürü’nün kulesine gidiyoruz!”

“Aptal olma,” dedi Sophie, Agatha’nın elbisesini çekiştirerek. “Güpegündüz nasıl gireceğiz kuleye? Hem madem sen

eve döneceksin, giysilerini bana ver de derslerden geri kalmayayım.”

Agatha geri çekildi. “Tamam, bu kadar *yeter!* Şimdi beni dinle...”

“Buraya uyum sağlamakta hiç zorluk çekmeyeceksin,” diyerek gülümseyen Sophie, Agatha’ya oda arkadaşlarını işaret etti.

Agatha’nın alevi bir anda sönüverdi. “Neden... çirkin olduğum için mi?”

“Hadi ama Aggie, şuraya bak,” dedi Sophie. “Sen kasveti ve bunalımı *seversin*. Acıları ve mutsuzluğu *seversin* ve ee... yanmış şeyleri. Burada *mutlu* olacaksın.”

“Bizce de,” diyen bir ses yükseldi arkadan ve Agatha hayretle arkasına döndü.

“Gel burada yaşa,” dedi Hester ona.

“O da gölde boğulsun,” dedi Dot, Sophie’ye ters ters bakarak. Karşılama seremonisinde Sophie’nin ağzından duyduğu sözlerle hâlâ kırgındı.

“Biz seni görür görmez sevdik,” diye ona yanaştı Anadil. Sıçanları Agatha’nın ayaklarını yalıyorlardı.

Hester, Anadil ve Dot, Agatha’nın etrafını sarıyordu. “Buraya, bizim yanımıza aitsin,” dedi Hester. Agatha bu Kötü üçlünün ortasında kalmış, başını kaygıyla bir ona, bir ötekine çeviriyordu. Gerçekten onun arkadaşı olmak mı istiyorlardı? Sophie haklı mıydı? Kötü olmak onu gerçekten... *mutlu* edebilir miydi?

Agatha’nın midesi kasıldı. Kötü olmak istemiyordu! Hele Sophie İyiyken! İyice dağılmadan buradan çıkmaları gerekiyordu!

“Seni bırakmayacağım!” diye bağırdı Sophie’ye, etrafındaki çemberi kırarak.

“Kimse senden beni bırakmanı istemiyor Agatha,” dedi Sophie kararlı bir edayla.

“Sadece elbiselerini bırakmanı istiyoruz.”

“Hayır!” diye bağırdı Agatha. “Elbise filan değiştirmeyeceğiz. Oda da değiştirmeyeceğiz. Okul da!”

Sophie ile Hester birbirlerine kaçamak bakışlar attılar.

“Eve dönüyoruz!” dedi Agatha, sesi çatallaşarak. “Orada -aynı tarafta- arkadaş olabiliriz; ne İyi, ne Kötü. Sonsuza dek mutlu olu...”

Sophie ve Hester aynı anda üstüne atıldılar. Onlar Agatha’yı tutarken, Dot ve Anadil de pembe elbiseyi üstünden çekip çıkardılar ve dördü birden Sophie’nin siyah giysilerini ait oldukları yere fırlattılar. Yeni pembe elbisesine çabucak giriveren Sophie, kapıyı aceleyle açtı. “Hoşça kalın Kötüler! Geliyorum Aşkım!”

Agatha ayağa kalktı ve tam sevdiği gibi üzerine oturan kötü kokulu siyah çula baktı.

“İşte her şey yerini bulmuş oldu,” diye iç geçirdi Hester. “Cidden hiç anlamıyorum, nasıl bunun gibi biriyle arkadaş olabilir...”

Agatha “Gel buraya!” diye bağırarak pembeler içindeki Sophie’yi koridoru dolduran karalar sürüsü içinde takip etmeye başladı. Bir Sonsuzun aralarında dolaştığını gören Hiçler, Sophie’nin etrafını sararak, onu kitapları, çantaları ve ayakka-bılarıyla dövmeye başladı.

“Hayır! O bizden biri!”

Şaşkınlıktan dili tutulmuş Sophie de dahil olmak üzere tüm Hiçler, merdivende dikilen Hort’a döndüler. Hort, siyahlar içindeki Agatha’yı işaret ediyordu.

“Asıl Sonsuz bu!”

Hiçler yepyeni bir savaş çılgılığı kopararak Agatha'ya saldırırken, Sophie de Hort'u itip merdivenden aşağı kaçmıştı. Agatha birkaç isabetli tekmeyle dayaktan kendini kurtardı ve tırazından aşağı kayarak Sophie'nin peşinden gitti. Görüş mesafesinde olan Sophie'yi dar bir koridor boyunca kovaladı. Tam elini uzatıp pembe yakasından kavrayacaktı ki Sophie köşeyi döndü, yılan gibi kıvrılan basamaklardan yukarı tırmandı ve birinci kattan aşağı atladı. Agatha bir çıkmaza saptı ve Sophie'nin, üzerinde kanla "ÖĞRENCİLERE YASAK" yazan bir duvardan mucizevi bir şekilde geçtiğini gördü. Hemen ardından o da geçiş kapısına atladı.

Ve kendini Yarı Yol Köprüsü'nün Kötülük Okulu tarafında buldu.

Ancak kovalamaca burada sona erdi. Çünkü Sophie, İyilik Okulu'na çok uzaktı; yakalayıp durdurmaya lüzum yoktu. Agatha, sislerin arasında onun neşe içinde olduğunu görebiliyordu.

"Agatha, o Kral Arthur'un oğlu," dedi Sophie coşkuyla. "Gerçek hayatında da bir *prens*! Peki ama ne diyeceğim ona? Aradığının ben olduğumu nasıl gösterebilirim?"

Agatha incinen duygularını saklamaya çalıştı. "Beni burada mı bırakacaksın... tek başıma?"

Sophie'nin yüzü yumuşadı.

"Lütfen endişelenme Aggie. Bu haliyle her şey mükemmel oldu," dedi nazikçe. "Biz yine en yakın arkadaşlar olacağız. Sadece farklı okullarda, en baştan planladığımız gibi. Kimse bizim arkadaş olmamızı engelleyemez, öyle değil mi?"

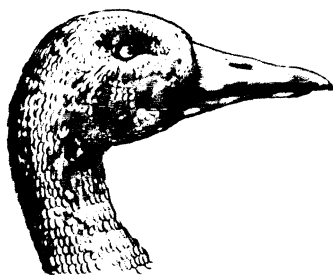
Agatha, Sophie'nin güzel gülümsemesine baktı ve ona inandı.

Fakat birdenbire, arkadaşının yüzündeki gülümseme yok

oluverdi. Çünkü Sophie'nin giydiği pembe elbise sihirli bir şekilde siyah paçavralara dönüşmüştü. Sophie bir saniye içinde Kötü elbiselerine geri dönmüş, kuğu işlemesi de yeniden kalbinin üzerinde belirmişti. Başını kaldırdı ve bıkkın bir edayla of çekti. Agatha'nın siyah giysileri ise yeniden pembe olmuştu.

İki kız çok içinde birbirlerine baktılar. Aniden, Sophie'nin üzerine gölgeler geldi ve Agatha dönüp geriye baktı. Tepesinde dev bir dalga peyda olmuştu. Sular, ışıldayan bir kemende dönmüştü. Agatha koşup kaçamadan kement döndü ve Agatha'yı yakaladığı gibi köprünün diğer ucuna, güneşle aydınlanmış tarafa savurdu. Sophie kendini köprünün kasvetli tarafına attı ve yaşadığı adaletsizlik karşısında sızlanmaya başladı.

Dalga yavaşça onun üzerinde yükseldi ama bu defa sular ışıldamıyordu. Öfkeli bir kükremeyle Sophie'yi doğruca Kötülük Okulu'na, derslerinde kaldığı yere gönderdi.

Büyük Ulu Cadı

“Neden çirkinleşmemiz gerek?” Sophie, öğürmemek için kendini zor tutarak, yüzünü kapadığı parmaklarının arasından Profesör Manley’nin kel, sivilceli kafasına ve kabak rengindeki cildine bakıyordu. Etrafını çevreleyen Hiçler, paslı aynaları olan yanmış sıralarda oturuyor ve demir çanakların içindeki kurbağa yavrularını neşeyle ezerek öldürüyorlardı. Sophie çanakların içinde ne olduğunu bilmese, kek filan yaptıklarını zannedebilirdi.

Neden hâlâ buradayım? diye düşündü öfkeli gözyaşlarının arasından.

“Neden mide bulandırıcı ve iğrenç olmanız gerekiyor?” diye gürledi Manley. “Hester!”

“Çünkü bu bizi korkutucu yapar,” dedi Hester ve kurbağa yavrusu suyundan bir yudum içmesiyle birlikte, anında her tarafını kırmızı noktalar kapladı.

“Yanlış!” diye gürledi Manley. “Anadil!”

“Çünkü küçük oğlanları ağlatmamızı sağlar,” dedi Anadil, aynı şekilde kırmızı noktalar çıkararak.

“Yanlış! Dot!”

“Çünkü bu sayede sabahları hazırlanmak daha kolay mı olur acaba?” diye sordu Dot, kurbağa suyuna çikolata eklerken.

“Yanlış ve aptalca!” diye onu azarladı Manley. “Ancak yüze-
yin altına inmeyi başardığınız zaman altında yatan asıl cevheri
ortaya çıkarırsınız! Ancak kendini beğenmişliğinizi bir kenara
bırakırsanız, gerçekten kendiniz olursunuz!”

Sophie sıraların altında emekleyerek kapıya doğru ilerliyor-
du. Açmak için elini attığında kapının kolu elini yaktı ve Sop-
hie acıyla çığlık attı.

“Ancak olduğunuzu zannettiğiniz kişiyi yok ettiğiniz zaman
gerçekten olduğunuz kişiyi hayata geçirebilirsiniz!” dedi Man-
ley, Sophie’ye dik dik bakarak.

Sızlanan Sophie, her taraflarını kırmızı noktalar sarmış Kö-
tülerin yanlarından geçerek sırasına döndü. Herkesin kafasının
üstünde, dumanlar arasında sıralamalarını gösteren yeşil rakam-
lar belirmeye başladı: Hester’in başının üzerinde “1”, Anadil’in
üzerinde “2”, esmer ve yağlı tenli Ravan’ın üzerinde “3” ve sa-
rışın, sivri kulaklı Vex’in üzerinde “4”. Hort da heyecanla kur-
bağa suyunu içti ama sadece çenesinde minik bir sivilce oluştu.
Kafasında beliren sırnaşık bir “19” rakamını eliyle kovaladıysa
da, sıralaması tekrar eski yerine dönmüştü.

“Çirkinlik, zekanıza güvenmeniz demektir,” dedi Manley,
Sophie’ye doğru yavaş yavaş yaklaşırken. “Çirkinlik, ruhunuza

güvenmeniz demektir. Çirkinlik, özgürlük demektir.”

Sophie'nin sırasının üzerine bir kâse fırlattı.

Sophie başını eğip kâsenin içindeki kurbağa yavrusu suyuna baktı. Bazıları hâlâ kımıldıyordu.

“Aslına bakarsanız Profesör, Güzelleşme öğretmenimin bu derse katılmama itiraz edeceğini düşünüy...”

“Üç defa üst üste sonuncu olursan, benden daha çirkin bir şeye dönüşürsün,” diye azarladı onu Manley.

Sophie başını kaldırıp ona baktı. “Bunun mümkün olduğunu *hiç* sanmıyorum.”

Manley sınıfa döndü. “Özgürlüğü tatması için sevgili Sophie'ye kim yardımcı olmak ister?”

“Ben!”

Sophie hızla arkasına dönüp baktı.

“Merak etme,” diye fısıldadı Hort, “böyle daha iyi görüneceksin.”

Sophie çığlık dahi atamadan, Hort onun kafasını kâseye soktu.

Gölün İyilik Okulu tarafındaki kıyısında sırlıklam yatan Agatha, az önce yaşadıklarını aklından geçiriyordu. En iyi arkadaşı ona aptal demiş, üzerine atlamış, elbisesini çalmış, onu cadıların eline bırakmış ve sonra da gönül ilişkileriyle ilgili tavsiyelerini istemişti.

Sebebi burası, diye düşündü. Gavaldon'da olsa Sophie dersleri, şatoları ve oğlanları unuturdu. Gavaldon'da birlikte mutlu sona ulaşabilirlerdi. Ama burada olmazdı. *Mutlaka bizi eve götürmeliyim.*

Yine de onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Köprüdeki o an-pembeler içindeki Sophie İyilik Okulu tarafında, siyahlar için

deki kendisi de Kötülük Okulu tarafındayken- “*Bu haliyle her şey mükemmel oldu.*” demişti Sophie. Haklıydı. Kısa bir süreliğine de olsa, hata düzeltilmişti. Ait oldukları yerdeydiler.

Peki öyleyse neden orada kalamadık?

Her ne olduysa, kılpayı atlatmışlardı. Çünkü Sophie, İyilik Okulu’na bir kez adım attı mı, asla oradan ayrılmazdı. Agatha’nın nefes alışları düzene girdi. Öğretmenlerin bu karışıklığı fark etmemelerini sağlamalıydı! Doğru okullara gönderilmelerini engellemeliydi! Peki ama Sophie’nin olduğu yerde kalmasını nasıl sağlayabilirdi?

Sınıfına git, diye fısıldadı içinden bir ses.

Pollux, dengeyi korumak adına okullarda eşit sayıda öğrenci bulundurulduğunu söylemişti. Yani hatanın düzeltilebilmesi için *ikisinin de* yer değiştirmeleri gerekecekti. Agatha, İyilik Okulu’ndaki yerini koruduğu sürece, Sophie de Kötülük Okulu’ndan çıkamazdı. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Sophie’nin bir Kötü olarak hayatını sürdürmeyeceğiydi. Birkaç gün sonra Gavalton’a dönmek için *yalvaracaktı*.

Sınıfına git. Elbette!

Bu korkunç okulda tutunmanın bir yolunu bulacak ve böylelikle Sophie’nin direncini kıracaktı. Kaçırıldıklarından beri ilk kez Agatha’nın yüreğinde bir umut ışığı doğdu.

On dakika sonra da o umut söndü.

Profesör Emma Anemone, insanı kör edecek kadar parlak sarı elbisesiyle ve uzun, tilki kürkünden eldivenleriyle keyifle ısıklı çalarak, pembe şekerlemeden yapılmış sınıfa girdi. Agatha’yı gördüğünde ise ısıklı yarıda kesildi. Kendi kendine “Rapunzel de bayağı uğraştırmıştı,” diye mırıldandı ve “Gülümsemeleri Daha da İçtenleştirme” konulu ilk dersine başladı.

“Burada temel nokta, gözlerinizle iletişim kurmaktır,” diye

şakıdı ve mükemmel prenses gülümsemesine bir örnek verdi. Pörtlek gözleri ve elbisesiyle uyumlu gür sarı saçlarıyla, Agatha onu delirmiş bir kanaryaya benzetmişti. Fakat Agatha eve dönme ihtimalinin bu kadının ellerinde yattığının farkındaydı. Bu yüzden 32 dişini birden göstererek, öğretmenin sırtmasını diğerleriyle birlikte taklit etti.

Profesör Anemone sınıfta dolaşarak kızlara tek tek bakıyordu. “Gözlerini fazla kısma... Burnunu biraz aşağı indir tatlım... Ah canım, kesinlikle çok güzel!” Göz alıcı gülümsemesiyle sınıfta aydınlatan Beatrix’e gitmişti bu yorum. “Sevgili Sonsuzlarım, işte bu en katı prensin bile kalbini kazanabilecek bir gülümseme. En kanlı savaşlara bile barış getirebilecek bir gülümseme. Bir krallığı umuda ve refaha taşıyabilecek bir gülümseme!”

Sonra Agatha’yı gördü. “Sen, oradaki! Zorla gülümse!”

Öğretmeni başına dikilince, Agatha konsantre olmaya ve Beatrix’in mükemmel gülümsemesini taklit etmeye çalıştı. Bir an için başardığını da zannetti.

“Ya sabır! Şimdi de pis pis sırtıyorsun! Gülümse çocuğum! Normal, her gün yaptığın gibi gülümse!”

Mutluluk. Mutluluk veren bir şey düşün.

Fakat aklına yalnızca Sophie’nin köprüde, onu tanımadığı bir oğlan uğruna terk etmesi geliyordu.

“Şimdi de tam manasıyla haince bir gülüş oldu!” diye ciyakladı Profesör Anemone.

Agatha dönüp baktığında tüm sınıfın korkuyla sindiğini gördü, sanki hepsini yarasalara çevirmesini bekliyorlardı. (“Sence bu, çocuk yiyor mudur?” diye sordu Beatrix. “O odadan taşındığım için öyle mutluyum ki,” diye iç geçirdi Reena.)

Agatha kaşlarını çatı. *O kadar* da kötü olamazdı.

Sonra Profesör Anemone’un yüzünü gördü.

“Olur da bir adamın sana güvenmesine ihtiyaç duyarsan, olur da bir adamın seni kurtarması gerekirse, olur da bir adamın seni sevmesini istersen, ne yaparsan yap ama sakın ona... *gülümseme* çocuğum.”

Pollux'un girdiği Prenseslik Adabı dersi daha da kötü geçti. Pollux derse çok keyifsiz gelmişti. Dev köpek kafası, sıkı bir keçinin cesedi üzerindeydi ve “bu hafta bedeni alma sırasının” Castor'da olduğunu mırıldanarak girdi sınıfa. Başını kaldırdı ve kızların kendisine tuhaf tuhaf baktıklarını gördü.

“Ben de burada prenseslere ders vereceğimi sanıyordum. Tek gördüğüm, kurbağa gibi bana bakan yirmi tane terbiyesiz kız. *Kurbağa* mısınız siz? Minik pembe dillerinizle sinek yakalamaktan da hoşlanır mısınız?”

Bunun üzerine kızlar ona bakmayı kestiler.

İlk dersin konusu, “Prenses Duruşu”ydı. Kızların kulenin dört merdiveninden kafalarının üstünde bülbül yumurtaları taşıyarak inmeleri gerekiyordu. Kızların çoğu yumurtaları kırmadan inmeyi başarsalar da, Agatha çok zorlanmıştı. Bunun aslında birçok nedeni vardı: kendini bildi bileli kambur durması, Beatrix ile Reena'nın yeni Daha İçten Gülümsemeleriyle gözlerini ayırmadan kendisini seyretmeleri, sürekli olarak ‘Sophie olsa bunu gözü kapalı yapardı’ diye düşünmesi ve keçi bacakları üzerinde dingildeyen bir köpeğin düzgün duruş hakkında havlayıp durmasının saçmalığı. Sonunda mermer zeminde yirmi tane kırık yumurta bıraktı.

“Yirmi güzel bülbül hayatından oldu... *senin* yüzünden,” dedi Pollux.

Her kızın başının üzerinde altın rengi görkemli bulutlarda sınıf sıralamaları belirince -Beatrix gelmişti, elbette- Agatha başını yukarı kaldırdı ve kir pas içindeki bir “20” rakamı kafasına gülmeye indi.

İki derste iki kez sonuncu olmuştu. Bir tane daha olursa, başarılı olamayan çocukların başına ne geldiğini öğrenecekti. Sophie'yi eve götürme planı yavaş yavaş parçalanırken, İyi olduğunu kanıtlama konusunda iyice çaresizleşen Agatha, aceleyle bir sonraki dersine koşturdu.

Kırmızı noktalar, Sindirella'nın baloya gitmesine engel olamayacaktı. Kırmızı noktalar, Uyuyan Güzel'in öpülmesine engel olamayacaktı.

Sırasındaki aynada gördüğü çıbanlarla dolu yansımasına bakan Sophie, en içten gülümsemesini takınmak için kendini zorladı. Hayattaki her sorununu güzelliği ve cazibesiyle çözmüştü ve bunu da aynı şekilde çözecekti.

Hizmetkâr Eğitimi dersi, çan kulesinde yapılıyordu. Burası Gaddarlık kulesinin tepesindeki iç karartıcı bir açık hava manastırıydı ve yukarı çıkmak için otuz kat merdiven tırmanmak zorunda kalan öğrencilerin ancak tek sıra halinde ilerleyebildikleri bir darlıktaydı.

"Ayy... midem çok kötü bulandı," dedi Dot nefes nefese. Çölde kavrulmuş bir deve gibi soluyordu.

"Üsteme kusacak olursa, onu kuleden aşağı atarım," diye söylendi Hester.

Tırmanırken Sophie çıbanları, kusmukları ya da yanına sığışmaya çalışan leş kokulu Hort'u düşünmemeye çalışıyordu. "Benden nefret ettiğini biliyorum," diye ısrarla sohbet açmaya çalıştı Hort. Sophie onu engellemek için sağa hamle yaptı. Hort bu kez de solu denedi. "Ama bunu yapman gerekiyordu ve ben senin başarısız olmanı istemiyordum ve..."

Sophie onu dirseğiyle engelledi ve yeni öğretmenine vanlı yerde olduğunu kanıtlama gayretiyle son birkaç basamağı koşa-

rak çıktı. Maalesef o öğretmen Castor'du.

“OKURUN BENİM SINIFIMDA OLMASINA ŞAŞIRMADIM ELBETTE.”

Daha da kötüsü, yardımcısı Beezle'dı; Sophie'nin geçen gün merdivende tokatladığı kırmızı tenli cüce. Sophie'nin çıbanlarla dolu yüzünü görünce bir sırtlan gibi kıkırdadı. “Çirkin cadı!”

Kocaman köpek bedeninin üzerindeki kafasıyla Castor, o kadar da eğlenmiyordu. “Hepiniz yeterince iğrençsiniz,” diye söylendi ve Beezle'ı hanımeli getirmeye gönderdi. Kötülerin yüzleri çabucak düzeldi, hepsi de hayal kırıklığı içinde sızlandılar. Ama Sophie rahatlamıştı.

“Savaşlarınızı kazanmanız ya da kaybetmeniz, adamlarınızın yetkinliğine ve sadakatine bağlıdır!” dedi Castor. “Elbette ki aranızdan bazıları sonunda hizmetkâra dönüşecek ve yaşamları liderinin gücüne bağlı olacak. O yüzden, hayatta kalmak istiyorsanız, dikkatinizi toplayın!”

Sophie dişlerini gıcırdattı. Agatha muhtemelen bir yerlerde kuğulara şarkı söylüyordu ve o da burada kana susamış delilerle uğraşıyordu.

“Şimdi, ilk sınavınız. Görelim bakalım...” Castor yana doğru bir adım attı, “*Altın Yumurtlayan Kaz*'ı nasıl eğiteceksiniz?”

Sophie, Castor'un arkasından çıkan, altın rengi tüyleriyle yuvasında huzur içinde uyuyan kaza baktı.

“Ama Altın Yumurtlayan Kaz, Kötülerden nefret eder,” diyerek kaşlarını çattı Anadil.

“O halde, bu kazı eğitebilerseniz, bir orman devini eğitmek sizin için çocuk oyuncağı olur,” dedi Castor.

Kaz, inci gibi parlak mavi gözlerini açtı, Kötülerden oluşan izleyici kitlesini gördü ve gülümsedi.

“Neden gülümsüyor bu?” diye sordu Dot.

“Çünkü zamanımızı boşa harcadığımızı biliyor,” dedi Hester. “Altın Yumurtlayan Kaz, sadece Sonsuzları dinler.”

“Mazeretler, mazeretler,” diye esnedi Castor. “Sizin işiniz, o sefil yarattığın kıymetli yumurtalarından birini sizin için yumurtlamasını sağlamak. Yumurta ne kadar büyük olursa, sıralamada o kadar yukarılarda olursunuz.”

Sophie’nin kalbi pır pır atmaya başladı. Madem bu kuş yalnızca İyilerin dediğini yapıyordu, hemen şimdi burada yerinin bu canavarların yanı olmadığını ispatlayabilirdi! Tek yapması gereken, kaza en büyük yumurtayı yumurtlatmaktı!

Castor, çan kulesinin duvarına hizmetkârları eğitmenin beş stratejisini yazdı:

1. EMRETMEK
2. ALAY ETMEK
3. KANDIRMAK
4. RÜŞVET VERMEK
5. GÖZÜNÜ KORKUTMAK

“Şimdi, diğer dört stratejiyi uygulamadan kahrolası kuşun gözünü korkutmaya kalkmayın,” diye uyarıda bulundu Castor. “Bir hizmetkârın size aynı şekilde karşılık vermemesi için hiçbir neden yok.”

Sophie sırada en sona kalmaya özen göstererek ilk beş çocuğun hiçbir başarı elde edememesini izledi. Bu çocukların arasında Vex de vardı ve hayvanın boğazını sıkıya kadar vardırdığı işin sonucunda Altın Yumurtlayan Kaz sadece ona gülümsemekle yetindi.

Mucizevi bir şekilde, başarıya ulaşan ilk isim Hort oldu. “Yumurtla!” diye emretmeyi, ona “angut” demeyi ve onu solucanlarla baştan çıkarmayı denedi. En sonunda ise pes edip yuvasına bir tekme salladı. Tekme atmak yanlış hareketti. Kaz bir anda Hort’un siyah tuniğini başına geçirdi ve Hort kör bir halde bağırarak duvarlara vurmaya başladı. (Sophie bu çocuğu bir kez daha çıplak görecektense, kendi gözlerini oyacağına yemin etti.) Fakat kaz çok memnun görünüyordu. Kanatlarını çırparak kikir kikir güldü. O kadar yüksek ve bet bir sesle gaklamaya başlamıştı ki, sonunda kontrolünü kaybedip yanlışlıkla bozuk para büyüklüğünde bir yumurta yumurtladı.

Hort zafer coşkusuyla kendiden geçmiş bir halde yumurtayı eline aldı. “Ben kazandım!”

“Doğru, savaşın ortasında çıplak halde ortalıkta koşturup kazının pislemesini sağlayacak vaktin olur eminim,” diye şarladı Castor.

Yine de köpek, en büyük yumurtayı yumurtlatanın kazanacağını söylediği için, diğer Hiçler de Hort’un taktiğini taklit ettiler. Dot, komik yüz ifadeleri yaptı. Ravan, gölgeden kuklaları denedi. Anadil, hayvanı bir tüyle gıdıkladı. Kel ve soluk tenli Brone’un Beezle’in üzerine oturması ise kuşun pek hoşuna gitti. (“İğrenç kokulu cadı!” diye uludu cüce.)

Bütün bunları kaşlarını çatarak izleyen Hester, kazın yanına gitti ve karnına bir yumruk indirdi. Kaz, yumruk büyüklüğünde bir yumurta bırakıverdi. “Amatörler,” diyerek diğerlerini küçümsedi.

Sıra Sophie’ye gelmişti.

Gülmekten ve yumurtlamaktan bitap düşmüş görünen kaza yaklaştı. Fakat hayvan onu gördüğü anda gözünü dahi kırpmadan heykel gibi ona bakmaya, Sophie’yi santim santim in-

celemeye başladı. Bir an için Sophie tüm bedeninde tuhaf bir ürpertinin dolaştığını hissetti; sanki ruhunun derinliklerini bir yabancıya açmıştı. Ama sonra kuşun sıcak, bilge gözlerinin içine baktı ve içi umutla doldu. Onun diğerlerinden farklı olduğunu anlayabildiği muhakkaktı.

Evet, sen kesinlikle farklısın.

Sophie geri çekildi. Kazın düşüncelerini duyan başka biri oldu mu diye etrafına bakındı. Fakat Hiçler sadece sabırsızca ona ters ters bakıyorlardı. Çünkü sıralamaların açıklanabilmesi için Sophie'nin de sınavını tamamlaması gerekiyordu.

Sophie, kaza döndü. *Sen düşüncelerimi duyabiliyor musun?*

Öyle gürültülü düşüncelerin var ki, diye karşılık verdi kaz.

Peki ya diğerleri?

Hayır. Sadece seninkileri duyabiliyorum.

Ben İyi olduğum için mi? Sophie gülümsedi.

Sana istediğini verebilirim, dedi kaz. Senin bir prenses olduğun görmelerini sağlayabilirim. Mükemmel bir yumurtan olur ve seni prensinin yanına gönderirler.

Sophie dizlerinin üstüne çöktü. Lütfen! Ne istersen yaparım. Bana yardım et yeter.

Kaz gülümsedi. *Gözlerini kapat ve bir dilek dile.*

Rahatlayan Sophie, gözlerini kapadı. O muazzam anda tek dileği Tedros oldu; onu mutlu edebilecek yakışıklı ve mükemmel prensi...

Bir an için acaba Agatha benimle arkadaş olduğunu Tedros'a söylemiş midir diye merak etti. Umarım söylememiştir diye geçirdi içinden.

Etraftan hayret nidaları yükselmeye başladı. Sophie gözlerini açtı ve kazın altın tüylerinin griye dönüştüğünü gördü. Gözleri maviden siyaha döndü. Sıcak gülümsemesi yok oldu.

Ve yumurta filan yoktu tabii ki.

"Ne oluyor!" diyerek hızla döndü Sophie. "Bu ne anlama geliyor?"

Castor şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi. "Bunun anlamı şu ki sana yardım etmektense, meziyetinden vazgeçmeyi tercih ediyor."

Sophie'nin başının üstünde kızıl alevler arasında bir "1" rakamı şeytanî bir taç gibi belirdi.

"Bu güne dek gördüm en Kötü şey bu," dedi Castor yumuşak bir ses tonuyla.

Şok içindeki Sophie, sınıf arkadaşlarının ürkmüş balıklar gibi bir araya toplaşmalarını izliyordu. Sadece Hester bu gruba dahil değildi; gözleri rakibini bulmuşçasına öfke doluydu. Hemen ardındaki Beezle, karanlık bir köşeye çekilmiş titriyordu.

"Ulu Cadı!" diye bağırdı.

"Hayır, hayır, hayır!" diye itiraz etti Sophie. "Ulu Cadı değilim!"

Fakat Beezle kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Büyük Ulu Cadı!"

Sophie hızla kaza doğru döndü. *Ne yaptım ki ben!*

Artık sis tabakası kadar gri olan kaz, onu hayatında daha önce görmemiş gibi bakıyordu ve olabilecek en sıradan şekilde gakladı.

Çan kulesinden yayılan gaklama, balçık tabakasının üzerinde yankılanarak, koyu ikiye ayıran gümüş kuleye ulaştı. Pencerede bir silüet belirdi ve yönetimi altındaki okullara baktı.

İki okuldan çıkan dumanla çevrili onlarca sıralama numarası -İyilik Okulu'ndan parlak renkli numaralar, Kötülük Okulu'ndan ise karanlık, kasvetli numaralar- gölün üzerinde

süzülerek rüzgârda uçuşan balonlar misali penceresine ulaşıyordu. Her bir rakam önünden geçerken parmağını dumanın arasına daldırıyor ve böylelikle bunun kimin sıralaması olduğunu, bu sıralamayı nasıl elde ettiğini görebiliyordu. Onlarca rakamı değerlendirdikten sonra nihayet aradığına geldi: kızıl alevler arasındaki “1” rakamı ve sahibinin onu elde edişinin hikâyesi.

Altın Yumurtlayan Kaz, bir öğrenci için meziyetinden vazgeçmişti, öyle mi? Sadece bir kişi, böylesine yetenekli olabilirdi. Sadece bir kişi, böylesine saf olabilirdi.

Dengeyi bozacak biri.

Ürperen Okul Müdürü, kulesine döndü ve onun gelişini beklemeye başladı.

Lanetler ve Ölüm Tuzakları dersi, insanın kemiklerini bile uyuşturan bir buz odasında yapılıyordu. Duvarlar, sıralar ve sandalyeler tamamen buzdan yapılmıştı. Sophie, donmuş zeminin altında cesetler görebileceğini düşünüyordu.

“Brrrr, burası buzzzzzz gibi,” dedi Hort dişleri takırdayarak.

“Cehennem Odası daha sıcaktır,” diye cevap verdi Leydi Lesso.

Ayaklarının altındaki zindandan acı dolu ulumalar yükseliyordu.

“Ar-ar-artık daha sıcak his-ss-se-diyorum,” diye kekeledi Hort, kireç gibi bir yüzle.

“Soğuk, damarlarınızı sertleştirir,” dedi Leydi Lesso. “Bir Okur sınavlarda birinci oluyorsa, o damarların kesinlikle sertleşmesi lazım.” Titreyen öğrencilerin arasında gezinirken siyah saç örgüsü, geniş omuzlarını örten mor elbisesine çarpıyor, hançer gibi sivri topukları buzda çatlaklar oluşturarak tak-tak diye inliyordu.

“Burası, sebepsiz yere zalimlik yapmanın öğretildiği bir okul değildir. Durup dururken birine zarar verirsiniz, sizden ancak *iblis* olur, Kötü değil. Hayır, bizim işimiz odaklanma ve özen ister. Bu derste, amacınıza giden yolda size engel engel olan Sonsuzu bulmayı öğreneceksiniz. Siz zayıfladıkça, o güçlenir. Onlar oralarda bir yerdeler benim sevgili Hiçlerim; Orman’da bir yerde dolaşıyorlar... *Can Düşmanınız*. Doğru zaman geldiğinde, onları bulacak ve yok edeceksiniz. Özgürlüğünüze giden yol budur.”

Cehennem Odası’ndan bir çılgık yükseldi ve Leydi Lesso gülümsedi. “Diğer dersleriniz beceriksizlik gösterileri şeklinde geçiyor olabilir ama bu ders öyle değil. Buna değer olduğunuzu görene dek size sınav yapmayacağım.”

Sophie bunların hiçbirini duymuyordu. Tek duyduğu, hâlâ kafasının içinde yankılanan kazın gıklamasıydı. Soğuktan kıvrılırken, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İyilik Okulu’na geçebilmek için her şeyi denemişti: kaçmak, dövüşmek, yalvarmak, yer değiştirmek, dilek dilemek... Başka ne kalmıştı? Agatha’yı gözünün önüne getirdi; *onun* derslerine girdiğini, *onun* sırasında oturduğunu, *onun* okuluna gittiğini düşündükçe öfkeden kıpkırmızı kesildi. O ise arkadaş olduklarını sanmıştı!

“Can Düşmanınız, sizin en büyük düşmanımızdır,” dedi Leydi Lesso, menekşe gözleri ılıdarken. “Diğer yarınızdır. Ruhunuzun tam tersidir. Sizin en zayıf noktanızdır.”

Sophie kendini derse vermeye zorladı. Neticede düşmanın sırlarını öğrenme şansı vardı. İyilerin tarafına geçtiği zaman bunlar işine yarayabilirdi.

“Can Düşmanınızı rüyalarınızda tanıyacaksınız,” diye devam etti Leydi Lesso, damarları gergin teninin altında nabızıyla birlikte kabarıp alçalırken. “Can Düşmanınız uykularınıza muallat olur; her gece, her gece... ta ki siz onun yüzünden başka

bir şey göremez olana dek. Can Düşmanınızı gördüğünüz rüyalar, kalbinizi dondurur ve kanınızı kaynatır. Dişlerinizi gıcırdatır ve saçlarınızı yolarsınız. Çünkü bunlar içinizdeki nefretin toplamıdır. Korkularınızın toplamı.”

Leydi Lesso, uzun ve kırmızı ojeli tırnaklarını Hort'un sırası üzerinde gezdirdi. “Ancak Can Düşmanınız öldüğünde, yüreğiniz soğuyacak. Ancak Can Düşmanınız öldüğünde, kendinizi özgür hissedeceksiniz. Can Düşmanınızı öldürün ve Hiçlik Diyarı, sizleri ebedi ihtişamına kabul etsin!”

Sınıf, heyecanla titriyordu.

“Tabii okulumuzun tarihini düşünecek olursak, o kapılar yakın zamanda açılacak gibi görünmüyor,” diye mırıldandı sonra.

“Can Düşmanımızı nasıl buluruz?” diye sordu Dot.

“Onları kim seçer?” diye sordu Hester.

“Sınıfımızdan biri olabilir mi?” diye sordu Ravan.

“Bu sorular için henüz erken. Can Düşmanlarını rüyalarında görmek, sadece olağanüstü yetenekli Kötülere bahşedilmiştir,” dedi Leydi Lesso. “Hayır, öncelikle sormanız gereken, neden burnu havada, aptal, uyuz İyilerin bu okuldaki her yarışmayı kazandıkları ve *sizin* bunu nasıl değiştirebileceğiniz.” Yan yan Sophie'ye baktı. Sanki -bundan hoşlansa da, hoşlanmasa da- pembe meraklısı Okurun tek umutları olabileceğini söylemeye çalışır gibiydi.

Kurtların ulumaları dersin bittiğini haber verdiği an Sophie, buz odasından dışarı fırlayıp dönen merdivenlerden yukarı çıktı ve bir koridorda kendisine ufak bir balkon buldu. Sis in kendisine sağladığı mahremiyet ortamında Gaddarlık kulesinin nemli duvarlarına yaslandı ve nihayet gözyaşlarını serbest bıraktı. Makyajının bozulması ya da birinin onu görecektir olması umurunda değildi. Kendisini daha önce hiç bu kadar yalnız ya da korkmuş hissetmemişti. Bu korkunç yerden nefret ediyordu

ve daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı.

Sophie, İyilik Okulu'nun ışıldayan cam kulelerine baktı. İlk defa ona bu kadar uzak görünüyordu.

Öğle yemeği!

Tedros buraya gelecekti! Parlak prensi, son umudu! Netice-
de prenslerin görevi bu değil miydi? Tüm umutlar tükendiğin-
de prensesleri kurtarmak değil miydi?

Yüreği pır pır ederken, gözyaşlarını sildi. *Sadece yemeğe ka-
dar dayan, yeter.*

Kötülük Tarihi dersi için Kötülük Salonu'na doğru iler-
lerken, dışarıda Hiçlerin öbek öbek kaynaştıklarını gördü.
Sophie'yi gören Dot, onu kolundan yakaladı. "Dersleri iptal
etmişler! Kimse sebebini açıklamıyor."

"Öğle yemekleriniz odalarınıza gönderilecek!" diye gürleyen
beyaz kurdun yanındaki diğer kurtlar kırbaçlarını şaklatarak
öğrencileri kulelere doğru sürüyorlardı.

Sophie'nin yüreğine bir keder çöktü. "İyi de ne olmu..."

Birden burnuna duman kokusu geldi, dört bir yandan salo-
nun içine doluyordu. Sophie taştan bir pencerenin önüne top-
lanmış, birbirini itekleyen kalabalığın arasına girdi. Bir grup
öğrenci tek kelime etmeden, hayretler içinde dışarıya bakıyor-
lardı. Gölün diğer kıyısına, onların baktığı yere baktı.

İyili Okulu'nun kulelerinden biri yanıyordu.

Dot şaşkınlıkla yutkundü. "Kim yapmış
olabilir bu kadar..."

"*Muhteşem bir şeyi,*" dedi Hester, hay-
ranlıkla.

Bu sorunun cevabını Agatha iyi biliyordu.

Dilek Balıkları

Bir saat kadar önce, Tedros yüzmeye karar vermişti. İlk iki dersin sonunda sıralamalar Hazırlık Odalarının kapılarına asılmıştı. Prens ile Beatrix birinci sıradaydı. Agatha'nın ismi ise tahtanın o kadar aşağılarındaydı ki, fare pisliklerinden oluşan bir yığının altında kalmıştı. Kızların Hazırlık Odası, Ortaçağ'dan kalma bir kaplıcıyı andırıyordu. Üç aromatik banyo havuzu ("Sıcak", "Soğuk" ve "Tam Kıvamında"), bir Kibritçi Kız saunası, üç Kırmızı Başlıklı Kız makyaj masası, bir Sindirella temalı pedikür salonu ve Küçük Denizkızı lağünü içine inşa edilmiş bir şelale duş. Oğlanların Hazırlık Odası ise daha ziyade spor üzerine

odaklanmıştı. Bir Midas ter atma odası, bir güneşlenme odası ve İskandinav çekişleri, çamur güreşi çukuru, tuzlu su havuzu ve sıra sıra hamamları olan bir spor salonu.

Tedros, Güzel Görünme ve Şövalyelik dersinin ardından, Kılıç Ustalığı dersinden önceki aradan yararlanarak yüzme havuzunu denemeye karar vermişti. Fakat tam son turunu yüzüyordu ki, ahşap kapının aralıklarından kocaman açılmış gözlerle kendisini izleyen Beatrix'i -ve devamlı onun peşinde dolaşan diğer yedi kızı- fark etti.

Tedros kızların kendisini izlemelerine alışıktı. Ama dış görünüşünden başka bir yanını görecektir bir kızı ne zaman bulacaktı? Kral Arthur'un oğlundan fazlasını gören bir kızı? Düşüncelerine, umutlarına, korkularına önem veren? Bütün bunlara rağmen kızlar kendisini daha iyi görebilsin diye kurulanırken kendi etrafında dönüyordu. Annesi haklıydı. İsteddiği kadar öyle değilmiş numarası yapsın; babasından hiçbir farkı yoktu, iyisiyle kötüsüyle.

İç geçirerek kapıyı hızla açtı ve hayranlarını karşılamaya çıktı. Peştamalından sular damlıyor, kuğu işlemesi çıplak göğsünde ışıldıyordu. Ama kızlar gitmişti; peri devriyelerine enselelenmişlerdi çünkü. Tedros bir hayal kırıklığı dalgasının içinde kabardığını hissederek köşeyi döndü ve bir şeye çarparak onu yere yapıştırdı.

"Al işte, ıslandım. Yine." Agatha kaşlarını çattı ve başını kaldırıp baktı. "Nereye gittiğine baks..."

Sophie'nin aklını alan oğlandı bu. Sophie'nin kalbini çalan oğlan. Tek arkadaşını ondan çalan oğlan.

"Adım Tedros," dedi ve elini uzattı.

Agatha onun elini tutmadı. Yolunu kaybetmiş ve tüm umudunu yitirmişti, bir kılavuza ihtiyacı vardı ama bu Tedros düş-

manıydı. Ayağa kalktı, Tedros'a ölümcül bir bakış fırlattı ve onu göğsünden iterek yanından geçti. O an, bu çocukta nefret ettiği her şeye ek olarak, kokusunu da fark etti. Koridorun diğer ucuna doğru yıldırım gibi gitti. Kaba postalları cam yüzeyde güm güm sesler çıkarıyordu. Son kez Tedros'a zehirli bir bakış atan Agatha, kapının koluna asıldı.

Kilitliydi.

"Bu taraftan." Tedros arkasındaki merdiveni işaret ediyordu.

Agatha oflayıp pufalayarak ve burnunu tıkayarak yanından geçti.

"Tanıştığımıza memnun oldum!" diye bağırırdı prens.

Tedros, Agatha'nın yuvarlanırcasına merdivenlerden inmeden önce tiksintiyle homurdandığını duydu.

Tedros yüzünü buruşturdu. Kızlar ondan hoşlanırdı. Onu hep sevmişlerdi. Ama bu kaçık kız, ona bir hiçmiş gibi bakıyordu. Bir an için özgüveninin zedelendiğini hissetti ama sonra babasının bir zamanlar dediği bir sözü hatırladı.

En başarılı Kötüler, seni şüpheye düşürenlerdir.

Tedros tüm canavarları, tüm cadıları, Kötülüğün karşısına çıkarabileceği tüm güçleri alt edebileceğine inanırdı. Bu kız farklıydı. Bu kız korkutucuydu.

Ensesinden aşağı bir ürperti indi.

Madem öyle, benim okulumda ne işi var?

Prenses Uma'nın girdiği Hayvanlarla İletişim dersi Yarı Yol Koyu'nda, göl kıyısında yapılıyordu. Agatha o gün üçüncü kez girdiği dersin sadece kızlar için olduğunu gördü. Kötülük Okulu'nun hangisinin bir "Erkek" becerisi, hangisinin "Kız" becerisi olduğu konusunda bir ayırım yapma ihtiyacı duymadığı aşikârdı. Fakat burada, İyilik kulelerinde oğlanlar kılıç dövüşü

yapmaya giderken, kızlar köpek havlamalarını ve baykuş ötüşlerini öğrenmek zorundaydı. Prenseslerin masallarda bu kadar etkisiz olmasına şaşmamak lazımdı. Tek beceribildikleri gülümsemek, kazık gibi dikilmek ve sincaplarla konuşmaksa, bir oğlanın gelip kendilerini kurtarmasını beklemekten başka ne seçenekleri olabilirdi ki?

Prenses Uma, öğretmen olmak için çok genç görünüyordu. Büyük bir ciddiyetle çimenlerin üzerine kurulmuş; arkasından gölün ışıltısı yansırken, ellerini pembe elbisesinin üzerine bırakmıştı. Teni zeytin rengi, gözleri badem gibi, siyah saçları belindeydi; kiraz gibi dudaklarını mükemmel bir yuvarlaklık vererek büzmüştü. Konuşurken kıkırdarcasına bir fısıltıyla konuşuyor ve tek bir cümlesinin bile sonunu getiremiyordu. İki-üç kelimede bir uzaklardaki bir tilkiye veya kuğuya kulak vermek üzere duraksıyor, kendi havai tarzında uluyarak veya şakıyarak onları yanıtlıyordu. Bütün sınıfın kendisini şaşkınlıkla izlediğini fark edince, yüzünü elleriyle kapattı.

"Ayy!" diye kıkırdadı. "O kadar çok arkadaşım var ki!"

Agatha kadının gergin mi, yoksa gerzeğin teki mi olduğunu tam anlayamamıştı.

"Kötülüğün elinde birçok silah vardır," dedi Prenses Uma, nihayet kendini toparlayarak. "Zehirler, veba, lanetler, büyüler, hizmetkârlar ve kara büyü. Ama sizin de hayvanlarınız var!"

Agatha kıs kıs güldü. Baltalı bir adamla karşılaştığında, yanında kelebek götürmeyi ihmal etmeyecekti bundan sonra. Diğerlerinin yüz ifadelerine baktığında, onların da pek ikna olmadıklarını gördü. Prenses Uma da bunu fark etmişti.

Öğretmen, kulakları yırtan bir ıslık çaldı ve okulun arkasındaki ormandan bir havlama, kişneme, uluma ve kükreme güm-bürtüsü patlak verdi. Kızlar dehşet içinde kulaklarını tıkadılar.

“Gördünüz mü?” diye kıkırdadı Uma. “Nasıl konuşacağını zı bilerseniz, her hayvan sizinle konuşabilir. Hatta bazıları eskiden *insan* olduklarını bile hatırlar!”

Ürperen Agatha, galerideki doldurulmuş hayvanları hatırladı. Hepsisi de eskiden onlar gibi öğrenciydi

“Herkesin prenses olmak istediğinin farkındayım,” dedi Uma, “ancak sıralaması düşük olanlarınızdan iyi birer prenses olmaz. Sonunda ya vurulursunuz, ya bıçaklanırsınız ya da yelnirsiniz ki bunun kimseye faydası olmaz. Fakat yardımsever bir tilki ya da casusluk yapan bir serçe veya dost canlısı bir domuz olarak çok daha mutlu bir sona ulaşabilirsiniz!”

Dişlerinin arasından ciyaklar gibi ince bir ses çıkardı ve bir susamuru, burnunun üzerinde dengede tuttuğu mücevher kaplı bir masal kitabıyla gölden çıkıp kıyıya atladı. “Esir düşmüş bir prensese arkadaşlık edebilirsiniz veya onu güvenli bir yere götürebilirsiniz,” dedi Uma, ellerini uzatarak. Gergin susamuru, doğru sayfayı bulmak için burnundaki kitabı telaşla karıştırmaya başladı.

“Veya bir balo elbisesi yapmasına yardım edebilirsiniz,” dedi, göz ucuyla beceriksiz yaratığa bakarak. “Veya acil bir haberi götürebilirsiniz ya da... *öhöm!*” Susamuru tiz bir ses çıkarak, aradığı sayfayı buldu, kitabı prensesin ellerine teslim etti ve yaşadığı stresten oracığa yığılıverdi.

“Bir hayat bile kurtarabilirsiniz,” dedi Uma. Kitabı havaya kaldırdı. Gösterdiği sayfada bir erkek geyik, boynuzlarıyla bir büyücüyü öldürürken resmedilmişti. Bir prenses ise korkuyla sinmiş, onları izliyordu. Prensес tıpkı Uma’ya benziyordu.

“Bir zamanlar, bir hayvan benimkini kurtarmıştı ve karşılığında olabilecek en mutlu sona kavuştu.”

Agatha, ilk başta prensese şüpheyle yaklaşan tüm kızların

gözlerinin artık ardına kadar açıldığını ve ona tapınma noktasına geldiklerini görebiliyordu. Karşılarında sadece bir öğretmen yoktu. Bu, kanlı canlı, gerçek bir prensesti.

“Siz de benim gibi olmak istiyorsanız, bugünkü sınavda başarılı olmak zorundasınız!” diye şakıdı yeni idolleri. Sonra da kızları göl kıyısına topladı. Agatha ılık güz güneşine rağmen ürperdiğini hissetti. Bu defa da sonuncu olursa, Sophie’yi veya evini bir daha göremeyecekti. Midesi ağzına gelmiş halde kızların peşinden göl kıyısına doğru ilerlerken, Uma’nın masal kitabının çimenlerin üzerinde açık halde durduğunu fark etti.

“Hayvanlar birçok nedenden ötürü prenseslere yardım etmekten hoşlanırlar!” dedi Prenses Uma, su kenarında durarak. “Çünkü biz güzel şarkılar söyleriz, çünkü korkutucu ormanlarda onlara barınak veririz, çünkü tek dilekleri güzel ve sevilen biri olmaktır, en az...”

“Durun biraz.”

Uma ve kızlar, sesin geldiği yöne döndüler. Agatha masal kitabının son sayfasını açmış, onlara gösteriyordu. Resimde prenses kaçarken, geyik canavarlar tarafından paramparça ediliyordu.

“Bu, *nasıl* mutlu son olabiliyor?”

“Bir prenses olabilecek kadar iyi değilsen, o zaman bir prenses için ölmekten onur duyarsın tabii ki,” diyerek gülümsedi Uma, Agatha’nın yakında bu dersi öğreneceğini ima edercesine.

Agatha inanamayan gözlerle diğerlerine baktı. Fakat hepsi de koyun gibi kafalarını öne doğru sallıyorlardı. Sadece üçte birinin prenses olarak mezun olacakları gerçeğinin bir önemi yoktu. Hepsi de kendilerinin o grubun içinde olacağına tamamen inanıyordu. Hayır, müzedeki o doldurulmuş hayvanlar, bir zamanlar onlar gibi kızlar değillerdi. Sadece hayvandılar. Yüce İyilerin köleleri.

“Fakat hayvanlar bize yardım edeceklerse, öncelikle onlara kendilerinden ne istediğimizi söylememiz gerekir!” dedi Uma, pırıltılı mavi gölün kıyısına diz çökerek. “Bugünkü sınavınız...” Parmağını suyun içinde çevirdi ve bin tane minik balık suyun yüzüne çıktı. Gölün yüzeyi karla kaplanmış gibi bembeyaz oldu.

“*Dilek Balıkları!*” dedi Uma neşeyle. “Ruhunuzun derinlerine iner ve en büyük dileğinizi ortaya çıkarırlar! (Konuşma yeteneğinizi veya sesinizi kaybettiyseniz ve bir prense sizi öpmesini söylemeniz gerektiğinde çok faydalıdır.) Şimdi tek yapmanız gereken, suya parmağınızı daldırmak ve balıkların ruhunuzu okumasını beklemek. En güçlü, en belirgin dileğe sahip kız, kazanır!”

Agatha bu kızların ruhlarının ne dileyceğini merak ediyordu. Derinlik olabilirdi belki.

Önce Millicent denedi. Parmağını suya daldırdı ve gözlerini kapadı... Tekrar açtığında, balıkların hepsi farklı renklerdeydiler ve şaşkın bir halde ona bakıyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Millicent.

“Aklın karışık,” diye iç geçirdi Uma.

Ardından Agatha’ya rujunu hediye eden güzeller güzeli Kiko, parmağını suya daldırdı. Balıklar kırmızı, turuncu ve pembemsi bir renk alarak hep beraber bir resim ortaya çıkarmaya başladılar.

İyi ruhlar ne diler? diye düşündü Agatha, balıkların yaptıklarını izlerken. *Krallıklarının barış içinde olmasını mı? Ailelerinin sağlıklı olmasını mı? Kötülerin cezalarını bulmasını mı?*

Fakat balıklar ortaya bir oğlanın resmini çıkardılar.

“Tristan!” dedi Kiko neşeyle. “Karşılama seremonisinde bana attığı gülü yakalamıştım.”

Agatha ofladı. Bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Ardından Reena parmağını daldırdı ve balıklar renklerini

değiştirerek okunu yayına yerleştiren, iri yarı, mavi gözlü bir oğlanın resmini ortaya çıkardı.

“Chaddick,” diyen Reena’nın yanakları kızardı. “Onur Kulesi, on numaralı oda.”

Giselle’in balıkları esmer tenli Nicholas’ı, Flavia’ninkiler Oliver’ı, Sahara’ninkiler Oliver’ın oda arkadaşı Bastian’ı gösterdiler... İlk başta Agatha bunu aptalca bulmuştu ama şimdi korkunç buluyordu. İyi ruhlar bunun özlemiyle mi yanıp tutuşurlardı yani? Tanımadıkları oğlanların, ha? Neye dayanarak peki?

“İlk görüşte aşk,” dedi Uma coşkuyla. “Dünyadaki en güzel şeydir!”

Agatha öğürdü. Bu oğlanları kim sevebilirdi ki? Dünyayı kendi malları sanan, caka satmaktan başka bir şey bilmeyen faydasız kabadayılardı hepsi. Tedros’u düşündü ve tüyleri diken diken oldu. İlk görüşte nefret. İşte *bu*, inanılabilir bir şeydi.

Balıklar bir sürü sivri hatlı çene çizmekten yorulmuşken, Beatrix zirve yaptı ve Dilek Balıklarına hayallerini süsleyen masalsı düşүнünü çizdirdi. Tedros’la düğünleri bir gökkuşağının altında, şatoları, taşları, havai fişekleriyle dört dörtlüktü. Etraftaki kızların hepsinin gözleri doldu. Kimileri bu manzaranın güzelliğinden etkilenmişti, kimileri de asla onunla rekabet edemeyecek olmalarının bilincindeydiler.

“Artık onu *avlamalısın* Beatrix!” dedi Uma. “Bu Tedros’u hayattaki tek amacın haline getirmelisin! Saplantın! Çünkü gerçek bir prenses bir şeyi yeterince isterse...” Parmaklarını gölde döndürdü.

“Dostların senin için el ele verirler...” Balıklar parlak pembe bir renk aldılar.

“Senin için savaşır...” Balıklar dip dibe girip bir araya toplandılar.

“Ve dileğini gerçekleştirirler...” Uma kolunu suya soktu ve geri çıkardı. Balıklar onun ruhunun en büyük arzusuna dönüştüler.

“Bu nedir?” diye sordu kafası karışan Reena.

“Bir bavul,” diye fısıldadı Prenses Uma ve çantayı göğsüne sıkı sıkıya bastırdı.

Şaşkın şaşkın kendisini izleyen yirmi tane kıza baktı. “Ee? Sıralamalarınızı açıklayayım mı?”

“Ama o daha denemedi,” dedi Beatrix, Agatha’yı işaret ederek. Agatha ona sıkı bir dayak atabilirdi aslında ama kızın sesinde fesatlık yoktu. Bu kız, bir göl dolusu balığın az evvel bir bavula dönüşmüş olmasından hiç kaygılanmış görünmüyordu. Bunun yerine, Agatha’nın denemesini yapmamış olmasından ötürü kaygılıydı. Belki de zannettiği kadar kötü biri değildi.

“Böylece o başarısız olunca Reena onun odasına geçebilece,” dedi Beatrix gülümseyerek.

Agatha düşündüklerini geri aldı.

“Tüh. Bir kişi mi kaldı?” dedi Uma, Agatha’ya bakarak. Dilek Balıklarından arınmış göle baktı, sonra da kıymetli pembe bavuluna. “Her seferinde böyle oluyor,” diye sızlandı. İç geçirerek bavulunu göle geri attı ve suyun içinde batıp bin tane beyaz balık olarak ortaya çıkmasını izledi.

Agatha, suyun üzerine eğilerek balıkların mahzun gözlerle kendisine baktıklarını gördü. Bir anlığına bavulun içinde huzur bulmuşlardı. Ama yine buradaydılar, lambanın güvenliğinden uzaklaştırılmış cinler gibiydiler. Agatha’nın hayatının tehlikede olmasını umursamıyorlardı. Sadece rahat bırakılmak istiyorlardı. Agatha onları anlayışla karşıladı.

Benim dileğim kolay, diye düşündü. Başarısız olmamayı diliyorum. Hepsi bu. Başarısız olmayayım.

Parmağını suya daldırdı.

Balıklar, rüzgârda kalmış laleler gibi titreşmeye başladılar. Agatha dileklerin kafasının içinde birbirlerine üstün gelmeye çalıştıklarını hissedebiliyordu.

Başarısız olmayayım... Evde, yatağında olsam... Başarısız olmayayım... Sophie güvende olsun... Başarısız olmayayım... Tedros ölsün...

Balıklar önce mavi oldular, sonra sarı, ardından kırmızı. Dilekler kafasının içinde bir hortum gibi dönüyordu.

Yeni bir yüz... Aynı yüz... Sarı saçlar... Sarı saçtan nefret ederim!.. Daha çok arkadaşım olsun... Arkadaş istemiyorum...

“Sadece karışık değil,” diye mırıldandı Prenses Uma. “Tamamen birbirine girmiş!”

Kan kırmızı bir renk almış balıklar, patlayacakmış gibi sarılmaya başladılar. Telaşlanan Agatha, parmağını çıkarmak istedi ama su, bir yumruk gibi ona kenetlendi.

“Neler oluy...”

Balıkların rengi gece karanlığına döndü ve hepsi birden demire yapışan mıknaatılar misali titreyen bir vücut olarak Agatha’nın eline yapıştılar. Kızlar korkuyla göl kıyısından kaçtılar; Uma şoka girmiş, olduğu yerde donup kalmıştı. İyice telaşa kapılan Agatha, elini çekmeye çalıştı ama kafası acıdan patlayacak gibi oldu.

Ev Okul Annem Babam İyi Kötü Oğlanlar Kızlar Sonsuz Hiç

Agatha’nın eline yapışan balıklar daha sert ve daha hızlı titremeye başladılar. Agatha balıkları artık birbirinden ayıramıyordu. Gözleri adeta düğme gibi yerinden fırlamıştı, hızla çırpınan yüzgeçleri parçalara bölünüyordu, karınlarındaki damarlar ve sinirler şişiyordu; bin tane balıktan acı dolu çığlıklar yükseldi. Agatha ise kafasının ikiye ayrıldığını sandı.

Başarısızlık Başarı Gerçek Yalanlar Kayıp Bulunmuş Güçlü Zayıf Dost Düşman

Balıklar kitle halinde balon gibi şişerek elinden yukarı tırmanmaya başladılar. Agatha parmağını kurtarmak için elini sallıyordu ki, kemiğinin kırıldığını duydu ve çığlık çığlığa bağırarak balıklar onu kara kozalarının içine çekerken o da acıyla bağırıyordu.

“İmdat! Biri bana yardım etsin!”

Koza yüzüne doğru büyüyor ve Agatha’nın çığlıklarını boğuyordu. Kulak tırmalayan, insanı rahatsız eden son bir çığlıkla koza onu yuttu. Agatha nefes almak için çırpınıyor, tekmeler savurarak dışarı çıkmaya çalışıyordu ama başı acıdan korkunç bir şekilde zonkluyordu ve olduğu yere çömelmek zorunda kaldı.

Nefret Sevgi Ceza Ödül Avcı Av Yaşamak Ölmek Öldürmek Öpmek Almak

İntikam dolu bir çığlık koyuveren kara koza, onu jelatinden bir mezar gibi daha da derinine çekti, son nefeslerini bastırarak son yaşam belirtilerini de emdi; ta ki...

Verecek hiçbir şey kalmayınca dek.

Derken çığlık kesildi. Koza sönüverdi.

Agatha şok içinde geriye doğru düştü.

Kollarında bir kız vardı. En fazla on iki-on üç yaşındaydı, esmer bir teni ve kıvrık siyah saçları vardı. Titredi, gözlerini açtı ve Agatha’ya eski bir dostuna gülümser gibi gülümsedi.

“Yüz yıl geçti ve sen, beni kurtarmayı dileyen ilk kişi oldun.” Karaya vurmuş bir balık gibi hafif hafif soluk alarak elini Agatha’nın yanağına koydu.

“Teşekkür ederim.”

Gözlerini kapadı ve bedeni Agatha’nın kollarında hareketsiz kaldı. Kız, santim santim altın renginde ışımaya başladı ve beyaz bir ışık patlamasıyla, güneş ışınlarına bölünüp yok oldu.

Agatha hayretle balıksız kalan göle bakıyor ve yavaşlayan kalp atışlarını dinliyordu. Sanki bedeninin içi dövülmüş ve vıp-

ranmıştı. Parmağını kaldırıp baktı, hiçbir şey olmamış gibiydi; iyileşmişti. “Şey bütün bu olanlar...” Derin bir nefes aldı ve geriye dönüp baktı.

“NORMAL miydi?”

Prenses Uma dahil bütün sınıf, ağaçların arasına kaçmıştı. Uma’nın yüz ifadesi, sorusunu cevaplamaya yeterliydi.

Yukarıdan yüksek sesli gaklamalar duyulmaya başladı. Agatha başını kaldırıp, dersin başında öğretmeninin selamladığı dost canlısı kuğuya baktı. Fakat bu defa kuğunun hali hiç de dostane değildi; gayet vahşiydi, çıldırmış gibiydi. Sonsuz Orman’dan bir tilkinin gırtlaktan gelen, rahatsız edici hırıltısı yükseldi. Sonra her taraftan çok sayıda uluma ve çığlık yükselmeye başladı. Dersin başındaki sevimli karşılamaya hiç benzemiyordu bunlar. Hayvanlar toptan çıldırmışlardı. Giderek daha yüksek çığlıklar atıyorlardı, öfkeleri katlanıyordu.

“Neler oluyor!” diye bağırdı Agatha, elleriyle kulaklarını kapatarak.

Prenses Uma’nın yüzünü gördüğü an, anladı.

Onlar da istiyorlardı.

Agatha olduğu yerden kımıldayamadan dört tarafından birden çılgın bir koşuşturma koptu. Sincaplar, sıçanlar, köpekler, köstebekler, geyikler, kuşlar, kediler, tavşanlar, beceriksiz susamuru... Okul sahası içindeki, kapılardan geçmeyi başarabilen her hayvan, kurtarıcılarına doğru koşuyordu...

Bizi insan yap! diye yalvarıyorlardı.

Agatha’nın beti benzi attı. Ne zamandan beri hayvanların konuşmalarını anlayabiliyordu?

Bizi kurtar Prenses! diye ağlıyorlardı.

Ne zamandan beri sayıklayan hayvanları anlayabiliyordu?

“Ne yapmalıyım?” diye bağırdı Agatha.

Uma dönüp hayvanlara -sadık kukllarına, can dostlarına- baktı...

“KAÇI!”

İlk defa bu okulda birisi Agatha’ya gerçekten işine yarar bir tavsiyede bulunmuştu. Saksâğanlar ellerini gagalar, fareler ayakkabılarını dişler, kurbağalar üstüne zıplar iken kulelere doğru koşmaya başladı. Ellerini havaya savurup hayvanları başından uzaklaştırmaya çalışarak tepeden yukarı tırmandığı esnada tökezledi. Başını koruma altına alıp yaban domuzlarının, şahinlerin, tavşanların arasından koşmaya devam etti. Fakat tam üzerinde beyaz kuğular olan kapılar görünmüştü ki, ağaçların arasından bir geyik fırladı ve havaya sıçradı. Agatha eğildi ve geyik kapıya çarparak boynuzlarını kuğulara geçirdi. Agatha cam merdivenli salona daldı, keçi bacakları üzerindeki Pollux’un yanından hızla geçti. Pollux arkasından onu kovalayan hayvanlara şaşkınlıkla bakakaldı.

“Hangi şeytan bunu...”

“Biraz yardım etsen!” diye bağırdı Agatha.

“KIMILDAMA!” diye bağırdı Pollux.

Fakat Agatha çoktan Onur merdivenlerini tutmuştu bile. Arkasına dönüp baktığında Pollux’un hayvanları bir sağa, bir sola ayırdığını gördü. Ancak, bu sırada bin kadar kelebek camlı tavandan içeri dalmış ve Pollux’un kafasını keçi bacaklarının üzerinden düşürdükten sonra, hayvan sürüsünün Agatha’nın peşinden merdivenleri tırmanmasına imkân sağlamıştı.

“KULELERE GİTME!” diye ciyaklıyordu Pollux’un kapıdan dışarı yuvarlanmakta olan kafası.

Fakat Agatha koridorlarda tüm gücüyle koşarak Hansel’in Cenneti’nin dolu sınıflarına yöneldi. Oğlanlar ve öğretmenler kirpileri durdurmaya çalışırken (hiç tavsiye edilecek şey değil-

dı), çılgık çılgıla bağırarak kızlar ise yüksek topuklu ayakkabılarıyla sıraların üstüne zıplarken (daha da tavsiye edilmeyecek bir hareket), Agatha bu curcunadan kendini kurtarmaya çalışıyordu. Fakat hayvanlar, ağız dolusu şekerlemeleri kapıp onu kovalamaya devam ettiler. Yine de Agatha üst kata koşmaya, buzlu camlı kapılardan geçmeye ve ilk sansar kafasını içeri uzatmadan evvel kapıyı kapatmaya yetecek kadar arayı açmayı başarmıştı.

Agatha iki büklüm, olduğu yerde kaldı. Kral Arthur'un dev çalı heykellerinin gölgesindeydi. Çatının buz gibi rüzgârı çıplak kollarını ısınyordu. Burada fazla dayanamazdı. Gözlerini kısarak buzlu camın arkasında kendisini kurtarmaya gelen bir öğretmen veya dev peri var mı diye bakarken, camda başka bir yansıma fark etti.

Agatha, dönüp güneşin buğusunda gözüne çarpan kaslı silüete baktı. Rahatlayarak kendini bıraktı. Hayatında ilk kez oğlanların varlığına minnettar olmuştu ve yüzünü göremediği prensine doğru koşmaya başladı.

Aniden irkilerek durdu. Pusların arasından çıkıveren boynuzlu bir yaratık kapıyı alevler arasında bıraktı. Agatha eğilerek, Arthur'un Guinevere ile evlenmesini betimleyen çalıyı ateşe veren ikinci alev bombasından kendini kurtarmayı başardı. Bir sonraki çalıdan heykele doğru emeklemeye çalıştı ama yaratık hepsini teker teker yakarak kralın hikâyesini küle çevirdi. Alevlerin arasında kalan Agatha, başını kaldırdı ve soğuk taştan ayağıyla Agatha'nın göğsünü yere yapıştıran yakıcı canavara baktı. Bu defa ondan kaçışı yoktu. Uyuştı kaldı ve gözlerini kapadı.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerini açtı ve yaratığın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. O kadar yakınındaydı ki, parlak kırmızı gözlerinde yansımaları görebiliyordu. Korkmuş, küçük bir oğlanın yansımalarını.

“Benim *yardıma mı* istiyorsun?” diye sordu Agatha.

Yaratık gözlerini kırttı ve umut dolu gözyaşları aşağı süzüldü.

“Ama... ama... ben bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ki,” dedi Agatha kekeleyerek. “Bu... yanlışlıkla oldu.”

Yaratık onun gözlerine baktı ve doğruyu söylediğini anladı. Kendini yere bıraktı ve her tarafı küller kapladı.

Başını eğip canavara, başka bir kayıp çocuğa bakarken, Agatha bu dünyadaki tüm yaratıkları düşündü. Emirlerle, sadık oldukları için uymuyorlardı. Prenseslere onları sevdikleri için yardım etmiyorlardı. Bunları yapıyorlardı; çünkü gösterdikleri sadakat ve sevgi, günün birinde tekrar insana dönüştürülerek ödüllendirilmelerini sağlayabilirdi. Kusursuz olmayan benliklerine... hikâyesi olmayan hayatlarına... ancak bir masalla geri dönüş yolunu bulabilirlerdi. Ve Agatha da artık bu hayvanlardan biriydi; o da çıkış yolunu arıyordu.

Agatha öne eğildi ve yaratığın elini tuttu.

“Keşke sana yardım edebilseydim,” dedi. “Keşke hepimizin eve dönebilmesine yardım edebilseydim.”

Yaratık, başını Agatha’nın kucığına koydu. Merlin’in Teşhirevi’nin alevleri sönerken, bir canavar ve bir çocuk birbirlerinin kollarında ağlıyordu.

Agatha, yaratığın taştan dokunuşunun yumuşadığını hissetti.

Yaratık şaşkınlıkla geriye doğru irkildi. Sendeleyerek ayağa kalkarken, kayadan bedeni çatırdamaya başladı... pençeleri ellere dönüşüyordu... gözleri masumiyetle ışıldadı. Şaşkınlık içindeki Agatha etraftan sıçrayan alevlerden korunarak ona doğru koştuğu sırada, canavarın yüzü değişerek küçük bir çocuğun yüzüne dönüşmeye başlamıştı. Neşyle çığlık atan Agatha elini ona uzattı.

Derken, bir kılıç, yaratığın kalbini deliverdi. Yaratık anında taşa döndü ve ihanete uğramışlığını anlatan bir çığlık kopardı.

Agatha dehşetle arkasını döndü.

Tedros bir alev duvarının içinden zıplayıp elinde Excalibur'la yaratığın boynuzlu kafasına inmişti.

"Yapma!" diye bağırdı Agatha.

Fakat prens, babasının alev alev yanan hatırasına baktı. "*Pislik, kötü kalpli canavar seni!*" diyebilirdi.

"Hayır!"

Tedros kılıcını yaratığın boynuna indirdi ve kafasını kesti.

"O bir çocuktu! Küçük bir çocuk!" diye bağırdı Agatha. "İyilerdendi!"

Tedros onun yüzüne baktı. "Artık senin bir cadı olduğuna *eminim.*"

Agatha, Tedros'un gözüne yumruğu indirdi. Öteki gözüne de bir tane patlatamadan kapıdan yanlarına fırlayan periler, kurtlar ve her iki okulun öğretmenleri, öfkeli bir dalganın alevler içindeki çatıya inerek düşmanları ayırdığına tanık oldular.

%100 Yetenek Gösterisi

Sophie, yangını, Tedros'un dikkatini çekmek için Beatrix'in çıkarttığından emindi. Onu alevler içindeki kuleden

kurtardığına, İyilik Okulu yanarken onu öptüğüne ve

düğün tarihlerini şimdiden belirlediklerine

şüphe yoktu. Sophie

kafasında bu teo-

riyi kurmuştu, çünkü

öğle yemeğinde kendi-

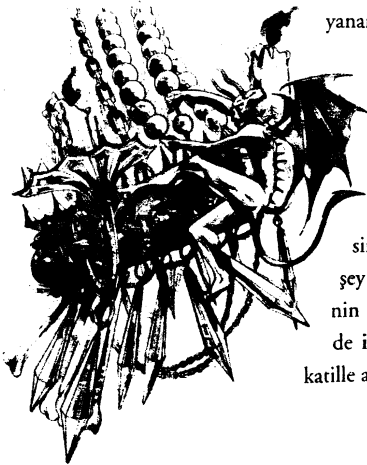
sinin de yapmayı planladığı

şey *buydu*. Ancak teorisi-

nin aksine, dersler ertesi gün

de iptal edildi ve Sophie, üç

katille aynı odada mahsur kaldı.

Yatağının üstünde duran ve içinde vıcık vıcık bir yulaf lapası ile domuz ayağı olan metal tabağa baktı. Üç günlük açlığın ardından, okulun gönderdiği yemeği ne kadar korkunç olursa olsun yemek zorunda olduğunu biliyordu. Ama bu, korkunçtan da fenaydı. Bu, *köylü yemeğiydi*. Tabağını camdan dışarı fırlattı.

“Burada nereden salatalık bulabileceğimi bilmiyorsunuzdur, değil mi?” dedi Sophie, odadakilere dönerek.

Hester odanın diğer köşesinden ona kaşlarını çatarak bakıyordu. “Kaz olayı. Nasıl başardın?”

“Son kez söylüyorum Hester, *bilmiyorum*,” dedi Sophie, karnı guruldarken. “Bana okul değiştirmem için yardımcı olacağına söz vermişti ama yalan söylemiş. Belki o kadar çok yumurtladıktan sonra kafayı yemiştir. Yakınlarda biraz alfalfa ya da çimen bulabileceğim bir bahçe biliyor musunuz ya da...”

“Onunla *konuştun mu?*” diye heyecanla sordu Hester, ağzı domuz ayağıyla tıka basa dolu bir halde.

“Yani, tam olarak değil,” dedi Sophie, midesi bulanarak. “Ama düşüncelerini duyabiliyordum. Sizden farklı olarak, prensesler hayvanlarla *konuşabilirler*.”

“Ama düşüncelerini duyamazlar,” dedi Dot, çikolatalı gibi görünen yulaf lapasını kaşıklarken. “Bunu başarabilmen için ruhunun yüzde yüz saf olması gerekir.”

“Al işte! Benim %100 İyi olduğumun kanıtı,” dedi Sophie, rahatlayarak.

“Ya da %100 Kötü,” diye karşılık verdi Hester. “Sana mı inanalım, yoksa stymphalianlara, siyah elbiselere, kaza ve o dalga canavarına mı?” Sophie ona şaşkın şaşkın baktı ve sonra gülmeye başladı. “%100 Kötü mü? *Ben mi?* Bu çok saçma! Bu delilik! Bu...”

“Etkileyici,” dedi Anadil. “Hester bile bir-iki sıçanın canını bağışlamıştır.”

“Biz de seni beceriksizin teki sanmıştık,” dedi Hester, Sophie’ye gülerek. “Meğer sen ne yere bakan yürek yakanmışsın.”

Sophie gülmeyi kesmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

“Eminim hepimizi gölgede bırakacak Özel bir Yeteneği vardır,” dedi Dot, çikolatadan minik bir ayağa benzeyen şeyi çiğnerken.

“Anlamıyorum,” diye güldü Sophie. “O kadar çikolata *nereden* çıkıyor?”

“Nedir?” dedi Anadil tıslayarak. “Yeteneğin ne? Karanlıkta görebilmek mi? Görünmez olma? Düşünce okuma? İçti zehir dolu dişler?”

“Ne olduğu umurumda değil,” diye çıkıştı Hester. “Benim yeteneğimi geçemez. İsteddiği kadar kötü yürekli olsun.”

Sophie artık öyle şiddetli gülüyordu ki, gözlerinden yaşlar gelmeye başlamıştı.

“Bana bak,” dedi Hester öfkeyle ve yumruğu yemek tabağını sıkıca kavradı. “Burası *benim* okulum.”

“Döküntü okulun senin olsun!” diye karşılık verdi Sophie.

“Sınıf Başkanı *benim!*” diye gürledi Hester.

“Ona ne şüphe!”

“Hiçbir *Okur* benim yoluma çıkamaz!”

“Bütün Kötüler bu kadar komik midir?”

Hester delice bir bağırıyla yemek tabağını Sophie’ye fırlattı. Sophie tam zamanında eğilince, tabak uçarak duvardaki Aranıyor ilanına çarptı ve Robin Hood’un kafasını kopardı. Sophie gülmeyi kesti. Yatağın üzerinden Hester’a baktı. Açık kapının ağzında bir silüet halinde dikiliyordu, Ölüm kadar karaydı. Bir an için dövmesinin kımlıdadığını sandı Sophie.

“Ayağını denk al *cadı*,” diyerek bir tükürük fırlattı Hester ve kapıyı arkasından çarptı.

Sophie başını eğip titreyen parmaklarına baktı.

“Biz de hanımefendinin başarısız olacağını zannediyorduk!” diye konuştu Dor arkasından.

Agatha onu almak için bir kurt gönderdiklerini görünce, durumunun kötü olduğunu anlamıştı.

Yangından sonra iki gün boyunca odasına kilitlenmiş, sadece tualete gitmesine ve kendisine ters ters bakan perilerin getirdiği çiğ sebzeler ile erik suyundan oluşan yemekleri kabul etmesine izin verilmişti. Sonunda, üçüncü gün öğle yemeğinden sonra, beyaz kurt geldi ve onu alıp götürdü. Pençelerini Agatha’nın elbisesinin yanmış pembe kollarına geçiren kurt, onu merdivenli salonun duvar resimlerinin önünden, ona öfkeyle bakan Sonsuzların ve gözlerine dahi bakamayan öğretmenlerin önünden çekeleyerek götürdü.

Agatha ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Zaten iki tane başarısız not almıştı. Bir hayvan ayaklanması başlatmak ve okulu ateşe vermek de üçüncüsü olmuştu. Tek yapması gereken, birkaç gün daha İyi gibi görünmekti ama bunu bile başaramamıştı. Burada barınabileceğini nasıl düşünebilirdi ki? Güzel. Saf. Erdemli. İyilik buysa, o zaman Agatha %100 Kötüydü. Şimdi de cezasını çekecekti. Masallardaki cezalar hakkında, sonunun kan ve acı (parçalara ayrılma, bağırsaklarını çıkarma, kızgın yağa atılma, derisinin canlı canlı derisini yüzülmesi) olacağını bilecek kadar bilgi sahibiydi.

Kurt, Merhamet Kulesi boyunca onu çekeleyerek götürüyordu. Hazırlık Odası’nın kapısına yeni sıralamaları nakşeden gözlüklü bir ağaçkakanın önünden geçtiler.

“Okul Müdürü’ne mi gidiyoruz?” diye sordu Agatha hırıltılı bir sesle.

Kurt homurdandı. Onu koridorun sonundaki odaya doğru sürükledi ve kapıyı bir kez tıklattı.

“Gel,” diyen alçak bir ses duyuldu odadan.

Agatha kurdun gözlerinin içine baktı. “Ölmek istemiyorum.”

İlk defa kurdun yüzündeki bakış yumuşadı.

“Ben de istemiyordum.”

Kapıyı açtı ve onu içeri itekledi.

Belli ki yangın nihayet kontrol altına alınmıştı. Çünkü üçüncü gün öğleden sonra dersler yeniden başladı ve Sophie kendini Özel Yetenekler dersi için nemli, küflü bir sınıfta buldu. Ancak, karnı korkunç bir şekilde guruldarken, Hester ona canice bakarken ve Dot diğer Hiçlere “%100 Kötü” oda arkadaşlarını fısıltıyla anlatırken, Sophie derse odaklanamıyordu. Her şey tamamen ters gitmişti. Haftaya bir prenses olduğunu kanıtlamaya çalışarak başlamıştı. Şimdi ise herkes onun Kötülerin Başkanı olacağından emindi.

Özel Yetenekler dersine esmer tenli yanaklarının ikisi birden çibanlarla dolu, balina kadar şişman Profesör Sheeba Sheeks giriyordu. “Her Kötünün bir yeteneği vardır!” dedi, çın çın öten tok sesiyle. Bir yandan da kırmızı kadifeden, sivri omuzlu elbisesi içinde sıraların arasında dolaşıyordu. “Fakat siz henüz küçük birer fidansınız. Sizi büyütüp bir ağaç haline getirmemiz gerek!”

Bugünkü sınavda her Hiç, sınıf arkadaşlarına sıradışı yeteneğini sergilemek zorundaydı. Yeteneği ne kadar özel ve güçlüyse, sıralamadaki yeri o kadar yukarıda olacaktı. Fakat ilk beş çocuk hiçbir şey gösteremediler, hatta Vex yeteneğinin ne olduğunu *bilmediğinden* yakındı.

“Sirk’te Okul Müdürü’ne bunu mu söyleyeceksin?” diye gürlledi Profesör Sheeks. “Ben yeteneğimin ne olduğunu bil-

miyorum' ya da 'benim bir yeteneğim yok' ya da 'yeteneğimi sevmiyorum' ya da 'Kötü Kalpli Cadı'yla yeteneklerimizi takas etmek istiyorum' mu diyeceksiniz?"

"Bence son lokmasına kadar haklı," dedi Dot.

"Kötüler her sene Yetenek Sirkisi'ni kaybediyorlar!" diye bağırdı Sheeba. "İyiler şarkı söylüyor, kılıçlarını savuruyor ya da sadece kızlarını silseler bile yetiyor! Sizin yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu? Sizde hiç mi gurur yok? Utanmanız da mı yok? *Yeter artık!* Karşınızdakini taş a mı çevirirsiniz, boka mı çevirirsiniz; ben bilmem! Sheeba'yı adam gibi dinlerseniz, bir numara olursunuz!"

Yirmi çift göz ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Sırada hangi maymun var?" diye patladı.

Acıklı gösteriler devam etti. Yeşil tenli Mona, dudaklarını kırmızı kırmızı parlatmayı başardı. ("Bütün prensler Noel ağacından korkar tabii," diye söylendi Sheeba.) Anadil, sıçanlarını iki santim büyütmeyi başardı, Hort göğsünden bir kıl uzattı, Arachne tek gözünü çıkardı, Ravan dumanlar yarattı ve tam öğretmene gına gelmişti ki, Dot sırasına dokundu ve onu çikolataya dönüştürdü.

"Şimdi anlaşıldı," dedi Sophie hayranlıkla.

"Hayatımda böyle bir faydasızlık geçidi görmemiştim," dedi Sheeba bezginlikle.

Fakat sırada Hester vardı. Sophie'ye yan yana bakarak sırasını her iki eliyle kavradı, sıktı, sıktı, ta ki kıpkırmızı kesilen derisindeki her damar patlayacak gibi şişene dek.

"Az sonra karpuz a dönüşecek," diyerek esnedi Sophie. "Hakkikaten çok özelmış."

Sonra Hester'ın boynunda bir şey kıpırdadı ve tüm sınıf dondu kaldı. Dövmesi, canlanan bir resim gibi tekrar hareket

etti. Kırmızı kafalı iblis, önce bir kanadını, sonra diğerini açtı. boynuzlu kafasını Sophie'ye çevirdi ve delici, kan çanağı gözlemini açtı. Sophie'nin kalbi duracak gibi oldu.

“Sana ayağını denk al demiştim,” diye sıırıttı Hester.

İblis, Hester'in teninden adeta patlayarak fırladı ve kanlı canlı bir hal alıp Sophie'ye doğru atıldı. Sophie'nin başına kırmızı yıldırımlar fırlatıyordu. Şaşkınlık içindeki Sophie, yıldırımlardan kaçmaya çalışırken geriye doğru düştü ve bir kitaplığı yere devirdi. En fazla bir ayakkabı büyüklüğündeki iblis, Sophie'nin giysilerini tutuşturan bir yıldırım yolladı ve Sophie alevleri söndürmek için yerde yuvarlanmaya başladı. “İMDAAATTT!”

“Yeteneğini kullansana, seni beceriksiz sarışın!” diye bağırıldı Sheeba, kalçalarını sallaya sallaya.

“Bence şarkı söylemesi yeter,” dedi Dot. “Buradaki herkesi öldürebilir o sesiyle.”

Hester iblisini ikinci saldırıya hazırlamak isterken, yaratığın örümcek ağıyla kaplı, sivri demirli avizeye asıldığını gördü. Sophie ise en gerideki sıranın altına girmiş, yerde bulduğu *Kö-tüler Ansiklopedisi* isimli kitabı almış ve sayfalarını hızla karıştırıyordu. *Büyücü, Cadı, Dev anası...*

“Sophie, acele et!” diye bağırıldı Hort.

Sophie, başını kaldırıp bakınca Hester'in öfkeden alev alev yanan bakışlarını ve kanatlı yaratığın örümcek ağlarının arasından atıldığını gördü. Çaresizce sayfaları çeviriyordu. *Gulyabani, Hayalet... İblis!*

Küçük yazılarla on sayfada anlatılıyordu. İblisler şaşırtıcı derecede çok çeşitleri olan, doğaüstü yaratıklardır. Hepsinin farklı güçleri ve zayıflıkları vardır.

Sophie olduğu yerde döndü. İblis iki metreden daha yakındı.

“Yeteneğini kullan!” diye haykırdı Sheeba.

Sophie kitabı iblise attı ama tutturamadı. Yüzünde ölümcül bir gülümsemeyle, yıldırımlarından birini elinde hançer gibi tutuyordu. Sheeba müdahale etmek üzere atıldıysa da, Anadil ona çelme takmıştı. Ciyak ciyak bağırarak iblis, Sophie'nin yüzünü hedef aldı. Tam yıldırımını salladığı sırada, Sophie birden tüm iyi kızların sahip oldukları tek yeteneği hatırladı.

Dostlar.

Pencereye doğru döndü ve iyi kalpli, soylu bir hayvanın hayatını kurtarması için dehşet güçlü bir ısıklık çaldı.

Simsiyah eşekarıları çağrılmayı bekliyormuşçasına pencereden içeri daldı ve iblisin üzerine üşüşüverdi.

Hester bıçaklanmışçasına irkildi.

Sophie'nin gözleri dehşetle yuvalarından fırladı. Tekrar ısıklık çaldı. Fakat bu defa da yarasalar içeri doluştu. İblisi, bir yandan eşekarıları sokarken, yarasalar da ona dişlerini geçiriyordu. İblis, yanmış bir güve gibi yerde büzüştü kaldı. Oturduğu yerde Hester bembeyaz kesilmiş, adeta kanı çekilmişti.

Telaşa kapılan Sophie, daha da yüksek sesle ısıklık çaldı. Bu kez öbekler halinde gelen arılar ve çekirgeler, yerdeki yaratığın üzerine saldırdı. Hester ise şiddetle sarsılıyordu.

Sophie eli ayağı tutulmuş bir halde köşeye çekilmişti. Kötüler çılgılık çılgılığa ellerindeki kitaplarla ve sandalyelerle böcekleri iblisten uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ama böceklerin hiç merhameti yoktu; Hester'ın nefesi kesilene dek iblise saldırmayı sürdürdüler.

Sophie kendini iblisin üzerine attı ve ellerini arı kümesinin içine soktu.

"DURUN!"

Hayvanlar bir anda durdular. Azar yemiş çocuklar gibi itaarkâr biçimde sızlandılar ve kara bir bulut halinde pencere-

den dışarı uçup gittiler.

Yaralı iblis, hırıltılı sesler çıkararak Hester'in bedenine tırmandı ve boynundaki yerini aldı. Hester boğulur gibi oldu, öksürdü ve balgam çıkardı. Korku içinde Sophie'ye bakıyordu.

Sophie ona yardım etmek üzere hamle yaptı. "Ben bilerek yapmadım... bir kuş ya da onun gibi bir şey istemiştim." Hester onun kendisine dokunmasından kaçındı.

"Prensesler hayvanları yardıma çağırırlar!" diye bağırdı Sophie, sessizliğin ortasına. "Ben İyiyim! %100 İyiyim!"

"Sağ ol Şeytan!"

Sophie hızla arkasına döndü.

"Bir prenses gibi görünüyor! Bir prenses gibi davranıyor! Ama o bir *cadı*," diye keyifle bağırdı Sheeba, yerden kalkarken. "İşte, şuraya yazıyorum; benim faydasızlarım! Sirk tacını bu kazanacak!"

İkinci defa üst üste Sophie birinci sırayı almıştı ve dumanların arasından kızıl "1" rakamı başının tepesinde belirdi.

Telaşa kapılarak sınıf arkadaşlarının itiraz etmelerini bekledi ancak arkadaşları artık ona aşağılayıcı veya alaycı bakışlar atmıyorlardı. Ona başka bir şekilde bakıyorlardı.

Saygıyla.

Bir numaralı Kötü olarak konumu her geçen dakika sağlamlaşıyordu.

Profesör Clarissa Dovey, topuz halinde topladığı beyaz saçları ve gül pembe yüzüyle, yakından daha rahatlatıcıydı ve tıpkı bir büyükanne havası vardı. Agatha bundan daha iyi bir celladı istese de bulamazdı.

"Ben aslında bu meseleleri Okul Müdürü'nün halletmesini tercih ederdim," dedi Profesör Dovey, elindeki evrakları balkaba-

ğı şeklinde kristal bir kâğıt ağırlığının altına sıkıştırırken. “Ama hepimiz mahremiyeti konusundaki duyarlılığını biliyoruz.”

En sonunda kafasını kaldırıp Agatha’ya baktı. Artık hiç de deminki gibi rahatlatıcı görünmüyordu.

“Ödü patlamış öğrencilerle dolu bir okul, telafisi yapılması gereken iki günlük dersler, hafızaları silinmesi gereken beş yüz hayvan, bir kat dolusu *yenmiş* sınıf, küle dönmüş çok kıymetli bir heykel bahçesi ve bunun altına gömülmüş başsız bir yaratık heykeli var elimde. Bütün bunların sebebinin ne olduğunu biliyor musun?”

Agatha diyecek bir şey bulamıyordu.

“Çünkü Pollux’un çok basit bir emrine itaatsizlik ettin,” dedi Profesör Dovey. “Ve neredeyse birilerinin hayatına mal oluyordun.” Agatha’yı ayıplayan bir bakış attı ve yeniden önündeki parşömenlere döndü.

Agatha pencereden göl kıyısına baktı. Sonsuzlar hardallı kızarmış tavuk, ıspanaklı ve gravyer peynirli krep ve elma suyundan oluşan öğle yemeklerini yiyorlardı. Tedros da çatıda yaşananları kendisini hayran hayran dinleyen izleyicileri için yeniden canlandırıyor, mor gözünü adeta bir şeref madalyası gibi gururla taşıyordu.

“En azından arkadaşımınla vedalaşabilir miyim?” diye sordu Agatha, gözleri dolu dolu. Sonra Profesör Dovey’ye döndü.

“Siz beni... öldürmeden önce?”

“Buna gerek olmayacak.”

“Ama onu görmem gerek!”

Profesör Dovey başını kaldırıp ona baktı. “Agatha, Hayvanlarla İletişim dersinde birinci sırayı aldın ve bunu kesinlikle hak ettin. Ancak nadir bir yetenek, bir dileği gerçekleştirebilir. Çatıda tam olarak neler yaşandığı konusunda herkes farklı bir

şeyler anlatıyor olsa da, bir yaratığa yardım etmek için kendi hayatını tehlikeye atan, bu okulun hangi öğrencisi olursa olsun...” Gözleri bir an için parladı ve aynı şekilde elbisesindeki kuğu işlemesi de ışıldadı. “Yani bu bize tahayyül edilemeyecek kadar İyi olduğunu gösterir.”

Agatha dili tutulmuş bir halde ona bakıyordu.

“Fakat başka bir öğretmenin daha doğrudan bir emrine itaatsizlik edecek olursan Agatha, *başarısız* kabul edileceğini garanti ederim. Anladın mı?”

Agatha rahatlayarak başını öne doğru salladı.

Dışarıdan gelen kahkahaları duydu ve dönüp bakınca, Tedros’un arkadaşlarının ağaç dallarından bacakları, düğmelerden yapılma kömür karası gözleri olan ve saç yerine de dikenler konmuş, yastıktan bir kuklayı tekmelediklerini gördü. Birden bir ok, kuklanın kafasını kopardı ve dört bir yana tüyler saçıldı. Sonra da ikinci bir ok, kalbini deldi geçti.

Oğlanlar gülmeyi kesti ve okların geldiği yöne döndüler. Çimenliğin diğer ucunda Tedros yayını elinden attı ve arkasını dönüp gitti.

“Arkadaşına gelince, bulunduğu yerde gayet iyi idare ediyor,” dedi Profesör Dovey, başka parşömenleri karıştırırken. “Ama istersen kendin sorabilirsin. Bir sonraki dersiniz ortak.”

Agatha onu dinlemiyordu. Gözleri, katledilmiş ve tüyleri saçılmış kukladaydı.

Tıpkı Agatha’ya benzeyen kuklada.

Kötü Grup

“G rubumuzda başka kim var?” diye Sophie’ye sordu Agatha, gerilimi azaltmak için.

Sophie cevap vermedi. Hatta, Agatha hiç orada değilmiş gibi davranıyordu.

Günün son dersi olan Masallarda Hayatta Kalma, İyilik ve Kötülük Okulu’ndan öğrencilerin bir arada aldıkları tek dersti. Profesör Dovey Sonsuz oğlanlarına kişisel silahlarını silah deposuna teslim etmelerini emrettikten sonra -bir yarattığı Tedros’un kılıcına kurban verdikleri için çok sinirlenen Leydi Lesso’yu sakinleştirmenin tek yolu buydu- her iki okul da Mavi Orman’ın kapılarında yerini aldı ve burada periler, öğrencileri her birinde sekiz Sonsuz ve sekiz

Hiç olacak şekilde orman gruplarına ayırdılar. Diğer çocuklar liderlerini bulurken (2. Grubunki bir gulyabani, 8. Grubunki bir sentor, 12. Grubunki bir dev periydi), Agatha ile Sophie kan kırmızı “3” rakamının yazılı olduğu bayrağın altında yerini alan ilk öğrenciler oldular.

Agatha’nın Sophie’ye gülümsemeler ve balıklar ve yangın ve her şeyden öte, Arthur’un o pislik oğlu hakkında anlatacak onca şeyi olmasına rağmen, Sophie ona dönüp bakmıyordu bile.

“Ne olur yani evimize dönsek?” diye yalvardı Agatha.

“Neden *sen* başarısız olmadan ya da sonunda bir sıçana dönüştürülmeden evvel eve gitmiyorsun?” dedi Sophie öfkeyle. “*Benim* okulumdasin her şeyden önce.”

“Öyleyse neden yer değiştirmemize izin vermiyorlar?”

Sophie hırsla ona döndü. “Çünkü sen... Çünkü biz...”

“Eve dönmeliyiz,” dedi Agatha ters ters.

Sophie en nazık gülümsemesini takındı. “Er ya da geç, doğruyu görecekler.”

“Bence fazla geçe kalmaz,” diyen bir ses duyular.

Dönüp Tedros’a baktılar. Gömleği yanmış, gözü şişmiş, pembe-mor arası bir renk almıştı.

“Öldürecek bir şey bulmak için kaşınıyorsan, kendini öldürmeye ne dersin bu defa?” diyerek öfkeyle ona çıkıştı Agatha.

“Teşekkür ederim’ desen yeterli olurdu,” diye karşılık verdi Tedros. “O yaratığı öldürmek için hayatımı tehlikeye attım.”

“Masum bir çocuğu öldürdün sen!”

“İçgüdülerim ve mantığım tamamen karşı olmasına rağmen seni ölümden kurtardım!” diye gürlledi Tedros.

Sophie onlara aval aval bakıyordu. “Siz birbirinizi *tanıyor* musunuz?”

Agatha ona döndü. “*Prens*im dediğin adam bu mu? Orta-

lıkta yarı çıplak dolaşıp, kılıcını olur olmaz yerlere sokmaktan başka bir şey bilmeyen şımarık, düşük çenelinin teki bu be!”

“Kızgın olmasının tek sebebi, hayatını bana borçlu olması,” diyerek esnedi Tedros, bir yandan göğsünü kaşıyarak. Sonra Sophie’ye dönüp sırttı. “Demek beni prensin olarak görüyor-sun?”

Sophie tam da dersten önce pratiğini yaptığı şekilde hafifçe kızardı.

“Karşılama seremonisinde bir hata olduğunu anlamıştım,” dedi prens, ılık ılık mavi gözleriyle onu incelerken. “Senin gibi bir kız Kötülerin yakınında bile olmamalı.” Kaşlarını çatarak Agatha’ya döndü. “Senin gibi bir cadının da onun gibi birinin yakınlarında olmaması gerek.”

Agatha ona doğru bir adım attı. “Birincisi, bu cadı onun *arkadaşı* oluyor. İkincisi de, ben öbür gözünü de morartmadan evvel neden gidip kendi arkadaşlarıyla oynamıyorsun?”

Tedros o kadar çok güldü ki kapıya tutunmak zorunda kaldı. “Bir cadıyla arkadaş olan bir prenses! İşte buna masal derim.”

Agatha kaşlarını çatarak Sophie’ye baktı, onu savunmasını bekliyordu. Sophie yutkundu ve Tedros’a döndü.

“Bunu söylemen tuhaf aslında... Çünkü bir prenses bir cadıyla arkadaş olamaz tabii ki ama bu, cadının *türüne* göre değişmez mi? Yani, demek istiyorum ki... cadının *tanımı* tam olarak nedir?”

Şimdi de Tedros kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

“Şey yani... şunu anlatmaya çalışıyorum...”

Sophie, bir Tedros’a bir Agatha’ya, bir Agatha’ya bir Tedros’a bakıyordu...

Agatha’nın önüne geçiverdi ve Tedros’un elini tuttu.

“Benim adım Sophie ve gözündeki morluğu çok beğendim.”

Agatha kollarını kavuşturdu.

“Ah, ah,” dedi Tedros, Sophie’nin büyüleyici yeşil gözlerine bakarak. “O mekânda nasıl dayanıyorsun sen?”

“Çünkü beni kurtaracağını biliyorum,” dedi Sophie ihtirasla.

Agatha hâlâ yanlarında olduğunu hatırlatmak için öksürdü.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi arkalarından gelen bir kız sesi.

Dönüp baktıklarında kan kırmızı “3” bayrağının altında Beatrix’i ve Dot, Hort, Ravan, Millicent ile orman gruplarının geri kalanını gördüler. O an kendilerine yönelen tüm pis bakışları çizgilerle ifade edecek olsalar, herhalde bir tabak spagettiye benzer bir grafik çıkardı ortaya.

“Hmmm,” dedi aşağılardan gelen bir ses.

Aşağı eğilip baktıklarında, yerdeki bir oyugun içinden kemirli yeşil bir palto giymiş ve kafasında sivri bir turuncu şapka olan, bir yirmi boyunda, kırışık esmer tenli bir cücenin çatılmış kaşlarıyla kendilerine baktığını gördüler.

“Kötü grup,” diye mırıldandı.

Cüce Yuba, yüksek sesle homurdanarak kovuğundan çıktı, beyaz güdük değneğiyle kapıları açtı ve öğrencilerini Mavi Orman’a soktu.

Bir an için herkes birbirlerine olan garzlerini unuttu ve etraflarındaki mavi harikalar diyarını seyre daldılar. Her ağaç, her çiçek, her çimen yaprağı mavinin farklı bir tonundaydı. Narin güneş huzmeleri gök mavisi yaprakların arasından süzülüyor, turkuaz renkli ağaç gövdelerine ve lacivert çiçeklere düşüyordu. Geyikler masmavi leylakların arasında otluyor, sinekkuşları ve kargalar safir mavisi dalların üzerinde ötüyor, sincaplar ve tavşanlar deniz mavisi bir göletten su içen leyleklere katılmak üzere çini mavisi fundaların arasından koşturuyorlardı. Hiçbir

hayvan, ormanda dolaşan öğrencilerden ürkmüş veya en ufak bir şekilde rahatsız olmuş görünmüyordu. Sophie ile Agatha ormanları oldum olası tehlike ve karanlıkla bağdaştırmışken, bu orman güzellik ve hayat doluydu. En azından mavi yuvalarında uyuyan kemikli bir stymphalian kuşu ailesiyle karşılaşana dek.

“Bunların öğrencilerin etrafında dolaşmalarına izin mi veriyorlar?” diye sordu Sophie.

“Gündüzleri uyurlar. Tamamen zararsızdırlar,” diye fısıldadı Dot. “Ta ki bir Kötü onları uyandırana dek.”

Öğrencileri peşinden gelirken Yuba, hırıltılı sesiyle, sözcükleri yutarak onlara Mavi Orman’ın tarihini anlatıyordu. Bir zamanlar, İyilik ve Kötülük Okulu öğrencilerinin ortak dersleri yokmuş. Bunun yerine, çocuklar okul eğitimlerini aldıktan sonra doğrudan Sonsuz Orman’a giriyorlarmış. Ama İyiler ve Kötüler daha bir tane çarpışmaya tutuşmadan aç yabandomuzlarına, ortalıkta kol gezen iblislere, asabi örümceklere ve zaman zaman insan yiyen lalelere av oluyorlarmış.

“Sonuçları ayan beyan ortada olan bu uygulamadan vazgeçtik,” dedi Yuba. “Ormanda hayatta kalamazsanız, masalınızda da hayatta kalamazsınız.”

Böylece okul, bir talim alanı olarak Mavi Orman’ı oluşturmuş. Ormanın alâmetifarikası olan mavi bitki örtüsü, yabancıların ormana girmesini engelleyen büyülerden kaynaklanıyormuş ve bir yandan da öğrencilere buranın çok daha aldatıcı olan Sonsuz Orman’ın yalnızca bir taklidi olduğunu hatırlatıyormuş.

Asıl deneyimin ne kadar tehlikeli olduğu konusunu Yuba onları Kuzey Kapıları’ndan geçirdiğinde öğrenciler daha iyi anladılar. Güz akşamüstünde güneş hâlâ kendini gösteriyor olmasına rağmen, karanlık ve sık orman bu ışığı tıpkı bir kalkan gibi

geri yansıtıyordu. Burası sonsuz gecenin hüküm sürdüğü bir ormandı, yeşilin her santimi gölgelerle kararmıştı. Gözleri karanlığa alışan öğrenciler, ağaçların arasından dar bir patikanın tıpkı yaşlı bir adamın avucundaki çizgiler gibi kıvrılarak gittiğini gördüler. Patikanın her iki yanında sarmaşıklar ve yapraklar, ağaçları bir zırh gibi sarmıştı ve ağaçların arasında bir boşluk yok gibi bir şeydi. Ormanın zemininden geriye kalan kısımlar ise iç içe geçmiş dikenler, sivri dallar ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Fakat bunların hiçbirisi, patikanın ötesinden gelen sesler kadar korkutmadı öğrencileri. İnlemeler ve hırıltılar, ormanın derinlerinden yankılanıyordu ve alçak sesli hırıltılar ve hırlamalar iyice ürkütücü bir hava katıyordu.

Sonra öğrenciler bu seslerin kaynağını görmeye başladılar. Karanlık derinliklerin içinden bir sürü göz onları izliyordu. Şeytan gibi kırmızı ve sarı gözler bir ışıltıyor, bir kayboluyor, sonra az öncekinden daha yakınlarında tekrar ortaya çıkıyordu. Korkunç sesler iyice yükseldi, şeytanî gözler çoğaldı. Ağaçların altındaki çalılıklar iyice hareketlendi ve öğrenciler pusların arasından bir takım şekilleri seçmeye başladılar.

“Bu taraftan,” diye onları geri çağırdı Yuba.

Öğrenciler kapılardan aceleyle koşarak geçtiler ve arkalarına bile bakmadan cücenin peşinden mavi bir açıklığa geldiler.

Masallarda Hayatta Kalma'nın diğer derslerden hiçbir farkı olmadığını, öğrencilerin yine her sınavın sonunda 1'den 16'ya kadar sıralandıklarını açıkladı Yuba, türkuaz bir ağaç kütüğünün üzerine çıkarak. Normal derslere ek olarak burada tek bir konu vardı: yılda iki defa, on beş gruptan her biri en iyi Sonsuz ve Hiç öğrencisini okul çapında düzenlenen Masal İmtiham'na yollayacaktı. Yuba bu gizemli yarışma hakkında daha fazla bilgi vermedi, sadece kazananların beş ekstra birincilik sıralaması

elde ettiğini söylemekle yetindi. Gruptaki öğrenciler aynı şeyi düşünerek birbirlerine baktılar. Masal İmtihanı'nı kazanan, kesin Sınıf Başkanı olacaktı.

“İyilerle Kötüleri birbirinden ayıran *beş kural* vardır,” dedi cüce ve dumanı tüten değneğiyle bunları havaya yazdı.

1. Kötüler *saldırır*. İyiler *savunur*.
2. Kötüler *cezalandırır*. İyiler *affeder*.
3. Kötüler *can yakar*. İyiler *yardım eder*.
4. Kötüler *alır*. İyiler *verir*.
5. Kötüler *nefret eder*. İyiler *sever*.

“Kendi tarafınızın kurallarına uyduğunuz sürece, masalınızda hayatta kalma ihtimaliniz son derece yüksektir,” dedi Yuba, koyu mavi çimenlerin üzerinde toplaşmış bulunan gruba. “Bu kurallara uymak size kolay gelecektir elbette. Çünkü tam olarak bunları en üst düzeyde gösterdiğiniz için okullarınıza seçildiniz!”

Sophie çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. *Yardım etmek? Vermek? Sevmek?* Onun hayatı buydu işte! Onun ruhu buydu!

“Fakat ilk önce İyi ile Kötüyü tanımayı öğrenmelisiniz,” dedi Yuba. “Sonsuz Orman’da görünümler çoğunlukla yanıltıcıdır. Pamuk Prenses az kalsın öbür dünyaya gidiyordu, çünkü yaşlı bir kadını iyi kalpli sandı. Kırmızı Başlıklı Kız, kendisini bir kurdun midesinde buldu, çünkü aile bireyleriyle canavarları

birbirinden ayıramamıştı. Güzel ve Çirkin’de bile hain yaratıkla soylu prensi ayırmakta zorlanan bir prenses gördük. Bütün bu dertlere hiç gerek yok. Çünkü İyi ve Kötü ne kadar kılık değiştirmiş olsa da, her daim birbirlerinden ayırt edilebilirler. Yakından bakmanız gerek. Ve kuralları da unutmamanız.”

Yuba, sınavda her öğrencinin, davranışlarını gözleyerek bir Sonsuz ile bir Hiçi ayırt edeceğini açıkladı. İyi öğrenciyle Kötü öğrenciyi en kısa sürede ayırt eden, birinci sırayı alacaktı.

“Ben bu Kötülük kurallarında bahsedilen davranışların hiçbirini hayatımda yapmadım,” diye sızlandı, Tedros’un yanında dikilmekte olan Sophie. “Yaptığım onca iyiliği bir bilseler!”

Beatrix ona döndü. “Hiçlerin Sonsuzlarla konuşmaması gerekir.”

“Sonsuzların Sonsuzlara Hiç diye hitap etmemesi gerekir,” diye cevabı yaptırdı Sophie.

Beatrix’in kafası karışmış görünüyordu. Tedros ise gülmemek için dudağını ısırırdı.

Beatrix arkasını dönünce, “Senle cadıyı yanlış okullara yerleştirdiklerini kanıtlamalısın,” diye fısıldadı Sophie’nin kulağına. “Bu sınavı kazanırsan, Profesör Dovey ile konuşmaya bizzat gideceğim. Yaratık onu ikna edemediyse, bu mutlaka ikna edecektir.”

“Bunu yapar mısın... benim için?” diye sordu Sophie, gözleri kocaman açılmış halde.

Tedros onun siyah giysisini tuttu. “Sen bu kılıktayken nasıl seninle çıkmamı beklersin?”

Elinde olsa, Sophie o giysileri oracıkta yakardı.

Hort ilk denemeyi yapmak için gönüllü oldu. Gözlerini bir paçavrayla bağlar bağlamaz, Yuba değneğini Millicent ile Ravan’a doğrulttu ve pembe ve siyah giysileri içindeki iki öğ-

renci küçülüp küçülüp giysilerinden kurtularak, birbirinin aynısı iki kobra yılanına dönüştüler.

Hort gözündeki paçavrayı çıkardı.

“Evet?” dedi Yuba.

“İkisi de aynı göründü bana,” dedi Hort.

“Onları sına!” diye azarladı Yuba. “Kuralları kullan!”

“Kuralları hatırlamıyorum bile,” dedi Hort.

“Sıradaki,” diye söylendi cüce.

Dot'm sırası geldiğinde Yuba, Beatrix ile Hort'u tekboynuzlara dönüştürdü. Fakat sonra bir tekboynuz diğerini taklit etmeye başladı ve öteki de onu. En sonunda ikisi birden tek bir hayvanmış gibi davranmaya başladılar. Dot kafasını kaşıdı.

“Birinci kural! Kötüler *saldırı!* İyiler *savunur!*” diye bağırdı Yuba. “Hangisi *başlattı* Dot?”

“Şey... baştan başlayabilir miyiz?”

“Sadece kötü değil, *en kötü* grup bu!” diye homurdandı Yuba.

Gözlerini kısarak elindeki parşömende yazılı olan isim listesine baktı. “Tedros için kim kılık değiştirmek ister?”

Tüm Sonsuz kızları ellerini kaldırdılar.

“Sen henüz denemedin,” dedi Yuba, Sophie'yi işaret ederek. “Sen de,” dedi Agatha'ya.

“Bu ikisini büyükannem bile rahatça ayırır,” diye mırıldandı Tedros, gözbağını sıkarken.

Agatha öne çıktı ve yeni gelin gibi yanakları kızarmış olan Sophie'nin yanma geldi.

“Aggie, o benim hangi okulda olduğumu ya da giysilerimin rengini umursamıyor,” diye keyifle anlatıyordu Sophie. “O benim gerçekte nasıl biri olduğumu görüyor.”

“Onu *tanımıyorsun* bile!”

Sophie kıpkırmızı kesildi. “Sen... benim adıma mutlu değil misin?”

“Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor!” diye çıkıştı Agatha. “Sadece senin görünümüne bakarak hareket ediyor!”

“Hayatımda ilk defa birinin beni anladığını hissediyorum,” diyerek iç geçirdi Sophie.

Agatha’nın bir anda boğazı düğümlendi. “Peki ya... yani demiştin ki... ben...”

Sophie onun gözlerinin içine baktı. “Sen çok iyi bir arkadaş oldun Aggie. Ama biz ayrı okullarda olacağız, öyle değil mi?”

Agatha başını çevirdi.

“Hazır, başla Tedros!” diye bağırان Yuba değneğini kaldırdı ve iki kız, kıyafetlerinden sıyrılıp iğrenç, leş kokulu orman cinlerine dönüştüler.

Tedros gözündeki bağı çıkardı ve kokudan irkilerek elini burnuna götürdü. Sophie yeşil pençelerini kavuşturdu ve solu-canı andıran uzantılarını ona doğru salladı. Sophie’nin sözleri kafasının içinde yankılanan Agatha, suratını asmış ve hiç umursamadan öylece duruyordu.

“Çok bariz,” dedi Tedros, kendisine yanaşmaya çalışan orman cinine bakarak.

Sophie uzantılarını sallamayı kesti, aklı karışmıştı.

“O cadı zannettiğinden çok daha kurnaz,” dedi Tedros, iki orman cinine sırayla bakarak.

Agatha gözlerini devirdi. Bu çocuğun fındık kadar beyni vardı.

“Kalbinle hissetmeye çalış, zihninle değil!” diye bağırdı Yuba, prense.

Yüzünü buruşturan Tedros, gözlerini kapattı. Bir an için te-reddüt etti. Ama sonra kendinden emin olarak, gayet güçlü bir

şekilde orman cinlerinden birine doğru çekildiğini hissetti.

Sophie dehşetle irkildi. Ona doğru gelmiyordu.

Tedros elini uzattı ve Agatha'nın yapış yapış, çıban dolu yanına dokundu. "Bu Sophie." Gözlerini açtı. "Prenses işte bu."

Agatha aval aval Sophie'ye bakıyordu.

"Bir saniye. Doğru bildim, değil mi," dedi Tedros. "Doğru mu?"

Bir an için her şey sessizliğe büründü.

Sophie, Agatha'nın üstüne atıldı. "*HER ŞEYİ MAHVEDİYORSUN!*"

O bunu söylerken, etraftaki herkes ağzında çıkanları "*GOBBO OOMIE HOOWAH!*" şeklinde duyuyordu ancak Agatha söylenileni gayet iyi anlıyordu.

"Gördün mü bak ne kadar aptal! İkimizi ayıramıyor bile!" diye bağırdı Agatha.

"Onu kandırdın!" diye ciyakladı Sophie. "Tıpkı kandırdığın kuş ve dalga ve..."

Tedros, Sophie'nin gözüne bir yumruk indirdi. "Sophie'yi rahat bırak!" diye bağırdı.

Sophie şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Prensi, az önce onu yumruklamıştı. Prensi, az önce onu *Agatha* ile karıştırmıştı. Kim olduğunu nasıl ispatlayabilirdi?

"Kuralları kullanın!" diye bağıırıyordu Yuba çıktığı kütüğün tepesinden.

Birden durumu anlayan Sophie, benekli ve hörgüçlü bedenini Tedros'un üstüne attı ve yapış yapış yeşil eliyle onun göğsünü okşadı. "Sevgilim Tedros. Beni tanıyamadığın için seni *affediyorum* ve bana saldırmış olmana rağmen kendimi *savunmayacağım*. Ben sadece sana *yardım etmek* istiyorum prensim ve bizi el ele *sevgiye*, mutluluğa ve Sonsuz Diyar'a götürecek bir hikâye *vermek* istiyorum."

Fakat Tedros'un tek duyduğu, bitmek bilmeyen cin homurlarıydı. Bu yüzden de Sophie'nin ayağına bastı ve kollarını açarak Agatha'nın cinine doğru koşmaya başladı. "Senin bununla arkadaş olduğuna inanamıyorum."

Agatha, Tedros'un kasıklarına bir diz indirdi.

"İşte şimdi kafam karıştı," dedi Tedros, zor duyulur ince bir sesle ve olduğu yere çöktü.

Acılar içinde inlerken, başını kaldırdı ve Sophie'nin Agatha'yı bir yabanmersini çalısının içine ittiğini, Agatha'nın ciyak ciyak bağırarak bir sincapla Sophie'ye vurduğunu ve iki yeşil cinin itişip kakışarak arpası fazla gelmiş çocuklar misali birbirlerine vurduklarını gördü.

"Asla seninle eve dönmeyeceğim!" diye çığlığı bastı Sophie.

"*Abhh! Abhh! Evlen benimle Tedros!*" diye tısladı Agatha.

"En azından *ben* evde kalmayacağım!"

Kavga saçma sapan bir hal almıştı. Sophie, Agatha'yı mavi bir kabakla döverken, Agatha onun kafasına oturuyor, sınıf da neşeyle kimin kim olduğu üzerine bahse giriyordu.

"Git de Gavalton'da tek başına çürü!" diye bağırды Sophie.

"Senin gibi bir sahtekârla olacağıma, tek başıma olurum daha iyi!" diye karşılık verdi Agatha.

"Çık git hayatımdan!"

"Sen girdin benim hayatıma!"

Tedros topallayarak aralarına daldı.

"*Yeter!*"

Yanlış bir zamanlamaydı. Her iki cin de salyalarını akıtarak prense kulakları sağır eden kükremelerle karşılık verdiler ve ona öyle birer tekme patlattılar ki Tedros 2, 6 ve 10. Grupların üzerinden uçarak, koca bir domuz pisliği yığınının içine düştü.

Kızların yeşil derileri büzülüp küçüldü, pulları yumuşayıp

deriye dönüştü ve bedenleri yeniden giysili hallerine büründü... Sophie ile Agatha yavaşça arkalarını dönüp baktıklarında, bütün grubun gözlerini kendilerine dikmiş olduğunu gördü.

“Güzel son,” dedi Hort.

“Karar vermek için o kadar acele etme,” dedi Yuba. “Zira İyiler Kötü gibi davrandığında ve Kötüler yeterli beceriyi göstermediğinde ve kurallar *benim* dahi kimin kim olduğunu anlayamadığım ölçüde çiğnendiğinde... işte o zaman sadece bir tane son olur.”

Kızların ayaklarında sihirli bir şekilde iki çift demir ayakkabı belirdi.

“Ayy. Bunlar çok çirkin,” diyerek kaşlarını çatıttı Sophie.

Sonra ayakkabılar ısınmaya başladı, hem de kor gibi ısınmaya.

“Yanıyorum! Ayaklarım yanıyor!” diye bağırdı Agatha, zıp zıp zıplayarak.

“Durdurun şunu!” diye yalvardı Sophie, acı içinde dans ederek.

Uzaklardan, kurtların dersin bittiğini ilan eden ulumaları duyuldu.

“Ders bitmiştir,” dedi Yuba ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Ya biz ne olacağız!” diye bağırdı Agatha, yanan tabanlarının üstünde zıplarken.

“Maalesef masallardaki cezaların kendi iradeleri vardır,” diye seslendi uzaklaşmakta olan cüce. “Dersinizi aldığınız zaman ceza sona erer.”

Sınıf arkadaşları cücenin peşinden gidip kapılardan girdiler ve Sophie ile Agatha’yı lanetli ayakkabılarının içinde bıraktılar. Tedros tepeden tırnağa pislik içinde, cezalandırılmış kızların

yanından geçti. İkisine de aynı derecede tiksiniş bakışlar attı.

“Neden arkadaş olduğunuzu şimdi anladım.”

Prens mavi bitki örtüsü arasında uzaklaşırken, kızlar Beatrix’in onun yanına yanaştığını gördüler. “İkisinin de Kötü olduğunu biliyordum,” dedi, meşe ağaçlarının ardında gözden kaybolmadan evvel.

“Bunlar... hep... senin... suçun!” dedi Sophie ciyak ciyak bir sesle, acıyla hoplayıp zıplayarak.

“Lütfen... biri... şunu... durdursun!” diyebildi ancak Agatha.

Fakat ayakkabılar onlara merhamet etmedi. Her dakika daha da ısındılar, ta ki iki kız çılgılık dahi atamayacak hale gele-ne dek. Hayvanlar bile onların çektiği çileyi izleyemiyorlardı ve uzak durmayı yeğlediler.

Öğleden sonra geçti, akşam oldu, sonra da gece karanlığı çöktü ama onlar hâlâ çılgınca dans ediyor, acı ve çaresizlik içinde dönüp duruyorlardı. Yanıklar kemiklerine işledi, ateş damarlarından akan kan oldu ve kısa süre sonra ne pahasına olursa olsun bu acı sona ersin diye geçirmeye başladılar içlerinden. Ölüm, ne zaman gelmesi gerektiğini bilirdi. Fakat tam iki kız kendilerini onun zalim ellerine teslim edeceklerdi ki güneşin ilk ışıkları karanlığın içinden göründü, acı içinde yanan ayaklarına vurdu ve ayakkabılar soğudu.

Kızlar perişan bir halde yere yığıldılar.

“Eve dönmeye hazır mısın?” diye sordu Agatha soluk soluğa.

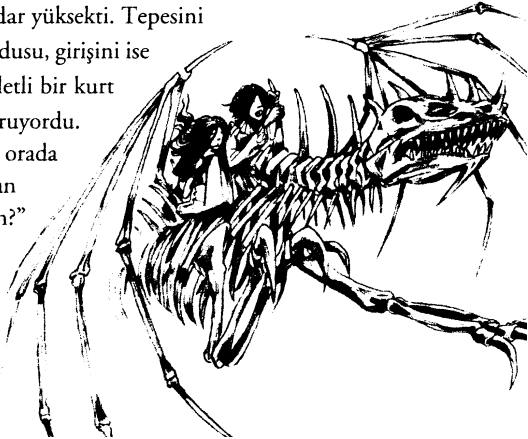
Sophie başını kaldırıp ona baktı, hayaletten farkı yoktu.

“Hiç sormayacaksın sandım.”

Okul Müdürü'nün Bilmecesi

İki okulun öğrencileri horul horul uyurken, kapkara balçığın yüzeyinde iki kafa belirdi. Sophie ve Agatha göl ile balçığı birbirinden ayıran ince, gümüş kuleyi gözetliyorlardı. Yüzerek gidemeyecekleri kadar uzaktı. Tırmanamayacakları kadar yüksekti. Tepesini bir peri ordusu, girişini ise elleri arbaletli bir kurt ordusu koruyordu.

“Onun orada olduğundan emin misin?” diye sordu Sophie.

“Onu gördüm.”

“Bize yardım etmek zorunda! Oraya geri dönemem ben!”

“Bizi eve göndermeye razı olana kadar ona yalvaralım.”

“Ne de işe yarar ya bu,” diye burun kıvrıdı Sophie. “Sen onu bana bırak.”

Son bir saattir kızlar tüm kaçma olasılıkları üzerine kafa yormuşlardı. Agatha, Sonsuz Orman’a sızıp Gavalton’a dönüş yolunu bulmaları gerektiğini düşünüyordu. Fakat Sophie yılanların koruduğu kapıları ve diğer tuzakları aşsalar bile sonunda kaybolacaklarını düşünüyordu. (“Buraya boşuna *Sonsuz Orman* demiyorlardı ya.”) Bunun yerine, okuldaki odalarda ve dolaplarda uçan süpürgeler ya da uçan halılar ya da onları ormanın üzerinden uçuracak buna benzer bir şeyler aramayı teklif etmişti.

“Hangi yöne uçacağız peki?” diye sordu Agatha.

Kızlar diğer seçenekleri de elemişlerdi: arkalarında ekmek kırıntılarından izler bırakmak (hiçbir zaman işe yaramamıştı), iyi kalpli bir avcı veya cüce bulmaya çalışmak (Agatha yabancılara güvenmiyordu), bir iyilik perisi bulup ondan yardım istemek (Sophie şişman kadınlara güvenmiyordu). Sonunda ellerinde sadece bir seçenek kalmıştı.

Fakat şu an, Okul Müdürü’nün kalesine baktıklarında, tüm umutlarını yitirmişlerdi.

“Oraya asla çıkamayacağız,” diyerek iç geçirdi Sophie.

Agatha uzaklardan gelen bir gıklama duydu.

“O kadar çabuk umutsuzluğa kapılma.”

Az sonra Mavi Orman’a dönmüşler ve pisliğe batmış halde, bir cezayirmenekşesi çalısının ardından kocaman siyah yumurtalarla dolu bir yuvayı gözlüyorlardı. Yuvanın önünde beş kemik torbası stymphalian kuşu, yarı yenmiş bir keçinin kanına ve tü-

lerine bulanmış halde mavi çimenlerin üzerinde uyuyordu.

Sophie kaşlarını çattı. “Başladığım yere geri döndüm. Leş kokulu bir çamurla ve kim bilir kaç tane et yiyen kurtçukla kaplıyım ve... ne *yaptığımı sanıyorsun* sen?”

“Saldırıya geçer geçmez, üstlerine atıyoruz.”

“Ne yapar yapmaz?”

Fakat Agatha çoktan yumurtalara doğru ayaklarının ucunda ilerlemeye başlamıştı.

“Ayakkabılar beynini yaktı senin!” diye tısladı Sophie.

Agatha yavaş yavaş yuvaya yaklaşırken uyuyan kuşların eti kemikten sıyıran keskin dişlerine, sivri pençelerine ve yırtıcı kuyruklarına yakından baktı. O an planından şüpheye düşen Agatha, geri çekilmeye başladı ancak bir dala takılıp bir keçi bacağının üstüne koca bir çatırtı çıkararak düştü. Kuşlar gözlerini açtılar. Agatha’nın kalbi duracak gibi oldu.

Ta ki bir Kötü onları uyandırana dek.

Pembe elbise onları kandırmaya yetmezdi.

Agatha uyanan canavarlara dik dik baktı. Şu an geri adım atamazdı! Hele ki Sophie eve dönme isteği taşıırken! Yuvaya doğru atıldı, bir yumurta kaptı ve kopacak kıyamete hazırlandı.

“Ay bakamıcam, bakamıcam!” diye ağlaşmaya başladı Sophie. Yine de fışkıracak kanları ve parçalanacak uzuvları izlemek üzere parmaklarının arasından gözlerini kısarak bakıyordu.

Fakat vahşi kuşlar, süt görmüş bebekler misali Agatha’ya sürtünüyorlardı.

“Ayy yapmayın, gıdıklanıyorum!” diye ciyakladı Agatha. Sophie kollarını kavuşturdu.

Geriye çekilen Agatha, yumurtayı ona verdi. “Sıra sende.”

“Olur mu hiç? Seni seydiyseler, benimle çiftleşmek isterler. Hayvanlar prenseslere *taparlar*,” dedi Sophie, kuşlara doğru

zarif adımlarla süzülürken.

Stymphalianlar bir savaş çılgılığı kopardılar ve Sophie'ye saldırdılar.

"İmdaaaattt!" diye bağırarak Sophie, yumurtayı Agatha'ya fırlattı ancak kuşlar yine de manyak gibi daireler çizerek koşan Sophie'nin peşini bırakmadılar. Beş stymphalian kuşu, aptalca bir döngüyle onun peşindeydi ve sonunda kim kimi kovaladığını unuttu, başları dönen kuşlar birbirlerine toslayıp yere yığıldılar.

"Gördün mü? Onları zekâmla alt ettim," dedi Sophie keyifle.

Tam o anda bir kuş onun poposunu ısırdı. "Ayyyiiiee!" Sophie en yakın ağaca koştu. Fakat ağaca tırmanamadığı için kuşun gözüne yerde bulduğu, ağaçtan dökülmüş meyveleri atmaya başladı. Fakat kuşun gözü olmadığından, meyveler göz çukurundan giriyor ve yere düşüyordu.

Agatha donmuş kalmıştı.

"Aggie, *geliyor!*"

Kuş Sophie'ye doğru atıldı ancak bir de baktı ki Agatha sırtına tünemiş.

"Atla çabuk mankafa!" diye bağırdı Sophie'ye.

"Eğersiz mi?" diye burun kıvrırdı Sophie. "İz çıkar sonra te-nimde."

Kuş ona doğru atıldı. Agatha kuşun kafasını yana çevirdi ve Sophie'yi belinden tuttuğu gibi kuşun sırtına attı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı Agatha, kuş yükselip kızları sırtından atmak için koyun üzerinde taklalar atmaya başlarken. Dört kuş daha cinai güdülerle mavi ağaçların arasından fırlayıverdi. Agatha kuşun uyluk kemiğini mahmuzladı, Sophie ise ona sıkı sıkıya yapışmıştı. "Bu, yapılabilecek *en kötü* plandııı!" Çığlıkları ve gaklamaları duyan peri ve kurt muhafızlar, gözlerini

kısrak gökyüzüne baktılar ancak davetsiz misafirlerin sislerin arasında kaybolduğunu görebildiler ancak.

“İşte kule!” diye bağırdı Agatha, sislerin arasından kulenin gümüş tepesini seçerek. Bir kurdun oku kuşun kaburgaları arasından hızla geçti, az kalsın Sophie’yi ikiye bölecekti. Periler sislerin arasından çıkıp ağızlarından altın ağlarını fırlattılar ve kuş bundan sakınmak için pike yaptı, kurtların gönderdiği yeni bir ok yağmurundan kaçmak için de yan dönüverdi. Bu defa iki kız da tutunamadılar ve hayvanın sırtından kaydılar.

“Hayırrr!” diye bağırdı Agatha.

Sophie, kuşun kuyruğunun son kemiğini yakaladı. Agatha da Sophie’nin camdan ayakkabısına asıldı. “Öleceğiz!” diye uludu Sophie.

“Sen sıkı tutunmaya bak!” diye haykırdı Agatha.

“Ellerim terli, kayıyor!”

“Öleceğiz!”

Kuş, kulenin duvarına doğru dalışa geçti. Fakat tam kuyruğunu duvara çarpıp onları sinek gibi yapıştırmak üzereydi ki Agatha sislerin arasında parıldayan bir pencere camı gördü.

“Atlaa!” diye bağırdı Agatha. Bu defa Sophie onu dinledi.

Dört bir yandan altın ağlar atıldı ve kuş, çaresiz bir çığlık attı. Fakat periler onun ölümüne dalışını izlerken, birbirlerine merakla baktılar.

Sırtında binicisi yoktu.

Pencereden içeri yaptıkları dalış, Sophie’nin sağ yanının olduğu gibi morarması ve Agatha’nın da bileğinin de kesilmesiyle sonuçlanmıştı. Fakat acı, hâlâ hayatta oldukları anlamına geliyordu. Acı, hâlâ eve dönme umutlarının olduğu anlamına geliyordu. İkisi iki yandan inleyerek ayağa kalktılar. Sonra Sophie asıl hasarı fark etti.

“*Ayakkabımı!*” Camdan ayakkabısının topuğunu eline attı, ucu tırtıklı bir parçaya dönmüştü. “Bunlar türünün tek örneği,” diye ağlaştı. Agatha onu umursamadı ve pencereden giren soluk şafak ışığıyla pek az aydınlanan loş, gri odanın ortasına doğru topallayarak ilerledi.

“Kimse yok mu?” diye seslendi. Yankılanan sesine cevap veren çıkmadı.

Kızlar gölgeler içindeki odada daha da derinlere ilerlediler. Gri tuğla duvarlar boyunca tepeden tırnağa renkli ciltlerle dolu taştan kitaplıklar sıralanmıştı. Sophie bir rafın tozunu üfledi ve ahşap kitap sırtlarındaki zarif gümüş harfleri okudu: *Rapunzel, Şarkı Söyleyen Kemik, Parmak Kız, Kurbağa Kral, Altı Kuğu...* GavalDONLU çocukların yalayıp yuttukları tüm o masallar... Döndü ve onunla aynı keşfi yapan Agatha'ya baktı. Bugüne dek anlatılmış tüm masalların bulunduğu bir kütüphanedeydiler.

Agatha *Güzel ve Çirkin*'i açtı ve içinin kitabın sırtındaki zarif el yazısıyla yazıldığını, her iki okulun girişinde bulunan duvar resimlerine benzeyen çizimlerle de süslendiğini gördü. Sonra *Kibritçi Kızı, Hansel ile Gretel*'i ve *Karlar Kraliçesi*'ni açtı ve hepsinin aynı gösterişli el yazısıyla yazıldığını gördü.

“Aggie?”

Agatha, Sophie'nin baktığı yere, odanın en karanlık köşesine döndü. Gölgelelerin arasında, duvara dayanmış beyaz taştan masayı seçebiliyordu. Üzerinde asılı bir şey vardı: uzun, ince bir hançer, sihirli bir şekilde havada duruyordu.

Agatha parmaklarını masanın soğuk, pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi ve evinin arkasında, kendilerine bir beden bekleyen tüm o boş mezar taşlarını düşündü. Sophie'nin gözleri masanın yaklaşık bir metre kadar yukarısında, ürkütücü biçimde hareketsiz duran bıçağa sabitlenmişti.

İşte o anda bu gördüğünün bir bıçak olmadığını anladı.

“Bu bir kalem,” dedi alçak sesle.

Saf çelikten yapılmıştı ve örgü şişine benziyordu, her iki ucu da ölümcül derecede sivriydi. Kalemin bir tarafında, derin, iç içe geçmiş harflerle yazılmış, bir uçtan diğerine uzanan bir yazı göze çarpıyordu.

Höpply Sipsivri hü Sipsivri hü Sipsivri

Tam o anda kalemin üzerine güneş ışığı düştü ve kalemden dört bir yöne doğru insanı kör eden altın rengi ışınlar yansımaya başladı. Gözleri kamaşan Agatha başını çevirdi. Fakat sonra bir de baktı ki Sophie masaya tırmanıyor.

“Sophie, hayır!”

Sophie gözleri kocaman açılmış, vücudu kaskatı, kaleme doğru yürüyordu. Etrafındaki her şey bulanık bir grilikteydi. Bir tek ıslıl ıslıl parlayan, sipsivri kalem vardı onun için. Kalemin üstündeki tuhaf yazı gözlerinden yansıyor. İçinde bir yerlerde, bunların ne anlama geldiğini biliyordu. Kaleme uzandı.

“Yapma!” diye bağırdı Agatha.

Sophie’nin teni buz gibi soğuk çeliği hissetti, kanı damarlarından dışarı fışkıracaktı neredeyse.

Agatha tam zamanında üstüne atladı ve iki kız birden masaya düşüverdiler. Sophie girdiği transtan çıktı ve Agatha’ya şüpheyle baktı.

“Bir masanın üzerindeyim. Senle birlikte.”

“Az daha ona dokunacaktın!” dedi Agatha.

“Ne? Niye dokunayım ki bir...”

Gözleri kaleme kaydı; artık sabit değildi çünkü. İkisinin yüzünün hemen birkaç santim önünde duruyor, önce kimi öldüreceğini tartarcasına ölümcül ucuyla onları işaret ediyordu.

“*Kııldama,*” dedi Agatha sıkıldığı dişlerinin arasından.

Kalem kor gibi kırmızı oldu.

“Fırla!” diye bağırdı Agatha.

Kalem ikisine doğru hızla dalışa geçti ve ikisi birden yuvarlanarak kendilerini masadan attılar fakat kalemin sipsivri ucunun bir taşla çarpmadan evvel zınk diye durduğunu gördüler. Siyah bir duman bulutu pof diye ortaya çıktı ve birden kalemin altındaki masada vişneçürüğü rengine ahşap bir cildi olan bir kitap belirdi. Kalem kitabın kapağını kaldırdı ve ilk boş sayfayı açıp yazmaya başladı: “*Bir zamanlar iki kız yaşarmış.*”

Diğer kitaplarda gördükleri yazının aynısıydı bu. Yepyeni bir masal.

Sophie ile Agatha yere uzanmış, korkuyla bakıyorlardı.

“İşte bu çok tuhaf,” diyen nazik bir ses duyular.

Kızlar hızla döndüler. Kimse yoktu.

“Okulumdaki öğrenciler dört yıl boyunca eğitim alır ve kafa patlatırlar, Sonsuz Orman’da maceralara atılırlar, Can Düşmanlarını ararlar, kanlı çarpışmalara girerler... hepsi bir gün Hikâyeci’nin onların masalını da yazması umuduyla yapılır.”

Kızlar etraflarına bakındılar. Odada kimse yoktu. Fakat sonra gölgelerinin duvarda, onları kaçırان eciş hüçüş gölgenin üzerinde birleştiğini gördüler. Kızlar yavaş yavaş ona doğru döndüler.

“Gel gör ki iki tane birinci sınıf öğrencisi, beceriksiz, eğitimsiz, acemi *davetsiz misafir* için bir masal yazılmaya başlandı,” dedi Okul Müdürü.

Kambur, ufak tefek gövdesini örten, ellerini ve ayaklarını

gizleyen gümüş rengi uzun bir kaftan vardı üstünde. Gür, beyaz saçlı başının tam tepesinde paslı bir taç taşıyordu. Parlak gümüş bir maske yüzünün her yanını kapatıyor, sadece fıldır fıldır mavi gözlerini ve muzipçe gülümseyen dolgun dudaklarını açıkta bırakıyordu.

“Güzel bir sonu olacak mı acaba?”

Hikâyeci, sayfaya yazmaya devam etti:

“Bir tanesi güzel ve sevilen bir kızdı, diğeri yalnız bir cadaloz.”

“Masalımızı sevdim,” dedi Sophie.

“Daha prensinin seni yumrukladığı kısma gelmedi,” dedi Agatha.

“Eve dönelim de dönelim,” diyerek surat astı Sophie.

Başlarını kaldırdıklarında Okul Müdürü’nün kendilerini incelediğini gördüler.

“Okurlar sürprizlerle dolu oluyorlar elbette. Bazıları en iyi öğrencilerimiz oldular. Çoğu ise utanç verici başarısızlıklara imza attılar.” Kızlara arkasını dönerek uzaktaki kulelere baktı. “Fakat bu sadece Okurların artık ne kadar akıllarının karışmış olduğunu gösteriyor.”

Agatha’nın kalbi küt küt atıyordu. Aradıkları şans buydu işte! Sophie’yi dürttü. “Hadi!”

“Yapamam!” diye fısıldadı Sophie.

“Onu sana bırakmamı söylemiştin!”

“Çok yaşlı!”

Agatha onun kaburgalarına bir dirsek indirdi, Sophie de aynı şekilde karşılık verdi.

“Öğretmenlerin birçoğu sizi kaçırdığımı, çaldığımı, iradeniz dışında buraya getirdiğimi söylüyorlar,” dedi Okul Müdürü.

Agatha tekmeleyerek Sophie’yi öne itti.

“Ama işin gerçeği şu ki ben sizleri özgür bırakıyorum.”

Sophie yutkundu ve kırık ayakkabısını eline aldı.

“Sıradışı hayatlar yaşamayı hak ediyorsunuz.”

Sophie elindeki tırtıklı camdan topuğu havaya kaldırarak yavaşça Okul Müdürü'ne yanaştı.

“*Kim olduğunuzu öğrenme şansını hak ediyorsunuz.*”

Okul Müdürü arkasına döndüğünde Sophie'nin ayakkabısını tam kalbinin hizasında havaya kaldırmış olduğunu gördü.

“Serbest bırakılmamızı talep ediyoruz!” diye bağırdı Agatha. Sessizlik.

Sophie dizlerinin üstüne çöktü. “Lütfen efendim, bize merhamet edin, yalvarıyoruz!”

Agatha homurdandı.

“Siz beni İyi diye aldınız,” diyerek ağlaştı Sophie; “ama beni Kötülerin okuluna koydular ve şimdi siyahlar içinde geziyorum, saçlarım leş gibi, prensim benden nefret ediyor ve oda arkadaşlarım birer katil. Üstelik, Hiçler için Hazırlık Odaları yok ve dolayısıyla...” Yüreklere burkacak bir şekilde sızlanarak devam etti; “...*kokuyorum.*” Yüzünü ellerine gömdü.

“Demek okul değiştirmek istiyorsunuz?” diye sordu Okul Müdürü.

“Eve dönmek istiyoruz,” dedi Agatha.

Sophie gözleri ışıldayarak kafasını kaldırdı. “Okul *değiştirebiliyor* muyuz?”

Okul Müdürü gülümsedi. “Hayır.”

“Öyleyse eve dönmek istiyoruz,” dedi Sophie.

“*Yaban ellerde kaybolan kızlar, evlerine dönmek istiyorlardı.*” diye yazdı Hikâyeci.

“Daha önce öğrencilerimizi evlerine geri gönderdiğimiz olmuştum,” dedi Okul Müdürü, gümüş maskesi parıl parıl. “Has-talık, zihinsel yetersizlik, nüfuzlu bir ailenin özel isteği...”

“Demek bizi eve *gönderebilirsiniz!*” dedi Agatha.

“Aslında evet,” dedi Okul Müdürü, “meğerki bir masalın tam ortasında olmasaydınız.” Odanın diğer tarafındaki kaleme baktı. “Görüyorsunuz ki Hikâyeci sizin masalınızı yazmaya başladı ve bu durumda korkarım masal sizi nereye götürürse, buna uymak zorundayız. Bu noktada asıl soru, ‘Masalınız sizi evinize götürecektir mi?’”

Hikâyeci sayfaya yazmaya devam etti: “*Aptal kızlar! Sonsuza dek kapana kısılmışlardı!*”

“Ben de aynı şeyi düşünmüştüm,” dedi Okul Müdürü.

“Eve dönmenin hiçbir yolu yok mu yani?” diye sordu gözleri dolan Agatha.

“Masalınızın sonu bu olmadığı sürece yok,” dedi Okul Müdürü. “Karşıt taraflarda savaşan iki kızın birlikte eve dönmeleri fazlasıyla ihtimal dışı değil mi sizce de?”

“İyi de biz savaşmak istemiyoruz ki!” dedi Sophie.

“Biz aynı taraftayız!” dedi Agatha.

“Biz arkadaşız!” dedi Sophie, Agatha’nın elini tutarak.

“*Arkadaşlarmış!*” dedi Okul Müdürü hayretle.

Sophie’nin elini tuttuğunu gören Agatha da aynı şekilde şaşırmıştı.

“Yani, bu kesinlikle bazı şeyleri değiştirir.” Okul Müdürü paytak paytak yürüyen bir ördek gibi dolanıp duruyordu. “Sizin de bildiğiniz gibi bizim dünyamızda bir prensesle bir cadı asla arkadaş olamazlar. Bu doğal değildir. Böyle bir şey düşünülemez. Bu *imkânsızdır*. Bu durumda siz gerçekten arkadaşsanız... Agatha bir prenses olamaz ve Sophie de bir cadı olamaz.”

“Üstüne bastınız!” dedi Sophie. “Prensес olan benim ve Agatha da cadı...” Agatha ona tekme yapıştırdı.

“Madem Agatha bir prenses değil ve Sophie de bir cadı

değil, o zaman belli ki ben bir şeyleri yanlış anladım ve sizler bizim dünyamıza ait değilsiniz,” dedi, yürüyüş hızını yavaşlatarak. “Belki de herkesin hakkımda söyledikleri gerçektir.”

“İyi olduğunuz mu?” diye sordu Sophie.

“Yaşlandığım,” diyerek iç geçirdi Okul Müdürü ve pencereden dışarı baktı.

Agatha heyecanını dizginleyemiyordu. “Öyleyse şimdi eve gidebiliyor muyuz?”

“Şimdi bu anlattıklarınızı kanıtlamak gibi çetrefilli bir mesele var.”

“Ama ben denedim!” dedi Sophie. “Kötü olmadığımı ispatlamayı denedim!”

“Ben de prenses olmadığımı ispatlamayı denedim!” dedi Agatha.

“Ne var ki bu dünyada kim olduğunuzu kanıtlamanın sadece tek bir yolu vardır.”

Hikâyeci önemli bir an yaşandığını hissederek harıl harıl yazmayı kesti. Okul Müdürü yavaş yavaş onlara döndü. İlk defa mavi gözlerinde bir tehlike pırıltısı seziliyordu.

“Kötülerin *asla* sahip olamayacağı... ve İyilerin onsuz *yapamayacağı* tek şey nedir?”

Kızlar birbirlerine baktılar.

“Biz şimdi bu bilmeceyi çözersek... bizi eve mi göndereceksiniz?” diye sordu Agatha umutla.

Okul Müdürü onlara arkasını döndü. “Sizi bir daha görmeyeceğimden eminim. Tabii masalınızın çok korkunç bir sonla bitmesini istemediğiniz sürece.”

Birden oda beyazlara bürünerek gözden kaybolmaya başladı, sanki bu sahne gözlerinin önünden siliniyordu.

“Durun!” diye bağırdı Agatha. “Ne yapıyorsunuz!”

Önce kitaplığın rafları gözden kayboldu, sonra duvarlar...

"Hayır! Biz şu an eve dönmek istiyoruz!" diye bağırdı Agatha.

Sonra tavan, masa, üzerine bastıkları zemin... İki kız silinmemek için bir köşeye sindiler.

"Sizi nasıl bulacağız? Bilmecenin cevabını nasıl..." Agatha kendisine doğru yayılan beyazlıktan sakınmak için eğildi. "Hile yapıyorsunuz!"

Sophie, odanın diğer tarafında Hikâyecî'nin masala yetişmek için deli gibi hızla yazdığını gördü. Kalem onun kendisine baktığını hissetti; çünkü çelik gövdesine yazılmış harfler birden kor gibi kızarmıştı. Bunu gören, Sophie'nin yüreği güm güm atmaya başladı. Korkuyla Agatha'ya tutundu.

"Seni hırsız! Seni zorba! Seni suratı maskeli ihtiyar manyak!" diye avaz avaz bağıırıyordu Agatha. "Bizim sana ihtiyacımız yok! Okurların sana ihtiyacı yok! Maskelerinle ve kalemlemlerle kulede yaşa ve bizim hayatlarımızdan çık! Beni duydun mu! Git başka köylerden çocuk çal ve bizi rahat bırak!"

Gördükleri son şey, bir beyazlar denizi içinde pencereden dışarı bakan Okul Müdürü'nün gülümseyerek kendilerine döndüğüydü.

"Hangi başka köyler?"

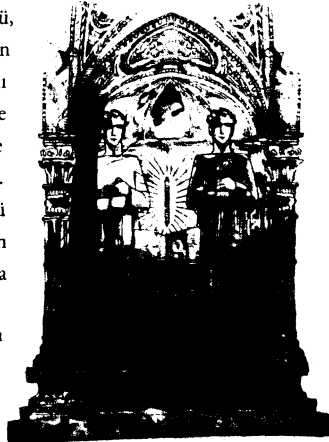
Kızların ayaklarının altındaki zemin yok oldu ve boşluğun içine düştüklerini hissettiler, Okul Müdürü'nün son sözleri, kurtların sabah derslerinin başladığını ilan eden ulumalarına karıştı.

Kör edici güneş ışığı altında, ter içinde yüzerek gözlerini açtılar. Agatha, Sophie'yi arandı. Sophie, Agatha'yı arandı. Fakat tek buldukları, iki ayrı kuledeki kendi yataklarıydı.

Çıkmazlar

Sabah, her iki kız için de kötü başladı. Hiç uyumadıkları yetmezmiş gibi, bir de yanlış yerleştirildikleri okullarında yeni bir berbat ders günü başlıyordu. Daha da kötüsü, hiçbiri Okul Müdürü'nün sorduğu bilmecenin cevabını bilmiyordu ve öğle yemeğine kadar bir araya gelip üzerinde düşünme şansları da yoktu. Bütün bunlar yeterince kötü değilmişçesine, bir de orman cini fiyaskoları iki okulun da diline dolanmıştı.

Çirkinleşme dersine giren Sophie, tüm alaycı gülümse-

meleri görmezden gelmeye ve Manley'nin pelerinlerin doğru kullanımı konulu dersine odaklanmaya çalıştı. Bu, çok büyük bir konsantrasyon gerektiriyordu; özellikle de Hester'ın intikam dolu bakışları ile pelerinlerin kumaşına ve dokusuna göre korunma, görünmezlik ya da uçmak için kullanılabileceği, her bir türün farklı efsunlar gerektirdiği gerçeği göz önünde bulundurulduğunda. Manley, sınav için öğrencilerin gözlerini bağladı. Sınavda, öğrencilerin önlerine bırakılan pelerinin ne tür kumaştan yapıldığını belirlemeleri ve ardından, bu kumaşı en iyi şekilde kullanmaları gerekiyordu.

"Sihrin bu kadar karmaşık olduğunu bilmiyordum," diye homurdandı Hort, önündeki pelerinin saten mi yoksa ipek mi olduğunu anlamak için kumaşı yoklarken.

"Bunlar daha sadece pelerinler," dedi Dot, elindeki kumaşı koklarken. "Büyü yapma vaktimiz gelene dek bekle!"

Fakat Sophie'nin iyi bildiği bir konu varsa, o da giysilerdi. Parmaklarının altındaki yılan derisini tanıdı, zihninden büyüyü söyledi ve vücuduna oturan siyah pelerininin altında görünmez oldu. Bu başarısı ona bir birincilik daha getirdi ve Hester ona o kadar ölümcül bir bakış attı ki Sophie o an tutuşabileceğini düşündü.

Balçığın diğer kıyısında, Agatha Tedros'la arkadaşlarını görmeden tek bir köşeyi dönemiyordu. Hep birden orman cinlerinin hareketlerini taklit ediyor, anlamsız sesler çıkararak uluyor ve birbirlerine kabaklarla vuruyorlardı. Nereye gitse Tedros ve arkadaşları peşinden geliyor, ciğerlerini patlatırcasına bağırıyor ve anırıyorlardı, ta ki Agatha eline geçirdiği bir kabağı Tedros'un göğsüne patlatana dek.

"Bu yaşananların tek sebebi, senin beni seçmen! SEN, BENİ SEÇTİN, yontulmamış, beyinsiz ayı!"

Agatha hışımla dönüp giderken Tedros ardından bakakalmıştı.

“Sen *cadıyı* mı seçtin?” diye sordu Chaddick.

Tedros dönüp arkadaşlarına baktığında hepsinin gözlerini kendisine dikmiş olduğunu gördü. “Hayır, ben... o beni kandırdı... ben seçmedim...” Kılıcını çekti. “Kim dövüşmek ister?”

Hansel’in Cenneti halen harap halde olduğundan, dersler kulelerin çalışma odalarına alınmıştı. Agatha, tüm İyilik Okulu kulelerini gölün çok yükseklerinde renkli camdan geçitlerle birleştiren bir zikzak olan örtülü geçitten ilerleyen bir Sonsuzlar sürüsünü takip etti. Mor bir örtülü geçitten Merhamet Kulesi’ne geçerken, dedikodu yapan kızlara kulaklarını tıkadı ve Okul Müdürü’nün bilmecesini defalarca düşündü. Sonra bir de baktı ki tek başına kalmış. Dev perilerin elbiseleri çitiledikleri köpüklerle dolu çamaşırvaneden hızla geçip, yemekhanede yemek yapan büyütlü tencerelerden sakınarak kendini öğretmenler tuvaletinde kapalı bıraktıktan ve buradan kurtulduktan sonra, Agatha nihayet Merhamet Kulesi çalışma odalarının yerini bulabilmişti. Pembe uzun kanepeler çoktan kapılmıştı ve kızların hiçbirisi kılmıdayıp ona yer açmadı. Tam yere oturuyordu ki...

“Buraya oturabilirsin!”

Kiko, tatlı, kısa saçlı kız, yana kaydı. Diğerleri kıkır kıkır gülerken, Agatha onun yanına sıkıştı. “Bu yaptığından dolayı hepsi senden nefret edecek artık,” diye mırıldandı.

“Kendilerine İyi deyip de nasıl bu kadar kaba olabildiklerini anlamıyorum,” diye fısıldadı Kiko.

“Belki de okulu kül etmenin kıyısından döndüğüm içindir.”

“Sadece seni kısıyorlar. Sen dilekleri gerçeğe dönüştürebiliyorsun. Henüz hiçbirimiz bunu yapamıyoruz.”

“Tesadüftü o. Dilekleri gerçeğe dönüştürebilseydim, arkadaşım ve kedimle birlikte evimde olurdum.” Orakçı’yı düşü-

nünce, kendini başka bir konu açmaya zorladı. “Şey, içinden dilediğin şu oğlan nasıl?”

“Tristan?” Kiko’nun yüzü düşüverdi. “Beatrix’ten hoşlanıyor. Her oğlan Beatrix’ten hoşlanıyor.”

“Ama gülünü sana vermişti,” dedi Agatha, Kiko’nun göldeki dileğini hatırlayarak.

“Kazayla oldu. Onu yakalamak için Beatrix’in önüne atladım.” Kiko, Beatrix’e ters ters baktı. “Sence beni baloya götürür mü? Her oğlan o cadalozu götüremez ya.”

Agatha güldü. Sonra kaşları çatıldı. “Ne balosu?”

“Sonsuzların Kış Balosu! Noel’den hemen önce yapılacak ve hepimizin bizi baloya götürecektir bir oğlan bulması lazım, yoksa başarısız oluruz! Çift olarak sunumumuza, tavırlarımıza ve dansımıza göre sıralanıyoruz. Gölde neden hepimiz farklı oğlanları diledik sanıyorsun? Kızlar böyle pratik düşünür işte. Oğlanlar sadece en güzel olanı isterler.” Kiko sırtıttı. “Senin gözüne kestirdiğin biri var mı?”

Agatha tam kusacaktı ki çalışma odasının kapıları dan diye açıldı ve elbisesiyle uyumlu, mücevherlerle süslü bir başörtüsü ve fular takmış, esmer tonlarda makyaj yapmış, gözlerinin etrafına koyu bir sürme çekmiş, Çingene kadınlarıninkine benzeyen kocaman halka küpeler ve şingır şingır öten bilezikler takmış, koca göğüslü bir kadın içeri girdi.

“Şeyy... Profesör Anemone?” dedi Kiko şaşkınca.

“Benim adım Şehrazat,” dedi Profesör Anemone komik bir konuşma biçimiyle. “Acem Kraliçesi. Yedi Denizin Sultanı. Karşınızdaki çöllerin esmer güzeli.”

Fularını boynundan söküp aldı ve berbat bir göbek dansı yaptı. “*Kalçalarım*la sizi nasıl baştan çıkardığımı görüyor musunuz?” Fuları peçe gibi yüzüne kapattı ve bir baykuş gibi göz-

lerini kırptırdı. “Bakın, *gözlerimle* sizi nasıl da ayartıyorum!” Göğüslerini salladı ve incik boncuğunu gürültülü biçimde oynattı. “Gördünüz mü nasıl da gecelerin ateşli kadını oldum!”

“Daha ziyade mangalda kebaba benzedin,” diye mırıldandı Agatha. Bunu duyan Kiko kıkır kıkır güldü.

Profesör Anemone’un gülümsemesi, doğulu aksanıyla birlikte ortadan kalktı. “Ben de size *1001 Gece Masalları*’nda hayatta kalmayı -çöl makyajı, göçebe modası, hatta Yedi Peçeli’nin dansı- öğretim diyordum ama belki de daha az *eğlenceli* bir şeyden başlamalıyım.” Gevşemiş başörtüsünü sıkılaştırdı.

“Periler bana tadilatta olmasına rağmen Hansel’in Cenneti’ndeki şekerlerin kaybolduğunu bildirdiler. Bildiğiniz gibi kapılarımızın ardında karşılaştığınız her türlü ayartmanın hatırlatıcısı olarak okulumuzun sınıflarının hepsi şekerlemeden yapılmıştır.” Gözleri kısıldı. “Fakat şeker *yiye*n kızların başına ne geldiğini hepimiz biliyoruz. Bir kez başladıkları zaman, duramazlar. Yoldan saparlar. Cadılara av olurlar. Tıka basa yiyecek kendilerini hazza boğarlar ve en sonunda şişko, evde kalmış, *sigilden* geçilmeyen tipler olarak ölürler.”

Kızlar, bırakın şekerle vücutlarını bozmayı, birinin kuleyi talan etmesi karşısında bile dehşetten ölecek gibiydiler. Agatha da en az onlar kadar bu rezalete tepkiliymiş gibi görünmeye çalışıyordu. Tam o sırada cebinden şekerlemeler, mavi bir lolipop, büyük bir parça zencefilli kurabiye ve çikolatadan yapılmış iki tuğla düştü. Yirmi ağızdan birden aynı anda bir şaşkınlık nidası yükseldi.

“Kahvaltı edecek zaman bulamadım!” diye kendini savundu Agatha. “Dünden beri bir şey yemedim!”

Fakat Kiko dahil kimse ona anlayışla yaklaşmadı. Kiko, ona iyi davrandığı için pişman görünüyordu. Agatha, suçluluk için

de kuğu işlemesiyle oynuyordu.

“İki hafta boyunca akşam yemeğinden sonra bulaşıkları sen yıkayacaksın,” dedi öğretmen. “Prenseslerin sahip olduğu fakat Kötülerin olmadığı tek şeyi sana hatırlatmakta faydalı olur bu.”

Agatha birden doğruldu. İşte cevap buydu!

“Düzgün bir *beslenme*,” dedi Profesör Anemone öfleyip püfleyerek.

Başı sarılı öğretmen Arap Güzellik Sırları konusunun derinliklerine inerken, Agatha da oturduğu kanepede iyice çöktü. Bir derse daha girmesiyle birlikte şimdiden tüm sorunları katlanmıştı. Katılmak zorunda olduğu baloyu, iki hafta boyunca bulaşık yıkama zorunluluğunu ve kaçınılmaz siğilli geleceğini düşününce, Okul Müdürü’nün bilmecesini ne kadar çabuk çözmek zorunda olduğunu büyük bir kaygıyla anladı.

“Yemeğine zehir koysak?” diye öneride bulundu Hester.

“Yemiyor ki,” dedi Anadil. Hester’la birlikte Kötülük Salonu boyunca yürüyorlardı.

“Zehirli ruja ne dersin?”

“Bizi haftalarca Cehennem Odası’na atarlar!” diye kaygılarını belirtti Dot, onlara yetişmek için çabalarken.

“Nasıl yaptığımız veya başımızın ne gibi bir belaya gireceği umurumda bile değil,” diye tısladı Hester. “O yılanın *defolup* gitmesini istiyorum.”

66. odanın kapısını sertçe açtı ve Sophie’yi yatağında ağlayan buldu.

“Aa, yılan ağlıyor,” dedi Anadil.

“İyi misin şekerim?” diye sordu Dot. Az evvel öldürme planları yaptıkları kız için birden üzülmüştü.

Hüngür hüngür ağlayan Sophie, Okul Müdürü’nün kule-

sinde olan her şeyi anlattı.

“...Ama şimdi ortada bir bilmece var ve ben cevabını bilmiyorum ve Tedros bütün sınavları kazandığım için benim bir cadı olduğumu düşünüyor ve sürekli kazanmamın sebebinin *her şeyde* çok iyi olmam olduğunu kimse anlamıyor!”

Hester o an onu bir kaşık suda boğabilirdi. Sonra birden yüzündeki ifade değişti.

“Bu bilmece. Cevaplayabilirsen... eve mi gidiyorsun?”

Sophie başıyla onayladı.

“Ve seni bir daha görmek zorunda kalmayacağız, öyle mi?” dedi Anadil.

Sophie başını öne doğru salladı.

“Öyleyse çözeriz,” diye heyecanla atıldı oda arkadaşları.

“Sahiden mi?” diyerek gözlerini kırıştırdı Sophie.

“Eve dönmeyi ne kadar istediğini düşün,” dedi Hester.

“Biz senin evine dönmeni senden çok istiyoruz,” dedi Anadil.

“Eh, en azından bana inanıyorsunuz,” diye somurttu Sophie ve gözyaşlarını sildi.

“Masumiyetin kanıtlanana kadar suçlusundur,” dedi Hester. “Hiçlerin bakış açısı budur.”

“Ben olsam bunları hiçbir Sonsuza anlatmazdım. Sonra seni zırdeli zannederler,” dedi Anadil.

“Ben de öyle sanmıştım ama bu kadar çok *kuralı* çiğnemek konusunda kim yalan söyler ki?” dedi Dot, kuğu işlemlerini çikolataya dönüştürme konusunda başarısız olarak. “Bu kuş hakikaten yola getirilemiyor.”

“Okul Müdürü nasıl biri?” diye sordu Hester.

“Yaşlı. Çok ama çok yaşlı.”

“Hikâyeciyi de *gördün* mü yani?” diye sordu Anadil.

“O tuhaf kalemi mi? Devamlı bizim hakkımızda yazdı durdu.”

“Ne yaptı dedin?” diye sordu üç kız, hep bir ağızdan.

“İyi ama burası bir okul!” dedi Hester.

“Bir *okulda* masallara girebilecek ne yaşanabilir ki?” diye sordu Anadil.

“Eminim sadece bir hatadır. Diğer her şey gibi,” diyerek burnunu çekti Sophie. “Tek yapmam gereken şu bilmeceyi çözmek, Okul Müdürü’ne cevabı söylemek ve puff, bu lanet yerden kurtulmak. Bu kadar basit.”

Kızların birbirlerine bakındıklarını gördü. “Öyle değil mi?”

“Burada iki tane bilmece var,” dedi Anadil, Hester’a yan yan bakarak. “Okul Müdürü’nün sorduğu bilmece.”

Hester, Sophie’ye döndü. “Ve bunu çözmeni istemesinin nedeni.”

Agatha’nın “balo” sözcüğünden daha çok korktuğu bir şey varsa, o da “dans” sözcüğüydü.

“Her İyi kız, baloda dans etmek zorunda,” demişti Pollux, Kahramanlık Salonu’nda katır toynakları üzerinde dingildirken.

Agatha nefes almamaya çalışıyordu. Oda deri ve kolonya kokuyordu. Misk kokulu kahverengi kanepeler, yere halı niyetine serilmiş kafasıyla birlikte bir ayı postu, avcılık ve binicilik hakkında tutucu kitaplar ve abartılı derecede büyük boynuzlarıyla duvarda bir geyik kafası vardı. Kötülük Okulu’nu ve mezarlık kokusunu özliyordu.

Pollux kızlara Sonsuzlar Balosu için gereken dansları öğretiyordu ama Agatha hiçbirini takip edemiyordu. Çünkü Pollux devamlı düşüp duruyor ve “bedenini geri aldığı zaman her şeyin daha iyi anlaşılacağını” homurdanıp duruyordu. Bir toynaş halıya takılıp da kendisini dev geyik boynuzlarına saplanmış

halde bulan ve şöminenin üstüne kış üstü düşen Pollux, kızların “mantığı kapıklarını” ileri sürdü ve ellerinde söğüt ağacından kemanlar olan bir grup periye doğru gitti. “Bir volta çalın!”

Onlar da denileni yaptılar. O kadar hızlı bir parçaydı ki Agatha bir partnerden diğerine, bir belden diğerine atılıyordu, dönüşleri giderek hızlandıkça ortalık bulanıklaşmaya başladı. Ayakları alev almıştı. Odadaki her kız ona Sophie gibi görünüyordu. *Demir ayakkabılar!* Geri dönmüşlerdi! “Sophie! Geliyorum!” diye bağırdı. Sonra birden kendini yerde buldu.

“Bayılmak için uygun anlar vardır,” diyerek kaşlarını çatı Pollux. “Bu, onlardan biri değil.”

“Ayağım takıldı,” diye karşı çıktı Agatha.

“Diyelim ki baloda bayıldın! Kaos! Kırım!”

“Bayılmadım!”

“Balo filan yalan olur! Bir gece yarısı katliamına dönüşür ortalık!”

Agatha ona dik dik baktı. “Ben. Ba-yıl-mam.”

Kızlar Hayvanlarla İletişim dersi için Yarı Yol Koyu’nun kıyılarına geldiklerinde Profesör Dovey’nin onları beklediğini gördüler. “Prenses Uma biraz rahatsız.”

Kızlar Agatha’ya ters bakışlar attılar zira bunun sorumlusu kesin olarak onun Dilek Balıkları fiyaskosuydu. Bu kadar kısa süre içinde kimse bu dersi vermeye hazırlanamayacağı için Profesör Dovey onları serbest bıraktı. “Üst sıralardaki öğrenciler Hazırlık Odası’nı kullanabilirler. Alt sıralardakiler ise bu zamanı neden vasat oldukları üzerine düşünerek değerlendirebilirler!”

Beatrix ve yedi yancısı manikür yaptırmak üzere Hazırlık Odası’nın yolunu tutarken, diğerleri Kılıç Ustalığı dersini izlemeye gitti; oğlanlar belden yukarıları çıplak dövüşeceklerdi.

Bu esnada Agatha da bilmecenin cevabını bulmak için ilham kaynağı olabilir düşüncesiyle İyilik Galerisi'ne koşturdu.

Gözleri galerideki pembe alevli meşalelerle aydınlatılan heykelleri, camekânları ve doldurulmuş hayvanları tararken, Okul Müdürü'nün bir cadıyla bir prensesin asla arkadaş olamayacakları yönündeki sözünü hatırladı. İyi de *neden?* Aralarından bir şey çıkmalıydı. Bir prensesin sahip olabileceği ve bir Kötünün sahip olamayacağı gizemli şey kesin buydu. Boynu sinirden kızarana dek ne olabileceğini düşündü. Ama cevabı bulamadı.

Bir kez daha kendisini köşedeki girintiye, Gavaldon'un Okurları konulu resimlere doğru çekilmiş buldu. Agatha, Profesör Dovey'nin o çenesi kasılmış kadınla konuşmasını hatırlamıştı. "Profesör Sader"den bahsederken bu resimleri yapan ressamın o olduğunu söylemişlerdi. Kahramanlık Tarihi dersini veren Sader da aynı kişi değil miydi? Sıradaki ders de onun değil miydi?

Bu defa Agatha resimleri dikkatle inceledi. Bu esnada çevrenin resimden resme değiştiğini fark etti: meydana daha fazla dükkân vardı, kilisenin rengi bir resimde beyazken diğerinde kırmızıydı, gölün arkasında iki tane değirmen göze çarpıyordu; ta ki köy, en son bıraktığı gibi görünmeye başlayana dek resimler değişmişti. İyice akıllı karışan Agatha, resimlere bakmayı sürdürdü ve derken bir tanesinin önünde durdu.

Resimde çocuklar kilisenin merdivenlerinde masal kitaplarını okurken güneşin ışınları, üzerinde mor bir denizci paltosu ve ayçiçekleriyle süslü sarı bir şapka olan bir kıızı aydınlatıyordu. Agatha kızın iyice dibine sokuldu. *Alice?* O olmalıydı. Fırıncının kızı, sekiz yıl önce kaçırılana dek hayatının her gününde aynı abes paltoyu ve şapkayı giymişti. Tablonun diğer tarafında, güneş ışınları elindeki sopayla bir kediye pataklayan, siyah-

lar içindeki sıkı bir oğlanı işaret ediyordu. *Rune*. Agatha onun Orakçı'nın gözünü çıkarmaya çalıştığını ve annesi tarafından süpürge sopasıyla kovalandığını hatırlıyordu. Rune de aynı yıl alınmıştı.

Çabucak bir sonraki resme geçti. Bu tabloda onlarca çocuk Bay Deauville'in dükkânının önünde sıraya girmişti fakat güneş sadece iki tanesini aydınlatıyordu: önündeki kız ısıran, kel Bane ve sessiz, yakışıklı Garrick. Bu iki oğlan da dört sene önce kaçırılmıştı.

İyice ter basan Agatha, yavaşça bir sonraki tabloya geçti. Çocuklar yemyeşil bir tepenin üstünde oturmuş masal kitaplarını okurken, ikisi göl kıyısında, güneşin ışınları altında oturuyorlardı. Siyahlar içindeki kız, göle yanan kibritler fırlatıyordu. Pembeli kız ise heybesine salatalık dolduruyordu.

Adeta nefesi kesilen Agatha, tablo sırasının en başına koştu. Her birinde güneş ışınları iki çocuğu işaret ediyordu: biri, parlak ve güzel, diğeri tuhaf ve çirkin. Agatha geri çekildi ve içi doldurulmuş bir ineğin sırtına çıkarak tüm resimlere birden baktı. Bu resimler ona Profesör Sader hakkında üç şey söylüyordu: Gerçek dünya ile masal dünyası arasında gidip gelebiliyordu. Çocukların neden Gavalton'dan buraya getirildiklerini biliyordu.

Ve onlara yardım edebilirdi.

Periler şakımalarıyla bir sonraki dersin başlangıcını haber verirken, Agatha Masallar Tiyatrosu'na daldı, Kiko'nun yanına sığıştı. Tedros ile diğerk oğlanlar taş sahnenin ön tarafına hakkedilmiş bir anka kuşunun üzerinde hentbol oynuyorlardı.

"Tristan bana bir merhaba bile demedi," diye yakındı Kiko. "Belki de seninle konuştuğum için artık sigillerim olduğunu sanıyordur."

“Sader nerede?” diye sordu Agatha.

“*Profesör Sader*,” diyen bir ses duyuldu.

Başını kaldırdı ve kır saçlı, yakışıklı bir öğretmenin koyu yeşil takım elbisesi içinde sahneye doğru ilerlerken kendisine gizemli bir şekilde gülümsediğini gördü. Giriş salonunda ve köprüde kendisine gülümseyen adamın ta kendisiydi.

Profesör Çatlak.

Agatha rahatlamıştı. Madem onu bu kadar seviyordu, kesin onlara yardım ederdi.

“Bildığınız gibi, dördüncü saatteki dersi hem burada hem de Kötülük Okulu’nda ben veriyorum ve maalesef aynı anda iki yerde birden olamam. Bu sebeple, bir hafta orada, bir hafta burada olacağım,” dedi kürsüyü iki eliyle tutarak. “Burada bulunmadığım haftalarda, eski öğrencilerimiz gelip size Sonsuz Orman’daki maceralarını anlatacaklar. Haftalık sınavlarınızı onlar yapacak, bu sebeple bana göstereceğiniz saygıyı kendilerine de gösterin lütfen. Son olarak, çok sayıda öğrencinin ve upuzun bir tarih müfredatının sorumlusu olduğum göz önüne alındığında, sizlere ofis saati ayırmayacağımı ve sınıf içinde ya da dışında sorularınıza cevap vermeyeceğimi belirtmek isterim.”

Agatha öksürdü. Sorulara izin yoksa, nasıl cevap alabilirdi?

“Sorularınız *olursa*,” dedi Sader, ela gözlerini kırpmadan, “cevaplarını ders kitabınız olan Öğrencinin Orman Tarihi Kitabı’nda veya Erdem Kütüphanesi’nden alabileceğiniz diğer kitaplarımda bulabilirsiniz. Şimdi yoklama yapalım. Beatrix?”

“Evet.”

“Bir kez daha Beatrix.”

“Buradayım,” diye cevapladı Beatrix.

“Teşekkür ederim Beatrix. Kiko!”

“Burada!”

“Tekrar Kiko.”

“Buradayım Profesör Sader!”

“Mükemmel. Reena!”

“Evet.”

“Tekrar?”

Agatha homurdandı. Böyle giderlerse gece karanlığına kadar buradan çıkamazlardı.

“Tedros!”

“Burada.”

“Daha yüksek sesle Tedros.”

“Bu da ne böyle? Sağır mı bu?” diye sızlandı Agatha.

“Saçmalama aptal,” dedi Kiko. “Adam kör.”

Agatha karşı çıktı. “Olur mu öyle şe...”

Donuk bakan gözler. İsimlerle sesleri eşleştirme çabası. Kürsüye tutunma biçimi.

“Ama resimleri!” diye bağırdı Agatha. “O Gavaldon’u görmüş! Bizi görmüş!”

O anda Profesör Sader, Agatha’nın gözlerine baktı ve gülümsedi. Sanki hiçbir şey görmediğini ona hatırlatmak ister gibiydi.

“Şunu tam olarak anlayalım hele,” dedi Sophie. “İlk başta iki tane Okul Müdürü varmış. Ve bunlar kardeşmiş.”

“İkiz kardeşler,” dedi Hester.

“Biri İyi, diğeri de Kötü,” dedi Anadil.

Sophie, Kötülük Salonu’nun duvarlarına yapılmış bir dizi mermer duvar resminin önünde ilerliyordu. Zümrüt yeşili yosunlar ve mavi pasla kaplanmış, meşalelerin deniz yeşili alevleriyle aydınlatılan bu salon, ömrünün büyük kısmını su altında geçirmiş bir katedrale benziyordu.

Resimlerden birinin önünde durdu. İki genç adam bir şatonun salonunda, Okul Müdürü'nün kulesinde gördüğü o sihirli kalemi izliyorlardı. Kardeşlerden birinin üzerinde uzun, siyah bir giysi, diğerindeyse beyaz bir giysi vardı. Çatlak mozaiklerin üzerinde tıpatıp yakışıklı yüzlerini, hayaletleri anımsatacak derecede solgun beyaz saçlarını ve masmavi gözlerini seçebiliyordu. Beyaz giysili kardeşin yüzünde sıcak ve nazık bir ifade varken, siyah giysili olan buz gibi soğuk ve sert bakıyordu. Yine de ikisinin de yüzlerinde tanıdık bir şey vardı.

"Ve bu kardeşler iki okulu yönetiyor ve sihirli kalemi koruyorlarmış," dedi Sophie.

"Nam-ı diğer *Hikâyeci*," diye düzeltti Hester.

"Ve masalların yarısında İyiler, yarısında Kötüler galip geliyormuş?"

"Aşağı yukarı," dedi Anadil, cebindeki sıçanlarına bir salyangoz besleyerek. "Annem İyiler devamlı kazanacak olursa, Kötülerin yeni numaralar bulduklarını ve İyileri savunmalarını iyileştirmeye zorlayarak en sonunda mağlup ettiklerini anlatırdı."

"Doğanın dengesi," dedi Dot, çikolataya dönüştürdüğü bir ders kitabını mideye indirirken.

Sophie bir sonraki resme geçti. Kötü kardeş, okulları huzur içinde yönetmekten vazgeçmiş ve kardeşine çeşitli büyülerle saldırmaktaydı. "Fakat Kötü olan, kalemi -şey, yani *Hikâyeci*'yi kontrol edebileceğini ve Kötüleri yenilmez kılabileceğini düşünmüş. Böylece kardeşini yok etmek için bir ordu toplamış ve savaşı başlatmış."

"*Büyük Savaş*," dedi Hester. "Herkesin ya İyi kardeşten ya da Kötü kardeşten yana taraf takındıkları savaş."

"Aralarındaki nihai çarpışmada da bir tanesi kazanmış,"

dedi Sophie, gümüş rengi giysiler içindeki, maskeli bir Okul Müdürü'nün önünde eğilmiş bir Sonsuzlar ve Hiçler denizi ile Okul Müdürü'nün ellerinin üzerinde, havada duran parıldayan Hikâyeci'yi gösteren son duvar resmine bakarken. “Ama *hangisi* olduğunu kimse bilmiyor.”

“Leb demeden leblebiyi anlıyor bizimki,” diyerek sırtıttı Anadil.

“Ama insanlar illaki onun İyi kardeş mi, yoksa Kötü kardeş mi olduğunu anlamışlardır, öyle değil mi?” diye sordu Sophie.

“Herkes bu bilinmeyen, gizemli bir sırmış gibi davranıyor,” dedi Hester, “fakat Büyük Savaş’tan beri Kötüler *tek bir* masal-
da bile kazanamadılar.”

“İyi de kalem ormanda olanları yazmıyor mu sadece?” diye sordu Sophie, Hikâyeci’nin çelik gövdesindeki ilginç sembollerini incelerken. “Bu masalları *biz* kontrol etmiyor muyuz?”

“İşe bakın ki tüm Kötüler sonunda ölüyor, öyle mi?” diye hır-ladı Hester. “O *kalem*, bizim kaderlerimizle oynuyor. O *kalem*, tüm Kötüleri öldürüyor. O *kalem*, İyilerin kontrolü altında.”

“Hikâyeci, tatlım,” dedi Dot bir yandan tıkınarak. “Kalem değil.”

Hester ağzına bir tane patlatıp yediği kitabı dışarı püskürtmesine neden oldu.

“İyi de her seferinde ölecekse, Kötüleri *eğitmeye* neden uğraşıyorlar?” dedi Sophie. “Kötülük Okulu neden var bir kere?”

“Bunu bir öğretmene sormayı denesene,” diye ciyaklar gibi tiz bir sesle konuştu Dot. Bir yandan da çantasında daha büyük bir kitap aranıyordu.

“Peki tamam, siz Kötüler artık kazanamıyorsunuz,” diyerek esnedi Sophie. Tırnaklarını bir mermer parçası kullanarak tör-

pülemekle meşguldü. “Bunun benle ne ilgisi var?”

“Hikâyeci, senin masalını yazmaya başlamış,” dedi Hester kaşlarını çatarak.

“Ee?”

“Şu an bulunduğun okulu göz önünde bulunduracak olursak, Hikâyeci senin bu masaldaki Kötü olduğunu düşünüyor.”

“Ben de bir *kalemin* fikrini mi ciddiye almalıyım yani?” dedi Sophie, diğer elinin tırnaklarını törpülerken.

“Leblebi lafımı geri alıyorum,” dedi Anadil.

“Eğer Kötüysen, ölürsün geri zekâlı!” diye bağırdı Hester.

Sophie tırnağını kırdı. “Ama Okul Müdürü eve gidebileceğimi söylemişti!”

“Belki de sorduğu bilmece bir tuzaktır.”

“Ama o İyi! Kendin söyledin!”

“Sen de *Kötülük Okulu’ndasın*,” dedi Hester. “O senin tarafında değil.”

Sophie ona bakakaldı. Anadil ile Dot’un yüzlerinde de aynı kasvetli ifade vardı.

“Burada ölecek miyim?” diye ciyakladı Sophie gözleri yaşla dolarken. “Yapabileceğim bir şey olmalı!”

“Bilmeceyi çöz,” dedi Hester, omuzlarını silkerek. “Aklından ne geçtiğini ancak böyle öğrenebilirsin. Hem zaten senin sonun bir an önce gelse iyi olur. Bir sınavı daha kazanacak olursan, seni ellerimle öldüreceğim.”

“Öyleyse bana cevabı söyleyin!” diye bağırdı Sophie.

“Bir Kötünün asla sahip olamayacağı ama bir prensesin olmazsa olmazı nedir?” diye mırıldandı Hester, dövmesini kaşıyarak.

“Hayvanlardır belki?” dedi Dot.

“Kötülerin de hayvan hizmetkârları olur. Tek farkı, daha derin bir yozlaşma gerektirmesi,” dedi Anadil. “Peki ya onur?”

“Kötülerin onur, yiğitlik ve İyilerin kendilerinin icat ettikleri sandıkları diğer her şeyle ilgili kendi anlayışları vardır,” dedi Hester. “Sadece bunlara daha iyi isimler vermişizdir.”

“Buldum!”

Herkes Sophie’ye döndü.

“Doğum günü partisi!” dedi. “Kim bir Kötünün partisine gitmek ister ki?”

Anadil ile Hester ona öylece bakıyorlardı.

“Hiçbir şey yemiyor ya, ondan,” dedi Dot. “Beynin çalışması için yemeğe ihtiyacı vardır.”

“Öyle olsa yaşayan en akıllı kız sen olurdun!” diye höykürdü Sophie.

Dot ona dik dik bakarak karşılık verdi. “En zalim Kötüler, en acı şekilde ölürlər, unutma.”

Sophie sinirle Hester’a döndü. “Leydi Lesso bana cevabı söyler mi sence?”

“Kötülerin kazanmasına faydası olacağını düşünürse söyler.”

“Çok akıllı davranmalısın,” dedi Anadil.

“Ve incelikle hareket edip, durumu çaktırmamalısın,” dedi Hester.

“Akıllılık? İncelik? Benim işim bu şekerim,” dedi Sophie, rahatlamış bir şekilde. “Siz bu bilmeceyi çözülmüş bilin.”

“Ya da çözülmemiş diyelim. Özellikle on beş dakika geciktiğimizi düşünürsek,” dedi Dot.

Leydi Lesso’nun buzdan sınıflarından daha soğuk bir şey varsa, o da kapıdan girip yerlerine geçen dört kıza attığı bakışlardı.

“Sizi cezaya gönderirdim ama son sınıftan gönderdiklerimle meşguller şu an.”

Oğlanların çığlıkları ayaklarının altından yankılanıyordu.

Tüm sınıf, Cehennem Odası'nda yaşananları düşünerek ürperdi.

“Bakalım geç gelenler kendilerini affettirebilecekler mi?” dedi Leydi Lesso, topuklarını meşum bir şekilde takırdatarak.

Sophie fısıldayarak “Ne yapıyoruz?” diye sordu Hort’a.

“Ünlü Can Düşmanları konusunda bizi test ediyor,” diye fısıldadı Hort. “Soruya doğru cevap verirsen, karşılığında bunlardan alıyorsun.” Yanağına yapıştırdığı kocaman bir çıbanı gururla gösterdi.

Sophie irkildi. “Bu bir ödül mü?”

“Hester, Can Düşmanını bir Kabus Büyüsü ile yok eden bir Kötü söyleyebilir misin?”

“Peri Yiyen Finola. Cadı Finola, perilerin rüyalarına girer ve onları kendi kanatlarını kesmeye ikna edermiş. Artık uçamaz hâlâ gelen perileri de tek tek yakalar ve yermiş.”

Sophie yutkunarak midesinden yükselenleri geri gönderdi. Fakat Peri Yiyen Finola’yı hiç duymamıştı. Demek ki Hester’m cevabı kesin yanlıştı.

“Doğru! Peri Yiyen Finola! En meşhur masallardan biridir!” dedi Leydi Lesso ve Hester’in eline dev bir çıban tutuşturdu.

Meşhur mu? Sophie burnunu kırıştırdı. Nerede meşhurmuş bu?

“Anadil, Can Düşmanı kılık değiştirerek öldüren bir Kötü söyle!” dedi Leydi Lesso.

“Kuduz Ayı Rex. Ayı postuna bürünmüş çünkü Prenses Anatole ayıları severmiş. Onu beslemeye kalkınca, Rex boğazını kesmiş.”

“Hepimiz için mükemmel bir rol modeli, Kuduz Ayı Rex!” dedi Leydi Lesso ve Anadil’in boynuna bir çıban yapıştırdı. “Hayatta olsaydı, Clarissa’nın sinsi horozlarının hepsinin suratındaki o gülümsemeyi silerd!”

Sophie dudağını kemiriyordu. Bütün bunları uyduruyorlar mıydı?

“Dot. Can Düşmanını dönüşüm yoluyla öldüren bir Kötü söyle!”

“Buzlar Kraliçesi! Prensesi buza dönüştürmüş ve onu sabah güneşinin altında bırakmış!”

“En sevdiğim masaldır!” diyerek coştı Leydi Lesso. “Sonsuza dek kalplerimizde yaşayacak bir masa...”

Sophie homurdandı.

“*Gülünç* bir şey mi var?” dedi Leydi Lesso.

“Bunların hiçbirini duymadım ben,” dedi Sophie.

Hester ile Anadil oturdukları yer adeta gömüldüler.

“*Hiçbirini* duymadın mı?” diyerek dudak büktü Leydi Lesso. “Bunlar Kötülerin en büyük zaferleridir! Geleceğin Kötülerine ilham kaynağı olan ihtişamlı başarılarıdır! *Kuyuya Düşen Dört Kız! On İki Boğulan Prenses! Gaspçı Ursula, Cadı'nın...*”

“Bunları da duymadım,” diye iç geçiren Sophie, saçlarını geriye doğru attı. “Benim geldiğim yerde kimse Kötülerin kazandığı bir masalı okumaz. Herkes İyilerin kazanmasını ister çünkü İyiler daha güzeldir, daha hoş giyinirler ve daha çok arkadaşları vardır.”

Leydi Lesso'nun nutku tutulmuştu.

Sophie sınıf arkadaşlarına döndü. “Kimse sizden hoşlanmadığı için ve asla kazanamadığınız için ve boşu boşuna okula gittiğiniz için üzgünüm ama gerçek bu.”

Hester yüzünü kıyafetiyle örttü.

Dot öne doğru eğildi ve Sophie'nin kulağına fısıldadı. “Bilmece, tatlım.”

“Aa evet,” dedi Sophie, gayet ciddi bir tavırla. “Hazır söz almışken, size benden küçük bir beyin jimnastiği. Bunu çözmemi

çok önemli, o yüzden her türlü yardımınız beni mutlu edecektir. Bir Kötünün asla sahip olamayacağı ama bir prensesin olmazsa olmazı nedir? Herhangi bir fikri olan? Aklınıza geleni söylemekten çekinmeyin. *Mersi*, şekerlerim.”

“Benim bir fikrim var,” dedi Leydi Lesso.

“Olacağını biliyordum.” Sophie gülümsedi. “Nedir? Sizin sahip olmadığınız neye sahibim ben?”

Leydi Lesso, Sophie’nin burnunun dibine kadar sokuldu. “Hiçbir şey. Bu dersin sonuna kadar senden duyacağımız şey budur.”

Sophie itiraz edecek oldu ancak ağzından tek kelime çıkmadı. Dudakları mühürlenmişti.

“Böylesi çok daha iyi,” dedi Leydi Lesso ve Sophie’yi gözlerinin ortasına kondurduğu bir çıbanla ödüllendirdi.

Sophie onun dudaklarını seyrederken, Leydi Lesso sakince dikiliyordu ve etrafındaki şaşkın öğrencileri umursamayarak mor elbisesini düzeltti.

“Şimdi, Hort, bana Kuzgun Ölüm Tuzağı kullanan bir Kötü söyle.”

Hırlayarak burnundan soluyan Sophie ağzını bir kalem, bir toka ve buz saçığıyla açmaya çalıştı ancak dudaklarına zarar verdi. Mırıltı, sızlanma, çığlık... hepsini denedi ama tek elde ettiği sessizlik, panik ve kandı; bir de ön sıradan kendisine ters ters bakan Hester.

“Çözölmüş bilelim, öyle mi?”

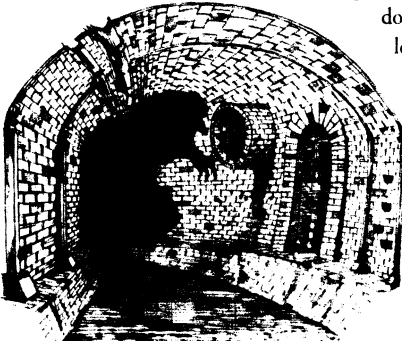
Cehennem Odası

Agatha, öğle yemeğinin neden ortak bir okul etkinliği olduğunu hiç anlamıyordu çünkü Sonsuzlar Sonsuzlarla, Hiçler de Hiçlerle oturuyordu ve iki grup da diğeri orada değilmiş gibi davranıyordu.

Öğle yemeği, Mavi Orman kapılarının dışındaki güzel bir piknik alanı olan Çayırdaki yeniyordu. Çayıra varabilmek için öğrencilerin giderek daralan,

dolambaçlı ağaç tünellerinden yürümeleri ve en sonunda tek tek

boş bir avuç kovuğundan geçerek yemyeşil çimenlere adım atmaları gerekiyordu. Agatha

İyilik Okulu tarafındaki tünelden çıkar çıkmaz kırmızı başlıklı dev perilerin elinden piknik sepetlerini alan Sonsuzların bulunduğu sırayı takip etti. Kötülük Okulu tarafındaki tünelden çıkan Hiçler ise kırmızı takım giymiş kurtlardan paslı kovalar alıyorlardı.

Agatha gölgelik bir alan bulup çimenlere oturdu ve söğüt dallarından yapılmış sepetini açtığı anda, füme alabalıklı sandviç, Frenk salatası, çilekli sufle ve bir şişe köpüklü limonatadan oluşan bir öğle yemeği buldu. Bilmeceleri ve çıkmazları aklının gerilerine iterek tam sulanan ağzına sandviçi sokacaktı ki, Sophie sandviçini kaptı. “Sen benim neler çektiğimi bir bilersen,” dedi hıçkırarak ve sandviçi ağzına tıktı. “Al bu seninki.” Bir kova yulaf lapasını Agatha’nın önüne bırakıverdi.

Agatha ona bakakaldı.

“Dinle, bilmeceyi *soruşturdum*,” diye lafa girdi Sophie, lokmalarının arasında. “Hiçlerin mahrumiyeti öğrenmeleri gerektiği apaçık ortada. Eğitiminizin bir parçası. Bu çok güzelmiş bu arada.”

Agatha hâlâ ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Ne var?” dedi Sophie. “Dişlerimde kan mı var? Çünkü ben hepsini temizledim sanıyo...”

Agatha’nın omzunun üstünden Tedros’un ve arkadaşlarının onu gösterip gülüştiklerini gördü.

“Hayır, olamaz,” diye sızlandı Sophie. “Yine ne oldu?”

Agatha hâlâ ona bakıyordu.

“Bunun için kılık yapacaksan, sufleyi yiyebilirsin.” Sophie kaşlarını çatı. “Bu tuhaf tip neden bana el sallıyor?”

Agatha arkasına döndü ve Kiko’nun Çayırın diğer ucundan el salladığını ve kızıl saçlarını savurduğunu gördü. Tristan’ın saçları da aynı renkti. Agatha’nın yüzü bembeyaz kesildi.

“Şey, onu *tanıyor musun?*” diye sordu Sophie, Kiko’nun başı dönmüş bir halde Tristan’a yaklaşmasını izlerken.

“Arkadaşız,” dedi Agatha ve Kiko’ya el sallayarak onu Tristan’dan uzaklaştırmaya çalıştı.

“Senin bir *arkadaşın* mı var?” diye sordu Sophie.

Agatha ona döndü.

“Neden bana öyle bakıp duruyorsun!” diye bağırdı Sophie.

“Sen şeker filan yemedin, değil mi?”

“Ne?” diye bağırdı Sophie, sorunun ne olduğunu anlayarak. Elini alnına attı ve Lesso’nun sigilini yüzünden koparıp attı. “Neden bana söylemedin deminden beri!” diye ciyakladı, Tedros ve diğer oğlanlar kahkahalara boğulurken.

“Amaan, bundan daha kötü olamaz ya,” diye yakındı Sophie.

Hort, yere attığı sigili kaptı ve koşarak uzaklaştı.

Sophie, Agatha’ya baktı. Agatha ona gülümsedi.

“Hiç komik değil!” diye çıkıştı Sophie.

Fakat Agatha kahkahalarla gülüyordu ve Sophie de gülmeye başladı.

“Sence onunla ne yapacaktır?” diye sordu Agatha kıs kıs gülererek.

Sophie gülmeyi kesti. “Eve dönmeliyiz. *Derhal*.”

Agatha, Sophie’ye bilmeceyi çözme konusunda yaşadığı tüm hayal kırıklıklarını, Profesör Sader’le düştüğü çıkmaz da dahil olmak üzere anlattı. Resimleriyle ilgili bir şey sormaya kalkışmasıyla birlikte Sader, Kötü öğrencilerine ders vermek üzere çekip gitmiş ve ardında insanın evini dayanıklı şekilde inşa etmesinin önemini anlatan üç tane ihtiyar domuz bırakmıştı.

“Bize yardım edebilecek tek kişi o,” dedi Agatha.

“Acele etsek iyi olur. Benim günlerim sayılı,” dedi Sophie soğuk bir murtarak ve oda arkadaşlarıyla aralarında geçen her şeyi, hatta

Sophie'nin kaderi konusundaki tahminlerini Agatha'ya anlattı.

"Ölecek misin? Bu çok saçma. Biz arkadaşsak, bizim masalı-mızdaki Kötü sen olamazsın."

"Okul Müdürü, arkadaş *olamayacağımızı* bu yüzden söyledi işte," diye yanıtladı Sophie. "Aramızda bir şey olması gerekiyor. Bilmeceyi cevaplayan bir şey."

"Aramızda ne olabilir ki?" diye sordu Agatha. Halen şaşkınlık içindeydi. "Belki de hepsi birbirine bağlantılıdır. İyilerin sahip olduğu ve Kötülerin olmadığı bu şey. Sence İyilerin devamlı kazanmalarının sebebi bu olabilir mi?"

"Leydi Lesso'ya sorarsan, Kötülük *eskiden* kazanırmış. Ama artık İyilerin elinde herkesi alt eden bir şey varmış."

"Ama Okul Müdürü bir daha kulesine gitmemizi yasakladı. Bu nedenle de bilmecenin cevabı bir kelime, bir nesne veya bir fikir değil."

"Bir şeyler *yapmak* zorundayız!"

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Birincisi, bu bizi birbirimize düşman edebilecek bir şey. İkincisi, her seferinde Kötüleri mağlup eden bir şey. Üçüncüsü de, fiziksel olarak yapabildiğimiz bir şey."

Kızlar birbirlerine döndüler. "Buldum," dedi Agatha.

"Ben de," dedi Sophie.

"O kadar açık ki."

"Çok açık."

"Bu... bu bir..."

"Evet, bu..."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Agatha.

"Benim de," diye iç geçirdi Sophie.

Çayırın diğer yanında Sonsuz oğlanları, yavaşça Sonsuz kızlarının bölgesine geçiyorlardı. Kızlar, koparılacak birer çiçek

gibi bekliyor ancak aslan payını Beatrix'in aldığını görüyorlardı. Beatrix talipleriyle flört ederken, Tedros bir ağaç kütüğünün üzerinde öylece oturuyordu. Nihayet ayağa kalktı, diğer oğlanları itekleyerek en öne kadar ulaştı ve Beatrix'e birlikte yürüme teklifinde bulundu.

"Güya *beni* kurtaracaktı," diye sızlandı Sophie, onların uzaklaşmasını seyrederken.

"Sophie, köyümüzü iki yüz yıllık bir lanetten, çocukları dayak yemekten ve başarısızlıklardan kurtarma, kurtlardan, dalgalardan, canavarlardan ve bu berbat okuldaki her şeyden kaçma ve seni öldürecek bir masalı sona erdirmeye şansımız var. Sense bir oğlanı mı düşünüyorsun?"

"Ben sadece kendi mutlu sonumu istiyordum Aggie," dedi Sophie, gözlerinden yaşlar boşanarak.

"Eve *sağ salım* dönmemiz, bizim mutlu sonumuz Sophie."

Sophie başını öne doğru salladı ama gözlerini bir an olsun Tedros'tan alamıyordu.

"İyilik Yapma dersine hoş geldiniz," dedi Profesör Dovey, Sıfık salonunda toplanmış öğrencilere. "Derslerimizde biraz geri kaldığımız için herkesin bildiği basit kibarlıkları atlayacağız. Öncelikle şunu söyleyeyim, bu derse gösterilen saygının rahatsız edici biçimde azaldığını görüyorum."

"Yemek sonrası da ondan," diye fısıldadı Tedros, Agatha'nın kulağına.

"Neden benimle konuşuyorsun?"

"Cidden soruyorum, senin cinini seçmem için bana hangi cadıca büyüü yaptın?"

Agatha dönüp ona bakmadı.

"Bir şey yaptın orada," dedi Tedros öfkeyle. "Söyle bana."

“Bir cadı sırlarını açık etmez,” dedi Agatha, ileriye doğru bakarak.

“Biliyordum!” Tedros, Profesör Dovey’nin kendisine dik dik baktığını gördü ve ukalaca gülümsemesini takındı. Kadıncağız gözlerini devirdi ve devam etti. Tedros yeniden Agatha’nın üzerine doğru eğildi. “Eğer bana söylersen, bizim çocuklar seni rahat bırakacaklar.”

“Buna sen de dahil misin?”

“Sadece bana ne yaptığını söyle.”

Agatha sıkıntıyla nefes verdi. “Gavaldonik Orakçıkedi Cadılarının kullandığı çok güçlü bir büyü olan Dangelakangut Büyüsü’nü kullandım. Bu cadılar, Callis Nehri’nin kıyısında yaşayan küçük bir topluluktur ve sadece muhteşem büyüler yapmakta usta değil, aynı zamanda...”

“Ne yaptın?”

“Şöyle söyleyeyim,” dedi Agatha, ona dönerek, “Dangelakangut Büyüsü bir sülük sürüsü gibi beyninin her yerine dağılır. Her kuytu köşeye sızar, çoğalır, ürer ve en doğru anı bekler. Köşe bucak her yerine nüfuz ettikten sonra da.... hüüppp! Beynindeki her zeki düşüncüyü emer ve seni bir eşeğin götünden daha aptal bir hale getirir.”

Tedros kıpkırmızı kesildi.

“Bir şey daha var. Etkisi kalıcıdır,” dedi Agatha ve önüne döndü.

Tedros darağacında asma, taşlama ve babasının cadıları cezalandırmak için kullandığı diğer yöntemler hakkında yanı başında homurdanıp dururken, Agatha Profesör Dovey’nin iyiliklerin önemini anlatmasına kulak verdi.

“Ne zaman iyi niyetle bir iyilik yaparsanız, ruhunuz daha da saflaşır. Gerçi son zamanlarda benim İyi öğrencilerim bunları

angarya gibi görmeye başladılar ve bunlar yerine egolarını şişirmeyi, küstahlığı ve bel ölçülerini inceltmeyi tercih ediyorlar! Size şu kadarını söyleyeyim, seri galibiyetlerimiz yakında sona erebilir!”

“Okul Müdürü, Hikâyeci’yi kontrol ettiği sürece bu mümkün değil,” dedi Agatha.

“Agatha, Okul Müdürü’nün masalların gidişatı ve sonuçları üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi yoktur,” dedi Profesör Dovey sabırsızca. “O, Hikâyeci’yi kontrol *edemez*.”

“Bana sihir konusunda pek becerikli göründü halbuki,” diye yanıtladı Agatha.

“Nasıl yani?”

“Gölgelere bölünebiliyor. Bir odayı tamamen gözden kaybedebiliyor. Her şeyin bir rüyaymış gibi görünmesini sağlayabiliyor. O yüzden bir kalemi de rahatlıkla kontrol edebilir.”

“Sen bunları *nereden* biliyorsun?” diyerek iç geçirdi Profesör Dovey.

Agatha, Tedros’un pis pis sırtıttığını gördü.

“Çünkü bana kendisi gösterdi,” dedi.

Tedros’un gülümsemesi kayboldu. Profesör Dovey, az sonra buharlar salarak kaynayacak bir çaydanlık gibi görünüyordu. Öğrenciler gergin bir şekilde bir ona, bir Agatha’ya bakıyorlardı.

Öğretmen sinirle gülümsedi. “Ah Agatha, nasıl bir hayal gücün var senin. Birinin gelip seni vahşi bir ejderhanın elinden kurtarmasını beklerken bu işine yarayacaktır. Ümit edelim de zamanında gelsin. Evet şimdi, İyilik Yapmanın üç temel noktası yaratıcılık, uygunluk ve içinden gelmedir.”

Agatha ağzını açacak oldu fakat Profesör Dovey onu sert bir bakışla susturdu. İnce bir buz tabakasının üzerinde yürüdüğü-

nün farkında olan Agatha, bir parşömen çıkardı ve diğerleriyle birlikte not tutmaya koyuldu.

Masallarda Hayatta Kalma dersinden önce iki okulun öğrencileri kendilerini Çayırda bir toplantıda buldular.

Agatha ağaç tünelinden çıkar çıkmaz Kiko onu yakaladı. “Tristan saçını değiştirmiş!”

Agatha bir ağaca yaslanmakta olan Tristan’a baktı. Saçları sarı olmuştu, bir gözünün üstüne düşüyorlardı. Bu haliyle ona birini hatırlatıyordu.

“Beatrix için yaptığını söyledi!” diye yakındı Kiko, saçları hâlâ korkunç bir kızıldı.

Agatha, Tristan’ın gözlerinin nereye baktığını takip etti ve Tedros’a vır vır bir şeyler anlatmakta olan Beatrix’i gördü. Tedros, daha fazla sıkılamazmış gibi görünüyordu ve alnına dökülen sarı saçlarını üfledi.

Agatha öksürdü. Tekrar Tristan’a döndüğünde onun da sarı saçlarını üflediğini gördü. Sonra yeniden Tedros’a baktı. Gömleğinin iki düğmesini açmış ve üzerinde altın bir *Tişlemesi* olan boyunbağını gevşetmişti. Bir daha dönüp Tristan’a bakınca, iki düğmesini açmış ve üzerinde altın bir *Tişlemesi* olan boyunbağını gevşetmiş olduğunu gördü.

“Ya Beatrix gibi sarışın olsaydım?” diye ısrar etti Kiko. “O zaman Tristan benden hoşlanır mıydı?”

Agatha ona döndü. “Bence senin derhal yeni birini bulman lazım.”

“DİKKAT.”

Sesin geldiği yöne dönüp baktıklarında, köpek bedeninde başları yeniden birleşmiş Castor ile Pollux da dahil olmak üzere tüm öğretmenlerin iki tünelin arasındaki alanda sıralanmış olduğunu gördüler.

Profesör Dovey öne çıktı. “Kulağımıza gelen bazı...”

“SALLANMAYIN TEMBEL İNEKLER!” diye havladı Castor.

Son gelen Hiçler, tünellerinden koşturarak çıktılar. Sophie en arkadan tin tin geliyordu. Çayırın diğer tarafında bulunan Agatha’ya şaşkın bir bakış attı. Agatha omuzlarını silkerek karşılık verdi.

Profesör Dovey konuşmasına devam etmek üzere ağızını açtı.

“CLARISSA DOVEY’İ TAKDİM EDİYORUM, İYİLİK OKULU DEKANI VE İYİLİK YAPMA DERSİ ÖĞRETMENİ,” dedi Castor.

“Teşekkür ederim Castor,” dedi Profesör Dovey.

“SÖZÜNÜ KESEN YA DA YARAMAZLIK YAPAN OLURSA, ANINDA CEZALANDIRILACAKTIR.”

“TEŞEKKÜR EDERİM CASTOR!” diye ciyakladı Profesör Dovey.

Castor başını eğip ayaklarına bakmaya başladı.

Profesör Dovey, boğazını temizledi. “Öğrenciler, sizi buraya topladık çünkü kulağımıza bazı talihsiz söylentiler geldi.”

“*Yalanlar*, desek daha doğru,” dedi Leydi Lesso. Agatha, İyilik Galerisi’nde Sader’in resmini yırtan bu kadını tanımıştı.

“Bu durumda açık konuşmakta yarar var,” diye devam etti Profesör Dovey. “Öncelikle, Kötüler üzerinde bir lanet filan yok. Kötüler, halen İyileri mağlup edecek güce sahipler.”

“Tabii Kötüler ödevlerini yaptıkları sürece!” diye hırladı Profesör Manley.

Hiçler, bu söylenene şu kadcık inanmamış bir edayla aralarında homurdanmaya başladılar.

“İkincisi, Okul Müdürü kimsenin tarafında değildir,” dedi Profesör Dovey.

“Nereden biliyorsunuz?” diye bağırdı Ravan.

“Neden size inanalım?” diye ona katıldı Hester, Hiçlerin yuhalaması eşliğinde.

“Çünkü *kanıtlarımız* var.” Profesör Sader öne çıktı.

Hiçler sustular. Agatha’nın gözleri kocaman açıldı. *Kanıt mı? Ne kanıtı?*

Sonra Leydi Lesso’nun pek bir bozulduğunu gördü ki bu da kanıtların gerçekten var olduğuna dalaletti. Yoksa bu kanıt, bilmecenin cevabı mıydı?

“Şunu da ekleyeyim,” dedi Profesör Dovey, “Okul Müdürü’nün asıl sorumluluğu, Hikâyeci’yi korumaktır. Bu nedenle sıkı korunan kulesinden çıkmıyor. Bu vesileyle, kuşağınıza gelen hikâyeler ne olursa olsun, sizi temin ediyorum: hiçbir öğrenci Okul Müdürü’nü görmemiştir ve *asla* da görmeyecektir.”

Gözler Agatha’ya döndü.

“Hikâyeleri uyduran *bu* muymuş?” diyerek pis pis baktı Leydi Lesso.

“Uydurma filan değil!” diye karşılık verdi Agatha. Sophie’nin başını iki yana sallayarak kendisine bu çarpışmaya girmemesini tavsiye ettiğini görebiliyordu.

Leydi Lesso gülümsedi. “Kendini affettirmen için sana bir şans daha vereceğim. *Okul Müdürü ile görüştün mü?*”

Agatha, menekşe gözleri mermerdenmiş gibi dışarı fırlamış Kötü öğretmene baktı. Sonra garip biçimde kendisine gülümseyen Profesör Sader’e. Ardından da Çayırın diğer yanından kendisine ağzına fermuar çekme işaretleri yapan Sophie’ye...

“Evet.”

“Bir öğretmene *yalan* söylüyorsun!” diye bağırdı Leydi Lesso.

“Yalan değil!” diye bağırان bir ses duyuldu.

Herkes Sophie’ye döndü. “İkimiz de oradaydık! Okul

Müdürü'nün kulesine gittik!”

“Bahse girerim Hikâyecî'yi de görmüşsünüzdür?” diye alay etti Beatrix.

“Doğrusunu istersen, gördük!” diyerek karşılık verdi Sophie yükselen kahkahaya.

“Senin masalını da yazmaya başladı mı?”

“Evet! Masalımızı yazmaya başladı!”

“Ahmaklar Kraliçesi'ne selam durun!” diye bağırdı Beatrix.

“Sen de Yüce İmparatoriçesi olmalısın.”

Beatrix ellerini beline koyarak Agatha'ya döndü.

“Hıh. Yanılıyorsun,” diye şarladı Beatrix. “İyiler hiçbir zaman bu kadar yanlış düşmezler.”

“Sen İyiliği yolda görsen tanımazsın bel!” diye bağırdı Agatha.

Beatrix'ten öyle yüksek bir “hii” sesi çıktı ki Tedros kendini tutamayıp sırttı.

“Beatrix'le bu şekilde konuşma!” diyen bir ses duyuldu.

Agatha dönüp baktığında, sarışın Tristan'ı gördü.

“Beatrix?” diye patladı Agatha. “Tedros'u istemediğinden emin misin? Kendisinden farksız biriyle evlenmeye bayılacaktır!”

Tedros'un gülümsemesi yok oldu. Aptallaşmış bir şekilde bir Agatha'ya baktı, bir Tristan'a, bir Beatrix'e... Sonunda sabrını yitirdi ve Tristan'ın ağzına yumruğu indirdi. Tristan köreltilmiş talim kılıcını çekti, Tedros da kılıcını kınından çıkardı ve herkesin ortasında düelloya tutuştular. Fakat Tristan, Kılıç Ustalığı dersinde Tedros'la eşti ve ikisi de aynı hamleleri yapıyor, aynı savunmaları uyguluyor, hatta birbirlerine aynı sözcükleri sarf ediyorlardı. En sonunda kimin kim olduğu birbirine karıştı. Kılıç Ustalığı öğretmeni Espada, müdahale etmek yerin uzun bıyığını kıvırıyordu. “Bunu yarınki derste etraflıca ele almalıyız.”

Hiçler ise çok daha çabuk tepki gösterdiler.

“SALDIRIHHNN!” diye haykırdı Ravan.

Hiçler Sonsuzlara saldırdılar, şaşırان kurtları ezip geçtiler ve düellonun ortasına daldılar. Çılgınca bağrışan İyi oğlanlar karşılık verdiler ve bu destansı meydan savaşının ilk mağdurları çamurla kaplanan Sonsuz kızları oldu. Agatha çamurların içine dizüstü çöküp kalan kızlara kahkahalarla gülüyordu; ta ki pislik içindeki Beatrix onu işaret edene dek.

“O başladı!”

Çılgılığı basan kızlar Agatha’nın peşine düştüler ve o da bir ağaca tırmandı. Yakınlarda ise Tedros oğlanların altında kalmıştı ve Sophie’nin yanından geçtiğini gördü. “İmdat!” diye bağırdı.

Sophie, Beatrix tarafından çakıl taşı yağmuruna tutulmuş olan Agatha’ya yardıma koşarken Tedros’un kafasına basıp geçti. Derken gözüne Hort ilişti.

“Hey sen! Sigilimi geri ver!”

Hort, kavganın arasına dalıp kaçmaya başladı. Sophie peşindeydi ve en sonunda ona yeterince yakınlaşınca yerden bir ağaç dalı aldı ve kafasına fırlattı. Hort eğildi ve dal Leydi Lesso’nın yüzüne çarptı.

Tüm öğrenciler donup kaldı.

Leydi Lesso elini soğuk, yaralanmış yanağına attı. Elindeki kana bakarken, ürkütücü bir sakinliğe büründü.

Kırmızı ojeli, uzun tırnaklı parmağı havaya kalktı ve Agatha’yı işaret etti.

“Şunu odasına kilitleyin!”

Bir grup peri Agatha’yı tuttu ve pis pis sırtıtan Tedros’un önünden sürükleyerek Sonsuzların tüneline doğru götürdüler.

“Durun, bu benim hatamdı!” diye bağırdı Sophie.

“Bunu da,” Leydi Lesso kanlı parmağını Sophie’ye doğrulttu, “*Cehennem Odası*’na.”

Sophie daha çılgılık bile atamadan bir pençe ağzını kapattı ve onu şaşkınlıktan donup kalmış sınıf arkadaşlarının önünde ağaçların karanlığına götürdü.

Sophie işkenceye dayanamazdı! Sophie gerçek Kötülük karşısında hayatta kalamazdı!

Periler onu üst katlara doğru uçururken Agatha’nın gözünde panik dolu gözyaşları belirdi ve aşağı baktığında öğretmenlerin giriş salonunda toplandıklarını gördü.

“Profesör Sader!” diye bağırdı, bir tırazana tutunarak. “Bize inanmak zorundasınız! Hikâyeci, Sophie’nin Kötü olduğunu sanıyor! Onu öldürecek!”

Sader ve yirmi öğretmen birden ne oluyor diye yukarı baktılar.

“Köyümüzü nasıl görebiliyorsunuz?” diye bağırdı Agatha, periler onu çekiştirirken. “Eve nasıl dönebiliriz? Bir prenestede olup da, Kötü de olmayan nedir?”

Sader gülümsedi. “Sorular. Her zaman üçlü sorarlar.”

Öğretmenler gülüştüler ve dağıldılar. (“Hikâyeci’yi görmüş ha?” diye alay etti Espada. “Şekerleri çalan da buydu,” diye açıkladı Profesör Anemone.

“Hayır! Onu kurtarmak zorundasınız!” diye yalvardı Agatha ancak periler onu sürükleyerek odasına çıkardılar ve kapıyı kilitlediler.

Çıldırılmış bir şekilde yatağının tepesine tırmandı ve tavana-
daki kırık döşemeye elini attı... Ama artık kırık değildi. Biri sıkıca yerine yapıştırmıştı.

Agatha’nın yanaklarının kanı çekilmişti. Sader tek umuduy-

du ve o da soruları cevaplamayı reddediyordu. Şimdi de tek arkadaşı o zindanda ölecekti. Hepsi, bir prensesi karıştırıp cadı zanneden sihirli bir kalem yüzündendi.

Derken birden aklında bir şimşek çaktı. Sader'in sınıfta söylediği bir şeyi hatırladı.

Sorularınız olursa...

Nefesi kesilen Agatha, ders kitaplarının olduğu sepeti boşaltıverdi.

Sabırlı ve güçlü bir boz kurt, Sophie'yi boynundaki demir tas-maya bağlı uzun bir zincirle çekeliyordu. Nemli kanalizasyon duvarlarından uzak durabilmek adına, herhangi bir direnç gösteremiyordu; tek bir yanlış adımında daracık yoldan aşağı kayıp, gürül gürül çağlayan pisliğin içine gömülürdü. İğrenç kara nehrin karşısında iki kurdun acılar içinde inleyen Vex'i onu götördükleri yerden bu tarafa getirdiklerini gördü. Vex'in gözleri onunkilerle buluştu, kan çanağına dönmüşlerdi, nefret doluydular. Cehennem Odası'nda ona ne yaptılarsa, oraya girdiğinden çok daha korkunç bir Kötüye dönüşmüştü.

Agatha, dedi Sophie kendi kendine. *Agatha bizi eve götürür.*

Dudaklarını ısırarak gözyaşlarını bastırdı. *Agatha için hayatta kal.*

Kanalizasyonun ortalarına doğru ilerledikçe siyah balçık, berrak göl suyuna dönüşmeye başlamıştı. Duvarın soğuk taş-larının paslı demir parmaklıklara dönüştüğünü fark etti. Kurt kapıyı bir tekmede açtı ve onu içeri tıktı.

Sophie başını kaldırıp, tek bir meşaleyle aydınlatılmış karanlık zindana baktı. Ne yöne baksa, işkence aletleri görüyordu: kemik kırma çarkı, gergi, kızaklar, mengene, ipler, kancalar, demir bakire, parmak eziciler ve ürkütücü bir mızrak, sopa, demir

çubuk, kırbaç ve bıçak koleksiyonu. Sophie'nin kalbi duracak gibi oldu. Başını çevirdi. Köşeden iki kırmızı göz parlıyordu.

Gölgelerin arasından siyah bir kurt yavaş yavaş ayağa kalktı, diğer kurtların iki katı büyüklükteydi. Fakat bunun bedeni insan bedeniydi, kılı ve geniş bir göğsü, adaleli kolları, şişkin baldırları ve kocaman ayakları vardı. Zebani, elindeki parşömen rulosunu açtı ve derinden gelen hırıltılı sesiyle okudu.

“Sen, Uzak Orman'dan Gelen Sophie, aşağıdaki günahlarından ötürü Cehennem Odası'na atıldın: Yalan Bilgiyi Yayma, Toplum Huzurunu Bozma, Bir Öğretmeni Öldürmeye Teşebbüs.”

“Öldürmek mi!” diye hayretle bağırdı Sophie.

“Ayaklanma Çıkarma, Toplantı Esnasında Sınırları Aşma, Okul Malına Zarar Verme, Diğer Öğrencileri Taciz ve İnsanlık Aleyhine İşlenmiş Suçlar.”

“Bu suçlamaların hepsini reddediyorum,” diye çıkıştı Sophie. “Özellikle de sonuncusunu.”

Zebani, Sophie'nin yüzünü pençelerinin arasına aldı. “*Masumiyeti kanıtlanana kadar suçludur!*”

“Bırak beni!” diye bağırdı Sophie.

Zebani, onun boynunu kokladı. “Sen ne lezzetli bir şeftalisin böyle.”

“İz kalacak sonra!”

Zebani, Sophie'yi şaşırtarak onu bıraktı. “Genellikle zayıf noktayı bulmak için bayağı sopa atmak gerekir.”

Sophie, akli karışmış bir halde zebaniye bakıyordu. Zebani dudaklarını yaladı ve sırıttı.

Bir çığlık atan Sophie, kapıya doğru atıldı. Zebani onu tuttuğu gibi kapıya yapıştırdı ve kollarını başının üzerindeki kançalara kelepçeledi.

“Bırak beni!”

Zebani duvar boyunda dikilmiş, en uygun ceza yöntemini bulmaya çalışıyordu.

“Lütfen, her ne yaptıysam, özür dilerim!” diye ağlaştı Sophie.

“Kötüler, özürle öğrenmezler,” dedi zebani. Bir an için sopa olur mu diye düşündü ama sonra bıraktı. “Kötüler, acıyla öğrenirler.”

“Lütfen! Biri bana yardım etsin!”

“Acı, seni güçlendirir,” dedi zebani.

Paslı bir mızrağın ucunu okşadı ve sonra yerine astı.

“İmdat!” diye ciyakladı Sophie.

“Acı, seni büyütür.”

Zebani bir balta aldı. Sophie’nin yüzü kireç gibi oldu.

Baltanın sapını etli pençesiyle tutarak ona doğru yürüdü.

“Acı, seni Kötüleştirir.”

Sophie’nin saçlarına yapıştı.

“Hayır!” Sophie’nin nefesi kesildi.

Zebani baltasını kaldırdı.

“Lütfen!”

Balta saçlarını koparıp attı.

Sophie ağzı bir karış açık bir halde, gık bile diyemeden, kap-kara zindanın zemininde yatan güzel, upuzun altın buklelerine bakakaldı. Dehşet içindeki yüzünü yavaş yavaş kaldırarak zebaninin kocaman, kara gözlerine baktı. Sonra dudakları titremeye başladı, salıverdiği bedeni bağlı bulunduğu zincirlerden sarktı ve gözyaşları yağmur gibi inmeye başladı. Kırılmış, biçimsiz başını göğsüne eğdi ve ağladı. Burnu tıkanana ve nefes alamaz hale gelene dek ağladı. Ağzından akan tükürükleri siyah giysisini lekelemiş, bilekleri kelepçeler yüzünden kanamıştı.

Bir kilit sesi duyuldu. Sophie şişmiş, kıpkırmızı gözlerini kaldırarak zebaninin kendisini duvardan indirdiğini gördü.

“Defol git,” diye hırladı zebani ve baltasını yerine astı.

Arkasını döndüğünde, Sophie gitmişti.

Zebani hücreden dışarı çıktı ve kaynayan balçıkla berrak suyun birleştiği noktaya gidip çömeldi. Kanlı zincirleri suya daldırdı. Her iki yönden gelen akıntılar, zincirleri temizliyordu. Son kan damlalarını da ovalayıp temizlediğinde, balçığın yüzeyinde kendi yansımasını gördü.

Ama aslında onun yansıması değildi.

Zebani döndü.

Sophie onu balçığın içine itti.

Zebani suyun ve balçığın ortasına düştü ve hırlayarak, elini kolunu sallayarak tutunacak bir yer aradı. Akıntılar çok güçlüydü. Sophie, zebaninin hırıldayarak son nefeslerini vermesini ve bir kaya gibi dibe çökmesini seyretti.

Sophie eliyle saçından kalanı düzeltti ve boğazındaki acı tadı yutkunarak gidermeye çalışırken, ışığa doğru yürüdü.

İyiler affeder, diyordu kurallar.

Ama kurallar yanılıyordu. Öyle olsa gerek.

Çünkü o affetmemişti.

Hiçbir şekilde affetmemişti.

Mezarlık Bekçisi'nin Çözümü

Kitabın kapağı pembeydi ve üzerinde siyah beyaz kuğular arasında ışıldayan Hikâyeci vardı.

Öğrencinin Orman Tarihi Kitabı

AUGUST A. SADER

Agatha ilk sayfayı açtı.

"Bu kitap YALNIZCA yazarının görüşlerini yansıtır. Profesör Sader'in tarihi yorumlama biçimi sadece kendisine aittir ve öğretim görevlileri bunu paylaşmamaktadır. Saygılarımızla, Clarissa Dovey & Leydi Lesso, İyilik ve Kötülük Okulları Dekanları."

Agatha, diğer öğretmenlerin bu kitabı onaylamamalarından cesaret buldu. Bu sayfaların arasında bir yerde

bilmecenin cevabının olduğuna dair umudu arttı. Bir prensesle bir cadının arasındaki fark... İyi ile Kötünün dengede olduğunun kanıtı... Bunlar aynı şey olabilir miydi?

Başlamak için sayfayı çevirdi fakat kitapta hiçbir şey yazmıyordu. Her tarafında rengarenk, topluiğne başı kadar kabartma noktacıklar vardı. Agatha sayfayı çevirdi. Daha fazla nokta. Sayfa üstüne sayfa çevirdi. Tek bir kelime yoktu. Yüzünü hayal kırıklığıyla kitaba gömdü. Sader'in sesi birden kulaklarında çınladı: *"On Dördüncü Bölüm: Büyük Savaş."*

Agatha şimşek hızıyla doğruldu. Üç boyutlu bir sahne, havada uçuşan bir hayalet misali, gözlerinin önünde sayfanın üzerinde belirivermişti. Tastamam canlı bir görüntüydü; renkler Sader'in galerideki resimleri gibi pusluydu. Agatha çömelerek sakalları yerleri süpüren, kırış kırış üç yaşlı adamın ellerini birleştirmiş, Okul Müdürü'nün kulesinde dikilmelerini izlemeye koyuldu. Yaşlı adamlar ellerini açınca, parıldayan Hikâyeci, aralarından yükseldi ve tanıdık beyaz bir taş masanın üzerinde yerini aldı. Sader'in sesi anlatmaya devam etti: *"Birinci bölümden hatırlayacağınız üzere, Hikâyeci Sonsuz Orman'ın Üç Kâhini tarafından, yozlaşmadan korunabileceği tek yer olduğuna inanışları İyilik ve Kötülük Okulu'na yerleştirilmişti..."*

Agatha buna inanamıyordu. Kör Sader tarihi yazamıyordu. Ama onu *görebiliyor* ve öğrencilerinin de aynı şeyi yapmasını istiyordu. Her sayfayı çevirdiğinde ve noktalara dokunduğunda, tarih onun anlatımıyla birlikte kanlı canlı ortaya seriliyordu. 14. Bölüm'ün büyük kısmı Sophie'nin ona yemekte anlattıklarından oluşuyordu: Okul biri İyi, biri Kötü iki büyücü kardeş tarafından yönetiliyormuş ve birbirlerine olan sevgileri diğer tarafa sadakatlerine üstün geliyormuş. Fakat zaman içinde Kötü kardeşin sevgisi, zamanla günah dolu duygulara dönüşmeye

başlamıştı. Bu böylece sürüp gitti; ta ki kendisi ile kalemin sonsuz gücü arasında tek bir engel görmeye başlayana dek. O engel, öz kardeşiydi.

Agatha'nın elleri noktaların üzerinde dolaşiyor, Büyük Savaş'taki muharebeleri, ittifakları, ihanetleri ve hepsinin sonunun neye vardığını teferruatlı biçimde izliyordu. Tanıdık bir şeklin gümüş rengi giysileri ve maskesiyle, Hikâyeci elinde olduğu halde kanlı savaş meydanından yükseldiğini gördü: *"Kötü kardeşle İyi kardeş arasındaki son savaştan, iki tarafa da meyletmeyen bir kişi galip çıktı. Büyük Ateşkes sırasında, muzaffer Okul Müdürü, İyinin ve Kötünün üstünde bir konuma yükselmeye ve hayatta kaldığı süre boyunca dengeyi korumaya yemin etti. İki taraf da ona güvenmiyordu elbette. Ama buna ihtiyaçları da yoktu."*

Önündeki sahne ölmek üzere olan kardeşin çaresiz bir şekilde elini gökyüzüne doğrultmasını ve elinden gümüş bir ışık çıkarken yanıp kül olmasını gösteriyordu. *"Ölen kardeş, içindeki son sihri kullanarak kardeşine yönelik son bir büyü yaptı: İyi ile Kötünün hâlâ denk olduklarını kanıtlamanın bir yoluydu bu. Bu kanıt varlığını sürdürdüğü müddetçe, Hikâyeci yozlaşmayacak ve Orman mükemmel bir dengede kalacaktı. Bu kanıtın ne olduğu- na gelecek olursak..."*

Agatha'nın kalbi pır pır atmaya başladı.

"Bugüne dek İyilik ve Kötülük Okulu'nda varlığını sürdürmüştür."

Kitaptaki sahne karanlığa gömüldü.

Agatha aceleyle sayfayı çevirdi ve noktalara dokundu. Sader'in sesi yeniden duyuldu. *"On Beşinci Bölüm: Tüm Ormana Yayılan Veba Salgını."*

Agatha kitabı duvara fırlattı, sonra da diğer kitapları. Duvarlara resmedilmiş çiftlerin yüzlerinde çatlaklar açıldı. Atacak

kitap kalmayınca, yüzünü yatağına gömdü.

Lütfen. Bize yardım et.

Sonra, dualarla gözyaşları arasındaki sessizliğin içinden bir şey doğdu. Bir düşünce bile değildi bu. Bir dürtüydü.

Agatha başını kaldırdı.

Bilmecenin cevabı tam karşısındaydı.

Sadece bir saç kesimi, diyordu Sophie kendi kendine, bir peygamberçeği çalılığından yukarı doğru tırmanırken. *Kimse fark etmez bile*. İki cezayirmenekşesi ağacının arasından geçip Batı Çayırı çıktı ve arkadaşlarının bulunduğu gruba arkadan yaklaştı.

Tek yapmam gereken Agatha'yı bulmak ve...

Grup hep birden ona döndü. Bir kişi bile ona gülmedi. Ne Dot. Ne Tedros. Hatta ne de Beatrix. Öyle büyük bir dehşetle ona bakıyorlardı ki Sophie nefes alamaz oldu.

“Affedersiniz; gözüme bir şey...” Mavi bir gül ağacının ardına eğildi ve nefes almaya çalıştı. Daha fazla aşağılanmaya katlanamayacaktı.

“En azında artık bir Hiçe benzemişsin,” dedi Tedros, ağacın arkasına eğilerek. “Böylece kimse bundan sonra benim düştüğüm hataya düşmez.”

Sophie pancar gibi kıpkırmızı kesildi.

“Bir cadıyla arkadaşlık edersen, başına gelecek budur,” diyerek kaşlarını çatı prens.

Sophie artık nar gibi olmuştu.

“Hem *o kadar da* kötü değil. En azından arkadaşın kadar kötü değil.”

“Affedersiniz,” dedi Sophie, patlıcan gibi mosmor olmuş bir suratla. “Şimdi de diğer gözüme...”

Birden koşarak fırladı ve Dot'a bir cankurtaran gibi yapıştı.

“Agatha nerede!”

Ancak Dot hâlâ gözlerini Sophie’nin saçlarından alamıyordu. Sophie boğazını temizledi.

“Şey... ee... onu odasına kapattılar,” dedi Dot. “Çiçekhattı’nı kaçırarak olması çok kötü. Belki Yuba bir şeyler yapabilir.” Başıyla somurtkan bir suratla mavi bir balkabağına vurmakta olan cüceyi işaret etti. Sonra da gözleri Sophie’nin saçlarına döndü.

“Şey... güzel olmuş.”

“Lütfen hiç girmeyelim,” dedi Sophie yumuşak bir sesle.

Dot’un gözleri doldu. “O kadar *güzeldin ki*.”

“Tekrar uzar,” dedi Sophie, ağlamamak için kendini zor tutarken.

“Merak etme,” diyerek burnunu çekti Dot. “Bir gün, yeterince Kötü biri o canavarı öldürecek.”

Sophie kaskatı kesildi.

“Herkes binsin!” diye bağırdı Yuba.

Sophie neler oluyor diye dönüp baktığında Tedros’un çaydanlığa benzeyen sıradan bir mavi balkabağının tepesini açıp, içinde kaybolduğunu gördü.

Sophie gözlerini kıstı. “Bu da ne bö...”

Kalçasını dürten bir şey hissedince başını eğip aşağı baktı. Yuba, ona bir Çiçekhattı bileti uzattı ve kabağın tepesini açtığına, Sophie’nin karşısına menekşe mavisi, kadife bir smokin ile buna uyumlu bir şapka giymiş, adeta bir pastel renkler denizinde yüzen, zayıf bir tırtıl çıktı.

“Çiçekhattı’nda aksırmak, tıksırmak, burnunu çekmek, tükürmek, şarkı söylemek, küfretmek, kavgaya etmek, uyumak ya da *işemek* yok,” dedi, olabilecek en gıcık sesle. “Kurallara uymayanlar çırılçıplak soyunmakla cezalandırılacak. Herkes binsin!”

Sophie hızla Yuba’ya döndü. “Bir dakika! Benim arkadaşımı

bul...”

Bir sarmaşık fırladı ve Sophie’yi içeri çekti.

Çılgılık bile atamayacak kadar şaşkın olan Sophie, baş döndüren pembelerin, mavilerin, sarıların arasına daldı ve çok sayıda bitkinin kolu uzanıp onu emniyet kemeri gibi sardı. Sophie bir tıslama sesi duydu ve dönüp baktığında dev bir yeşil böcekka-panın onu yutmaya çalıştığını gördü. Bağırmasıyla beraber sarmaşıklar onu et yiyen bitkinin ağzından çekip aldı ve sıcak, kör edici bir pusun içine attı. Kolları ve bacakları havada serbestçe salınırken, belinden bağlı olduğu sarmaşık koşum takımı, onu ileri taşıyordu. Sonra pus dağıldı ve Sophie hayatında tanık olduğu en büyüğü manzarayı gördü.

Bu, bir yeraltı taşımacılık sistemiymiş. Neredeyse bir köy büyüklüğündeydi ve tamamen ışık yayan *bitkilerden* oluşuyordu. Havada sallanan yolcular, uyumlu çiçeklere sahip çeşitli renklerdeki ağaç gövdelerine bağlı sarmaşık dallarıyla taşınıyordu. Bu rengârenk ağaçlar hep birlikte muazzam desenler oluşturuyordu. Bazı ağaçlar paralel, bazıları dikey, bazıları da farklı yönlere doğru sıralanmıştı ancak hepsi de yolcularını Sonsuz Orman’da gidecekleri yere taşıyorlardı. Sophie hayretler içinde bir dizi somurtkan cücenin olduğu sıraya baktı. Bellerinde baltalarıyla, üzerinde HANIMELİ HATTI yazan parlak kırmızı bir ağaç gövdesine asılmışlardı. Tam aksi yöne giden parlak yeşil FESLEĞEN HATTI’nda ise gıcır gıcır takımları ve elbiseleri içinde bir ayı ailesi, yonca saplarının ucunda asılıydı. Şaşkınlıktan nerdeyse küçük dilini yutan Sophie, yolcusu olduğu EBEGÜMECİ HATTI’na baktı ve grubun geri kalanının parlak mavi bir ağaç gövdesine bağlı olduğunu gördü. Fakat sadece Hiçler sıkıca bağlanmıştı.

“Çiçekhattı sadece Sonsuzların kullanımına açık,” diye anlattı Dot. “Bizi bindirmek zorundalar çünkü okulun öğrencile-

riyiz. Ama yine de bize güvenmiyorlar.”

Sophie'nin umurunda değildi. Elinde olsa, ömrünün sonuna dek Çiçekhattı'nda gezerdi. Güçlü, sakinleştirici temposunun ve muhteşem kokularının yanı sıra, her bir hat için ayrı bir kertenkele orkestrası vardı: MANDALİNA HATTI kertenkeleleri oynak banjo gitarlarını tıngırdatıyor, MENEKŞE HATTI'ndakiler tutkulu gitarlarını çalıyor ve Sophie'nin hattındaki kertenkeleler de flütleriyle hızlı parçalar çalıyordu; mavi kurbağalar da şarkılarıyla onlara eşlik ediyordu. Yolcular acıdırlarsa diye her hattın kendi atıştırmalıkları vardı. EBEGÜMECİ HATTI boyunca mavi kuşlar kanatlarını çırparak mavi mısırlı kekler ve yabanmersinli içecekler ikram ediyorlardı. Sophie bütün bunların arasında iyice gevşedi ve sarmaşıklar mavi ışıktan bir rüzgargülü gibi onu yukarı, yukarı, daha yukarı taşıdıkça oğlanlar ve zebaniler ve öğretmenler aklından çıktı gitti. Bedeni rüzgârı, sonra havayı, ardından toprağı hissetti ve kolları göğçe doğru açılırken Sophie yerden sihirli bir sümbül gibi yükseldi.

Ve kendini bir mezarlıkta buldu.

Çıplak tepeler, karanlık gökyüzüyle aynı renkteki mezar taşlarıyla doluydu. Tir tir tirereyen sınıf arkadaşları, Sophie'nin yanı başındaki bir çukurdan çıktılar.

“Ne-ne-ner-ne-re-de-de-yizzz biii-zzzz?” diye kekeleyerek sordu, dişlerinin takırdamasına mani olamayarak.

“İyi-nin-ve-Kötü-nün-Bah-çesi,” dedi Dot titreyerek ve çikolatadan bir kertenkeleyi kemirerek.

“Hiç de bahhhh-çe-ye bennzzer gö-rün-mü-yorrrr bana,” dedi Sophie.

Yuba sihirli değneğiyle grubun etrafında birkaç tane küçük ateş yakınca, sıcaklık donmuş tenlerini çözdü. Sophie ve sınıf arkadaşları biraz rahatladılar.

“Birkaç hafta içinde büyü yapmanıza izin verilecek,” dedi cüce, heyecanlanan titreklerle. “Fakat büyüler, hayatta kalma becerilerinin yerini tutamaz. Halkalı solucanlar mezarların yakınlarında yaşar ve yiyecek bulamadığınız zamanlarda sizi hayatta tutabilirler. Bugünkü dersimizde onları bulup yiyeceksiniz!”

Sophie eliyle karnını tuttu.

“Haydi bakalım, başlayın! İkili takımlar halinde çalışacaksınız!” dedi cüce. “Hangi takım daha çok solucan yerse, onlar kazanacak!” Gözleri Sophie’ye döndü. “Belki kara koyunumuz kurtuluşu burada bulur.”

“Kara koyun, *kız arkadaşı* olmadan hiçbir şey bulamaz,” diye mırıldandı Tedros.

Tedros Beatrix ile eş olurken Sophie kederle arkalarından baktı.

“Haydi,” dedi Dot, Sophie’yi yere doğru çekeleyerek. “Onları yenebiliriz.”

Birden motive olan Sophie, ateşe yakın olmaya özen göstererek Dot ile birlikte toprağı eşelemeye başladı. “Halkalı solucan neye benzer?”

“Solucana,” dedi Dot.

Sophie tam buna okkalı bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki uzakta, bir tepenin üstündeki silueti fark etti. Kocaman bir devdi bu. Uzun siyah sakalı, kalın örgülü saçları ve koyu mavi bir teni vardı. Üzerinde sadece ufak bir kahverengi peştamal vardı ve durmandan mezar kazıyordu.

“Mezarlık Bekçisi. Bütün işi tek başına yapar,” dedi Dot. “O yüzden bu kadar çok birikmiş iş var.”

Sophie, Mezarlık Bekçisi’nin ardında gömülmeyi bekleyen cesetlerden ve tabutlardan oluşan bir kuyruğun kilometrelerce uzayıp gittiğini gördü. Hiçlerin siyah, taştan tabutlarıyla.

Sonsuzların cam ve altın tabutları arasındaki fark hemen göze çarpıyordu. Fakat aynı zamanda tabut içinde olmayan, tepede daireler halinde uçuşan akbabaların altında öylece yatan cesetler de vardı.

“Neden yardım almıyor?” diye sordu Sophie, midesi bulanarak.

“Çünkü kimse Mezarlık Bekçisi’nin işine karışamaz,” dedi Hort yumuşak bir sesle. “Benim babam iki yıl beklemişti.” Sesi çatallaştı. “Bizzat Peter Pan tarafından öldürüldü babam. Düzgün bir mezarı hak ediyordu.”

Herkes durmuş Mezarlık Bekçisi’nin mezar kazmasını, ara sıra durup saçlarının arasından çıkardığı koca bir defteri açıp okumasını izliyordu. Sonra dev, içinde yakışıklı bir prensin yattığı altından bir tabutu alıp boş çukurun içine yerleştirdi. Bekleyen ceset sırasına doğru ilerleyerek, içinde güzel bir prensesin yattığı kristal bir tabutu aldı ve aynı mezara, prensin yanına yerleştirdi.

“Anastasia ile Jacob. Balayındayken açlıktan ölmüşler. *Derslerini dinleseydiler*, bu ölümden kaçınabilirlerdi,” dedi Yuba.

Homurdanan öğrenciler yeniden halkalı solucan avına döndüler. Ama Sophie, tekrar kitabına baktı; tabutsuz bir gulyabaniyi alıp bir sonraki mezara yerleştiren Mezarlık Bekçisi’nden gözlerini alamamıştı. Bir kez daha defterine başvuran Mezarlık Bekçisi, göz kamaştırıcı bir kraliçenin gümüş tabutunu, kendisi kadar çarpıcı bir kraliçenin yanına koydu.

Sophie’nin gözleri mezarlıkta gezindi ve her tepede ve vadede aynı düzeni gördü. Sonsuzlar ikiz mezar taşlarının önüne birlikte gömülüyorlardı: oğlan ve kız, karı ve koca, prens ve prenses, yaşamda ve ölümden beraberler. Hiçler ise tek başlarına gömülüyorlardı.

Sonsuz Diyar. Birlikte cennet.

Hiçilk Diyarı. Tek başına cennet.

Sophie donup kaldı. Okul Müdürü'nün bilmecesinin cevabını bulmuştu.

“Belki de Mevta Sırtı'nı araştırsak daha iyi olur,” diye iç geçirdi Yuba. “Gelin çocuklar...”

“Beni idare et,” diye fısıldadı Sophie, Dor'un kulağına.

Dot ona döndü. “Nereye? Dur! Biz bir...”

Fakat Sophie uzaktaki mezar taşlarının arasından Çiçekhattı'nın girişinin yolunu tutmuştu bile.

“Takımız,” diye somurttu Dot.

Az sonra, Mavi Orman'da beş stymphalian kuşu, yedikleri tekedden başlarını kaldırıp Sophie'yi bir yumurtayı sallarken gördüler.

“Şunu bir daha deneyelim, ne dersiniz?”

En başından beri gözümüzün önündeymiş, diye düşündü Agatha, duvarlara bakarken. İyileri Kötüler karşısında yenilmez kılan silah. Bir Kötünün asla sahip olamayacağı ancak bir prensesin olmazsa olmazı. Onu ve Sophie'yi eve gönderecek görev.

Tabii Sophie hâlâ hayattaysa.

Agatha, onu elden ayaktan kesen yeni bir güçsüzlük dalgasının içinde yükseldiğini hissetti. Sophie işkence altında kıvrıranırken burada öylece oturamazdı.

Dışarıdan çığlıklar yükseldi. Dönüp baktığında bir stymphalian kuşunun Sophie'yi sırtından fırlatıp, penceresinden içeri attığını gördü.

“Aşk,” dedi Sophie nefes nefese.

“Yaşıyorsun! *Saçlarına ne yaptılar,*” dedi Agatha.

“Bir Kötünün asla sahip olamayacağı fakat bir prensesin on-

sur yaşayamayacağı şey, aşktır.”

“İyi ama sana ne... iyi misin...”

“Haklı mıyım, değil miyim?”

Agatha, Sophie'nin Cehennem Odası'ndan bahsetmeye hiç niyeti olmadığını gördü.

“Aşağı yukarı.” Agatha, üzerleri prensler ve prenseslerle dolu resimlerle süslü olan duvarları gösterdi. Duygularının zirvesinde dudakları birleşmişti.

“Gerçek aşkının öpücüğü,” diyerek nefesini verdi Sophie.

“Gerçek aşkın seni öperse, o zaman sen Kötü olamazsın,” dedi Agatha.

“Aşk bulamazsan da, bir prenses olamazsın,” dedi Sophie.

“Böylece eve dönebiliriz.” Agatha yutkundu. “Benim tarafında bir sıkıntı yok da, senin için o kadar kolay değil.”

“Hadi ama. Ben o tiksiniç Hiç oğlanlarından hangisini istesem kendime aşık ederim. Bana beş dakika ver, bir de boş bir malzeme odası ve...”

“Sadece bir tane vardır Sophie,” dedi Agatha, sesi titreyerek. “Her Sonsuz için sadece bir tane gerçek aşk vardır.”

Sophie onun gözlerine baktı. Sonra da kendini yatağa bıraktı.

“Tedros.”

Agatha midesi bulanarak başıyla onayladı. Eve dönüş yolu, her şeyi mahvedebilecek tek kişiden geçiyordu.

“Tedros'un beni... öpmesi mi gerekiyor?” dedi Sophie, boş boş bakarak.

“Ayrıca bunu onu kandırarak, zorlayarak ya da mecbur bırakarak yapamazsın. Seni içinden gelerek öpmeli.”

“İyi de nasıl? O beni Kötü zannediyor! Benden nefret ediyor! Aggie, o bir kralın oğlu. O yakışıklı, mükemmel. Bir de bana bak.” Kırpılmış saçlarını ve paçavradan farksız kıyafetle-

rini gösterdi.

“Ben... ben...”

“Hâlâ bir prensessin.”

Sophie, Agatha'nın gözlerine baktı. “Eve dönmek için tek yolumuz bu,” dedi Agatha, kendini gülümsemeye zorlayarak.

“Bu yüzden de o öpücüğü almak için çalışmalıyız.”

“İkimiz mi?” diye sordu Sophie.

“İkimiz,” dedi Agatha hırıltılı bir sesle.

Sophie ona sıkıca sarıldı.

“Eve dönüyoruz Aggie.”

Fakat kollarının arasında Agatha başka bir şey hissetti. İçinden bir ses, ona Cehennem Odası'nın arkadaşından saçlarından daha fazlasını alıp götürdüğünü söylüyordu. Agatha şüphelerini zihninden uzaklaştırdı ve Sophie'ye daha sıkı sarıldı.

“Tek bir öpücük ve hepsi sona erecek,” diye fısıldadı.

Onlar bir kulede birbirlerine sarılırken, diğer bir kulede Okul Müdürü, Hikâyecî'nin birbirlerinin kollarındaki iki kızın muhteşem bir resmini tamamlamasına tanıklık ediyordu. Kalem, resmin altına son bir cümle yazarak bölümü sonlandırdı.

“Ama her öpücüğün bir bedeli vardır.”

Tabutunu Seç

Tedros ne zaman kendini sıkıntıda hissetse, egzersiz yapardı. Bu yüzden onu sabahın altısında Hazırlık Odası'nda ter içinde çekiç atarken, ağırlık kaldırırken ve yüzerken görmek, aklının çok meşgul olduğuna dalaletti. Bu anlaşılır bir şeydi. Kış Balosu davetiyeleri dün gece kapıların altından atılmıştı.

Örülü sarı saçlardan yapılmış tırmanma iplerini tartarken, Noel'i bir baloda geçirmek zorunda olduğu gerçeğine sövdü. Neden Sonsuzların hayatlarındaki her şey zoraki danslar etrafında dönüyordu?

Baloların sıkıntısı şuydu ki bütün işi oğlanlar yapmak zorundaydı. Kızlar flört edebilir, entrikalar çevirebilir ve ne isterlerse yapabilirlerdi ama sonunda seçimini yapıp, evet desin diye umut eden, hep oğlanlar olurdu. Tedros seçeceği kızın evet deyip demeyeceği konusunda endişelenmiyordu. Asıl sıkıntısı, baloya birlikte gitmek istediği bir kız olmamasıydı.

Bir kızdan en son ne zaman ciddi olarak hoşlandığını hatırlamıyordu bile. Buna rağmen her daim peşinde koşan, onun kız arkadaşı olduğunu iddia eden birileri olmuştu. Her seferinde böyle oluyordu. Kızlara tövbe ediyor, sonra ilgisini çeken bir tanesiyle karşılaşılıyor, onu elde edebileceğini kanıtlamaya kalkıyor, elde ediyor ve sonrasında kızın en başından beri kendisinde gözü olan ahmak bir prens avcısı olduğunu anlıyordu. Beatrix Laneti. Hayır. Buna daha güzel bir isim verilebilirdi.

Guinevere Laneti.

Annesi Guinevere, şövalye Lancelot'la kaçıp da onu ve babasını terk ettiğinde, Tedros henüz dokuz yaşındaydı. Onun ardından fısıltıyla konuşulanları hatırlıyordu. "*Aşkısı buldu.*" Peki ya babasına defalarca "Seni seviyorum" dediğinde? Kendisine bunu söylediği onca seferde? Hangisi gerçektir bunların?

Tedros her gece babasının kalp kırıklığı ve içki batağına daha da derin saplanmasına tanık olmuştu. Bir seneye kalmadan da öldü. Son nefesinde Kral Arthur, oğlunun ellerini tutmuştu.

"Halkın bir kraliçeye ihtiyacı var Tedros. Benim düştüğüm hatalara düşme. *Gerçekten İyi olan kıızı ara.*"

Tedros altın renkli örgülere tırmadıkça tırmandı, kasların-daki damarlar geriliyordu.

Benim düştüğüm hatalara düşme.

Eli kaydı ve ipten düşerek yumuşak bir minderin üstüne indi. Yanakları kızarmış bir halde tepeden inen saç örgüsüne

ters ters baktı.

Buradaki tüm kızlar hataydı. Aşkı öpücüklerle karıştıran Guinevere'lerdi.

Günüşiği Agatha'nın yastığına vurdu. Rahatsız olan Agatha yan döndü ve Sophie'yi Reena'nın eski yatağında kambur vaziyette otururken buldu.

"Neden hâlâ buradasın! Kurtlar seni yakalarsa, sonun yine Cehennem Odası olur! Üstelik eve dönüp Tedros'a o isimsiz aşk şiirini yazıyor olmalıy..."

"Bana bir balo olduğundan bahsetmedin."

Sophie, üzerinde Agatha'nın isminin incilerle yazılı olduğu, kar tanesi şeklinde ıslıl ıslıl bir davetiyeyi kaldırıp ona gösterdi.

"Aptal bir balo kimin umurunda?" diye homurdandı Agatha. "O sırada biz çoktan eve dönmüş olacağız. Sen, o şiirde mutlaka Tedros'un kişiliğinden bahsetmeyi ihmal etme. Şerefinden, yiğitliğinden, cesar..."

Sophie şu an elindeki davetiyeyi koklamaya başlamıştı.

"Sophie, beni dinle! Balo zamanı yaklaştıkça, Tedros'un dam arayışı da aynı şekilde yoğunlaşacaktır! Dam arayışı yoğunlaştıkça da, başka birine aşık olma ihtimali artacaktır! Başka birine ne kadar çok aşık olursa, bizi de burada o kadar çok ölüme terk eder! Anladın mı?"

"Ama onun damı ben olmak istiyorum."

"İYİ DE SEN DAVETLİ DEĞİLSİN!"

Sophie dudaklarını büzdü.

"Sophie, Tedros'un seni *hemen* öpmesi lazım! Aksi halde, asla eve dönemeyiz!"

"Balonun girişinde davetiyeleri kontrol ediyorlar mıdır gerçekten?"

Agatha atılıp davetiyeyi onun elinden kaptı. “Ne aptalım. Ben de senin ölmek istemediğini sandım!”

“Ama baloyu kaçıraram!”

Agatha onu kapıya doğru itekledi. “Ağaç Tüneli’ni kullan.”

“Mermer salon, parıl parıl elbiseler, yıldızların altında vals yapmak...”

“Bir kurt seni yakalarsa, kayboldum dersin.”

“Bir balo Aggie! Gerçek bir balo!”

Agatha onu tekmeleyerek dışarı attı. Sophie ona hiddetle baktı.

“Oda arkadaşlarım bana yardım eder. Onlar *gerçek* arkadaşlar.”

Agatha hayretler içinde kendisine bakarken, kapıyı onun suratına çarptı.

On dakika sonra Hester ayağını öfkeyle yere vurdu, az kalsın Anadil’in sıçanlarından birini öldürecekti.

“YARDIM MI? BENDEN BİR HİÇİN BİR SONSUZU ÖPMESİ İÇİN YARDIM MI İSTİYORSUN! KAFAMI TUVALETE SOKARIM DAHA İYİ!”

“Sophie, hiçbir Kötü *aşk*ı bulamaz,” dedi Anadil, mantık yoluyla sıçanlarını kurtarabileceğini umut ederek. “Bunu aramaya kalkışmak dahi kendi ruhuna ihanet demek!”

“Benim eve dönmemi istiyor musunuz?” diye çıkıştı Sophie, üstünde tünelden kalan yaprakları temizleyerek. “Öyleyse Tedros’a bir büyü yapın da beni baloya davet etsin.”

“BALO!” diye ciyakladı Hester. “BALODAN NASIL HABERİN OLDU SENİN BİR KERE?”

“*Baloya* giden bir Kötü?” dedi Dot.

“Vals yapan bir Kötü!” dedi Anadil.

“Reverans yapan bir Kötü!” dedi Hester ve üçü birden ulumaya başladılar.

“O baloya *gideceğim*,” dedi Sophie tepesinden adeta dumanlar çıkararak.

“*Uzak Orman’dan Gelen Cadi’yı* takdim ediyorum!” dedi gülmekten gözleri yaşaran Hester.

Öğle yemeği saati geldiğinde artık gülmüyordu.

İlk önce, Sophie kırpılmış saçlarına bir çözüm bulabilmek için uğraşırken derse yirmi dakika geç kaldı. Saçlarını bereyle, kurdeleyle, taraklarla kapatmış ve en sonunda papatyadan bir taca karar kılmıştı.

“O kadar da berbat değil,” diyerek iç geçirdi ve Çirkinleşme dersine girdiğinde, öğrencilerin saçlarının yarasa kanadı iksirleri nedeniyle kışlaştığını gördü. Aniden başının üstünde “1” rakamı belirdi.

“Berbat!” dedi Profesör Manley mutlulukla ve Sophie’nin saçlarına keyifle bakarak. “Muhteşem güzelliğin. *Gitmiş*.”

Sophie sınıfı ağlayarak terk etti ama hemen ardından Hester’in çığlığını duydu. Koridorda, çalışkan ve gözlüklü bir ağaçkakan olan Albemarle, Kötüler sıralama tablosunda Sophie’nin ismini onunkinin hemen altına kakmakla meşguldü.

“Küçük bir aşk büyüsü Hester,” diye tatlılıkla ona hatırlattı Sophie. “Sonra sonsuza dek kurtulacaksın benden.”

Hester, şartlar ne kadar ağır olursa olsun, Hiçlerin Sonsuzları öpmelerine zemin hazırlamanın kabul edilemez olduğunu kendine hatırlatarak ondan uzaklaştı.

Lanetler dersinin başında, Leydi Lesso çenesi her zamankinden daha sıkı kasılmış olduğu halde buzdan odaya girdi.

“Bugünlerde maharetli işkenceciler bulmak ne kadar zor,” diye homurdandı.

Sophie, “Neden bahsediyor?” diye fısıldayarak sordu Dot’a.

“Zebani ortadan kaybolmuş!” diye cevapladı Dot.

Hemen arkasındaki Sophie'nin bir anda midesi bulandı.

Sınıfı rüyada Can Düşmanlarını görme konusunda imtihan eden Leydi Lesso, her yanlış cevabı öfkeden köpürerek ve saldıracak şekilde karşıladı.

“Ama ben Can Düşmanlarını rüyada görmenin Büyük Kötü olacağınız anlamına geldiğini sanıyordum,” dedi Hester.

“Hayır, geri zekâlı! Ancak belirtileri taşıyorsan olabilir bu! Belirtiler yoksa, rüya hiçbir şey demek değildir!” diye cevapladı onu Leydi Lesso. “Dot, Can Düşmanlarını ilk kez rüyada gördüğünde, ağzına ne tadı gelir?”

“Yatmadan önce ne yediyseniz o?”

“*Kan* tadı gelir, seni beyinsiz!” Leydi Lesso, tırnaklarını buzdan duvarın üzerinde gezdirdi. “Ah, şu okulda gerçek bir Kötü görmek için neler vermezdim. Bu bokböcekleri yerine, İyileri ağlatacak gerçek bir Kötü.”

Sıra kendisine geldiğinde, Sophie en kötü hakaretleri işitmeyi bekledi ama yanlış olduğu kesin cevabının karşılığında Leydi Lesso ona bir sigil verdi ve yanından geçerken kırpılmış saçlarını okşadı.

“Neden sana *iyi* davranıyor?” diye tısladı Hester arkasından.

Sophie'nin aklında da aynı soru vardı ancak gülümseyerek arkasına dönmeyi tercih etti. “Çünkü ben geleceğin sınıf başkanıyım. Yani burada *kaldığım* müddetçe.”

Hester, her an Sophie'nin boynunu kıracakmış gibi duruyordu. “Aşk büyülerini saçma sapan şeylerdir. İşe yaramazlar.”

“İşe yarayanlarını bulacağından eminim,” dedi Sophie.

“Seni uyarıyorum Sophie. Bunun sonu *kötü* olacak.”

“Hmm... Her odada petunya çiçeklerine ne dersiniz?” diye dalga geçti Sophie. “Sanırım, sınıf başkanı olarak ilk emrim bu olacak.”

O gece Hester akrabalarına mektup yazarak bildikleri aşk büyülerini kendisine göndermelerini istedi.

“Bu bulaşıcı bir hastalık,” diye yakındı Agatha. Sonsuz kızları çayırın dört bir yanına yayılmış birbirlerine davetiyelerini gösteriyorlardı. Her birinin kar tanesi farklı biçimdeydi. Hemen yakınlarda Tedros misket oynuyor ve kızları tamamen görmezden geliyordu. “Her sınavın baloyla bir alakası var; balo güzelliği, balo adabı, balo girişleri, balo tarihi...”

Sophie onu dinlemiyordu. Elinde bir kova domuz ayağıyla, İyi kızlara hasetle bakıyordu.

“Hayır,” dedi Agatha.

“Peki ya bana *sorarsa?*”

“Sophie, seni *hemen* öpmesi gerekiyor! Aptal bir baloya götürmesi değil!”

“Ah Agatha, masalları bilmez misin sen? Beni baloya götüürse, *kesin* öper! Tıpkı Sindirella’daki gibi! Öpüşmeler *her zaman* balolarda olur! Hem o zaman saçım uzamış olur ve ayak-kabılarımı da tamir ettiririm ve... hayır olmaz, elbise! Kızların birinden biraz şarmöz yürütebilir misin? Biraz da krepdöşin. Ve tül! *Bir sürü* tül! Pembe olsa iyi olur ama olmasa da boyarım; gerçi boyanmış tül pek güzel durmaz ama. Belki şifon kullansak daha iyi olur. Çok daha kolay halledilir.”

Agatha gözlerini kırıştırdı, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Haklısın, önce gidip ona sormalıyım,” dedi Sophie, yerinden fırlayarak. “Hiç kaşlarını çatma şekerim. Tereyağından kıl çeker gibi kolay olacak. Göreceksin! Prenses Sophie, *baloda!*”

“Sen ne yapıy... HER ŞEYİ MAHVEDE...”

Fakat Sophie çoktan Sonsuzların tarafına fırlamış, Tedros’un yanına çöküvermiş ve kovanını ona uzatmıştı.

“Selam yakışıklı. İster misin biraz... ayak?”

Tedros misketini yanlışlıkla Chaddick’in gözüne fırlattı. Tüm Çayır sessizliğe bürünmüştü.

Sophie’ye döndü. “Kız arkadaşın seni çağırıyor.”

Sophie, Tedros’un baktığı yere dönünce Agatha’nın kendisine el salladığını gördü.

“Canı sıkkın sadece,” diye iç geçirdi Sophie. “Sen haklıydın Tedros. Onunla ben fazla yakınız. Dün dersin ortasında o yüzden çıktım. Ona artık İyi arkadaşlar edinme zamanımın geldiğini söylemek için.”

“Dot, hasta olduğun için gittiğini söylemişti.”

Sophie öksürdü. “Şey, evet, biraz üşütmüşüm.”

“Dot, ishal olduğunu söylemişti.”

“İsss...” Sophie yutkundu. “Dot’u bilirsin. Devamlı bir taraflarından uydurur durur.”

“Bana pek yalancıymış gibi görünmedi.”

“Yok, devamlı yalan söyler o. Sırf dikkat çekmek için. Zira kendisi, senin de bildiğin üzere...”

Tedros kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Zira kendisi...”

“Şişkodur.”

“Anlıyorum.” Tedros misketiyle nişan aldı. “Ne ilginç değil mi? Dün kızcağız boş mezarlara dalıp ikinize birden yetecek kadar solucan yedi, sırf sen başarısız olmayasın diye. Onun en iyi arkadaşı olduğunu söylüyordu.”

“Öyle mi?” Sophie, Dot’un kendisine el salladığını gördü. “Ne acıklı.” Atışını yapmaya hazırlanan Tedros’a döndü. “İlk karşılaşmamızı hatırlıyor musun Tedros? Mavi Orman’daydı. Sonrasında olan hiçbir şeyin önemi yok; beni yumruklamanın da, beni Hiç olarak görmenin de, pislüğün içine düşmenin de... Önemli olan, *ilk görüşte* ne hissettiğindi. Beni *kurtarmak* iste-

miştin Tedros. İşte buradayım.”

Sophie ellerini birleştirdi. “Sen ne zaman hazırsan.”

Tedros başını kaldırıp ona baktı. “Ne?”

“Beni baloya davet etmek için diyorum,” dedi Sophie, gülümseyerek.

Prensin yüz ifadesinde bir değişme olmadı.

“Biraz erken olduğunu biliyorum ama bir kızın planlarını vakitlice yapması gerekir,” diye ısrar etti Sophie.

Beatrix aralarına sıkışverdi. “Burada Hiçlere yer yok.”

“Ne? Bir sürü yer var işte,” diye çıkıştı Sophie.

Fakat sonrasında Reena onu itekledi ve diğer altı kız da buna katılınca Sophie tamamen çemberin dışına itilmiş oldu. Onu savunması için Tedros’a döndü.

“Gider misin?” dedi Tedros, gözlerini misketinden ayırmadan. “Görüşümü kapatıyorsun.”

Sophie kendisine doğru gelirken Agatha kıs kıs güldü.

“Tereyağından kıl çeker gibi ha?”

Sophie yanından hışımla geçti.

“Ne kıl ama!” diye bağırdı Agatha.

“Saçım yüzünden!” dedi Sophie hıçkırarak.

“Saçla alakası yok!” dedi Agatha, Mavi Orman’ın kapılarına doğru ağır adımlarla yürürken. “Önce senden *hoşlanmasını* sağlamalısın! Yoksa, eve asla dönemeyiz!”

“İlk görüşte aşık olması gerekiyordu. Masallarda hep böyle olur!”

“B planına geçme zamanı.”

“Ama bana *hayır* da demedi,” dedi Sophie umutla. “Belki de o kadar kötü geçmemiştir.”

Dot koşarak yanlarına geldi. “Herkes senin Tedros’a yalancı

dediğini, suratına bok attığını ve ayaklarını yaladığını konuşuyor!”

Sophie, Agatha’ya döndü. “B planı nedir?”

Orman grubunun geri kalanıyla birlikte vardıkları noktada, türkuaz renkli çimenlerin üzerinde sekiz cam tabutla karşılaştılar.

“Her hafta İyiyi Kötüden ayırt etme sınavını tekrarlayacağız çünkü ormanda en çok işinize yarayacak en önemli beceri budur,” diye açıkladı Yuba. “Bugün Sonsuzları sınavacağız. Dün şahit olduğunuz definlerden ne kadar etkilendiğiniz düşünüldüğünde, ben de size zevkinize göre bir seçme şansını vereyim dedim.”

Bu sözlerinin ardından Sonsuz kızları ile Hiç kızlarını açık tabutların içine yatırdı ve sihirli değneğin bir hareketiyle sekizini birden koca kalçalı, dolgun bacaklı, balık gibi dudakları olan, birbirinin tıpatıp aynısı, siyah saçlı prenseslere çevirdi.

“Şişko oldum,” dedi Sophie öfleyerek.

“Al işte, şans ayağına geldi,” dedi Agatha, Prenses Uma’nın sözlerini hatırlayarak. “En büyük dileğin Tedros ise, sana doğru çekilecektir! Senin gerçek aşkı olduğunu bilecektir!”

“Ama Beatrix de onu dileyecektir!”

“O zaman senin daha güçlü dilemen lazım! Onun sevdiğin yönlerine odaklan! Onu *senin* kılan özelliklerini düşün!”

Yuba kızların tabutlarının camdan kapaklarının kapattı ve sekiz tabutun da yerlerini karıştırdı. “Şimdi kızları dikkatle inceleyin ve İyilik işaretlerini bulmaya çalışın,” dedi oğlanlara. “Bir Sonsuz bulduğunuzdan emin olduğunuzda, elini öpün; gerçek kimliği ortaya çıkacaktır!”

Sonsuz oğlanları ihtiyatla tabutlara yaklaştılar.

“Biz de oynamak istiyoruz.”

Yuba, kabına sığamayan Hort ile diğer Hiç oğlanlarına döndü.

“Hmmm, sanırım düzgün davranmaları için bu kızlarımıza bir teşvik olur,” dedi cüce.

Hem İyi hem de Kötü oğlanlar etraflarında dolanırken, tabutların içindeki sekiz tombul prenses iyice gerilmişlerdi. Hort çaktırmadan bir nane bitkisine yaklaştı, bir şeyler atıştıran bir kokarcanın üzerinden atladı ve birkaç yaprak nane kopardı. Ravan'ın kendisini izlediğini gördü.

"Ne var? Arada tazelenmeyi severim," dedi Hort, ağzına attığı naneleri çiğnerken.

"Acele edin ve seçimlerinizi yapın!" diye çıktı Yuba.

Tabutunun içinde Agatha, Tedros'un Sophie'nin kalbinin derinliklerine bakmasını ve onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmesini diledi...

Tabutunun içinde Sophie, gözlerini kapattı ve prensi hakkında sevdiği her şeyi düşündü...

Bu arada Tedros, bu kızlarından *hiçbirini* istemiyordu. Fakat tam sınavı bırakmak üzereyken, gözlerinin üçüncü tabuta doğru çekildiğini gördü. Bir şeyler onu diğerlerinden hiç farklı görünmemesine rağmen tabutun içindeki kıza çekiyordu. Aralarında bir sıcaklık, bir cereyan, bir enerji hissediliyordu. Evet, orada bir şey vardı. Daha önce fark etmediği bir şey. Bu kızlardan biri, görüldüğünden daha fazlasıydı...

"Vakit doldu!" dedi Yuba.

Agatha kan dondurucu bir çığlık duydu ve dönüp Sophie'ye baktığında, onu kendi bedenine dönmüş ve dudakları Hort'un dudaklarına yapışmış halde buldu.

Hort onu bıraktı. "Şey, elini öpüyorduk, di mi? Pardon." Ağzına bir nane yaprağı daha attı. "Baştan mı başlasak?"

"Seni HAYVAM" Sophie ona tekmeyi yapıştırdı ve Hort nane çalısının ortasına, kokarcanın üstüne düştü. Kokarca kuyruğunu kaldırdı ve pis kokusunu Hort'un tam gözüne boşalttı. Hort, sendeleyerek tabutlara çarpmaya başladı. "Kör oldum!

Kör oldum!” Sonunda yine Sophie’nin tabutuna çarptı ve tabutun kapağının kapanmasıyla birlikte leş kokan Hort, Sophie ile beraber tabutun içinde kaldı. Dehşet içindeki Sophie cama olanca gücüyle vurdu ama kapağı yerinden oynatamadı.

“Kural 5. Hiçler, aşk oyunları oynamaz,” dedi Yuba bet sesiyle. “Yerinde bir ceza oldu. Şimdi gelin bakalım çocuklar, kimi seçmişsiniz görelim.”

Agatha kendi tabutunun kapağının açıldığını duydu. Dönüp bakınca, Tedros’un onun kalın, etli elini narin dudaklarına götürdüğünü gördü. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Agatha, onun göğsüne bir tekme yapıştırdı. Tedros geriye doğru düştü, kafasını tabutun kapağına çarptı ve yere yığıldı. Herkes Tedros’un başına toplandı ve birbirinin kopyası prensesler tabutlarından atlayıp yardıma koştular. Yuba ise prensin kafası için büyük bir parça buz getirdi. Bu telaş arasında Agatha tabutundan çıktı ve yandakine geçti.

Tedros sendeleyerek ayağa kalktı, prensesini bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Yuba yüzünü buruşturdu. “Belki biraz otursan...”

“Bitirmek istiyorum.”

İç geçiren Yuba, başıyla prenseslere işaret etti ve kızlar tabutlarına dönerek, gözlerini kapadılar.

Tedros, seçiminin üçüncü tabut olduğunu hatırlıyordu. Mücevherle kaplı cam kapağı kaldırdı ve tabutta yatan kızın elini kendine güvenerek öptü. Prensесin altından havalı bir şekilde gülümseyen Beatrix çıktı. Tedros onun elini alev alev yanan bir taşmış gibi bıraktı. Yandaki tabutta, Agatha rahatlayarak iç geçirdi.

Uzaktan kurtlar uludular. Öğrenciler Yuba’nın peşinden okula dönerken, Agatha geride Sophie ile birlikte kaldı.

“Gel Agatha,” dedi Yuba. “Sophie’nin öğrenmesi gereken dersler var.”

Agatha geriye dönüp baktığında tabutun içinde Hort’la birlikte kapalı kalan Sophie’nin burnunu tuttuğunu ve ciyak ciyak bağırarak cam tabutu tekmelediğini gördü. Belki de cüce haklıydı. Yarın arkadaşı onu dinlemeye hazır olacaktı.

“Ölecek değil ya,” diye mırıldandı kendi kendine. “Alt tarafı Hort.”

Fakat sorun Hort değildi.

Sorun, Agatha’nın tabut değiştirdiğini Sophie’nin görmüş olmasıydı.

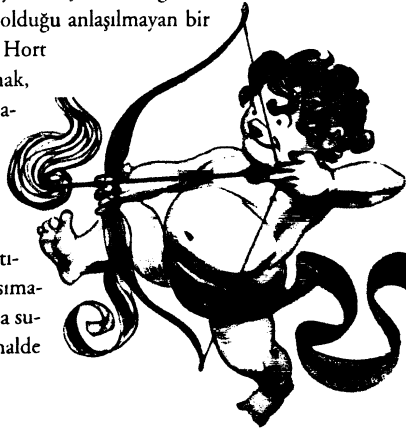
Aşk Tanrısı Yoldan Çıkıyor

Kendini bir sabah fırtınasından sakınan Agatha, Hiçlerin yemek sırasındaki Hester'a yaklaştı.

"Sophie nerede?"

"Odasından çıkmıyor. Hiçbir derse girmede," dedi Hester, bir kurt kovalama ne olduğu anlaşılmayan bir et koyarken. "Belli ki Hort ile bir tabutu paylaşmak, insanın içindeki yaşama isteğini alıp götürüyormuş."

Agatha su birikintileriyle dolu Yarı Yol Köprüsü'ne çıktığında, duvardaki yansıması son defakinden daha sursuz ve huysuz bir halde onu bekliyordu.

“Sophie’yi görmem gerek,” dedi Agatha, kendisiyle göz temasından kaçınarak.

“İkinci defadır sana öyle baktı.”

“Ne? Kim bakmış bana ikinci defa?”

“Tedros.”

“Yani, Sophie beni dinlemiyor ki.”

“Yani, belki de Sophie Tedros’un gerçek aşkı değildir.”

“Olmak zorunda,” dedi Agatha, aniden kaygılanarak. “Başkası olamaz. Eve ancak böyle dönebiliriz! Başka kim olabilir ki? Beatrix? Reena? Milli...”

“Sen.”

Agatha başını kaldırdı. Yansıması iğrenç biçimde gülüyordu.

Agatha’nın gözleri ıslak postallarına kaydı. “Bu, hayatta duyduğum *en aptalca* şey. Birincisi, aşk kızları oyalamak için masal kitaplarının icat ettiği bir şeydir. İkincisi, Tedros’tan *nefret ediyorum*. Üçüncüsü de, o benim kötü kalpli bir cadı olduğumu düşünüyor ve son yaptığımı göz önüne alırsak, haklılık payı var. Şimdi bırak geçeyim.”

Yansıması gülümsemeyi kesti. “Sen bir cadı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Agatha kendine ters ters baktı. “Arkadaşımızın gerçek aşkını bulmasına, sonra onu elinden alabilmek için yardım ediyoruz.”

Yansıması anında çirkinleşti. “*Kesinlikle Kötü*,” dedi ve gözden kayboldu.

66. odanın kapısı kilitli değildi. Agatha, Sophie’yi yanık, lime lime örtülerinin altında kıvrılmış halde buldu.

“Gördüm!” dedi Sophie hışımla. “Seni seçtiğini gördüm! Ben burada Beatrix konusunda endişelenirken, sen ikili oynuyormuşsun. Beni sırtımdan bıçakladın hain!”

“Bak, Tedros’un neden devamlı beni seçip durduğunu bil-

miyorum,” dedi Agatha, sırlıslıkla olmuş saçlarındaki yağmur suyunu sıkarak.

Sophie’nin gözleri onunkileri deliyordu adeta.

“Ben, seni seçmesini istiyorum aptal!” diye bağırdı Agatha. “Eve dönmemizi istiyorum!”

Sophie uzunca bir süre Agatha’nın yüzünü inceledi. İç geçi-
rerek pencereye doğru döndü.

“Nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin. Kokusu hâlâ burnumda. *Burnumun içine* yerleşti Agatha. Kokusu çıkana kadar ona ayrı bir oda verdiler. Ama kokarca kokusunun nerede bittiğini ve Hort’un kokusunun başladığını kim bilebilir?”

Kendine hakim olamayıp titreyen Sophie, tekrar Agatha’ya döndü. “Ne söylediyse yaptım Aggie. Tedros’ta sevdiğim her şeye odaklandım: tenine, gözlerine, elmacık kemiklerine...”

“Sophie, sen onun *görünüştünden* bahsediyorsun! Sırf yakışıklı olduğu için ondan hoşlanırsan, Tedros senle bir bağ hissetmez ki. Diğer kızların yaklaşımından ne farkı var bunun?”

Sophie kaşlarını çatı. “Tacını ya da servetini düşünmek istemedim. Bu çok sığ bir davranış olurdu.”

“Kim olduğunu düşün! Kişiliğini! Değerlerini! Derinlerde bir yerde nasıl birisi olduğunu!”

“*Kusura bakma da*, bir oğlanı kendime nasıl aşık edeceğimi bilirim ben,” diye karşılık verdi Sophie. “Sen her şeyi *mahvetmeye* bir son ver ve bırak işleri bildiğim yolla yapayım.”

Açıkça görülüyordu ki Sophie’nin bildiği yol, kendini olabildiğince rezil etmektir.

Ertesi gün öğle yemeğinde, Sonsuzlar sırasındaki Tedros’un dibine girdi ve Tedros’un arkadaşları ağzlarında nane yaprakları çiğneyerek etrafını sardılar. Ardından, Masallarda Hayat-

ta Kalma dersinde prensi tek başına yakalamaya çalıştı ancak Beatrix, Tedros'a kene gibi yapıştı ve *onun* tabutunu seçtiğini Tedros'a her fırsatta hatırlattı.

"Tedros, seninle konuşabilir miyim?" diye patladı Sophie en sonunda.

"Neden *seninle* konuşacakmış?" diye sordu Beatrix.

"Çünkü biz *arkadaşız*. Hem sen tepemizde vızıldamayı kesene!"

"Arkadaş ha!" diyerek parladı Tedros. "Arkadaşlarına nasıl davrandığını gördüm ben. Onları kullan. Onları sat. Arkalarından şişko de. Yalancı de. Teklifin için sağ ol. Almayayım, kalsın."

"Saldırı. İhanet. Yalan. Görünüşe bakılırsa, Hiçlerimizden biri kurallara harfiyen uyuyor!" dedi Yuba coşkuyla.

Sophie'nin o kadar morali bozulmuştu ki Dot'un çikolata-sından bir parça bile yedi.

"Biz sana bir şekilde bir aşk büyüü bulacağız," dedi Dot.

"Sağ ol Dot," diye hıçkırdı Sophie, ağzı dopdolu. "Bu *harikaymış*."

"Sıçan pisliği. En iyi çikolata ondan oluyor."

Sophie öğürdü.

"Sen kimin için şişko dedin bu arada?" diye sordu Dot.

İşler daha da kötüye gitti. Hizmetkâr Eğitimi ve Hayvanlarla İletişim derslerinde hafta boyunca sürecektir bir sınav için her iki okulun öğrencilerinin de kendilerine verilen yaratıkları gittikleri her yere taşınmaları gerekiyordu. İlk başta iki okulda birden kaos oldu. Orman devleri Hiçleri pencerelerden aşağı atıldılar, korkuyla kaçışan satirler yemek sepetlerini çaldılar, yavru ejderhalar okul sıralarını tutuşturdular ve her türlü hayvan İyilik kulelerinin koridorlarını dışkı dağlarıyla doldurdular.

“Bu bir gelenek. Okulda birliği sağlama çabası,” diye açıkladı Profesör Dovey öğrencilerine, burnundaki bir çamaşır mendaliyle. “Ne kadar yanlış yönetilse ve kötü organize edilse de.”

Castor, hizmetkârlarının kuşatması altında çan kulesinde çırpınıp duran Hiçlere bağıyordu. “KAFALARINIZI GERİNİZDEN ÇIKARDIĞINIZ ZAMAN KİMİN EFENDİ OLDUĞUNU ANLAYACAKSINIZ!”

Gerçekten de üç gün sonra Hester, yavru devine tuvalet eğitimi vermiş ve öğle yemeğinde Sonsuzlara tükürük topu atmayı öğretmişti. Tedros’un kurt köpeği nereye gitse arkasından çalılımla yürür olmuştu, Anadil’in piton yılanı sıçanlarıyla arkadaşlık kurmuştu. Ve Beatrix’in pofuduk beyaz tavşanı öyle bir sevgiye ilham kaynağı olmuştu ki Beatrix onun adını Teddy koymuştu. (Tedros hayvanı her gördüğünde tekmeyi basıyordu.) Agatha bile acar devekuşuna öğretmenlere çaktırmadan şeker çalmayı öğretmişti.

Ne var ki Sophie, kendisini Grimm adında şişko bir aşk tanrısıyla uğraşırken buldu. Siyah gür saçları, basık bir burnu, pembe kanatları ve ruh haline göre renkleri değişen gözleri vardı. İsminin Grimm olduğunu öğrenmişti çünkü ilk gün Sophie’nin en sevdiği rujuyla 66. odanın her yerine yazmıştı. İkinci gün, Grimm öğle yemeğinde ilk kez Agatha’yı gördü ve gözleri yeşilden kırmızıya döndü. Üçüncü gün, Yuba “Kuyuların Faydaları”nı anlatırken Agatha’ya oklar fırlatmaya başladı ancak Agatha tam zamanında arkasındaki ormana kaçmayı başardı.

“ŞU ŞEYİ DURDUR!” diye bağırın Tedros, bir yandan da talim kılıcını kullanarak Grimm’in oklarını kuyunun içine doğru atıyordu.

“Grimm! *O kız benim arkadaşım!*” diye bağırды Sophie.

Grimm suçluluk içinde oklarını kaldırdı.

Dördüncü gün Sophie'nin tüm derslerinde köşede dişlerini gıcırdattı ve tırnaklarını duvarlara sürttü.

Leydi Lesso ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Biliyor musun, ona bakınca insan zannediyor ki..." Sophie'ye döndü ve sonra aklındaki düşüncüyü kovaladı. "Boş ver. Ona biraz daha süt ver, azıcık sakinleşir."

Beşinci gün süt işe yaradı. Altıncı gün Grimm, yeniden Agatha'ya ok atmaya başladı. Sophie onu yatıştırmak için her şeyi denedi: ninni söyledi, Dor'un en lezzetli çikolatasından yedirdi, hatta kendisi yerde yatarken ona yatağını verdi ama bu defa hiçbir şey onu durduramıyordu.

"Ne yapmam lazım?" diye ağladı Sophie, dersten sonra Leydi Lesso'ya.

"Bazı hizmetkârlar yoldan çıkarlar," diyerek iç geçirdi Leydi Lesso. "Bu, Kötü olmanın barındırdığı bir risktir. Ama genellikle sebebi..."

"Sebebi nedir?"

"Eminim sakinleşecektir. Her zaman sakinleşirler."

Grimm ancak yedinci günde, öğle yemeğinden sonra Agatha'nın peşinde *uçmaya* başladı. Kendisini yakalamaya çalışan öğrencilerin ve kurtların ellerinden sıyrılıyordu fakat en sonunda Hester'ın iblisi onu bastırdı. Agatha, bir ağacın arkasından Sophie'ye bakıyordu.

"Belki de ona birini hatırlatıyorsundur?" diye ağlaştı Sophie.

Fakat Hester'ın iblisi bile Grimm'i uzun süre kontrol altında tutamadı ve ertesi gün okların ucunda bu kez alevler vardı. Bunlardan bir tanesi kulağının yanından vızıldayarak geçince, Agatha'nın en sonunda burasına kadar geldi. Yuba'nın son dersini hatırlayarak öğle tatilinde yaramaz aşk tanrısını Mavi Orman'a doğru çekti ve derin taş kuyunun içine saklandı. Grimm sersem

bir şekilde onun peşinden karanlık kuyuya dalınca Agatha kafasına ağır postalının topuğuyla vurdu ve onu bayılttı.

“Ben onun senin öldüreceğini sanmıştım,” diye ağlaştı Sophie, kuyunun ağzını Agatha’yla beraber iri bir kayayla kapattıktan sonra.

“Ben başımın çaresine bakabilirim,” dedi Agatha. “Bak, balya iki aydan daha az kaldı ve Tedros’la işler giderek kötüleşiyor. Yeni bir yöntem denemeliy...”

“O benim prensim,” diye dikildi Sophie. “Ve onu kendim halledeceğim.”

Agatha tartışma zahmetine girmedii. Sophie hazır olduğu zaman onu dinlerdi.

İki okulun öğrencileri Castor ve Uma ile birlikte Mavi Orman’a hizmetkârlarını serbest bırakmaya gittiğinde, Sophie Şer Kütüphanesi’nin yolunu tuttu.

İçeri adım attığı an geri kaçmamak için iradesini sonuna kadar zorlamak durumunda kaldı. Şer Kulesi’nin tepesinde bulunan Şer Kütüphanesi, normal bir kütüphaneden -üzerinden sel, yangın ve kasırga geçmiş normal bir kütüphaneden!- farklıydı. Paslı demir rafları olmayacak şekillerde ezilip yamulmuştu ve binlerce kitap yerlere saçılmıştı. Duvarlar küften yemyeşildi, kahverengi halı nemden yapış yapıştı ve içerisi duman ile bozulmuş süt karışımı bir şey kokuyordu.

Köşedeki masanın ardında oturan yapışkan kurbağa, ağzındaki purosunu tüttürüyor ve kitapları bir bir damgalayıp yere atıyordu.

“İlgi alanınız,” diye vırakladı.

“Aşk büyüleri,” dedi Sophie, nefes bile almamaya çalışarak.

Kurbağa başıyla köşedeki nemli bir rafı işaret etti. Üstünde sadece üç kitap kalmıştı:

Dikenler, Güller Değil: Aşk Neden Bir Lanettir /yazan: Baron Dracul

Bir Hiçin Gerçek Aşkı Yok Etme Kılavuzu /yazan: Dr. Walter Bartoli

Hataya Yer Bırakmayan Aşk Büyüleri & İksirleri / yazan: Glinda Gooch

Sophie üçüncü kitabı aceleyle açtı, bir dizi büyüye hızlıca göz gezdirdi ve sonunda aradığını buldu: “53. Büyü: Gerçek Aşk Kalp Büyüsü.”

Sayfayı yırtıp aldı ve kokudan bayılmadan evvel kendini dışarı attı.

Dot, Hester ve Anadil, öğle yemeği saatinde büyüünün başına üşüştiler. “‘Bir oğlan bu büyüünün etkisi altına girdiğinde, anında size aşık olur ve ne isterseniz yapar,’” diye okudu Anadil. “‘Özellikle kendinize evlilik teklifi yaptırmak ve baloya davet ettirmek gibi konularla çok etkilidir.’”

“Tek yapmanız gereken tariftaki iksiri hazırlayıp bir kurşunun içine doldurmak ve gerçek aşkınızı bununla kalbinden vurmak!” diye okudu Sophie heyecanla.

“İşe yaramaz,” diye kestirip attı Hester.

“Sen sırf bunu *ben* buldum diye sinirleniyorsun.”

Hester çantasından bir yığın mektup çıkardı. “ ‘Sevgili Hester, benim bildiğim işe yarayan bir aşk büyüüsü yok’ - ‘Sevgili Hester, aşk büyüülerinin etkilerinin çok değişken olduğunu herkes bilir’ - ‘Sevgili Hester, aşk büyüleri tehlikelidir. Kötü bir büyü kullanacak olursan, birini kalıcı olarak yoldan saptırabilirsin’ ”

“Bu, ‘hataya yer bırakmıyor’ bir kere!” dedi Dot.

“Kim söylemiş? Glinda *GOOCH* mu?”

“Bundan böyle balolardan ve öpüşmelerden bahsetmek zorunda kalmayacaksak, bence denemeye değer,” dedi Anadil, kırmızı gözleriyle büyüünün tarifini incelerken. “Yarasa kalbi, mıknaş taşları, kedi kemigi... Bunlar hep bildik malzemeler. Aa. Tedros’un kokusundan bir damla lazım.”

“Onu nasıl alacağız?” diye sordu Dot. “Bir Hiç bir Sonsuzun yakınına sokulsa bile, kurtlar her an tepemizde. Bunu yapması için bir Sonsuza ihtiyacımız var.”

Agatha pembeler içinde yanlarına geldi. “Ne kaçırdım bakalım?”

Sophie’nin ağzından henüz sadece beş kelime dökülmüştü.

“Hayır! Büyü yok. İksir yok. Numara yok!” diye ona çıkıştı Agatha. “Gerçek aşk olması gerek!”

“Ama şuna baksana!” Sophie büyüünün yazılı olduğu sayfayı kaldırdı ve üzerindeki bir baloda öpüşen prens ve prenses resmini gösterdi. Resmin altında şöyle yazıyordu: “GERÇEK AŞKIN YERİNİ TUTABİLECEK TEK HAKİKİ ALTERNATİF!”

Agatha sayfayı buruşturdu ve Sophie’nin yemek kovaasına attı. “Bunu bir daha duymak istemiyorum.”

Sophie yemeğin geri kalanını peynirini didikleyerek geçirdi.

İki gün sonra, Hester gecenin bir vakti dürtüldüğünü hissetti. Dönüp baktığında, Sophie’yi yatağının başucunda, üzerinde altın bir Tışlemesi olan mavi bir boyunbağını koklarken buldu.

“Mis gibi kokuyor. Eminim bundan işimize yarayacak kadarı çıkar.”

Bir an için Hester’ın kafası karıştı. Sonra yanakları kızardı, tam Sophie’ye patlayacaktı ki...

“Bir Kötüler Korosu’na ne dersiniz?” dedi Sophie. “Sanırım sınıf başkanı olarak ikinci teklifim böyle bir koro kurmak olacak.”

Hester sabaha kadar iksirin malzemelerini karıştırmakla uğraştı. Annesinin eski çanak çömleklerini kullanarak köpüklü, pembe bir iksir ortaya çıkardı, bunu damıtarak kaynayan bir gaz elde etti ve sonrasında malzemeyi şöminenin üzerinde kalp şeklinde bir merminin içine doldurdu.

“Umarım ölmez,” dedi, sinirle mermiyi Sophie’ye teslim ederken.

Sophie hazır olduğuna kanaat getirmeden evvel iki gün boyunca nişancılık talimi yaptı. Masallarda Hayatta Kalma dersine kadar bekledi. O gün Yuba ve öğrenciler “Orman Bitkilerini” incelemek üzere ağaçlara tırmanıyorlardı. Tedros mavi bir gürgen dalına uzandığında Sophie uygun fırsatı yakaladığını düşündü ve mermiyi sapanına yerleştirdi.

“Sen *benimsin*,” diye fısıldadı.

Pembe kalp sapanından fırladı ve doğruca Tedros’un kalbinin üzerindeki gümüş kuğuya doğru uçtu, fakat rengi kırmızılaştı, Tedros’un göğsünden kauçukmuş gibi sekti ve geri dönüp kendisini vurmasıyla birlikte Sophie’den vahşice, korkunç bir çılgılık yükseldi. Tüm öğrenciler şok içinde ona döndüler.

Sophie’nin siyah giysilerinin üzerinde dev, kanlı bir *B* harfi belirdi.

“Kurallara uymakta Başarısız olduğun için.” Yuba üzerinde bulunduğu ağaçtan ona öfkeyle bakıyordu. “Kilitlerin Açılmasından *sonraya* dek sana büyü yapmak yasak.”

Beatrix kırılmış kalp mermiyi yerden aldı. “Aşk büyü mü? *Tedros’un* üzerinde bir *aşk büyü* mü denedin?”

Bütün öğrencilerden yuhalamalar yükseldi. Sophie dönüp Tedros’a baktı, öfkeden çılgına dönmüştü. Hemen yanındaki Agatha’nın yüzünde de aynı ifade vardı. Sophie yüzünü elleriyle kapadı ve oradan kaçtı. Hıçkırıkları ormanda yankılanıyordu.

“Her sene bir rezil bir şeyler deniyor. Ama en sefili bile aşkın kestirme bir yolu olmadığını bilir,” dedi Yuba. “Haftaya doğru düzgün büyüler öğrenmeye başlayacağız. Ama şimdilik eğretilerlerine bakalım! Bir eğretilerinin aslında kılık değiştirmiş bir Hiç olduğunu nasıl anlarız...”

Agatha grupla birlikte gitmedi. Bir meşe ağacına sırtını verip çömelerek çimenlerin arasındaki, en az eve dönme umutları kadar paramparça olmuş kalp biçimli mermiye baktı.

Hester akşam yemeğinden döndüğünde Sophie’yi gözyaşları göl olmuş halde, yatağında uzanırken buldu.

Sophie başını kaldırdı, giysisindeki kırmızı B harfi daha da parlaktı artık. “Çıkıyor. Her şeyi denedim.”

Hester sırt çantasını yere attı. “Çalışma odasında yetenek alıştırması yapıyoruz. Sen de gelebilirsin.” Kapıyı açtı ve duraksadı.

“Seni uyarmıştım.”

Kapının çarpılma sesiyle Sophie yerinden sıçradı.

Gece boyu, ertesi gün öğle yemeğinde B harfini taşıma düşüncesinin verdiği korkudan uyuyamadı. Nihayet uykuya daldı ve uyandığında güneşin çoktan doğduğunu ve arkadaşlarının kahvaltıya inmiş olduğunu gördü.

Agatha yatağının kenarına oturmuş, pembe elbisesindeki yaprakları temizliyordu.

“Bu defa bir kurt beni gördü. Ama onu tünelde atlatmayı başardım.” Başını kaldırıp duvardaki yaldızlı aynaya baktı. “Buraya yakışmış.”

“Getirdiğin için teşekkür ederim,” dedi Sophie hırıltılı bir sesle.

“Odam onsuz daha mutlu bir yer.” Gergin bir sessizlik oldu.

“Üzgünüm Agatha.”

“Sophie, ben senden yanayım. Buradan canlı kurtulmak istiyorsak, birlikte hareket etmeliyiz.”

“Büyü, tek umudumuzdu,” dedi Sophie yumuşak bir sesle.

“Sophie, vazgeçemeyiz! Eve dönmemiz gerek!”

Sophie aynaya baktı, gözleri doldu. “Ne oldu bana Agatha?”

“Sen, prensini kazanmadan baloya gitmek istiyorsun. Çabalamadan öpücüğünü elde etmek istiyorsun. Dinle, hafta boyunca akşam yemeğinden sonra bulaşık yıkamak zorunda kaldım, bu sırada da biraz kitap karıştırdım.” Agatha elbisesinin altından bir kitap çıkardı -*Prensini Elde Etmek*, yazar Emma Anemone- ve köşelerini kıvrıdığı sayfaları açmaya başladı.

“Bu kitaba göre, gerçek aşkı elde etmek, nihai sınavmış. Her masalda ilk görüşte aşk gerçekleşmiş gibi görünse de her zaman bunun ardında bir takım beceriler yatarmış.”

“Ama ben zaten...”

“Sus ve dinle. Burada üç şey çok önemli. Bir kızın masallar-daki prensini kazanması için yapması şart olan üç şey. Birincisi, ‘güçlü yönlerini sergilemelisin.’ İkincisi, ‘söylediklerinle değil, yaptıklarınla kendini göstermelisin.’ Üçüncüsü de, ‘seni elde etmek için birbiriyle çekişen taliplerin olmalı.’ Sadece bu üç şeyi yaparsan, o zaman bir...”

Sophie elini kaldırdı.

“Ne?”

“Bu patates çuvalının içindeyken hiçbir şey ortaya koyup sergileyemem, şu tipimle hiçbir şey yapamam ve sıçan kılıklı ve kokulu bir oğlan dışında talibim filan yok! Bana bir baksana Agatha! Göğsümde bir *B* var, saçım oğlan çocuğu gibi, gözlerim altında torbalar, dudaklarım kupkuru ve daha dün burnumun üstünde bir siyah nokta buldum!”

“Peki bunu nasıl değiştireceksin?” diye çıkıştı Agatha.

Sophie başını öne eğdi. O çirkin harfin gölgesi ellerine vuruyordu. “Bana ne yapmam gerektiğini söyle Aggie. Seni dinliyorum.”

“Ona kim olduğunu göster,” dedi Agatha, sesini yumuşatarak.

Arkadaşının gözlerinin içine baktı.

“Ona gerçek Sophie’yi göster.”

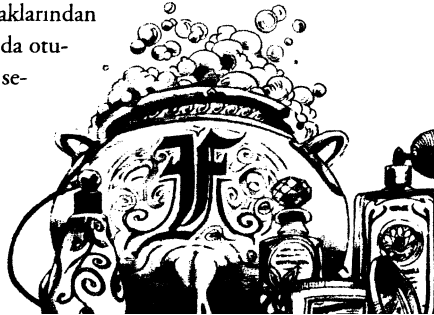
Sophie, Agatha’nın gülümsemesinde ılık ılık yanan inancı gördü. Sonra aynaya dönerek kendi de sinsice gülümsedi... derin karanlıklarda kısıp kalmış ve sabırla dışarı çıkarılmayı bekleyen gaddar bir aşk tanrısının gülümsemesinden farksızdı bu gülümseme.

İmparatoriçe'nin Yeni Giysileri

Her iki okul da Sophie'nin başarısız aşk büyüünün dedikodusuyla çalkalanıyordu ve sabahın ilerleyen saatlerinde herkes onun kızıl *B* harfini görmeyi sabırsızlıkla bekler olmuştu. Fakat Sophie sabah derslerinin hepsini ekince, yüzünü göstermekten çok utandığı açıkça anlaşıldı.

“Tedros’un ona söylediklerini duymanız lazımdı,” dedi Beatrix öğle yemeğinde diğer kızlara.

Sonbahar yapraklarından bir yığının ortasında oturan Agatha, onun sesine kulaklarını tıkadı ve dikkatini ragbi oynayan Tedros ile arkadaşlarına çevirdi.

Mavi kazaklarının üzerindeki gümüş kuğular parılıyordu. Çayırın diğer tarafında Hiçler toplu etkinlikleri reddederek, çoğunlukla tek başlarına oturuyorlardı. Hester başını okumakta olduğu *Acı Çektirme Büyüleri* kitabından kaldırdı ve Agatha'nın bakışlarına bir omuz silkmeye karşılık verdi, sanki Sophie'nin nerelerde olduğunun hiç umurunda olmadığını söylemeye çalışıyordu.

Birden, “Bana bakın canlarım, bu onun suçu değil ki,” diyerek yüksek sesle saçmalayan Beatrix'i duydu. “Zavallı kız kendini *bizden* biri sanıyor. Böylesine zavallı bir tip için en fazla üzülebili...”

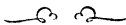
Gözleri yuvalarından uğramıştı. Agatha sebebini gördü.

Sophie zarif bir edayla Çayıra adımını attı. Çuval kılıklı siyah giysiyi yeniden tasarlanarak askısız bir elbiseye dönüştürülmüştü ve şeytan kırmızısı pullarla kaplı B harfi, göğsünde parıl parıl yanıyordu. Sarı saçlarını daha da kısaltıp küt kesmiş ve düzleştirmişti. Yüzünü geyşa gibi pudralamıştı, göz kapakları pembe, dudakları kıpkırmızıydı ve camdan ayakkabılarını tamir etmekle yetinmemiş, topuklarını daha da yükseltmişti. Son derece kısa, mini elbisesiyle birlikte uzun, sütbeyaz bacakları gözler önüne serilmişti. Gölgelelerin arasından bir kuğu gibi süzülerek güneşe çıkmasıyla birlikte simler serpilmiş teninden adeta bir ışık patlaması yayıldı ve Sophie'yi uhrevi bir parlaltı sardı. Sophie tüm kurumuyla yürürken önünden geçtiği Hester kitabını düşürdü, Sonsuz oğlanları toplarını düşürdüler. Sophie doğruca Hort'un yanına gitti.

“Gel de bir yemek yiyelim,” dedi ve çocuğu bir rehine gibi peşinden sürükledi.

Alanın diğer tarafında Tedros'un kılıcı, kınından düşüverdi.

Beatrix'in kendisine hiddetle baktığını görünce, kılıcı yerine soktu.

Masallarda Hayatta Kalma dersi sırasında Sophie, Yuba'nın "Faydalı İzler Bırakmak" konulu dersini dinlemekle hiç uğraşmadı ve tüm ders boyunca Hort'la yakınlaşmaya devam ederek, bir yandan da kovasını Mavi Orman'dan topladığı kökler ve bitkilerle doldurdu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye ona çıkıştı Agatha.

"İnanabiliyor musun sevgili Aggie? Burada pancar kökü, söğüt kabuğu, limon ağacı ve eski losyonlarımla kremlerimi yapabilmem için gereken her şey var! Yakında gerçek ben gibi görünebileceğim!"

"Benim aklımdaki 'gerçek Sophie' bu değildi."

"Çok pardon? Ben sadece *senin* kurallarını uyguluyorum. Sahip olduklarımı *sergiliyorum* ki gördüğün gibi çok fazla şey var. Söylediklerimle değil, *yaptıklarımı*la kendimi gösteriyorum. Tedros'a tek *kelime* ettim mi? Hayır. Etmedim. Bir de peşimde koşan *talipler* meselesi var. Hort'la öğle yemeğine katlanmak nasıl bir şey, tahmin edebiliyor musun? Tedros'un bana baktığını her gördüğümde o kemirgene sokulmak? *Okalıptüs*, Agatha. Burnumu okalıptüsle *hissizleştirdim*. Ama sonuçta, sen haklıydın."

"Bak, sen beni yanlış anlad... *haklı* mıydım?"

"Bana önemli olanın ne olduğunu hatırlattın." Sophie onu kesen Tedros ve Sonsuz oğlanlarını işaret etti başıyla. "İster Hiç ol, ister Sonsuz, fark etmez. Sonunda en güzel olan kazanır." Dudaklarına parlatici sürdü ve oğlanlara bir öpücük attı. "Göreceksin. Bu hafta bitmeden beni baloya davet edecek ve sen de çok kıymetli öpücüğünü alacaksın. Bundan böyle karamsarlık yok şekerim, başıma ağrılar giriyor sonra. Şimdi, nerede bu sefil Hort? Ben ona yanımdan bir saniye bile ayrılma demiştim!" Ar-

kasını dönüp uzaklaştı ve Agatha tek kelime edemeden öylece bakakaldı.

Kötülük Okulu'nda akşam yemeği boyunca Hiçler suratları bir karış oturdular çünkü bütün gece ders çalışmaları gerekiyordu. Büyü yapma dersleri başlamak üzere olduğundan, artık öğretmenlerin sınavları yeteneğe değil, çok zorlu hafıza imtihanlarına dayanıyordu. Sadece ertesi günkü Leydi Lesso'nun ilk sınavına seksen farklı cinayet planını, Hizmetkar Eğitimi dersine devlere yönelik komutları ve Sader'in coğrafya sınavına da Çiçekhattı haritasını ezberleyip gitmeleri gerekiyordu.

"Nasıl düzeltecek ki yanlışlarımızı?" diye söylendi Hester. "Adam görmüyor!"

Yatma saatinde Hester, Dot ve Anadil, kucaklarında kitap yığınlarıyla yorgun argın çalışma odasından döndüler ve odalarını bir laboratuvara dönüştürülmüş halde buldular. Parlak renkli onlarca sıvı açığındaki alevlerin üzerinde fokurduyor, şişeler dolusu krem, sabun ve boya raflardan taşıyor, üç yatağın üzerini kuru yapraklar, bitkiler ve çiçeklerden oluşan bir dağınıklık kaplıyordu... ve hepsinin ortasında Sophie, pulların, kurdelelerin ve kumaşların altına gömülmüş, yeni karışımları teninde ufak ufak deniyordu.

"Tanrım, bu kız *hakikaten* cadı," dedi Anadil hayretler içinde.

Sophie eline aldığı *Güzel Görünme Kılavuzu* kitabını kaldırıp onlara gösterdi. "Ögle yemeğinde bir Sonsuzdan yürüttüm."

"Senin sınavlara çalışman gerekmiyor mu?" diye sordu Dot.

"Güzellik tam zamanlı bir iştir," diyerek iç geçirdi Sophie ve suratını parlak yeşil bir kremle kapladı.

"Hâlâ Sonsuzların neden hep geciktiğini merak eden var mı?" dedi Hester.

“Sophie geri döndü canlarım. Üstelik bu daha başlangıç,” diye neşeyle şakıdı Sophie. “Artık benim sınavım, *aşk*.”

Gerçekten de Sophie ertesi günü üç sınavda da son sıralarda yer almasına rağmen, Dikkat Çekmede birinciliği kimseye kaptırmadı. Öğle yemeğine sırtı kesilerek açılmış ve önden mavi orkidelerle süslenmiş göz kamaştırıcı bir elbise şeklinde yeniden tasarladığı siyah tuniğiyle teşrif etti. Topukları en az üç santim daha yükselmişti, yüzü bronz bir ışıltıyla parlıyordu, göz farı tahrik edici bir menekşe tonundaydı, dudakları nefis bir kırmızılıktaydı ve elbisesinin önünde parıldayan B, sırtına pullarla yazılmış bir ibareyle tamamlanmıştı: “... *Bomba Gibi* demektir.”

“Buna müsaade *edilemez*,” diye sızlandı Beatrix, ağzının suyu akan oğlanlara.

Fakat Sophie, kendisini sorgulayan öğretmenlere üzerindeki üniforması olduğu konusunda ısrar etti. Diğer yandan, genellikle gayet hiddetli olan kurtlar, en az oğlanlar kadar hayranlıkla onu seyrediyorlardı. Hatta Dot, bir tanesinin yemek kovağını doldururken Sophie’ye göz kırptığına yemin ediyordu.

“Kötülüğün adını iki paralık ediyor!” diye öfkeden kuduruyordu Hester. Kara gözleriyle Sophie’yi yiyecekmiş gibi izliyordu. “Onu Cehennem Odası’na ebediyen kilitlemeliler.”

“Zebani halen kayıpmış,” diyerek esnedi Anadil. “Onun hakkından gelen her ne ise, bayağı Kötü olmalı.”

Ertesi gün Sophie yine tüm sınavlarından çıktı ve buna rağmen, her nasılsa okuldan atılmadı. Açık ara sınıfın en kötüsü olmasına rağmen, her defasında başının üstünde bir “19” rakamının belirdiği görüldü. (“Ben başarısız olamayacak kadar tatlıyım,” diyerek böbürlenmişti hayretler içindeki sınıf arkadaşlarına.)

Ormandaki dersler esnasında Sophie, Yuba'nın "Korkuluklardan Korunma" konusunda anlattıklarını dinlemeyip defterine harıl harıl bir şeyler yazıyordu ve Agatha da onun siyah mini elbisesine, pembe lolipopuna ve "B... *Bebek* demektir." yazan pullarına gıcık gıcık bakıyordu.

"Bana B ile başlayan yeni bir kelime söyle," diye fısıldadı Sophie.

"Dersi dinlemeye çalışıyorum ve sen de aynısını yapsan iyi olur zira bu gidişle *sonsuz* dek burada kalacağız."

"B... 'Belalı' demektir. Hmm, fazla sert oldu. Peki ya 'Bal Gibi'? ya da 'Benzersiz'?"

"Ya da 'Beyhude'! Tedros daha senle konuşmadı bile!"

"B... '*Baş Koymak*' demektir," dedi Sophie. "Bunu yaptığıma inandığını sanıyordum."

Agatha dersin geri kalanı boyunca kendi kendine homurdandı durdu.

Fakat Sophie ertesi gün göbeğini açıkta bırakan, boyundan bağlamalı siyah bir bluz, kabarık, tüllü bir mini etek, karışık tarzda yapılmış saçlar ve cart pembeye boyanmış topuklularla geldiğinde, Agatha bile neredeyse bu yaptığına işe yarayacağına ikna olacaktı. Sonsuz oğlanları öğle yemeğini sulu biftek lokmaları arasında onu süzerek geçirdiler. Buna karşın, Sophie Tedros'un bacaklarına kaçamak bakışlar attığını, önünden her geçişinde dişlerini gıcırdattığını ve çok yakınına sokulduğunda ter bastığını görmesine rağmen... hâlâ onunla konuşmamıştı.

"Bu yeterli değil," dedi Agatha, Yuba'nın dersinden sonra onun yanma giderek. "Daha iyi varlıklara ihtiyacın var."

Sophie şöyle bir kendini süzdü. "Bence benim varlıklarını gayet yeterli."

"Derinliği olan varlıklar, geri zekâlı! İç güzelliğine dair bir

şey! Şefkat ya da yardımseverlik veya kibarlık gibi!"

Sophie gözlerini kırıştırdı. "Bazen insanın ufkunu inanılmaz derecede açıyorsun Aggie. Benim gerçekte ne kadar İyi olduğumu görmesi gerek."

"Mantıklı bir şey görünce anlıyor bari," diyerek ofladı Agatha. "Haydi acele et. Başka birini baloya davet ederse, asla eve dönemeyiz!"

Agatha, Tedros için zekice kafiyelerle dolu aşk şiirleri yazmasını ve bunları ya da nasıl derin ve düşünceli olduğunu gösteren gizli hediyeleri, Tedros'un eşyalarının arasına gizlice bırakmasını tembihledi Sophie'ye. Hepsini de *Prensinizi Elde Etmek* kitabında anlatılan denenmiş ve gerçek stratejilerdi. Sophie onu dinledi, hepsini başını sallayarak onayladı. Bu yüzden de Agatha ertesi gün öğle yemeği saatinde bir şiirin ilk taslağını okumayı veya el emeği bir hediyeyi incelemeyi bekliyordu. Bunun yerine, 20 tane Hiç kızının Çayırın bir köşesinde toplastıklarını gördü.

"Neler oluyor orada?" diye sordu Agatha, Hester ile Anadil'e. İkisi de ağacın gölgesine oturmuş çalışıyorlardı.

"Senin fikrin olduğunu söyledi," diye alay etti Hester, gözlerini kitabından kaldırmadan.

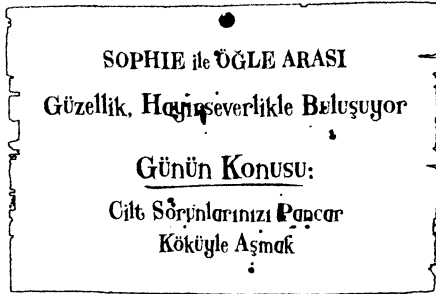
"Kötü fikir bence," dedi Anadil. "O kadar kötü ki bir daha seninle konuşmayacağız."

Kafası karışan Agatha, kızlar grubuna döndü. Ortalarından tanıdık bir ses yükseliyordu.

"*Harikasınız şekerler! Ama biraz daha az krem sürelim!*"

Agatha'nın göğsü sıkıştı. Arı gibi çokuşmuş Hiçlerin arasından ite kaka yolunu açıp halkanın ortasına ulaştığında, yaşadığı şoktan az kalsın ölecekti.

Sophie bir kütüğün üzerine oturmuştu ve yanındaki daldan sarkan tahta bir tabelada da şunlar yazıyordu:

Sophie'nin dört bir yanını sarmış Hiç kızları, sivilcilerinin ve siğillerinin üstüne yapış yapış kırmızı pancar kökü kremi sürüyorlardı.

"Şunu unutmayın kızlar. Çirkin olmanız, bakımlı olamayacağınız anlamına gelmez," diye anlatıyordu Sophie.

"Yarın oda arkadaşlarımı da getireceğim," diye fısıldadı Arachne, yanındaki yeşil tenli Mona'ya.

Agatha'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Sonra birinin çaktırmadan gruptan uzaklaşmaya çalıştığını gördü. "Dot?"

Dot ezik bir şekilde döndü, yüzü kırmızı kremle kaplıydı. "Şey! Selam! Ben de dedim ki... hani yani... bir bakayım... acaba gerçekten... yani işe yarıyorsa..." Başını yere eğdi. "Hester'a söyleme."

Agatha'nın, bunların hangisinin Tedros'un gönlünü kazanmakla bir ilişkisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat sonrasında Sophie'yi bir köşede sıkıştırmaya kalktığında, üç Hiç kızı onu kenara iterek Sophie'ye en iyi pancar köklerini nasıl bulacaklarını sormaya geldiler. Agatha ormandaki derste de aradığı fırsatı yakalayamadı çünkü Yuba, Sonsuzlarla Hiçleri ayırdı.

“Birbirinizi düşman olarak görmeye alışmalısınız! İlk Masal İmtihanı üç hafta sonra!” dedi cüce. “Şimdi İmtihan için birkaç basit temel büyü öğreneceksiniz. Büyü yapmanın tek bir yolu yok elbette. Bazı büyüler hayalinde canlandırmayı gerektirir, bazıları sihirli sözcükler söylemeyi, kimileri de el hareketleri, ayak hareketleri, sihirli değnekler, sayısal kodlar, hatta yardımcılar gerektirir! Yine de *tüm* büyülerin tek bir ortak kuralı vardır.”

Cebinden parlak bir gümüş anahtar çıkardı. Anahtarın ucu kuğu biçimindeydi.

“Sonsuzlar, sağ ellerinizi uzatın lütfen.”

Sonsuzlar şaşkın halde birbirlerine bakıyorlardı ve ellerini uzattılar.

“Hmm. Önce sen.”

Cüce önce elini, sonra da işaret parmağını tutunca, Agatha’nın kolları çatıldı. “Bir dakika! Ne yapacaksın?”

Yuba kuğu anahtarını Agatha’nın parmağının ucuna sihirli bir şekilde soktu. Parmağın derisi şeffaf hale geldi ve kuğu dokulardan, damarlardan, kandan geçerek kemiğiyle birleşti. Cüce, anahtarı döndürdü ve Agatha’nın kemiği de hiçbir acı duymadan tam bir daire çizdi. Parmağının ucu bir an için turuncu renkte ışıldadı, sonra Yuba anahtarı çıkarınca normale döndü. Şaşkınlık içindeki Agatha parmağına bakarken, Yuba da geri kalan Sonsuzların, sonra da Hiçlerin kilitlerini açtı. Sophie de bu gruba dahildi ama defterine aldığı notlardan başını bir zahmet kaldırıp konuyla ilgilendi.

“*Büyü, duygunun peşinden gider. Tek kuralımız bu,*” dedi cüce, işini bitirince. “Parmağınız ışıldadığında, yeterince duyguyu, bir büyü yapmak için yeterli amacı bir araya getirdiğiniz anlamına gelir. Ancak derin bir ihtiyaç ve arzu içindeyseniz, büyü yapabilirsiniz!”

Öğrenciler gözlerini kısarak parmaklarına bakıyor, tüm güçleriyle hissetmeye çalışıyorlardı ve kısa süre içinde parmak uçları ısıldamaya başladı. Herkesin rengi farklıydı.

“Fakat tıpkı sihirli değnek gibi, parmak ısıltısı da sadece bir yardımcı araç!” diye uyardı Yuba. “Ormanda, her büyü yaptığınızda ısıldarsanız, tam bir ahmak gibi görünürsünüz. Kontrol edebilmek becerinizi geliştirdiğinizde, ışı ışığı yeniden kilitleyeceğiz.” Yüzünü buruşturarak parmağını kayalara doğrultmuş, bir şeyler yapmaya çalışan Hort’a baktı. “Tabii o günü görebilirsek.”

Cüce, yeniden gruba döndü.

“İlk yılınızda sadece üç tür büyü öğreneceksiniz: Suyu Kontrol Etme, Hava Durumunu Kontrol Etme ve Biçim Değiştirme, yani hem bitki hem de hayvan olabilme. Bugün, sonuncusuyla başlayacağız,” dedi heyecanla gülüşen öğrencilerine. “Basit bir göz aldatmacası büyüsidür ama düşmanlardan kaçmakta son derece etkilidir. Şimdi, biçim değiştirdikten sonra giysileriniz üzerinizde olmayacağı için, hiçbir şey giymemeniz daha mantıklı olacaktır.”

Öğrencilerin neşeli gülüşmeleri bir anda dindi.

“Ama sanırım bu seferlik bir istisna yapabiliriz,” dedi Yuba. “Önce kim denemek ister?”

İki kişi dışında herkes ellerini kaldırdı. Sophie’nin bir eve dönüş planı olsun diye şu an her zamankinden daha inançla dua eden Agatha ve bunların hiçbirini umursamayacak kadar yoğun bir şekilde bir sonraki dersini (“‘Banyo’ Beş Harfli Bir Sözcük Değildir”) yazmakla meşgul olan Sophie.

Girişiminin üçüncü gününde Sophie, 30 tane yeni yıkannmış Hiç kızını “Pasaklılığa Hayır De” protestosuna dahil etmişti.

“Profesör Manley, bir Hiçin çirkin olması gerektiğini söylü-

yor. Çirkinlik benzersizliktir, güçtür, özgürlüktür diyor! Öyleyse, Profesör Manley'ye soruyorum. Kendimizi nasıl benzersiz, güçlü ve özgür hissetmemizi bekliyor... *bunların içinde?*" diye haykırdı, çuvala benzeyen siyah giysileri bir düşman bayrağı gibi elinde sallayarak. Kızlardan patlayan tezahüratlar Çayırdı o kadar yüksek bir sesle yankılandı ki korkan Beatrix kalemini kaydırdı ve balo elbisesi taslağını mahvetti.

"Yine bu akıl hastası Sophie," diye söylendi Beatrix.

"Hâlâ baloya gidecek bir kavalie arıyor, değil mi?" diye mırıldandı Tedros, bir sonraki nal atışı için nişan alırken.

"Daha da kötü. Şimdi de Hiçleri zavallı sefiller olmadıkları-na inandırmaya çalışıyor."

Tedros o kadar şaşırdı ki atışını ıskaladı.

Agatha öğle yemeğinden sonra etrafı kendisinden stil tavsiyeleri almak isteyen Hiçlerle sarılmış haldeki Sophie'yi görmeye niyetlenmedi bile. Ertesi gün de Sophie'nin "Postallar Fora!" konulu dersini takiben kendiliğinden gelişen toplu postal yakma eylemi ve ardından ellerinde kırbaçlarıyla öğrencileri kulelerine kovalayan kurtlar nedeniyle hiç onlara bulaşmadı Agatha. Aynı şekilde bir sonraki gün de bütün Hiç kızları Sophie'nin "Formda Olmayanlar İçin Forma Girme" konulu konuşmasına katılınca Agatha, Sophie'yle konuşmaya hiç yeltenmedi. Konuşmaya sadece Hester ile Anadil katılmamıştı ve öğle yemeğinden sonra ikisi Agatha'yı köşeye sıkıştırdılar.

"Bu fikir giderek daha da berbat bir hal alıyor," dedi Anadil. "O kadar berbat ki hatta, artık seninle arkadaş filan değiliz."

"Oğlanlar, balolar, öpüşmeler... hepsi bundan sonra senin sorunun," diye şarladı Hester, ensesindeki iblisi öfkeden yerinden oynatarak. "Benim sınıf başkanlığımı etkilemediği sürece ikinizin ne bok yediği umurumda bile değil. Anladın mı?"

Ertesi gün Agatha, ağaç tüneline saklandı ve ölü yaprakları çiğneyen topukluların sesini duyana dek bekledi, sonra da adeta üzerine doğru uçarak Sophie'yi yakaladı. "Bugün sırada ne var? Ölü deri kremleri mi? Diş beyazlatıcılar mı? Daha fazla karın kası egzersizi mi?"

"Benimle konuşmak istiyorsan, diğer herkes gibi sen de sıraya girebilirsin!" diye bağırdı Sophie.

"Kötüler İçin Makyaj Sırları,' 'Siyah, Yeni Siyah,' 'Kötüler İçin Yoga!' Burada ölmek mi *istiyorsun?*"

"Ona biraz *derinlik* göster dedin. Bu şefkat değil mi? Bu, iyi kalplilik ve bilgelik değil mi? Kendilerine yardım edemeyenlere yardım ediyorum işte!"

"Kusura bakma da iyilik meleği, burada hedefimiz Tedros! Bunun neresi sana başarı gibi görünüyor?"

"Başarı. Tanımı ne kadar belirsiz bir sözcük. Ama bence *bu* bir başarıdır, sence de öyle değil mi?"

Agatha, Sophie'nin baktığı yöne dönerek tüneline çıkışına baktı. Topladığı kalabalık neredeyse yüz Hiçe ulaşmıştı.

Fakat arkalarda, diğerlerine hiç benzemeyen bir çocuk daha vardı.

Mavi ragbi kazağı giyen, altın rengi saçlı bir oğlan.

Şok içindeki Agatha, Sophie'yi tutan elini gevşetti.

"Sen de gelmelisin," diye seslendi ona Sophie, tünelin çıkışından geçerken. "Bugünün konusu kurumuş, yıpranmış saçlar."

Grubun başındaki Arachne'nin tek gözü Tedros'a ters ters bakıyordu. "Prens Bebeksurat neden burada?"

"Evet, kendi tarafına dön İyi çocuk," diye bağırان Mona. ona ağaç küfü fırlatmaya başladı.

Daha fazla Hiç kızı ona saldırmaya başlayınca, Tedros kay-

giyla büzüldü. Gözde isim olmanaya alışık değildi. Fakat tam yuhalanarak kovalanıyordu ki...

Sophie “*Herkes*e kapımız açık,” diyerek takipçilerini uyardı.

Tedros o hafta her gün onlara katıldı. Arkadaşlarına sadece Sophie’nin ne giydiğini görmek istediğini söylüyordu ama aslında daha fazlası vardı. Her yeni günde, Sophie’nin şekilsiz Kötülere kamburlarını nasıl düzeltereklerini, nasıl göz teması kuracaklarını ve kendilerini nasıl ifade edeceklerini öğretmesini izliyordu. Hiç oğlanlarının başlarda kıydan köşeden şüphelerle onu seyretmelerini, fakat sonra daha iyi uyumak, vücut kokularını bastırmak ve öfkelerini kontrol etmek gibi konularda tavsiye almak için Sophie’nin yakasını bırakmamalarını izliyordu. İlk başta kurtlar bu etkinlikleri esneyerek takip ediyorlardı ancak Sophie’nin derslerine katılan sayısı arttıkça Tedros kurtların giderek daha ilgiyle kulak kabarttıklarını görebiliyordu. Kısa süre sonra Kötüler onun önerilerini akşam yemeklerinde ve çalışma odasında çaylarını içerken tartışıyorlardı. Öğle yemeğinde birlikte oturmaya, derslerde birbirlerini savunmaya başlamışlar ve devamlı kaybediyor olmasıyla ilgili şaka yapmayı kesmişlerdi. İki yüz yıldır ilk defa Kötülerin *umudu* vardı. Hepsi de tek bir kız sayesindeydi.

Haftanın sonuna gelindiğinde Tedros kendine ön sıradan daimi bir yer edinmişti.

Agatha Sophie’ye ağaç tüneline doğru eşlik ederken “İşe yarıyor! İnanamıyorum!” dedi neşçyle. “Seni sevdiğini söyleyebilir! Seni bu hafta öpebilir! Eve dönüyoruz! Yarınki dersin konusu ne?”

“*Tükürdüğünü Yalamak*,” dedi Sophie ve basıp gitti.

Ertesi gün Agatha sıraya girmiş, enginar ve zeytinli sandviç bulunan yemek sepetini almak için beklerken, eve döndükle-

rinde Sophie ile kendisinin nasıl krallar gibi karşılanacaklarını düşünüyordu. Gavalton halkı meydana onların heykellerini dikecek, vaazlarda onlardan bahsedecek, hayatları hakkında bir müzikal sergileyecek ve okullarda çocuklara onları lanetten kurtaran iki kızın hikâyesini öğreteceklerdi. Annesinin bin tane yeni hastası olacak, Orakçı her gün taze alabalık yiyecek ve Agatha'nın resimleri herkese ulaşacak ve öncesinde onunla alay etme cüretini gösteren herkes dizlerine kapanacaktı.

“Resmen şaka gibi bir şey bu.”

Agatha, dönüp baktığında Beatrix'i Sophie'yi ve etrafını saran Hiçleri izler halde buldu. Sophie cüretkar siyah elbisesi ve sivri topuklu, kürklü çizmeleri içinde, “Nasıl Her Şeyde En İyi Olunur (Tıpkı Benim Gibi!)” dersini verirken, Hiçler çevresine dolmuşlardı.

“Sanki en iyi o da,” diye burun kıvrırdı Beatrix.

“Bence o, bugüne kadar gördüğüm en iyi Hiç,” dedi arkasından bir ses.

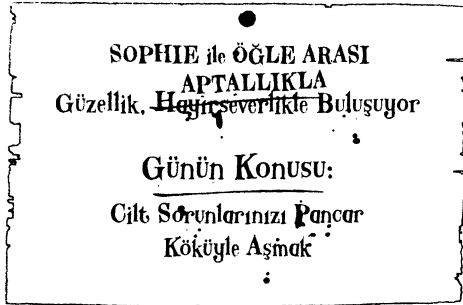
Beatrix hızla Tedros'a döndü. “Demek öyle Teddy? Bense, onun tamamen koca bir *masal* olduğunu düşünüyorum.”

Tedros, Beatrix'in baktığı yere bakınca Mavi Orman'ın kapılarında yumuşak güneş ışığı altında ışıldayan sıralama tahtalarını gördü. Hiçlerin panosunda Sophie'nin ismi en alttaydı, kuşlar tarafından delik deşik edilmişti. 120'de 120.

“Hatta adı da İmparatoriçe'nin Yeni Giysileri,” dedi Beatrix ve kurumla yürüyüp gitti.

Tedros o gün Sophie'yi görmeye gitmedi. Söylentilere göre, Hiçlerin “okuldaki en kötü kıza” bütün umutlarını bağlamalarını izlemeyi üzücü buluyormuş.

Ertesi gün Sophie kimseciklerin olmadığı, boş bir meydana karşılaştı.

"Sana dikkatli olmanı söylemiştim!" diye bağırdı Agatha, Yuba'nın dersinden sonra bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında kurtların kapıları açmaları için beklerlerken.

"Yeni kıyafetler dikmenin, yeni makyaj malzemeleri üretmek, yeni dersler hazırlamak gibi işlerin arasında bir de *dersler* için endişelenemem!" Sophie siyah bir güneş şemsiyesinin altında ağlıyordu. "Benim düşünmem gereken *hayranlarım* var!"

"Artık hiçbiri kalmamış hayranların!" diye bağırdı Agatha. Hester'in 6. Grup'un arasından kendisine alaycı bir şekilde gülümsediğini görebiliyordu. "Sıralamada üç kere en altta kalırsan, başarısız olursun Sophie! Şu zaman kadar nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum!"

"Başarısız olmama *izin* vermiyorlar! Ne kadar kötü olursam olayım! Ben ders çalışmayı neden bıraktım sanıyorsun?"

Agatha buna bir anlam vermeye çalışıyordu ancak parmak ucu ısıldadığı müddetçe konsantre olamıyordu. Yuba kilidini açtığından beri ne zaman kızgın olsa, büyü yapmak için yanıp tutuşuyormuşçasına ısıldamaya başlıyordu.

"İyi de öncesinde tüm o yüksek notları asıl aldın?" diye sor-

du Agatha, elini cebine sokarak.

“O, bize *okutmalarından* önceydi. Yani şunu demek istiyorum, bir tarağı nasıl zehirli hale getireceğimi, kurbağaların gözlerini nasıl çıkaracağımı veya ‘Köprünüzden geçebilir miyim?’ cümlesinin orman devi lisanında nasıl söylenebileceğini umursayan birine benziyor muyum? Ben burada bu Kötüleri *iyileştirmeye* çalışıyorum ve sen benden Çocuklu Şehriye Çorbasının tarifini ezberlememi mi istiyorsun? Agatha, bir çocuğu haşlamak için önce bir parşömene sarman gerektiğini biliyor muydun? Aksi halde düzgün pişmezler ve tencerenizde uyatabilirler. Bunları mı öğrenmemi istiyorsun? Nasıl incitilir ve öldürülür? Nasıl *cadı* olunur?”

“Beni dinle, saygınlığını yeniden kazanmak zorundasın.”

“Kasten Kötülük yaparak mı? Hayır. Almayayım.”

“Öyleyse bittik,” diye karşılık verdi Agatha. Sophie hışımla nefesini verdi ve arkasını döndü.

Birden yüzündeki ifade değişti. “Ama bu nasıl...”

Kapıların üzerine asılmış Sonsuzların sıralama panosuna hayretler içinde bakakalmıştı.

1. CAMELOT'LU TEDROS	71 PUAN
2. JAUNT JOLIE'Lİ BEATRIX	84 PUAN
3. PASHA DUNES'TAN REENA	88 PUAN
4. UZAK ORMAN'DAN AGATHA	96 PUAN

“Ama...ama... sen... *sen!*” diye ağladı Sophie.

“Ben ödevlerimi yapıyorum!” diye bağırdı Agatha. “Ben de kuğularla konuşmayı, bayılma numarası yapmayı veya mendil dikmeyi öğrenmek istemiyorum ama bizi eve döndürmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım!”

Fakat Sophie onu dinlemiyordu. Yüzüne muzipçe bir gülümseme yayıldı.

Agatha kollarını kavuşturdu. “Mümkün değil. Her şeyden önce öğretmenler bizi yakalar.”

“Lanetler dersi ödevime bayılacaksın, tamamı prensleri kandırmakla ilgili ve sen oğlanlardan *nefret edersin!*”

“İkinci olarak, oda arkadaşların seni ispiyonlar.”

“Çirkinleşme ödevime de bayılacaksın! Çocukları korkutmayı öğreniyoruz ve sen çocuklardan *nefret edersin!*”

“Tedros bunu öğrenecek olursak, biteriz.”

“Hem şu parmağına bak bir! Sinirlendiğinde ısıldamaya başlıyor! Ben bunu yapamam!”

“Tesadüfen oluyor o!”

“Bak, şu an daha da parlak! Sen Kötü olmak için doğmuşsun.”

Agatha ayağını hırsıyla yere vurdu. “HİLE YAPMAYACAĞIZ!”

Sophie sessizliğe büründü. Kurtlar Mavi Orman’ın kapılarını açtılar ve öğrenciler tünellere hücum etti.

Ne Sophie ne de Agatha yerinden kııldadı.

“Oda arkadaşlarım benim %100 Kötü olduğumu söylüyorlar,” dedi Sophie yumuşak bir ses tonuyla. “Ama sen gerçeği biliyorsun. Ben *nasıl* Kötü olunacağını bilmiyorum. %1’ini bile bilmiyorum. O yüzden benden ruhuma ters düşen şeyleri yapmamı isteme Agatha. Yapamam.” Sesi titremeye başladı. “Yapamam işte.”

Agatha’yı şemsiyenin altında bırakıp gitti. Sophie diğerlerine katılırken, yağmur onun saçlarındaki parlaklığı ve cildindeki ışıltıyı yıkayıp götürdü, ta ki Agatha onu diğer Kötülerden ayıramaz hale gelene dek. Suçluluk duygusu Agatha’yı tepeden tırnağa kapladı ve parmağı güneş kadar parlak ışımaya başladı. Sophie’ye gerçeği söylememişi. Onun da aklında Sophie’nin

Kötülük ödevlerini yapmak vardı ve bu fikri bastırmıştı. Yakalanmaktan korktuğu için değil.

Hoşuna giderse diye korkuyordu. %100'ü birden hem de.

O gece Sophie kabuslarla boğuştu durdu. Tedros orman cinlerini öpüyordu, Agatha sırtında aşk tanrısı kanatlarıyla bir kuyudan çıkıyordu, Hester'ın iblisi onu kanalizasyonlarda kovalıyordu ve derken zebani, pis suların içinden çıkıp kanlı elleriyle onu yakalamaya çalışınca Sophie onu iterek yanından geçiyor ve kendini Cehennem Odası'na kilitliyordu. Ama içeride onu bekleyen yeni bir işkenceciyle karşılaşılıyordu. Kurt maskesi takmış babası.

Sophie sıçrayarak uyandı.

Oda arkadaşları fosur fosur uyuyorlardı. İç geçirdi, başını yastığına gömdü ve tıpkı bir yay gibi geri fırladı.

Burnunun üzerinde bir hamamböceği vardı.

Sophie çılgınlığı bastı.

“Benim!” diye tısladı hamamböceği.

Sophie gözlerini kapattı. *Uyan, uyan, uyan.*

Gözlerini açtı. Böcek aynı yerde duruyordu.

“En sevdiğim kek hangisi?” diye sordu Sophie.

“Unsuz yabanimersinli kepekli kek,” dedi hamamböceği sinirle. “Başka aptalca sorun var mı?”

Sophie böceği burnundan aldı. Aynı pörtlek gözlere ve çökük yanaklara sahipti.

“Nasıl oluyor bu...”

“Biçim değiştirme. İki haftadır bunu öğreniyoruz. Benimle çalışma odasında buluş.”

Hamamböceği Agatha, pıtır pıtır kapıya doğru ilerlerken durup ona dik dik baktı.

“Ders kitaplarını da getir.”

Hamamböceği ile Tilki

“**K**esin benimki yeşil ya da kahverengi filan renkte ışıltıyor-
dur?” diye esnedi Sophie, bacaklarını gererek. Gaddarlık
binası çalışma odasındaki her şey -zemin, eşyalar, perdeler-
çuval bezinden yapılmıştı; barbar bir kaşıntı odasıydı burası.

“Giysilerimi bozacaksa,
yapmam ona göre.”

“Sen sadece duygu-
larına odaklan!” diye
bağırdı omzundaki ha-
mamböceği. “Öfke me-
sela. Öfkeyi dene.”

Sophie gözlerini kapat-
tı. “Işıltıyor mu?”

“Hayır. Ne düşünüyorsun?”

“Burada bize verdikleri
yemekleri.”

“Gerçek öfke, mankafa! Büyü, *gerçek* duygulardan doğar!”

Sophie’nin yüzü gösterdiği çabadan ötürü buruşmuştu.

“Daha derin! Hiçbir şey olmuyor!”

Sophie’nin yüzü karardı ve parmak ucu pespembe ışıldamaya başladı.

“İşte! Oluyor!” diye heyecanla hopladı Agatha. “Ne düşünüyorsun!”

“Sesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu,” dedi Sophie, gözlerini açarak. “Her seferinde seni mi düşünmeliyim?”

Ertesi hafta boyunca Gaddarlık Kulesi çalışma odası, bir hamamböceğinin gece okuluna dönüştü. Biçim değiştirme büyüsü sadece üç saat sürüyordu ve bu nedenle Agatha, Sophie’yi köle gibi çalıştırarak onu parmağını daha kuvvetli ışılatmaya, bir odayı sisle doldurup yerleri su bastırmaya, gerçek bitkilerle sihirle oluşturulmuş bitkileri ayırt etmeye, hatta dev lisanında birkaç kelime öğrenmeye zorladı. Sophie’nin sıralamadaki yeri anında yükseldi fakat dördüncü günden sonra uzun gecelerin etkileri görülmeye başlandı.

“Cildim *solgun* görünüyor,” diye yakındı Sophie.

“Hâlâ 68. sıradasın, o yüzden dikkatini buraya versen iyi olur!” diye onu payladı kitabının üzerinde duran ve karnında kuğu işlemesi parıldayan hamamböceği. “Tüm Ormana Yayılan Veba Salgını, Rumpelstiltskin’in ayağını yer yarılacak kadar kuvvetle yere vurduğu zaman başladı.”

“Fikrini değiştirmene sebep olan neydi? Bana yardım etme konusunda yani?”

“Ve yerin derinliklerinden bir milyon tane zehirli böcek çıkıp tüm ormana yayılarak çok sayıda Hiçi ve Sonsuzu hasta ettiler,” diye anlatmaya devam etti Agatha, onu duymazdan gelerek. “Hatta bu okulu bile kapatmak zorunda kalmışlar çünkü

böceklerin zehri son derece bulaşıcıymış.”

Sophie kendini kanepeye attı. “Bütün bunları nereden *biliyorsun?*”

“Çünkü sen aynalara bakarken, ben *Zehirler ve Vebalar* kitabını okuyordum!”

Sophie iç geçirdi. “Tamam, böcekler yüzünden okulu kapatmışlar. Sonra ne olm...”

“Demek gizli gizli *buraya* kaçıyordun?”

Sophie dönüp bakınca kapıda siyah pijamaları içinde diki-
len Hester ile yancıları Anadil ve Dot’u gördü.

“Ödevler,” diye esnedi Sophie, kitabını göstererek. “Karanlıkta yapamıyorum da.”

“Sen ne zamandır ödevleri *dert ediyorsun?*” diye sordu Hester, her zamankinden daha yağlı görünen saçlarıyla.

“Ben ‘güzellik tam zamanlı bir iştir’ sanıyordum,” diye onun taklidini yaptı Anadil.

“Sizlerle aynı odada kalmak, inanılmaz bir ilham kaynağı,” dedi Sophie gülümseyerek. “Ben de olabildiğim en başarılı Kötü olma isteği uyandırıyor.”

Hester ona uzun bir süre dik dik baktı. Sonra homurdanarak arkasını döndü ve diğerleriyle birlikte çıktı.

Sophie rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı ve Agatha’yı kane-
peden aşağı uçurdu.

Hester’in “Bir şeyler karıştırıyor,” diye söylendiğini duydu-
lar.

“Ya da değişti!” diye tiz sesiyle görüş belirtti Dot. “Kitabının üstünde hamamböceği vardı ve farkına bile varmadı!”

Okulun altıncı gecesinde, Sophie 55. sıraya tırmanmıştı. Fakat her geçen gün giderek zombiye dönüşüyordu. Teni hastalık derecesinde beyazlamıştı, gözlerinin ferisi solmuş ve göz altları

morarmıştı. Yeni bir havalı elbise ya da şapka içinde boy göstermek yerine, ortalıkta pis saçlarla ve kırıksık giysilerle dolanıyor, çalışma notlarını ekmek kırıntıları misali kulenin dört bir yanına döke saça geziniyordu.

“Biraz uyusan iyi olur bana sorarsan,” diye fısıldadı Tedros, Sophie’nin kulağına. Yuba’nın “Böcek Mutfağı” dersindeydiler.

“Okuldaki en başarısız kız olmamak için çok çalışıyorum,” dedi Sophie, bir yandan not alırken.

“Halkalı solucanlar bulamazsanız bile, etrafta böcekler illaki vardır,” dedi Yuba, elinde tuttuğu canlı hamamböceğini öğrencilere göstererek.

“İyi ama Hort’tan bile aşağı sıradaysan, kimsenin seni kaale almasını bekleyemezsin,” diye fısıldadı Tedros.

“1 Numara olduğum zaman gelip bana seni affeder miyim diye soracaksın.”

“Sen 1 Numara ol, ben sana ne istersen sorarım,” diye burun büktü Tedros.

Sophie ona döndü. “Sana bunu hatırlatırım.”

“Hâlâ uyumamış olursan.”

“Önce yenmeyecek kısımları atın,” dedi Yuba ve hamamböceğinin kafasını kopardı.

Agatha ürperdi ve dersin geri kalanında bir çam fidanının arkasına saklandı. Ama o gece Sophie ona Tedros ile konuştuklarını anlatınca aklı başından gitti neredeyse.

“Sonsuz oğlanları sözlerini her zaman tutarlar!” dedi Agatha, boğum boğum bacaklarının üzerinde zıplarken. “Şövalyelik Kanunu böyle emreder çünkü. Şimdi tek yapman gereken, 1. sıraya yükselmek ve o zaman gelip sana soracak benimle... Sophie?”

Sophie ona horlayarak cevap verdi.

Hamamböceği Okulu’nun onuncu gününde Sophie yal-

nızca 40. sıradaydı ve gözlerinin altındaki halkalar o kadar kararmıştı ki tıpkı bir rakuna benziyordu. Ertesi gün, Lesso'nun Can Düşmanını rüyada görme konulu sınavında uyuyakalınca, Hizmetkâr Eğitimi dersini uyarak tamamlayınca, Beezle'ı çan kulesinden aşağı düşürünce ve Özel Yetenekler dersinde sesi kısılınca 65. sıraya geriledi.

"Yeteneğin gelişiyor," dedi Sheeba, sıçanlarını on santimden fazla büyütmeyi başaran Anadil'e. Sonra Sophie'ye döndü. "Seni de Büyük Cadı Umudumuz *sanmıştım*."

Haftanın sonuna gelindiğinde, Sophie tekrar okuldaki en başarısız Kötüydü.

"Hastayım," dedi Agatha, eliyle öksüren ağzını kapatarak.

Profesör Dovey, parşömenlerle dolu masasından başını kaldırmadı. "Zencefilli çay ve iki dilim greyfurt. İki saatte bir bunu tekrarla."

"Onu çoktan denedim," dedi Agatha, öksürüklerinin şiddetini arttırarak.

"Şu sıralar derslerinden geri kalamazsın Agatha," dedi Profesör Dovey, ışıldayan balkabağı şeklindeki kağıt ağırlıklarının altına kağıtları yerleştirirken. "Baloya bir aydan az kaldı ve dördüncü sıradaki öğrencimizin hayatının en önemli gecesine hazır olmasını istiyorum! Gözüne kestirdiğin bir oğlan var mı?"

Agatha bir öksürük krizine girdi. Profesör Dovey telaşla başını kaldırıp ona baktı.

"Galiba bu... *veba*," dedi Agatha ince bir sesle.

Profesör Dovey kireç gibi bembeyaz kesildi.

Odasında karantinaya kapatılan Hamamböceği Agatha, artık tüm derslerinde Sophie'nin yanındaydı. Sophie'nin kulağının arkasına gizlenip Can Düşmanını rüyada görmenin ilk

belirtisini (cevap: ağzında kan tadı almak) Sophie'ye fısıldadı, Hizmetkâr Eğitimi dersinde Buz Devi görüşmelerine yön verdi ve Yuba'nın orman sınavında Sophie'ye hangi korkulukların İyi ya da Kötü olduğunu söyledi. İkinci gün, Sophie'ye Çirkinleşme dersinde bir dişini yok etmede, Sader'in sınavında canavarları eşleştirmede (Ecinniler: *tatlı dilliler*, Umacılar: çocuk yiyenler) ve Yuba'nın hangi fasulye saplarının zehirli, hangilerinin yenilebilir ve hangisinin de biçim değiştirmiş Dot olduğunu belirlemede yardım etti. Çok tehlikeli anlar da yaşadılar elbette. Az kalsın Hester'ın postalı altında kalıyordu, etrafında uçuşan bir yarasadan son anda kurtuldu ve Özel Yetenekler dersinde gerçek haline dönmesine ramak kalmıştı ki son anda bir malzeme odası bulup kendini içine attı.

Üçüncü gün itibariyle Agatha kendi İyilik ödevlerine neredeyse hiç bakmaz, tüm boş vaktini Kötülük büyülerini öğrenmekle geçirir olmuştu. Arkadaşları parmaklarından ufacak bir ısıltı çıkarmak için yırtınırken, Agatha için parmağını devamlı ısıltılı tutmanın yolu çok basitti: kendisini öfkeliendiren şeyleri düşünmek: okul, aynalar, oğlanlar... Sonrasında iş sadece yapmak istediğin büyüün tarifini harfiyen uygulamaya kalıyordu ve işte böylece büyü yapabiliyordu. Çocuk oyuncagıydı, suyla ve havayla oynamaktan farkı yoktu ama yine de... *gerçek sihirdi!*

Bu kadar rahat bir şekilde gerçekleştirebiliyor olmasaydı, yaptığı işin inanılmazlığı, imkânsızlığı karşısında donup kalırdı. Diğerlerinin elinden iki damla yağmur çiselemesi gelmezken, Agatha odasında fırtına bulutları topluyor ve iğrenç duvar resimlerini yıldırımlar ve yağmurla kapatıyordu. Ders aralarında kendini tuvalete atıyor ve yeni *Acı Çektirme Büyüleri* deniyordu: gökyüzünü kısa süreliğine karartmak için Işıklar Söndü Büyüsü. dev bir dalga yaratmak için Deniz Kabartma Laneti... Kötülük

çalışırken zaman su gibi akıp gidiyordu, güç ve olasılıklar ile o kadar doluydu ki asla canı sıkılmıyordu.

Bir gece Pollux'un İyilik ödevini getirmesini beklerken ıslık çalarak önündeki kâğıda bir şeyler çiziktiriyordu.

"*Bu da* neyin nesi böyle?"

Agatha dönüp kapının eşiğinde dikilen, kafası bir tavşanın gövdesine eklenmiş Pollux'un yaptığı çizime baktığını gördü.

"Ah, şey... ben... düşünümü çiziyordum. Bu da benim prensim." Kağıdı buruşturdu ve öksürdü. "Ödev var mı?"

Sonsuz sıralamalarında kötüye gittiği için onu azarladıktan, her ödevi üç kere açıkladıktan ve öksürürken ağzını kapatması gerektiği konusunda onu payladıktan sonra, Pollux nihayet hoplayıp zıplayarak ve sık sık düşerek gitti. Agatha rahat bir nefes aldı. Sonra gözleri buruşturduğu kâğıtta alevlerin arasında uçan kendi resmine takıldı ve ne çizmekte olduğunu ayırtına o an vardı.

Hiçlik Diyarı. Kötülerin cenneti.

"Eve dönmemiz gerek," diye mırıldandı.

Haftanın sonunda Agatha, Sophie'yi tüm derslerinde muhteşem bir galibiyet serisine taşımıştı. Buna Yuba'nın Masal İmtihanı deneme sınavları da dahildi. Yaklaşan Masal İmtihanına hazırlık amaçlı olan bu bire bir düellolarda Sophie, onaylanmış büyülerle grubundaki herkesi yendi. Ravan'ı bir yıldırımla şaşkına çevirdi, o daha hayvanları yardıma çağıramadan Beatrix'in dudaklarını yapıştırdı, Tedros'un talim kılıcını sıvılaştırdı.

"Birileri dersine çalışıyor anlaşılan," dedi Tedros, neşeyle. Sophie'nin yakasının altında saklanan Agatha'nın yanakları gururla kızardı.

"Eskiden ahmak şansıydı. Ama bu farklı," diye yakındı Hester. Anadil'le birlikte öğle yemeğinde yanmış dana dili yiyorlardı. "*Nasıl* y alıyor bunu?"

“Bildığımız çok çalışmayla,” dedi Sophie, parıl parıl mak-
yacı, yakut kızılı saçları ve üzerinde pırıltılı taşlarla “B... *Birinci*
demektir” yazan siyah kimonosu içinde önlerinden salına salına
geçerken.

Hester ile Anadil’in yedikleri dil boğazlarına takıldı.

Üçüncü haftanın sonunda Sophie 5. sıraya yükselmişti ve
öğle saati dersleri de talep üzerine yeniden başladı. Aynı şekilde
siyah kıyafetlerden yarattığı moda akımı daha cesur ve ölçsüz
bir şekilde yeniden canlanmıştı. Tüylü elbiseler, file bluzlar,
sahte maymun kürkleri, pullarla süslü elbiseler, deri pantolon
ceket takımlar, pudralı peruklar ve hatta örme zincir bir büsti-
yer bu çılgın moda gösterinden sadece birkaç parçaydı.

“*Hile yapıyor,*” diye anlatıyordu Beatrix sağda solda. “Ya
muzip bir iyilik perisinin işi ya da zamanı durdurma büyüsi
filan var. Kimsenin bütün bunları yapmaya zamanı yetmez!”

Fakat Sophie’nin her yeni gün için saten bir jile ile buna
uyumlu bir atkı ve parlak bir elbise ile buna uygun ayakkabılar
tasarlamaya zamanı vardı. “Balo Salonunu Çirkinleştirme” sı-
navında Hester’ı yenmeye, “Kurtlar ve Kurt Adamlar” konulu
bir rapor yazmaya ve “Melun Başarı,” “Çirkin, Artık Yeni Gü-
zel” “Vücudunuzu Günahlara Hazırlayın” gibi konularda öğle
saati dersleri hazırlamaya zamanı vardı. Tek kişilik moda göste-
risi, isyana teşvik eden bir lider, asi bir azize olmaya ve hepsinin
yanında Anadil’i geçerek 2. sıraya yerleşmeye zamanı vardı.

Bu defa Beatrix, Tedros’un Sophie’ye tutulmasına engel ola-
madı. Fakat Tedros kendini durdurmak için kahramanca mü-
cadele etti.

*O bir Hiç! Ne olmuş yani güzelse? Ya da zekiye? Ya da yaratı-
cıysa ve nazikse ve cömertse ve...*

Tedros derin bir nefes aldı.

Sonsuzlar, Hiçlerden hoşlanamaz. Sadece aklın karışmış durumunda.

Yuba yeni bir “İyi mi Kötü mü” sınavı düzenleyince, Tedros mutlu olmuştu. Bu defa cüce, tüm kızları mavi bal kabaklarına dönüştürdü ve onları uçsuz bucaksız ormana sakladı.

Bir Sonsuz bul, diye kendini azarladı Tedros. Bir Sonsuz bul ve onu aklından çıkar.

“İşte bu, İyi!” diye bağırды Hort ve mavi bir kabağa bir fiske attı. Hiçbir şey olmadı. Diğer oğlanlar da kabakların arasındaki farkı ayırt edemiyordu ve her birinin özelliklerini tek tek tartışmaya başladılar.

“Bu, bir grup çalışması değil!” diye kükredi Yuba.

Sophie’nin mavi sapma asılan hamamböceği Agatha, oğlanların birbirlerinden ayrıldıklarını gördü. Tedros batıya, Türkuaz Çalılığa doğru yöneldi ve sonra durdu. Yavaşça Sophie’nin balkabağına doğru döndü.

“Geliyor,” dedi Agatha.

“Nereden biliyorsun?” diye fısıldadı Sophie.

“Çünkü bana da öyle bakmıştı.”

Tedros bir kabağa doğru yaklaştı. “Bu. Bu bir Sonsuz.”

Yuba kaşlarını çatı. “Önce yakından baksaydın.”

Tedros onu umursamadı, kabağın mavi yüzeyine dokundu ve patlayan ıslıl ıslıl bir duman bulutunun içinde kabak Sophie’ye dönüştü. Prensın başının üzerinde, yapışkan yeşil dumanların arasında bir “16” rakamı ve Sophie’nin başının üzerinde de siyah “1” rakamı beliriverdi.

“Ancak en başarılı Kötü, İyi kılığına girebilir,” diye yorumunu yaptı Yuba ve değneğini sallayarak Sophie’nin elbisesi üstündeki B harfini tamamen sildi.

“Sana gelince, Arthur’un oğlu. Kurallara çalışmanı öneririm.

Gerçek sınavda umarım böyle korkunç bir hata yapmazsın.”

Tedros utanmış gibi görünmeye çalıştı.

“Hiçbirini bulamıyoruz!” diye bağırان bir ses yükseldi.

Yuba dönüp baktığında düşük sıralardaki tüm oğlanların kafaların üstündeki dumanları gördü. “İşaret koysaydım daha iyi olurdu,” diye iç geçirdi ve yanlarına gidip, dürtünce çığlık atan var mı diye kabaklara vurmaya başladı.

Cüce gidince, Tedros da rahatça gülümsedi. Bir öğretmene kuralların umurunda bile olmadığını nasıl söyleyebilirdi? Onu *iki kez* o gudubet Agatha’ya götüren kuralları mı umursayacaktı? Hayatında ilk kez, istediği her şeye sahip olan bir kız bulmuştu. Hata olmayan bir kız.

“Bana bir soru borcun vardı, Arthur’un oğlu.”

Tedros, dönüp bakınca Sophie’nin de kendisi gibi gülümsediğini gördü. Onun baktığı yere gözlerini çevirdiğinde, Albemarle’ın Hiçlerin sıralama tablosunun en üstüne Sophie’nin adını kazıdığını gördü.

Ertesi gün, Sophie yemek kovanının içinde bir not buldu.

Kurtlar tilkilerden hoşlanmazlar. Mavi Dere’de, gece yarısında. T.

“Ne demek bu?” diye fısıldadı avucundaki hamamböceğine.

“Bu gece eve dönüyoruz demek!” diye coşkuyla karşılık verdi Agatha. Antenlerini o kadar hızlı sallıyordu ki Sophie onu elinden attı.

Hamamböceği, Gaddarlık Kulesi çalışma salonunun küflü çuval bezlerinde volta atarken, bir gözü de geceyarısına yaklaşan saatteydi. Sonunda kapının açıldığını duydu ve Sophie içeriye baştan çıkarıcı, siyah, dar bir elbise, uzun siyah eldivenler, tepe-

den toplanmış saçlar, zarif bir inci kolye ve siyah renkli gözlüklerle girdi. Agatha neredeyse kabuğunu kıracaktı.

“Birincisi, sana zamanında gel dedim. İkincisi, *süslenme* dedim.”

“Şu gözlüğe baksana. Çok şık değil mi? Gözlerini güneşten koruyor. Şu Sonsuz kızları, benim grubuma katılabilmek için bana her şeyi getiriyorlar, inciler, mücevherler, makyaj malzemeleri. İlk başta İyilik olsun diye verdiklerini sanmıştım ama sonra fark ettim ki kendi eşyalarını daha çarpıcı ve karizmatik birinin üzerinde görmekten hoşlanıyorlar aslında. Ah bir de hepsi gayet *ucuz* olmasa. Cildimi kızartıyorlar.”

Agatha’nın antenleri büküldü. “Şu-şu kapıyı kilitle artık!”

Sophie sürgüyü yuvasına sürdü. Bir çatırtı duydu ve dönüp bakınca Agatha’yı yüzü kıpkırmızı, soluk tenli bedeni çuval bezinden bir perdeye sarınmış halde karşısında buldu.

“Şey... büyüünün süresini ayarlamamışım sanırım.” diye aceleyle açıklama yapmaya çalıştı Agatha.

Sophie onu şöyle bir süzdü. “Hamamböceği halini tercih ediyorum.”

“Geri döndüğünde sana yeni kıyafetler bulmanın bir yolu olmalı,” diye homurdandı Agatha, kendini perdeyle daha sıkı sararak. Sonra Sophie’nin Tedros’un notunu okşadığını gördü. “Dinle beni, bu gece onunla buluştuğun zaman sakın aptalca bir şey yapma. Sadece öpücüğünü al ve...”

“Prensime benim için geldi,” diyerek hayallere dalan Sophie, elindeki parşömeni kokladı. “Ve artık sonsuza dek benim. Hepsi senin sayende Agatha.” Aşkla dolu bir halde başını kaldırdı ve arkadaşının yüzündeki ifadeyi gördü.

“Ne oldu?”

“Az önce ‘sonsuz dek’ dedin.”

“Yani bu gece demek istedim. Bu gece benim.”

İkisi de sessizliğe büründü.

“Gavaldon’a döndüğümüzde kahraman olacağız Sophie,” dedi Agatha yumuşak bir sesle. “Ünlü ve zengin olacaksın ve istediğin her erkek senin olacak. Hayatının sonuna dek masallarda Tedros’un maceralarını okuyacaksın. Bir zamanlar senin olduğuna dair hatıraların olacak.”

Sophie acı dolu bir gülümsemeyle başını öne doğru salladı.

“Ben de mezarlığıma ve kedime kavuşacağım,” diye mırıldandı Agatha.

“Sen de bir gün aşkı bulacaksın Agatha.”

Agatha başını iki yana salladı. “Okul Müdürü’nün dediklerini duydu Sophie. Benim gibi bir Kötü asla aşkı bulamaz.”

“Arkadaş olamayacağımızı da söylemişti.”

Agatha, Sophie’nin berrak, güzel gözlerine baktı.

Sonra saate gözü ilişti ve ayağa fırladı. “Soyun!”

“Ne yapayım?”

“Acele et! Onu kaçıracağız!”

“Kusura bakma da ben bu elbiseye zor girdim zate...”

“HEMEN!”

Birkaç dakika sonra Agatha, başı ellerinin arasında, Sophie’nin giysilerinin yanında oturuyordu.

“İnanarak yapman gerek!”

“Çirkin bir kanepenin arkasında çırtlıçlağım. Bırak parmağımı ısıldatıp kemirgene dönüşmeyi, şu halimle inanarak hiçbir şey yapamam. Daha güzel bir hayvan seçemez miyiz?”

“Öpücüğünü kaybetmene beş dakika kaldı! Kendini o hayvanın bedeninde hayal et sadece!”

“Onun yerine bir muhabbetkuşuna ne dersin? Beni daha iyi yansıtıyor.”

Agatha, Sophie'nin gözlüklerini kaptı, postasının altında ezdi ve kanepenin üzerine fırlattı.

"Aynısını incilere de yapmamı ister misin?"

GÜM.

Sophie'nin "İşe yaradı mı?" diyen sesi duyuldu.

"Seni göremiyorum," dedi Agatha, etrafında dört dönerken. "Tek bildiğimiz, kendini bir semendere dönüştürdüğün!"

"Buradayım işte."

Agatha dönüp ona bakınca nefesi kesildi. "Ama... ama... sen..."

"Beni daha iyi yansıtıyor," dedi Sophie. Parlak pembe tüyle-ri, büyüleyici yeşil gözleri, dolgun kırmızı dudakları ve yerinde duramayan mor bir kuyruğu olan müthiş güzel, pembe bir tilki olmuştu. İnci kolyeyi boynuna taktı ve kırık bir cam parçasındaki yansımasına bakarak kendini hayranlıkla seyretti. "Sence beni öpecek mi şekerim?"

Agatha büyülenmiş halde onu seyrediyordu.

Sophie aynadan ona baktı. "Beni geriyorsun."

"Kurtlar sana ilişmez," diye ağzında geveledi Agatha, kilitli kapıyı açarken. "Tilkilerin hastalık taşıdığını düşünürler, ayrıca renk körüdürler. Sadece göğsünü yere dönük tutmayı ihmal etme ki göğsündeki kuşuyu görmesinler."

"Agatha."

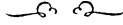
"Ne var? Onu kaçıracaks..."

"Benimle gelir misin?"

Agatha dönüşüm büyüünü yaptı.

Sophie kuyruğunu nazikçe arkadaşının etrafında topladı. "Biz bir takımız," dedi.

Agatha'nın ağlamak için zamanının olmadığı kendisine hatırlatması gerekti.

Tilki Sophie, Mavi Orman'da sessizce ilerliyordu. Üzerlerinde uyuyan perilerle ısıllı ısıllı olan söğüt ağaçlarının ve ondan bir yilandan sakınır gibi uzak duran kurt muhafızların arasından geçti. Türkuaz Çalılığın safir mavisi eğreltiotlarının ve kıvrımlı meşe ağaçlarının kıyısından geçerek ay ışığıyla aydınlanan dere-nin üstündeki köprüye çıktı.

"Onu göremiyorum," diye fısıldadı Sophie, boynunun pembe tüyleri arasına yuvalanmış Agatha'ya.

"Notunda burada olacağı yazıyordu!"

"Sanırım Hester ile Anadil beni kandırdılar."

"Kiminle konuşuyorsun?"

Köprünün diğer ucunda, karanlığın içinden iki mavi göz ışıldadı.

Sophie donup kaldı.

"Bir şey söyle!" diye tısladı Agatha kulağının içine.

Sophie tek kelime edemiyordu.

"Gergin olduğum zaman kendi kendime konuşurum," diye fısıldadı Agatha.

"Gergin olduğum zaman kendi kendime konuşurum," dedi Sophie bir solukta.

Lacivert bir tilki gölgelerin arasından çıktı. Kuğu işlemesi kabarık göğsünde ışıldıyordu.

"Ben sadece prenseslerin gergin olduğunu sanırdım. Okulun bir numaralı Kötüsünün değil."

Sophie tilkiye hayranlıkla bakıyordu. Tedros'un gergin kaslarına ve yarı alaycı gülüşüne sahipti.

"Ancak en mükemmel İyiler, Kötü kılığına girebilir," diye müdahale etti Agatha. "Özellikle de uğruna mücadele edeceği bir aşk varsa."

“Ancak en mükemmel İyiler, Kötü kılığına girebilir,” dedi Sophie. “Özellikle de uğruna mücadele edeceği bir aşk varsa.”

“Yani en başından beri bir yanlışlık vardı gerçekten?” dedi Tedros, onun etrafında yavaş yavaş dolanırken.

Sophie söyleyecek sözcük bulmak için çırpınıyordu.

“Hayatta kalmak için iki rolü de oynamak zorundaydım,” diyerek onu kurtardı Agatha.

“Hayatta kalmak için iki rolü de oynamak zorundaydım,” diye tekrarladı Sophie.

Tedros’un ayak seslerinin durduğunu işitti. “Şimdi, Prenslik Kanunları gereği, tutmam gereken bir sözüm var.” Tüyleri, Sophie’ninkilere sürüyordu. “Sana ne sormamı istersin?”

Sophie’nin kalbi boğazından fırlayacaktı neredeyse.

“Şimdi kim olduğumu görüyor musun?” dedi Agatha.

“Şimdi kim olduğumu görüyor musun?” diyerek bir nefes aldı Sophie.

Tedros sessizdi.

Sıcacık patisiyle Sophie’nin çenesinden tutup kaldırdı. “Bunun iki okulda da büyük tantanaya neden olacağını biliyorsun, değil mi?”

Sophie hipnotize olmuş biçimde onun gözlerine bakıyordu.

“Biliyorum,” diye fısıldadı hamamböceği.

“Biliyorum,” dedi tilki.

“Kimsenin seni benim prensesim olarak kabul etmeyeceğini de biliyorsun?” dedi Tedros.

“Biliyorum.”

“Biliyorum.”

“Hayatının geri kalanını İyi olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçireceğini biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi Agatha.

“Biliyorum,” dedi Sophie.

Tedros ona iyice sokuldu ve göğüsleri birbirine değdi.

“Şu an seni öpeceğimi de biliyorsun?”

İki kızın birden aynı anda gözleri kocaman açıldı.

Derenin parıldayan suları tilkilerin mavi ve pembe yüzlerini aydınlatırken, Agatha gözlerini kapadı ve bu kabuslar diyarına elveda dedi. Sophie de gözlerini kapadı ve Tedros’un narin dudakları onunkileri sıyrıp geçerken sıcak, tatlı soluğunu duyumsadı.

“Ama bence biraz beklemeliyiz,” dedi Sophie, geri çekilerek.

Agatha’nın böcek gözleri kocaman açıldı.

“Elbette. Tabii. Mutlaka,” diye kekelemeye başladı Tedros.

“Şey, ben... sana tünele kadar eşlik edeyim.”

Sessizce geri dönerlerken, Sophie’nin pembe kuyruğu Tedros’unkine dolanmış haldeydi. Tedros ona baktı ve gülümsedi. Agatha öfkeden kıpkırmızı kesilerek izliyordu bütün bunları. Prens nihayet kendi tüneline gözden kaybolunca, Sophie’nin burnunun üstüne atladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen!”

Sophie cevap vermedi.

“Neden onu öpmedin?”

Sophie hiçbir şey söylemedi.

Agatha, kısıkaclarını Sophie’nin burnuna geçirdi. “Onun peşinden koşman gerek! Hemen şimdi! Eğer öpüşmezseniz eve dönemeyiz.” Sophie, Agatha’yı eliyle yüzünden attı ve karanlık tünelde gözden kayboldu.

Ölü yaprakların arasında debelenen Agatha, nihayet anladı.

Öpüşme olmamıştı çünkü hiçbir zaman bir öpüşme olmayacaktı.

Sophie’nin onları eve götürmeye niyeti yoktu.

Hiçbir zaman.

Benim Bir Prensım Var

İyilik ve Kötülük Okulu öğretmenleri yıllar boyunca birçok şeye tanık olmuşlardı.

İlk senelerinde tam bir zavallı olan öğrencilerin sonunda krallardan zengin olduklarını görmüşlerdi. Sınıf başkanlarının üçüncü yıla geldiklerinde birden çuvalladıklarını ve sonlarının

bir güvercine ya da eşekarısına dönüşmek olduğunu görmüşlerdi.

Yaramazlıklar, protestolar ve baskınlar, öpüşmeler, yeminler ve doğaçlama aşk şarkıları görmüşlerdi.

Fakat bir Sonsuz ile bir Hiçin öğle yemeği sırasında el ele tutuştuklarını hiç görmemişlerdi.

“Başımın derde girmeyeceğinden

emin misin?” dedi Sophie, öğretmenlerin balkonlardan öfkeli gözlerle kendilerini seyrettiklerini fark edince.

“Benim için yeterince iyiysen, bir yemek sepeti almak için de yeterince iyisindir,” dedi Tedros, onu ileri doğru çekerek.

“Buna alışsalar iyi olacak,” diye iç geçirdi Sophie. “Baloda hiçbir sorun yaşamak istemiyorum.”

Tedros’un eli onun elini daha da sıkı kavradı. Sophie kıpkırmızı kesildi.

“Şey... Dün gecedен sonra, ben sanmıştım ki...”

“Bizim çocuklarla Yetenek Sirkі’nden önce kimseyi davet etmeyeceğimize ant içtik,” dedi Tedros, yakasını çekıştırerek. “Espada, sirkın sonucunu beklemenin gelenek olduğunu söyledi, yani balodan bir önceki geceyi.”

“Bir gece önce mi?!” diye tepki gösterdi Sophie. “İyi de o zaman aramızdaki renk uyumunu nasıl sağlarız ve girişimizi nasıl planlarız?!”

“O yüzden ant içiyoruz zaten.” Tedros içinde kuzu etli sandviçler, safranlı kuskus ve bademli mus tatlısı olan örme sepetini yeşil saçlı bir dev perinin elinden aldı. “Bir tane de hanımefendiye alalım.”

Dev peri, Sophie’yi yok saydı ve bir sonraki Sonsuza sepetini uzattı. Tedros sepetin sapına yapıştı.

“Hanımefendi için de bir tane istemiştım.”

Peri, sepeti daha da sıkı kavradı.

“Kuzunun hazmı zor olur zaten,” diyerek onu vazgeçirmeye çalıştı Sophie.

Ancak prens ısrarını sürdürdü ve sonunda peri homurdanarak sepeti verdi. Tedros sepeti Sophie’ye uzattı. “Dediğin gibi, buna alışsalar iyi olur.” Sophie’nin gözleri kocaman açıldı. “Yoksa... beni mi götüreceksin?”

“Bir şey istediğin zaman o kadar güzel oluyorsun ki.”

Sophie elini ona dokundurdu. “Söz ver bana,” dedi, nefesini tutarak. “Baloya beni götüreceğine bana söz ver.”

Tedros başını eğip, gömleğinin işlemelerine dokunan o yumuşak ellere baktı.

“Peki tamam,” dedi en sonunda. “Söz veriyorum. Ama tek bir kişiye bile söylersen, yakandan içeri bir yılan atarım.”

Sophie sevinçle çılgık atarak kendini Tedros’un kollarına bıraktı. Nihayet baloya gijeceği elbiseyi tasarlayabilirdi.

Böylece 1 Numaralı Sonsuz ile 1 Numaralı Hiç, masal kitaplarının bedenlen ve ruhen düşmanları, kocaman bir meşe ağacının altına el ele oturdular. Tedros birden sadakatsizliği karşısında şoka uğramış tüm Sonsuzların kendisine ters ters baktıklarını fark etti. Sophie de haftalardır Kötülük Gururu hakkında vaazlar verdiği Hiçlerin ihanete uğradıkları düşünce-siyle kendisine öfkeyle baktıklarını gördü.

İkisi birden gerilerek aynı anda sandviçlerini ısırmaya koyuldular.

“Cadı hâlâ bulaşıcı hastalığı taşıyor mu acaba?” dedi Tedros birden. “Hastalandıktan sonra bugün ilk kez derse katılıyor.”

Sophie, bir ağaca sırtını dayamış, gözlerini ayırmadan kendisine bakan Agatha’ya bir bakış attı.

“Şey, bilmem, pek konuşmuyoruz.”

“Sülük gibi yapıyor, öyle değil mi? Kendini senin güzelliğini tamamlayan zeka unsuru sanıyor. Halbuki senin her şeyinle mükemmel olduğunu hiç bilmiyordu.”

Sophie yutkundu. “Doğru.”

“Emin olduğum tek bir şey var. Bir daha hiçbir sınavda o cadıyı seçmeyeceğim.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü artık prensesimi bulduğuma göre, onun gitmesine müsaade etmeyeceğim,” dedi prensi, gözlerinin içine bakarak.

Sophie birden hüznünlendi. “Bir öpücük için ömür boyu beklemek anlamına gelse bile mi?” dedi, adeta kendi kendine konuşurcasına.

“Bir öpücük için ömür boyu beklemek anlamına gelse bile,” diye cevapladı Tedros, onun elini tutarak. Sonra başını yana eğdi. “Tabii ben bunun farazi bir soru olduğunu varsayıyorum.”

Sophie güldü ve başını onun omzuna yaslayarak son anda gözyaşlarını saklamayı başardı. Bir gün ona gerçeği açıklayacaktı. Aşkları yeterince güçlendiğinde.

İki okulun balkonlarından öğretmenler, güneşin altında oynayan muhabbetkuşlarını izliyorlardı. İyi ve Kötü öğretmenler birbirlerine karanlık bakışlar attılar ve odalarına çekildiler.

Serin gölgenin altında oturan Agatha da ani hareketlerden kaçınıyordu. Öğretmenler gibi o da bu aşkın bitmeye mahkum olduğunu biliyordu. Yollarında bir şey vardı. Sophie’nin unuttuğu bir şey.

Masal İmtihanı denilen şey.

“Masal İmtihanını kazanmak, İyilik ve Kötülük Okulu’ndaki en büyük onurlardan biridir,” diye anlatıyordu Pollux. Kafası yeniden kocaman köpek gövdesinde, Castor’un yanına dönmüştü. On beş orman grubunun liderleri arkasında toplanmış olduğu halde Pollux, kahvaltıdan sonra Masallar Tiyatrosu’nda toplanmış öğrencilere hitap ediyordu.

“Yılda bir kez, en iyi Sonsuzlarımızla Hiçlerimizi kimin sabaha kadar dayanabileceğini görmek için Mavi Orman’a göndeririz. Kazanabilmek için bir öğrencinin hem Okul Müdürü’nün

ölüm tuzaklarından, hem de karşı tarafın saldırılarından sağ çıkması gerekir. Şafak vakti ayakta kalan son Sonsuz veya Hiç, galip ilan edilir ve kendisine ödül olarak sıralamada beş tane fazladan birincilik verilir.” Pollux burnunu kibirli bir şekilde havaya kaldırdı. “Sizlerin de bildiğiniz gibi İyiler son iki yüz yıldır kazanıyor Masal İmt...”

İyiler hep bir ağızdan “EN BÜYÜK İYİLER! EN BÜYÜK İYİLER!” diye tezahürata başladılar.

“İYİLER APTAL VE KÜSTAHI TERBİYESİZLERDİR!” diye gürleyen Castor karşısında, hepsi sus pus oldu.

“Önümüzdeki bir hafta boyunca her orman grubu bir numaralı Sonsuzunu ve Hiçini İmtihana gönderecek,” dedi Pollux. “Fakat yarışmacıları ilan etmeden önce, kuralları kısaca gözden geçirelim.”

“Dünkü İyilik Yapma dersinde Beatrix’in birinci sırayı aldığını duydum,” diye fısıldadı Chaddick, Tedros’a. “Şu Hiç kıızı seni yumuşatıyor mu ne?”

“Yaralı bir güvercinin kanadını benim gücümle iyileştirmeye çalışıyorsun,” diye sert bir cevap verdi ona Tedros. Sonra yüz ifadesi yumuşadı. “Çocuklar benden nefret ediyor mu gerçekten?”

“Bir Hiç ile takılamazsın kardeşim,” dedi Chaddick, gözlerinde müsamahasız bir ifadeyle. “Okuldaki en güzel, en zeki, en yetenekli kız *olsa* da.”

Şüphelerin ağırlığı altında Tedros oturduğu yere iyice gömüldü... Sonra birden doğruldu.

“Onun İyi olduğunu kanıtlayabilirim! Bunu İmtihanda kanıtlayabilirim!”

“Beatrix veya Agatha, sizin grubun birinciliğini alabilir,” dedi Chaddick.

Tedros'un göğsü sıkıştı. Sophie'nin Kötü sıralarından kendisine neşeyle baktığını gördü. Ortak gelecekleri, Tedros'un İmtihana katılma hakkı elde edebilmesinden geçiyordu. Onu nasıl yüzüstü bırakabilirdi ki?

"Kurallara göre, Masal İmtihanını birden fazla kişi kazanabilir," dedi Pollux. "Ancak şafak sökene kadar dayanabilenler, birincilik ödüllerini *paylaşmak* zorundalar. Dolayısıyla, rakiple-rinizi elemek, sizin çıkarınıza. Doğal olarak, Okul Müdürü tek bir galip olmasını tercih ediyor ve bunu temin edebilmek için elinden geldiğince çok engel yaratacaktır.

"Bu hafta boyunca tüm dersler, söz konusu Sonsuzları ve Hiç-leri Mavi Orman'da geçirecekleri geceye hazırlamaya ayrılacak," diye devam etti köpek, öğrenciler bir yandan bu isimlerin kimler olacağı hakkında aralarında konuşurken. "Derslerdeki imtihan-lar *yalnızca* yarışmacılarla sınırlı olacak. Hafta boyunca en düş-ük puanlara sahip olanlar, İmtihana en erken başlayacaklar. En yüksek puana sahip olanlar ise çok daha sonra katılacaklar. Bu elbette ki muazzam bir avantaj. Bir Masal İmtihanında ne kadar az zaman geçirirseniz, sağ çıkma şansınız o kadar fazla olur."

Öğrenciler konuşmayı şıp diye kestiler.

Pollux ne söylediğinin farkına vardı ve kendini zorlayarak güldü.

"Bu sadece *lafın gelişi*. Hiçbir öğrenci İmtihanda ölmez. Ne saçma."

Castor öksürdü. "Peki ama şey..."

"İmtihan son derece *güvenlidir*," dedi Pollux, çocuklara gül-ümseyerek. "Hepinize bir teslim bayrağı verilecek. Kendinizi ölüm tehlikesi altında bulacak olursanız, bayrağı yer atmanız Mavi Orman'dan zarar görmeden kurtarılmanız için yeterli olacaktır. Hafta boyunca derslerinizde kurallar hakkında daha

fazla şey öğreneceksiniz ama şimdi sözü bu yılın Masal İmtihanı yarışmacılarını açıklamak üzere orman grubu liderlerine bırakıyorum.”

Yakut yeşili sarmaşıklardan yapılmış bir elbise içindeki bir peri öne çıktı. “9. Grup’tan Reena, İyileri temsil edecek ve Vex de Kötüleri temsil edecek!”

Reena, kendisine tezahürat eden Sonsuzlara reveransla karşılık verirken, Hiçlerin arasından Vex ve sivri kulaklarının böylesine zayıf bir grupta yer aldığı için şanslı olduğu şeklinde homurtular yükseldi.

Bir gulyabani, 7. Grup’tan Tristan ile tek gözlü Arachne’nin adlarını açıkladı. Sonrasında diğer liderler, 4 Grup’tan esmer tenli Nicholas ile Anadil’i, 12’den Kiko ile yeşil tenli Mona’yı, 6’dan Giselle ile Hester’ı açıkladılar.

Sophie, bütün bu süre boyunca gözünü Tedros’tan ayırmadan, kraliçelik hayatına dair hayallere dalmıştı. (Camelot’ta yeterince dolabı olacak mıydı? Aynaları? Salatalıkları?) Sonra Yuba öne çıktı. Sophie, ikisi birden cücenin ağzından çıkacak sözcükleri heyecanla bekleyen Tedros ile Beatrix’e baktı. *Lütfen Tedros o bozuk pasta kılıklı şeyi geçsin*, diye dua etti.

“3. Grup’tan Tedros, İyileri temsil edecek,” dedi Yuba.

Sophie rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı.

“Sophie de Kötüleri temsil edecek.”

Sophie kulaklarını ovuşturdu. Mutlaka yanlış duymuş olmalıydı. Sonra etraftakilerin alaycı gülümsemelerini gördü.

“Bir Kötüyle çıkmanın sıkıntısı bu olsa gerek,” dedi Chad-dick. “Aşk meşk ancak onu öldürmek zorunda olduğun ana kadar sürüyor.”

Tedros onu duymazdan geldi ve Sophie’nin İyi olduğunu kanıtlama planına odaklandı. Tanrı’ya şükür babası hayatta de-

gildi. Bu düşünceler içinde her tarafını ter basmıştı. Yapmayı planladığı şeyi görse, babasının yüreğine inerdi.

Sonsuzlar batı kapılarından çıkarken, Hiçler de Kötülük Okulu'na dönmek için doğu kapılarına yöneldikleri sırada, Sophie kararmış bir sıranın üzerinde şoka girmiş halde kalakalmıştı. Gölgesinin üzerine ikinci bir gölgenin düştüğünü fark etti.

“Senden tek istediğim, yoluma çıkmamandı...”

Hester'in soğuk nefesini ensesinde hissetti Sophie.

“Ama buradasın işte, 1 numaralı Kötü, hepimizi aptal duruma düşürüyorsun. Ne var ki bir Kötünün hikâyesinin mutlu sonla bitmediğini unutmuşsun tatlım. Ben sana hatırlatayım sonunu. Önce sen. Sonra da prensin. Öleceksiniz.”

Soğuk dudakları, Sophie'nin kulağına sürtündü. “Lafın gelişi filan da değil bu.”

Sophie yıldırım gibi arkasına döndü. Ama kimseyi göremedi. Ayağa fırladı, Tedros'a çarptı, bir çığlık kopardı ve kendini onun kollarına bıraktı. “Bizi öldürecek, önce seni, sonra beni ya da önce beni, sonra seni -sıralamayı hatırlamıyorum- ve sen bir Sonsuzsun ve ben bir Hiçim ve şimdi birbirimizle savaşıcağız.”

“Ya da birlikte savaşıcağız.”

Sophie gözlerini kırttı. “Gerçekten... mi?”

“Seni korursam, herkes senin İyi olduğunu anlar,” dedi Tedros; hâlâ biraz terliydi. “Yalnızca *gerçek bir prenses*, bir prensin korumasını elde edebilir.”

“Ama... seni hedef alacaklar! Herkes benim Kötü olduğumu düşünüyor!”

“Kazanırsak, öyle düşünmezler,” dedi Tedros sırtarak. “Seni bir Sonsuz yapmak zorunda kalırlar.”

Sophie başım salladı ve ona sıkıca sarıldı. “Sen benim prensimsin. Hakikaten öylesin.”

“Şimdi git ve sınavlarını kazan ki Masal İmtihanına aynı anda dahil olalım. Bensiz orada olamazsın.”

Sophie’nin kanı çekildi. “Ama... ama...”

“Ama ne? Sen açık ara en iyi Hiçsin.”

“Biliyorum da, sadece...”

Tedros çenesini tutup kaldırarak kristal mavisi gözlerinin içine bakmaya zorladı Sophie’yi. “Her sınavda birincilik. Anlaştık mı?”

Sophie zayıf bir şekilde başıyla onayladı.

“Biz bir takımız,” dedi Tedros, gamzelerini ortaya çıkararak ve Sophie’nin yanağını son kez okşayıp Sonsuz Kapıları’ndan çıktı.

Sophie Hiç Kapıları’na yönelerek sahnenin önünden bezgin adımlarla geçti ve birden duraksadı. Yavaşça döndü.

Agatha pembe sıralarda, tek başına oturuyordu.

“Sana buraya ait olduğumu söylemiştim tatlım,” diyerek iç geçirdi Sophie. “Sen beni dinlemedin.”

Agatha hiçbir şey demedi.

“Belki Okul Müdürü tek başına eve dönmene izin verir,” dedi Sophie.

Agatha gözünü bile kırpmadı.

“Yeni arkadaşlar edinmek zorundasın Agatha.” Sophie nazikçe gülümsedi. “Benim artık bir prensim var.”

Agatha öylece gözlerine baktı.

Sophie gülümsemeyi kesti. “Benim bir *prens*im var.”

Kapıyı ardından çarpıp çıktı.

Çirkinleşme dersinde Manley, seçilmiş 15 Hiçten bir Sonsuzu “ilk görüşte” korkutacak bir kılığa girmelerini istedi. Hester’ın iksiri tüm bedeninde dikenler çıkarttı. Anadil’inki derisini o kadar şeffaflaştırdı ki tüm damarları görünür oldu. Bu arada

Sophie yüzünde kızarıklıklar oluşturmak için kurbağa yavrularını eziyordu ama sonrasında, her nasılsa, alnında spiral bir boynuz ve ışıldayan bir kuyruk çıkarttı.

“Bir prensesi *tekboynuzdan* daha çok korutacak bir şey olmaz mı diyorsun?” diye onu azarladı Manley.

Hizmetkâr Eğitimi dersinde Hiçlerin üç metre boyunda parlak turuncu tenli ve alev alev yanan saçları olan bir Ateş Devini ehlileştirmeleri gerekiyordu. Sophie onun düşüncelerini okumaya çalıştı ama tüm düşünceleri Dev lisanındaydı. Şansına, Agatha’nın ona öğrettiği birkaç kelimeyi hatırlıyordu.

ATEŞ DEVİ: Seni öldürmemem için bir sebep söyle?

SOPHIE: Bu atı tanıyorum.

ATEŞ DEVİ: At filan göremiyorum ben!

SOPHIE: İç çamaşırların kadar kocaman.

Dev onu bir lokmada yutmadan önce Castor müdahale etti.

Sonraki derste Leydi Lesso, onlardan “yalnızca yapan kişi tarafından bozulabilen bir büyü” söylemelerini istedi.

“Cevapları alayım?”

Soğuktan tir tir titreyen Hiçler, oydukları buzdan tabletleri kaldırıp gösterdiler:

HESTER: Taşa döndürme

ANADIL: Taşa döndürme

ARACHNE: Taşa döndürme

SOPHIE: Özel Büyü

“Keşke aşk *her şeyin* cevabı olabilseydi,” dedi Leydi Lesso, Sophie’ye yeni bir “15.lik” verirken.

Tedros, Sophie'yi Sonsuzların yemek sırasına doğru götürürken "Ne *oldu*?" diye sordu.

"Biraz yavaş bir başlangıç sadece..."

"Sophie, o ormanda bensiz olamazsın!"

Sophie, dik dik kendisine bakan Sonsuzları fark etti. İmtihan zamanı geldiğinde, hepsi intikam peşine düşeceklerdi.

"Sen sadece *bugüne dek* yaptığını yap!" diye yalvardı Tedros.

Sophie dişlerini gıcırdatarak odasına döndü. Agatha İyilik Okulu'nda başarılı olabiliyorsa, burada da olurdu! Ever, o kurbağa gözlerini pörtletir, Dev lisanını öğrenir, mecbur kalırsa bir çocuğu pişirirdi! (Ya da en azından pişirilmesini denetleyebilirdi.) Hiçbir şey Sophie'nin Sonsuza Dek Mutlu olmasına engel olamayacaktı! Sophie göğsünü şişirdi, oda kapısından içeri daldı ve donup kaldı.

Yatağı ortadan kaybolmuştu. Aynası paramparça olmuştu.

Tüm giysileri kesilip parçalanmıştı, hepsi kafasız birer cesedi andırıyordu.

Yatağında uzanmış olan Anadil, okumakta olduğu *Güzel Kızları Öldürmek* adlı kitaptan başını kaldırdı. Hester da *Daha da Güzel Kızları Öldürmek* isimli kitaptan başını kaldırdı.

Sophie soluğu en üst kattaki öğretmen odasında aldı. "Oda arkadaşlarım beni öldürmek istiyorlar!"

Leydi Lesso masasından ona memnuniyetle gülümsedi. "Ne güzel, hepinizi böyle azimli görmek isteriz."

Kapı Sophie'nin yüzüne sihirli bir şekilde kapandı.

Sophie karanlık koridorda korkudan büzüşüp kaldı. Daha geçen hafta okulun en gözde kızıydı! Şimdi ise odasına bile giremiyordu?

Gözlerini kuruladı. Hiç önemli değildi bu durum, değil mi? Yakında okul değiştirecekti ve bütün bunları gerisinde bıraka-

caktı. O, her kızın hayalindeki oğlana sahipti. O, prensine sahipti! İki aptal cadıyla gerçek aşk bir olur muydu hiç?

İleriden sesler yankılandı. Sophie gölgelerin arasına sindi.

“Hester dedi ki İmtihanda Sophie’yi kim öldürürse, ertesi yıl onun hizmetkârlarının başı olacaktı,” dedi Arachne, merdivenlerden inerken. “Ama kazayla olmuş gibi görünmeliymiş, yoksa okuldan kovulmuşuz.”

“Bunun için Anadil’i mağlup etmemiz gerek!” dedi Mona. “Büyük ihtimalle daha İmtihana kalmadan onu öldürür!”

“Hester, İmtihan sırasında dedi. Vex ve Brone bile biliyorlar bunu. Onu öldürmek için yaptıkları planı duydun mu? Artık yumurtaları bulmak için İyilerin gölünü araştırmışlar. O kız, şimdiden bir ölü.”

“O hainin derslerini dinlediğimize inanamıyorum,” diye sızlandı Mona. “Bir sonraki adımda herhalde hepimize pembe-ler giydirip Sonsuzları öptürdü!”

“Hepimizi küçük düşürdü ve şimdi bedelini ödeyecek,” dedi Arachne, gözünü kısarak. “On dört kişiye bir kişi. Şartlar hiç de lehine değil.”

Kakırdamaları nemli merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

Sophie sindiği karanlık köşeden ayrılmadı. Sadece oda arkadaşları değildi. Tüm okul onun ölmesini istiyordu. Artık güvenli bir yer kalmamıştı.

Tek bir yer hariç....

Karanlık, boğuk bir koridorun sonunda, 34 numaralı odanın kapısı üçüncü vurulmadan sonra gıcırdayarak açıldı. Boncuk gibi iki siyah gözbebeği belirdi kapının arkasında.

“Selam yakışıklı,” diye kur yaptı Sophie.

“Sakın bana yaklaşma; seni prens hayranı, ikili oynayan, kaypak!”

Sophie burnunu tuttu, hızla Hort'un yanından geçip içeri daldı ve onu yeni odasının dışına atıp kapıyı kilitledi.

Hort yirmi dakika boyunca kapıyı vurup dışarıda sızlandıktan sonra Sophie nihayet onu içeri aldı.

"Yatma saatine kadar ders çalışmama yardım edebilirsin," dedi, odaya lavanta püskürtürken. "Ama burada yatamazsın."

"Bu *benim* odam!" diyerek somurtan Hort, kaşlarını çatmış yeşil kurbağalarla süslü siyah pijamaları içinde yere çöktü.

"İyi de sonuçta ben buradayım, öyle değil mi? Kızlarla öğretmenler oda arkadaşı olamayacaklarına göre, burası kesinlikle *senin* odan olamaz," dedi Sophie, Hort'un yatağına kurularak.

"Tamam da ben nerede kalacağım?"

"Çalışma salonu çok konforluymuş diye duydum."

Hort'un yakınmalarını umursamayan Sophie, yastıklara gömüldü ve Hort'un ders notlarını mum ışığında okumaya başladı. Yarın *tüm* sınavlarını kazanmak zorundaydı. Masal İmtihanından sağ çıkma konusunda tek umudu, oraya Tedros'la birlikte girmek ve başından sonuna onun kalkanının ardına saklanmaktı.

"Düşmanını küçük düşürmek için onu tavuğa çevir: *Banta pareo dirosti?*" diye okudu Sophie gözlerini kısarak. "Doğru mu?"

"Sophie, sen Kötü olmadığını nereden biliyorsun?" Hort esnedi ve döşemeleri yanmış zeminde iki büküm kıvrıldı.

"Aynaya bakıyorum. Hort, el yazın *berbat*."

"Ben aynaya baktığımda, Kötü gibi görünüyorum."

"Muhtemelen, bu senin Kötü olduğun anlamına gelir."

"Babam bana Kötüler aşık olamaz derdi, her ne olursa olsun. Bu doğalarına aykırı ve iğrenç bir şey."

Sophie önündeki sayfaya karalanmış kelimeleri okumaya çalıştı. *"Bir Sonsuzu buzun içinde dondurmak için, ruhunu soğut..."*

"Demek ki ben kesinlikle aşık olamam," dedi Hort.

"Mümkün olabileceğini düşündüğünden de soğuk hale getir... Sonra şu sözleri söyle..."

"Ama aşık olabilseydim, sana aşık olurdum."

Sophie dönüp ona baktı. Hort yerde yumuşak bir sesle horluyordu.

"Hort, burada uyuyamazsın," dedi.

Hort daha da kıvrıldı.

Sophie üstündeki örtüleri attı, ayağını yanı başında sertçe yere vurdu.

Hort, cılız bir sesle ağzında bir şeyler geveledi.

Sophie bir süre onu izledi. Küçük bir top gibi büzülmüş, titriyor, terliyordu.

Sophie yeniden küflü örtülerin altına çekildi. Mum ışığında ders notlarını okumaya çabaladı ancak Hort'un hırıltılı solukları onu da etkiledi ve bir de gözünü açtı ki sabah olmuş.

İkinci gün de birinci gün kadar iyi gitti ve Sophie üç tane daha sonunculuk elde etti. Bunlardan üçüncüsü, Hizmetkâr Eğitimi dersinde bir leş kokulu orman devinin silah olarak kullandığı pis kokuyu etkisiz hale getirmek için parmağını zamanında ısıldatamayınca geldi.

Sophie, bir yandan burnunu tıkayarak kendisini öğle yemeği sırasına doğru çeğiştiren Tedros'un boynundaki damarların sinirden kabardığını rahatça görebiliyordu.

"Ben de mi kasten kaybedeyim? Yoksa, Masal İmtihanına üç saat erken katılmak mı istiyorsun?"

"Elimden gelen çabayı gösteriyorum."

“Benim tanıdığım Sophie çabalamaz. *Kazanır.*”

Yemeklerini sessizce yediler.

Sophie, Beatrix’in “İyilik perisine ne oldu acaba?” diye ötüğünü duydu.

Çayırın diğer tarafında Agatha Kiko ile birlikte ödev yapıyordu, sırtı tamamen onlara dönüktü.

Ertesi gün, yarışmacılar ilk iki derslerini Masal İmtihanı uniformalarını ayarlamakla geçirdiler: ipek gibi yumuşak, lacivert örgü tunikler ve bunlara uyumlu, kırmızı sırma işlemeli, kapüşonlu yün pelerinler. Otuz öğrenci de aynı pelerinlerden giyeceğinden, Sonsuzlarla Hiçleri ayırmak imkânsız olacaktı; tabii öncesinde Mavi Orman’da mavi pelerinleri seçmeyi başarırlarsa. Kıyafetler söz konusu olduğunda, Sophie normalde pür dikkat kesilirdi. Fakat bugün, başını Hort’un notlarına gömmüştü. Sırada Leydi Lesso’nun dersi vardı ve birincilik alması lazımdı.

“Bir Kötü, tek bir amaç için öldürür: Can Düşmanını yok etmek. Yani siz zayıfladıkça güçleneni. Ancak Can Düşmanınız öldüğünde, sizin yüreğiniz soğur,” dedi gergin ciltli öğretmen, sıraların arasında topuklularını takırdatarak yürürken. “Tabii yalnızca en iyi Hiçler Can Düşmanlarını rüyalarında görebildiklerinden, çoğunuz hayatınızı başka bir yaşamı almadan geçireceksiniz. Kendinizi şanslı sayın. Öldürmek, en saf Kötü olmayı gerektirir. Henüz *hiçbiriniz* öldürecek kadar saf değilsiniz.”

Sophie kendisine doğru yükselen homurdanmalar işitti.

“Fakat madem Masal İmtihanı *zararsız* bir alıştırma...” dedi Leydi Lesso, Sophie’ye bakıp gülümseyerek; “...neden en sevdiğim sınavla hazırlanmayalım?”

Kahverengi bukleleri, al al gamzeleri ve bir bebeğinkinden bile tatlı bir gülümsemesi olan hayalet bir prenses yarattı.

“*Cinayet Alıştırması*. En zalimce yöntemle öldüren, kazanacak.”

“Nihayet faydalı bir şey gördük,” dedi Hester, Sophie’yi keserek.

Buz odası her zamankinden daha soğuk olmasına rağmen, Sophie’nin yüzü terden parıl parıldı.

İmtihana girecek Hiçlerin kapısı kilitli bir odada bulunan ve yabancıardan şüphelenen prensesi öldürebilmek için yaratıcı olmaları gerekiyordu. Mona kendini çirkinleştirerek bir satıcı kılığına girdi ve prensese zehirli ruj hediye etti. Leydi Lesso yeni bir prenses yarattıktan sonra Anadil, kapıyı çaldı ve kapının önüne etobur çiçeklerden bir buket bıraktı. Hester minik bir sincaba dönüştü ve kurbanına parlak bir balon hediye etti.

“Çok teşekkür ederim!” diyerek neşeyle balonu alan prenses, balon tarafından tavandaki jilet gibi keskin sarkıtlara doğru yükseltildi.

Sophie bütün bu süre zarfında çoğunda gözlerini kapatmayı yeğledi.

“Sırada kim var?” dedi Leydi Lesso, kapının ardına yeni bir prenses kapatırken. “Aa, evet. *Sen*.” Kırmızı ojeli uzun tırnaklarını Sophie’nin sırasına vurdu. *Tıkır, tıkır, tıkır*.

Sophie midesinin bulandığını hissetti. *Cinayet mi?* Hayalet bile olsa, kimseyi öldüremezdi. Zebaninin ölmek üzereyken yüzünün görüntüsü gözünün önüne geldi ve bir anda beti benzi attı. O farklıydı bir kere! O, Kötüydü! Her prens aynı şeyi yapardı!

“Bir kez daha çuvallayacaksın anlaşılan,” diye alay etti Leydi Lesso.

Öğretmeninin gözlerine bakan Sophie, Tedros’un kendisine olan inancını kaybettiğini düşündü. Kendilerinin öldürebilecek kadar saf olduğuna kanaat getirmiş on dört Kötüyü düşündü. Mutlu sonunun ellerinin arasından kayıp gittiğini düşündü...

Benim tanıdığımı Sophie çabalamaz.

Dişlerini sıkarak prensesin ardında olduğu kapıya doğru atıldı, parmağı pembe pembe ışıldarken hayretler içindeki öğretmeninin yanında geçti.

Bir Sonsuzu buzun içinde dondurmak için...

Kapıyı çaldı.

Ruhunu soğut...

Kapı açıldı ve Sophie'nin parmağının ısıltısı hafifledi.

Karşısında kendisini gördü, tek farkı zebaninin öncesindeki gibi uzun sarı saçlarının olmasıydı. Bu sınavı kazanabilmek için kendini... öldürmek zorundaydı.

Sophie, Leydi Lesso'nun köşede kıs kıs güldüğünü görebiliyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Prenses Sophie.

Bu sadece bir hayalet. Sophie dişlerini gıcırdattı ve parmağının bir kez daha ışıldadığını hissetti.

"Galiba yabancısınız," dedi prenses, yanakları kızarak.

Mümkün olabileceğini düşündüğünden de soğuk hale getir...

Sophie, ışıldayan parmağını ona doğrulttu.

"Annem yabancılarla konuşmamamı söyledi," dedi prenses kaygıyla.

Söyle hadi!

Sophie'nin parmak ucundaki ısıltı titreşmeye başladı. Aradığı sözcükleri bulamıyordu.

"Benim gitmem gerek. Annem çağırıyor."

Öldür onu! Hemen öldür onu!

"Hoşça kalın," dedi prenses, kapıyı kapatırken.

"BANT PAREO DIROSTI!"

Poff! Prenses bir tavuğa dönüştü. Sophie tavuğu yakaladı, bir sandalyeyi savurarak buzdan camı kırdı ve tavuğu camdan

aşağı attı.

“Uç Sophie! Artık özgürsün!”

Tavuk uçmaya çalıştı, sonra uçamadığını fark etti ve yere çakılarak öldü.

“Hayatımda ilk defa bir hayvan için üzüldüm,” dedi Leydi Lesso.

Sophie’nin suratına bir “15” daha çarpıldı.

Sophie’nin belki de Kötülük Okulu’nda tek sevdiği şey, ağlayacak bir sürü yer olmasıydı. Yıkıntı bir kemerin altına girdi ve gözyaşlarına boğuldu. Tedros’un yüzüne nasıl bakacaktı?

“Sophie’yi İmtihandan çıkarmanız konusunda ısrar ediyorum.”

Sophie bu boğuk sesin sahibini tanıdı: Profesör Manley. Kemerin altından çıktı ve anahtar deliğinden, profesörün leş kokulu sınıfına baktı. Fakat normalde Kötülerin doldurduğu paslı oturaklara bu defa her iki okulun öğretmenleri dolmuştu. Toplantıya balkabağından bir kağıt ağırlığıyla renklendirdiği ejderha kafatasından yapılma kürsüde bulunan Profesör Dovey başkanlık ediyordu.

“Hiçler onu öldürme planları yapıyorlar Clarissa,” diye sözünü tamamladı kel, sivilceli Manley.

“Bilious, bir öğrencinin ölümünü engelleyecek her türlü tedbirimiz yerli yerinde mevcuttur.”

“Umarım, dört sene öncekinden daha güvenli tedbirlerdir bunlar,” diye karşılık geldi.

“Sanırım hepimiz Garrick’in ölümünün bir *kaza* olduğu konusunda hemfikiriz!” diye parladı Profesör Dovey.

Odaya meşum bir sessizlik çöktü. Koridorda bulunan Sophie, kendi hafif soluklarını duyabiliyordu.

Gavaldonlu Garrick. Bane ile birlikte alınmıştı.

Bane başarısız olmuştu. Garrick ölmüştü.

Sophie'nin kalbi güm güm atıyordu.

Eve sağ salım dönmek, bizim mutlu sonumuz.

Agatha en başından beri haklıymış.

"Ayrıca Sophie'nin İmtihandan çıkarılmasının zorunluluğuna dair ikinci bir neden daha var," dedi Castor sakince. "Periler, Sophie ile Sonsuz oğlanın takım olarak hareket etmeyi planladıklarını söylediler."

"Takım olarak mı?" diye şaşırdı Profesör Dovey. "Bir Sonsuz ile bir Hiç?"

"Bir de kazandıklarını düşünün!" diye ciyakladı Profesör Sheeks. "Bir de bunun ormanda duyulduğunu düşünün!"

"Yani Sophie ya ölecek ya da okulun sonunu getirecek," diyen Manley, okkalı bir tükürük fırlattı.

"Clarissa, bu kolay bir karar," dedi Leydi Lesso.

"Ama hak kazanmış bir öğrencinin İmtihandan çıkarılması, daha önce benzeri görülmemiş bir şey!" diye karşı çıktı Profesör Dovey.

"Hak kazanmış mı! Bu hafta her sınavdan çaktı!" dedi Manley. "Oğlan, onu İyi olduğuna ikna etmiş!"

"Belki de sadece İmtihanın baskısını kaldıramamıştır," dedi Prenses Uma, omzundaki bildircini beslerken.

"Ya da bize Kötülerin en büyük umudu olduğunu düşündürterek hepimizi kandırdı!" dedi Profesör Sheeks. "İmtihandan önce başarısız olması lazımdı!"

"Neden *olmadı* öyleyse?" diye sordu Profesör Anemone.

"Ne zaman onu sonuncu yapmak için çabalasak, onun yerine başka bir öğrenci son sırayı aldı," dedi Manley. "Biri onun başarısız olmasına engel oldu!"

Kötü öğretmenler öfkeyle bu görüşe katılarak bağırıp çağırmaya başladılar.

“Akla son derece yatkın görünüyor,” dedi Profesör Dovey onları bastıran bir sesle. “Gizemli bir işgüzar, kimseciklerin *görmediği* biri, kulenize sızıyor ve sıralamalarınıza karışıyor.”

“Okul Müdürü’nü ne de güzel tarif ettin Clarissa,” dedi Leydi Lesso.

“Saçmalamayın Leydi Lesso. Okul Müdürü ne diye bir öğrencinin sıralamasına karışsın?”

“Çünkü Kötülerin ‘en iyi’ öğrencisinin İyinin kalkanına sığınarak kazanmasını görmekten daha çok keyif alacağı bir şey olamaz,” diye öfkeyle cevap verdi Leydi Lesso, menekşe rengi gözlerinden alev saçarak. “Beni bile salak gibi umutlandıran bir öğrenci. Fakat Sophie bu zavallı prensle birlikte kazanacak olursa, buna seyirci kalmam Clarissa. Ne Okul Müdürü’nün, ne de senin ve küstah hayvanlarının ömürlük emeklerimi yok etmenize izin vermeyeceğim. Şimdi beni dinle. Sophie’nin bu İmtihanda yer almasına izin verersen, sadece onun hayatından fazlasını tehlikeye atarsın. *Savaş* tehlikesini de göze alırsın.”

Odaya ölüm sessizliği çöktü.

Profesör Dovey boğazını temizledi. “Belki önümüzdeki sene yarışabilir.”

Sophie bir anda rahatladı.

“Kötülerin isteklerine boyun eğyorsun!” diye bağırdı Profesör Espada.

“Sadece kızı korumak için.” dedi Dovey cılız bir sesle.

“Ama Sonsuz oğlan onu sevmeye devam edecek!” diye uyardı Anemone.

“Cehennem Odası’nda bir hafta geçirsin de ondan sonra görelim bakalım,” dedi Leydi Lesso.

“Zebaniyi hâlâ bulamıyoruz,” dedi Sheeba.

“Öyleyse *yenisini* bulun!” diye çıkıştı Leydi Lesso.

“Oylama yapmaya ne dersiniz?” diye cikledi Uma.

“ÖDLEKLER OYLAMA YAPAR!” diye gürlledi Castor ve öğretmenler bir anda birbirine girdi. Uma’nın bildircini Kötü öğretmenleri kaka bombardımanına tutarken, Castor kuşu yemeye çalışıyordu ve Pollux bir kez daha başını koparmayı başardı. En sonunda birisi otoriter bir edayla yüksek sesli bir ıslık çaldı da duruldular. Herkes yanık odanın köşesinde dikilen adama döndü.

“Bu okulun tek ama bir tek misyonu vardır,” dedi Profesör Sader. “İyi ile Kötü arasındaki dengeyi korumak. Sophie’nin İmtihana katılımı bu dengeyi bozuyorsa, o zaman derhal diskalifiye edilmeli. Ne talihliyiz ki bu dengenin kanıtı gözlerinizin önünde duruyor.”

Herkesin bakışları başka yöne kaydı. Sophie onların nereye baktıklarını görmeye çalıştı ama sonra fark etti ki hepsi farklı yönlerde bakıyorlardı.

“Dengenin *bozulmadığı* konusunda hemfikir miyiz?” diye sordu Profesör Sader.

Herkes ona katıldı.

“Öyleyse Sophie, Masal İmtihanına katılacak ve bizim de tartışacak başka bir konumuz kalmadı.”

Sophie çılgık atmamak için kendini zor tuttu.

“Her zaman son derece mantıklısın August,” dedi Leydi Lesso, ayağa kalkarak. “Neyse ki kızın başarısızlıkları, İmtihanın büyük bölümünü çocuğun koruması olmadan geçirmesini sağlayacak. Umut edelim, öyle vahşice bir şekilde öldürülsün ki bir daha kimse onun hatalarını tekrarlamaya cüret edemesin. Ancak o zaman o kızın hikâyesi, *hak ettiği* sonla biter. Belki

resmi yapılmaya bile uygun olur.”

Leydi Lesso odadan çıktı ve Kötü öğretmenler de onu izlediler.

İyi öğretmenler de birbirleriyle ikili sohbetler ederek odayı terk ediyorlardı. Son olarak Profesör Dovey ile Profesör Sader çıktılar. Sessizce yürüyorlardı. Dovey’nin yüksek boyunluklu açık yeşil elbisesinin etekleri, Sader’in koyu yeşil takımına sürüyordu.

“Ya ölürse August?” diye sordu Clarissa.

“Ya ölmezse?” dedi Sader.

Clarissa durdu. “Sen hâlâ bunun doğru olduğuna mı inanıyorsun?”

“Evet. Tıpkı Hikâyecî’nin onun masalını yazmaya başladığının doğru olduğuna inandığım gibi.”

“Ama bu imkânsız! Bu delilik! Bu...” Clarissa dehşet içinde kıpkırmızı kesilmişti. “*Bu* yüzden mi müdahale ettin?”

“Tam aksine, müdahale *etmedim*,” dedi Sader. “Bizim görevimiz masalı akışına bırakmaktır.”

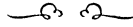
“Hayır! Sen ne yap...” Profesör Dovey eliyle ağzını kapattı. “Bir kızı *bu* yüzden mi hayatını tehlikeye atmaya gönderiyor-sun? Sahte bir *kehanete* inandığın için mi?”

“Burada bir kızın hayatından daha fazla şey tehlikede Clarissa.”

“O sadece bir kız çocuğu! Masum bir kız!” Profesör Dovey’nin gözlerinden öfke dolu yaşlar inmeye başlamıştı. “Ellerine onun kanı bulaşmış durumda!”

Clarissa koşarak uzaklaşırken ve hıçkırıkları merdivenlerde yankılanırken, Profesör Sader’in ela gözleri kuşkuyla dolmuştu.

Yanı başında karanlıklar içine çömelmiş Sophie’nin tir tir titremesine engel olmaya çalışmasını göremedi.

Çayırın buruşuk yaprakları arasında dolaşan Kiko, şalına daha sıkı sarındı ve baharatlı mısırını yaladı.

“Bütün kızlara tek tek Tristan’a evet derler mi diye sordum ve hepsi de hayır dedi! Yani bu durumda, baloya beni davet etmek *zorunda*! Tabii yalnız da gidebilir ama bir oğlan baloya yalnız giderse, yarım puan alır ve Tristan Hazırlık Odası’nı kullanmayı çok sevdiği için kesin bana teklif edecek. Tabii Tristan *sana da* sorabilir ama sen ona gidip Tedros’la evlenmesini söylediğin için senden pek hoşlandığını sanmıyorum. Böyle bir şey söylemiş olduğuna inanamıyorum. Sanki prensler birbirleriyle evlenebilirler de. Öyle olsa, *biz ne* yapardık?”

Agatha onun sesinden kurtulmak için mısırına yüklendi. Çayırın karşı tarafında Sophie ile Tedros’un ağaç tünelin ağzında hararetle tartışıklarını gördü. Sophie ondan özür dilemeye ve ona sarılmaya -hatta onu öpmeye- çalışıyor gibi görünüyor-du ama Tedros onu itti.

“Beni dinliyor musun?”

Agatha ona döndü. “Bir saniye. Bir kız kimseden balo daveti alamazsa, başarısız sayılıyor ve ölümden beter bir ceza alıyor. Ama bir oğlan baloya gitmezse, sadece yarım puan alıyor? Bu nasıl adil olabiliyor!”

“Çünkü gerçekte de böyle,” dedi Kiko. “Bir oğlan isterse yalnız olmayı seçebilir. Ama bir kız sonunda yalnız kalırsa... ölsün daha iyi.”

Agatha yutkundu. “Çok saçma!”

Derken sepetinin içine bir şey düştü.

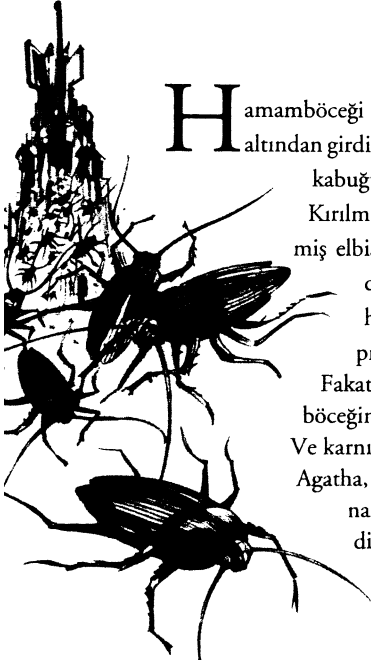
Agatha başını kaldırınca, Tedros tarafından Sonsuzların yemek sırasına doğru çekıştırilen Sophie’nin gözlerinin kendisine baktığını gördü.

Kiko vır vır konuşmaya devam ederken, Agatha sepetindeki pek hoş pembe gülü aldı ve sonra bunun parşömenden yapıldığını gördü. Büyük bir özenle, kucığına koyduğu çiçeğin katlarını açtı.

Not sadece üç kelimelikti.

Sana ihtiyacım var.

Sırlar ve Yalanlar

Hamamböceği 66. odanın kapısının altından girdi ve şaşkınlıktan neredeyse kabuğundan dışarı fırlayacaktı.

Kırılmış cam parçalarına, kesilmiş elbiselere, üç uyuyan cadıya dehşetle baktı ve herhangi biri onu görmeden pıtır pıtır dışarı kaçtı.

Fakat içlerinden biri, hamamböceğini görmüştü.

Ve karnındaki kuğuyu da.

Agatha, antenlerini sağa sola oynatarak yamuk yumuk merdivenlerde ve köhne koridorlarda Sophie'nin parfümünün izini

sürdü (az kalsın yolda çapkın bir erkek hamamböceğine kurban gidecekti) ve sonunda onu çalışma odasında buldu. İçeride ilk gözüne çarpan şey, belden yukarısı çıplak olan Hort'tu; yüzü, tuvalette ıknıp duran bir çocuk gibi kıpkırmızıydı. Son bir çabayla başını eğip göğsüne baktı ve göğsünden iki yepyeni kıl çıkardı.

"Aman aman! Bundan üstün bir yetenek olabilir mi!"

Yandaki kanepede Sophie elindeki *Aptallar İçin Büyü Yapma Kılavuzu*'na gömülmüştü.

İki böcek tıkırtısı duydu ve hemen kafasını kaldırdı. Hort ciğerlerindeki havayı göğsüne doğru üfledi ve göz kırptı. Sophie dehşet içinde başını çevirdi ve sonra yere, kanepesinin arkasına doğru rujla yazılmış bir yazı gördü.

"BANYO. GİYSİ GETİR."

Sophie, Kötülerin banyolarından tiksiniyordu ama en azından buluşmak için güvenli bir yerd. Hiçlerde bir tuvalet fobisi var gibi görünüyordu ve buralardan bütünüyle uzak duruyorlardı. (Bu korkunun nereden kaynaklandığına veya ihtiyaçlarını nasıl gördüklerine dair Sophie'nin hiçbir fikri yoktu ama zaten bunu hiç aklına getirmemeyi tercih ediyordu.) Loş, demir odaya girerken kapı gıcırdadı. Paslı duvarda iki meşale titreyiyor, tuvalet kabinlerindeki gölgeleri daha da uzatıyordu. Son kabine doğru ilerlerken, kapıdaki yarıkların arasından soluk bir ten gözüne çarptı.

"Giysileri alayım?"

Sophie elindekileri kabinin kapısının altından uzattı.

Kapı açıldı ve Agatha, Hort'un kurbağalı pijamaları içinde, kollarını kavuşturmuş halde dışarı çıktı.

"Başka bir şey yoktu!" diye yakındı Sophie. "Oda arkadaşla-

rım benimkilerin hepsini kesmişler!”

“Kimse bugünlerde seni sevmiyor,” diye karşılık verdi Agatha, ışıldayan parmağını arkasına saklayarak. “Neden acaba?”

“Bak, özür dilerim! Eve dönemedim işte! Nihayet prensimi elde etmişken!”

“*Sen mi? Sen mi* elde ettin prensini?”

“Yani, büyük ölçüde benim başarımdı...”

“Eve dönmek istediğini söylemiştin. Bir *takım* olduğumuzu söylemiştin! Sana o yüzden yardım ettim!”

“Elbette takımız Agatha! Her prensesin bir yancıya ihtiyacı vardır!”

“Yancı mı? *Yancı* mı?” diye bağırdı Agatha. “Öyleyse, görelim bakalım prensesimiz *tek başına* nasıl her şeyi halledecek!”

Arkasını dönüp gitmeye yeltendi. Sophie onun koluna yapıştı. “Onu öpmeye çalıştım! Ama artık benden şüpheleniyor!”

“Bırak beni!”

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Etmeyeceğim,” dedi Agatha, kolunu ondan kurtararak. “Sen bir yalancısın, ödleksin ve sahtekârsın.”

“Neden geldin öyleyse?” dedi Sophie gözléri dolarak.

“Dikkat et. Timsah gözyaşları, timsah kırıksıklarına neden olur,” diye alay etti Agatha kapıdan çıkmak üzereyken.

“Lütfen. Ne istersen yaparım!” diye yalvardı Sophie.

Agatha ona döndü. “Bulduğun ilk fırsatta onu öpeceğine yemin et. *Hayatın* üzerine yemin et.”

“Yemin ederim!” diye ağladı Sophie. “Eve dönmek istiyorum! Beni öldürmelerini istemiyorum!”

Agatha ona şaşkın şaşkın baktı. “Ne?”

Sophie, öğretmenler toplantısında duyduklarını, sınavlarda nasıl başarısız olduğunu ve Tedros’la olan kavgalarını her türlü can-

landırma ve jestlerle süsleyerek histerik biçimde Sophie'ye anlattı.

"Sona çok yaklaştık Sophie," dedi Agatha, kireç gibi bembeyaz bir halde. "Masalların sonunda birileri hep ölür!"

"Şimdi ne yapacağız?" diye ciyakladı Sophie.

"O İmtihani kazanacaksın ve hemen sonrasında Tedros'u öpeceksin."

"Ama ben oradan sağ çıkamam ki! Tedros'un koruması olmadan üç saat geçireceğim orada!"

"Yalnız olmayacaksın," diye söylendi Agatha.

"Olmayacak mıyım?"

"Yakanın altında, başını belalardan kurtaracak iyi kalpli hamamböceğin olacak. Ama bu defa prensini vakitlice öpmezsen, öpene dek seni bildiğim tüm Kötü büyülerle lanetlerim!"

Sophie kollarını onun boynuna doladı. "Ah Agatha, ben ne kötü bir arkadaşım. Ama bunu telafi etmek için koca bir ömrüm var önümde."

Koridorda ayak sesleri yankılandı. "Git!" diye fısıldadı Agatha. "Hemen biçim değiştirmem gerek!"

Sophie ona son bir kez sarıldı ve rahatlamış olmanın verdiği neşeyle banyodan sessizce çıkıp, Hort'un korumasına döndü. Bir dakika sonra onu bir hamamböceği izledi ve merdivene yöneldi.

İkisi de gölgelerin arasında için için kaynayan kırmızı dövmeyle fark etmediler.

Gelenek icabı İmtihanda önceki gün ders yoktu. Bunun yerine, 15 Hiç ve 15 Sonsuz yarışmacı, günü Mavi Orman'ı tanıyarak geçirirdi. Diğer öğrenciler Sirk becerileri üzerinde çalışırken, Sophie aralarındaki soğukluğun gayet farkında olarak Tedros'u izliyordu.

Okulun geri kalan kısımları yavaş yavaş sonbaharın etkisine girmiş olsa da, Mavi Orman öğle güneşi altında her zamanki gibi canlı ve parlaktı. Hafta boyunca öğrenciler, ne gibi engellerle karşılaşacaklarına dair öğretmenlerinin ağızını aramış ama öğretmenler bilmediklerini ileri sürmüşlerdi. İmtihani Okul Müdürü herkesten gizli hazırlıyordu ve öğretmenlere yalnızca imtihan alanının sınırlarını koruma yetkisi veriyordu. Öğretmenler yarışmayı izleyemiyorlardı bile; çünkü Okul Müdürü gece boyu Mavi Orman'ın üzerine bir gizleme büyüü yapıyordu.

“Okul Müdürü, müdahale etmemizi yasaklıyor,” diye homurdanmıştı Profesör Dovey sınıfında. Bu duruma kızmış olduğu açıkça görülüyordu. “İmtihanın ormanın tehlikelerini olduğu gibi yansıtmasını tercih ediyor.”

Fakat yarışmacılar Sophie ile Tedros'un arkasından Mavi Orman'a geçerken, hiçbiri ertesi gece bu cennet parçasının cehenneme dönüşeceğine inanamıyordu. Hiçler ve Sonsuzlar birlikte Eğreltiotu Tarlası'nın yerden fışkırmış otlarının arasından, Çamlı Vadi'nin karınlarını doyuran keseli sıçanlarının yanından ve alabalıkla dolu Mavi Dere'den geçtiler. En sonunda düşman olduklarını hatırlayıp ayrıldılar.

Tedros, Sophie'yi itekledi. “Peşimden gel.”

“Ben kendi başıma gitsem daha iyi olur,” dedi Sophie yumuşak bir sesle. “Senin korumanı kazanmadım.”

Tedros ona döndü. “Beatrix, bir numaraya ulaşmak için hile yaptığını söyledi. Bu doğru mu?”

“Tabii ki hayır!”

“Öyleyse neden İmtihan öncesi tüm hazırlık sınavlarını kaybettin?”

Sophie'nin gözünde yaşlar belirdi. “Sensiz de hayatta kalabileceğimi kanıtlamak istedim. Böylece benimle gurur duyacaktın.”

Tedros ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Sen... *bilerek* mi kaybettin?" Sophie başıyla onayladı.

"Deli misin sen!" diye parladı Tedros. "Hiçler... seni öldürecekler!"

"Benim İyi olduğumu kanıtlamak için hayatını riske atacaktın," dedi Sophie burnunu çekerek. "Ben de senin için savaşmayı istiyorum."

Bir an için Tedros ona sağlam bir sopa çekecekmiş gibi göründü. Sonra yanaklarındaki öfkeli kırmızılık kayboldu ve Sophie'yi kollarına aldı. "Ben şu kapılardan içeri girdiğimde, orada olacağına bana söz ver."

"Söz," diye ağıladı Sophie. "Senin için, söz veriyorum."

Tedros onun gözlerinin içine baktı. Sophie mükemmel bir parlaklığa sahip dudaklarını büzdü...

"Haklısın, kendi başına etraflı gezmelisin," dedi prensi, ondan uzaklaşarak. "Burada bense de kendine güvenini kazanmam lazım. Özellikle de bu kadar çok sınav kaybettikten sonra."

"Ama-ama..."

"Hiçlerden uzak dur, tamam mı?"

Sophie'nin elini sıktı ve balkabağı tarlasındaki arkadaşlarına yetişmek için koşturdu. Chaddick'in gür sesi ortamda yankılandı. "Bizim gözümüzde o hâlâ bir Kötü, kardeşim. Bizden özel muamele görmeyecek..."

Sophie, Tedros'un cevabını duymadı. Sessiz vadide, mavi bir ökseotu ağacının altında tek başına kalakaldı.

"Biz de burada kaldık," diye söylendi.

"Sözlerimi sana söylediğim şekliyle aktarsaydın!" diye onu azarladı, yakasının altındaki hamamböceği.

"Tek başına üç saat o kadar da kötü değil," diye iç geçirdi Sophie. "Yani, Hiçler izin verilmeyen büyüleri kullanamazlar."

Tek yapmamız gereken, bir fırtına çıkartmak ya da bir tembel-hayvana dönüşmek. Bana ne yapabilirler ki?”

Tam o anda bir şey kafasını sıyırdı. Sophie hızla döndü ve tam arkasındaki meşe ağacının gövdesinde derin bir kesik gördü. Haylaz Vex, üstlerdeki dallardan birine binmiş, elinde sivri bir sopa tutuyordu.

“Boyun ne kadarmış merak ettim de,” dedi Vex.

Soluk tenli, kel Brone başka bir meşenin arkasından çıktı ve işareti kontrol etti. “Evet, boyu uygun, sığar.”

Sophie onlara kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

“Söylediğim gibi,” dedi Vex, sivri kulaklarını oynatarak. “Sadece merak.”

“Burada öleceğim!” diye ağlaştı Sophie, ormandan kaçarken.

“Ben varken bir şey olmaz,” dedi Agatha, kısıkaçları kıvrılmış halde. “Derslerinizde hepsini yeniyorum ve yarın da yeneceğim. Sen sadece öpücüğü almaya odakl...” Birden başına bir şey çarptı.

“Bu da neyin ne...”

Agatha başını eğip baktığında, çimenlerin üzerinde ölü bir hamamböceği vardı. Yanı başına dört tane daha düştü.

Sophie ile Agatha yavaşça başlarını kaldırıp baktıklarında, Kötülük kulelerinden pembe bir dumanın yükseldiğini ve bal-konlardan Çayıra böcek ölülerinin yağdığını gördüler.

“Neler oluyor?” diye sordu Sophie.

“Haşaratla mücadele,” dedi bir ses.

Sophie dönüp baktığında, Hester’in kollarını kavuşturmuş, ormanın kapısına dayanmış olduğunu gördü. “İşe bakın ki geceleri okulumuzun etrafında dolaşıyorlarmış. Veba riskini göze alamazdık tabii ki. Hele ki arkadaşın hastalandıktan sonra.”

Hester omzunda gezinen bir böceği eline aldı.

“Hem *ait olmadığı* yerlere girmeye çalışan her türlü şeye de güzel bir uyarı olmuyor mu, ne dersin?”

Hamamböceğini diliyle hüp diye ağzına aldı ve ayaklarının altındaki yaprakları çatırdatarak ormanın içine daldı.

Sophie dehşet içindeydi. “Senin bir hamamböceği olduğunu biliyor mu sence?”

“Tabii ki biliyor, gerzek!”

Hiçlerin ormandan gelen sesleri yaklaşıyordu.

“Git artık!” diye tısladı Agatha, Sophie’nin bacağından aşağı inerek. “Bundan böyle buluşamayız!”

“Dur biraz! Ben nasıl hayatta kalacağım İmtiha...”

Fakat Agatha, İyilik Okulu’nun tüneline gözden kaybolmuş ve Sophie’yi kendi başının çaresine bakmak üzere tek başına bırakmıştı.

Periler ilk katlardan başlayarak yukarı doğru yatma saati denetimleri yaparken, Agatha da çaktırmadan örtülü geçide atlamak ve Kahramanlık Kulesi’ne geçmek için ucu ucuna yeterli zamanı buldu. Tüm öğretmenler gibi, Sader’in yatak odası da çalışma odasına bitişikti. Kilidini aşip onu yatağında şaşırtabilirdi. Cins herifin sorulara cevap vermek istememesi umurunda değildi. Mecbur kalırsa, onu yatağına bağlardı.

Agatha bunun berbat bir plan olduğunu biliyordu ama başka seçeneği mi vardı? Artık Masal İmtihanına sızamazdı ve Sophie de asla tek başına üç saat dayanamazdı. Sader, onların eve dönmek için son umutlarıydı.

Merdivenler doğruca Sader’in çalışma odasına, Kahramanlık Kulesi’nin altıncı katındaki tek kapıya çıkıyordu. Mermer yüzeyinde kabarık mavi noktalar göze çarpıyordu. Agatha parmağını noktaların üzerinde gezdirdi.

"*Bu kata öğrenciler giremez,*" diye güm güm öttü Sader'in sesi. "*Derhal odana dön.*"

Agatha kapının kulpunu tuttu ve ısıldayan parmağını kilide doğrulttu.

Kapı kendi kendine gıcırdayarak açıldı.

Sader içerde değildi ama çıkalı da çok olmamıştı. Odasındaki çarşaf lar kırışmıştı, masasındaki çay hâlâ sıcaktı. Agatha odayı şöyle bir dolaştı. Raflar, sandalyeler, yerler, her taraf tıkı lım tıkı lım kitaptı. Masa, bir metrelik kitap yığınının altındaydı ancak en üstte birkaç tanesi açık duruyordu. Renkli noktacıklardan oluşan satırlar, sayfa kenarlarına yerleştirilmiş sivri gümüş yıldızlarla vurgulanmıştı. Agatha elini bu işaretlenmiş satırların üzerinde gezdirince kitaptan puslu bir sahne belirdi ve bir kadının tiz sesi duyuldu: "*Bir hayalet amacına ulaşamadan huzur bulamaz. Bunun için bir kâhinin bedenini kullanmak zorundadır.*"

Agatha, çok zayıf bir hayaletin sakallı bir ihtiyara çarpmasını izledi ve sonra sayfa yeniden pusla kaplandı. Ardından Agatha diğer kitaptaki yıldızlı satırlara dokundu: "*Bir ruh, bir kâhinin bedeninde hem kâhin hem de kendisi yok olmadan evvel sadece birkaç saniye dayanabilir.*"

Gözlerinin önünde süzülen iki beden birleşti ve sonra un ufak olup toza dönüştüler.

Agatha elini diğer yıldızlı satırlarda gezdirdi.

"*Ancak en güçlü kâhinler bir ruhu taşıyabilir.*"

"*Çoğu kâhin, hayalet yerleşmeden ölür.*"

Agatha yüzünü buruşturdu. Bu kâhin saplantısı neydi böyle?

Bir an kalbi duracak gibi oldu.

Kehanet, diyordu öğretmenler.

Sader geleceği görebiliyor muydu?

Eve dönüp dönemeyeceklerini görebilir miydi?

“Agatha!”

Profesör Dovey kapıdan bakıyordu. “Sader’in alarmı -ben de hamamböceği sanmıştım- meğer bir öğrenciymiş! Yatma saatinden sonra ortalıkta geziniyor!”

Agatha, yanından hızla koşturarak merdivenlerin yolunu tuttu. “İki hafta boyunca tuvaletleri temizleyeceksin!” diye bağırdı öğretmeni arkasından.

Agatha dönüp baktığında, Profesör Dovey’nin ellerini Sader’in kitaplarının üzerinde gezdirdiğini ve kaşlarının çatıldığını gördü. Agatha’yı kendisini izlerken yakalayan profesör, kapıyı sihirle çarpıverdi.

O gece her iki kız da rüyalarında evlerini gördüler.

Sophie, pembe bir sis bulutunun arasında Hester’dan kaçtığını görüyordu. Agatha’nın adını haykırmaya çalıştığında ise bir hamamböceği ağzından çıktı. Sonunda taştan bir kuyuya rast geldi ve kuyunun dibine inince kendini Gavalton’da buldu. Güçlü kolların arasında olduğunu hissetti. Babası, onu kucağında evlerine taşıdı. Ev, süt ve et kokuyordu. Sophie’nin tuvalete gitmesi gerekiyordu fakat babası onu mutfığa götürdü ve burada parlak bir kancanın ucuna asılmış bir domuz vardı. Bir kadın, kırmızı oje- li tırnaklarını tezgâha vuruyordu. *Tıkır, tıkır, tıkır.* “Anne?” diye bağırdı Sophie. Fakat kadın dönüp ona bakmadan evvel babası Sophie’ye iyi geceler öpücüğü verdi, fırını açtı ve onu içeri attı.

Sophie öyle bir korkuyla irkilip yatağından fırladı ki kafasını duvara çarptı ve bayıldı.

Agatha’nın rüyasında Gavalton yanıyordu. Yanan siyah elbiseleri takip ederek Mezarlık Tepesi’ne geldi ve tepeyi tırmandığında karşısına evi yerine bir mezar çıktı. Mezarın içinden

sesler geldiğini duydu ve kazmaya başladı. Şimdi sesler daha da yaklaşmıştı. Yaklaştılar, yaklaştılar... Ve derken uyanıverdi. Seslerin yan odanın kapısından geldiğini duyuyordu.

“Önemli olduğunu söylemiştin!” diye çıkıştı Tedros.

“Hiçler, onun Agatha ile birlikte hile yaptığını söylediler!” dedi Beatrix.

“Sophie, Agatha ile arkadaş değil! Agatha bir *cadı*!”

“İkisi de cadı! Agatha ona cevapları söylemek için hamamböceğine dönüşüyor!”

“*Hamamböceği* mi? Sadece zavallı ve kıskanç değil, aynı zamanda tamamen çıldırmışsın!”

“İkisi de Kötü Teddy, seni kullanıyorlar!”

“Hiçlerin anlattıklarını dinleyen *sensin*! Sophie’nin neden o sınavları kaybettiğini biliyor musun? Beni korumak istemiş! Eğer bu bir Kötüye, o zaman sen ne oluyorsun?”

Rüzgâr perdelerini hışırdatınca, gerisini duymadı ancak çok geçmeden odanın kapısı çarpıldı ve Tedros ayaklarını sürüyerek gitti. Agatha tekrar uyumaya çalıştı fakat kendini mermer komodinin üzerinde, tıpkı bir mezardaki gül gibi titreyen kâğıttan güle bakarken buldu.

Küçük bir çığlık attı, aklına bir fikir gelmişti.

Koridordaki tüm odalar karanlık görünüyordu. Sadece ertesi geceye hazırlanmak için sabaha kadar uyumayacak Sonsuz yarışmacıları ayaktaydı. Dantelli geceliği içindeki Agatha, çıplak ayaklarının ucunda pembe cam merdivenlere kadar sessizce ilerledi. Perileri ya da öğretmenleri kontrol etmek için gözleri yukarılarda dolaşıyordu.

Beş kat aşağıdaki Tedros başını kaldırıp, spiral merdiven boşluğundan yukarı bakınca onu gördü ve birden, acaba Beatrix doğru mu söylüyordu diye meraklandı.

Çizmelerini çıkararak, örtülü geçitten Kahramanlık Kulesi'nin, tamamı Erdem Kütüphanesi'ne ayrılmış dördüncü katına kadar Agatha'yı takip etti. Dizlerine kadar gelen siyah çorapları içinde çömelerek, Agatha'nın altın kitap deryasında kaybolduğunu gördü. İki kat yüksekliğindeki kütüphane, dev bir kayıt defterinin üzerinde elinde tuttuğu tüyden kalemle horul horul uyumakta olan deri sırtlı deniz kaplumbağası tarafından kusursuz bir şekilde yönetilirdi. Agatha aradığını bulur bulmaz kaplumbağanın ve prensin yanından gölge gibi geçiverdi ve prens, elindeki kitabın ne olduğunu göremedi. Agatha'nın adımları deniz mavisini rengindeki örtülü geçitte giderek hafifledi ve az sonra duyulmaz oldu.

Tedros dışlarını gıcırdattı. Bu cadı gene hangi canice planların peşindeydi? Sophie de buna dahil miydi ve ona ihanet etmeyi mi planlıyordu? Bu iki Kötü hâlâ *arkadaş* mıydı? Prens ayağa fırladı, kalbi güm güm atıyordu. Derken garip bir karalama sesi duydu.

Dönüp baktığında tüy kalemin sihirli bir şekilde kaplumbağanın kayıt defterine yazdığını ve horuldayan yaratığın eline geri döndüğünü gördü. Tedros gözlerini kısarak kayıt defterine bakmaya gitti.

Çiçeklerin Gücü: Daha Mutlu Bir Dünya İçin **Bitki Efsunları (Agatha, Masumiyet Kulesi, 51. Oda)**

Tedros homurdandı. Prensesinden şüphe duyduğu için kendisine kızarak çizmelerini almaya gitti.

Masal İmtihanının kuralları az ve açıktı. Güneş battığı anda ilk iki yarışmacı Mavi Orman'a girecekti. Her on beş dakikada bir, İmtihan öncesindeki sıralamalarına göre yeni bir çift yarışmaya

dahil olacaktı; ta ki ilk çiftten üç saat kadar sonra son çift de içeri girene dek. Ormana girdikten sonra Hiçler yetenekleri ve derste öğrendikleri her türlü büyüyle Sonsuzlara saldırabilirlerdi. Sonsuzlar da izin verilen silahlarla ve karşı büyülerle kendilerini koruyabilirlerdi. Okul Müdürü'nün büyüleri her iki tarafı da avlayacaktı. Başka da kural yoktu. Ölüm tehlikesinin ayırtına varmak ve büyülü mendilini yere atmak, yarışmacının sorumluluğundaydı; mendil yere değdiği an, sahibi İmtihandan sağ salım çıkarılacaktı. Güneşin ilk ışıkları görüldüğünde kurtlar İmtihanın bitişini ilan edecek ve kapılardan geri dönenler kazanmış sayılacaktı. Hiçir zaman bir kişiden fazla kazanan olmamıştı. Çoğunlukla da kimse kazanamazdı.

Kış, olmayacak bir zamanlamayla kendini göstermişti ve yarışmacılar alana doluşurken, Çayıra dondurucu rüzgârlar üflüyordu. Sonsuz oğlanlarının her birinin elinde lacivert pelerinleriyle uyumlu, uçurtma şeklinde bir kalkan ve tek bir silah vardı; çoğu ok ve yay seçmişti (Profesör Espada tarafından köreltildikleri için yaralamaktan ziyade, sersemletiyorlardı). Ancak Chaddick ile Tedros tercihlerini ağır talim kılıçlarından yana kullanmışlardı. Yakınlarındaki Sonsuz kızları, sessizce hayvanları yardıma çağırma pratiği yapıyor ve oğlanlar onları kanatlarının altına alsınlar diye olabildiğince çaresiz görünmeye çalışıyorlardı.

Diğer tarafta, İmtihana katılan Hiçler, pelerinleri içinde, yapraksız ağaçlara sırtlarını dayamış, tünellerden gelen seçilememiş öğrencilere bakıyorlardı. Seçilememiş Sonsuzlar, yastıkları, battaniyeleri, kavrulmuş ıspanaklar, kremalı tavuk krepler, közlenmiş biberler mürver çiçeği tatlıları ve nar şurubu kavanozlarıyla dolu yemek sepetleri ile pijama partisine hazırldılar. Diğer yandan, seçilememiş Hiçler, terlikleri ve yatak başlıkları içinde tünellerinin yakınlarında dolaşıyor, takımlarının rezil

olduğuna dair en ufak bir işaretle kaçmaya hazır bekliyorlardı.

Kurtlar, -Sonsuzlarıntı beyaz, Hiçlerintı kırmızı- büyüü mendilleri dağıtırken, Castor ile Pollux, yarışmacıları ormana giriş sıralarına göre diziyorlardı. İmtihana hazırlık sınavlarında en kötü dereceyi yaptıkları için Sophie ile Kiko, tam gün batımında ormana gireceklerdi. Brone ile Tristan onlardan 15 dakika sonra, Vex ile Reena da bir 15 dakika daha sonra girecekler ve bu şekilde, en son girecek Hester ile Tedros'a kadar devam edecekti.

Sıranın sonundaki prens, beyaz mendilini kurdun elinden aldı.

"Buna ihtiyacım olmayacak," diye mırıldandı ve mendili çizmesinin içine tıktı.

Sıranın en önündeki Sophie, kırmızı mendili sıkıca kavradı, ormana girdiği gibi elinden bırakmaya hazırı. Kıyafet ayarlama sırasında daha çok dikkat etmiş olmayı geçirdi içinden. Tunığı göğüs kısmında pot yapıyordu, pelerininin uçları yerlerde sürünüyordu ve mavi kukuletası yüzünün o kadar önüne düşüyordu ki kafası yokmuş gibi görün...

Şu sırada nasıl *giysileri* düşünebilirdi! Ümitsiz bir şekilde öğrenci kalabalığını gözleriyle taradı. Hâlâ Agatha'dan bir iz yoktu.

"Seçilememiş öğrencilerin İmtihana gizlice girmeye çalışabilecekleri yönünde söylentiler duyduk," dedi Castor'un yanındaki Pollux. Azalan ışıktı iki başlı gölgeleri pek heybetli görünüyordu. "Bu yıl fazladan tedbirler aldık."

İlk başta Sophie, kapı boyunca adım başı sıralanmış kurtlardan bahsettiğini sandı. Ama sonra Castor bir meşale yaktı ve Sophie kapıların artık altından değil, kırmızı ve siyah örümceklerden oluştuğunu ve iğnelerini çıkarmış beklediklerini gördü.

Kalbi duracak gibi oldu. Şimdi Agatha'yı içeri nasıl sokacaktı?

"Hile yapmaya kalkan olursa, ölmeyi hak eder."

Sophie arkaya döndü.

"Tam da Kötülerden beklenecek bir davranış," dedi Tedros. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Mendilini sıkı sıkıya kavramış olan Sophie'nin elini tuttu. "Asla Sophie. Asla bunu düşürme."

Kendisine ne söyleyeceğini fısıldayan Agatha olmayınca, Sophie ancak çaresizce başını öne doğru salladı.

"Bir takım olarak hareket ettiğimizde, ikimizden birini çıkarmak için ellerinden geleni artlarına koymayacaklardır; Sonsuzlar, Hiçler, hatta Okul Müdürü," dedi prensi. "Birbirimizi *korumalıyız*. Ardımı kollaman gerek."

Sophie başıyla onayladı.

"Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Bir şans öpücüğü?" diye ciyakladı.

"Tüm okulun önünde mi?" Tedros gülümsedi. "Ne fikir ama."

Sophie gülümsedi ve dudaklarını öne doğru uzattı. "Uzun bir öpücük olsun," diye iç geçirdi. "Ne olur ne olmaz."

"Sana uzun bir öpücük vereceğim," diyerek sırtıttı Tedros. "Kazandığımız zaman. Seni İyilik şatosuna taşımadan hemen önce."

Sophie boğulacak gibi oldu. "Ama-ama... ya başaramazsak?"

Tedros, onun titreyen parmaklarının arasından kırmızı ipek kumaşı nazikçe çekti.

"Biz İyiyiz Sophie," dedi, mendili Sophie'nin cebinin derinlerine tıkarak. "Ve İyiler *her zaman* kazanır."

Tedros'un berrak mavi gözlerinde, arkasında duran Hester'ın yansımaları gördü Sophie. Kukuletasını başına Azrail gibi indirmişti.

Bir anda kurtlar Sophie ile Kiko'yu Kuzey Kapısı'nın karşı uçlarına itekleyiverdiler. Kılılı örümcekler yüzüne doğru tıs-

layınca Sophie'nin soluğu kesildi. Panik içinde, gözleri Okul Müdürü'nün ormana tepeden bakan kulesine doğru döndü. Güneşin son ışığı altında, pencereden seyreden silueti görünüyordu. Sophie, etrafta kendisini kurtaracak Agatha'yı aranıyordu ama sadece ormanın üstündeki gökyüzünün karardığını gördü. Okul Müdürü'nün kulesinden ormanı bulanık bir pusa boğan gümüş renkli ışıltılar yükseldi.

"BİRİNCİ ÇİFT HAZIR!" diye gürledi Castor.

"Hayır! Bekleyin!"

Pençeler Sophie'yi arkadan tutup örümceklere doğru fırlattı. Yüzlerce kılıklı kıskaç tenini dürtünce Sophie çılgıncı bastı. Çıkan izinle kıskaçları tıkr tıkr açılan örümcekler, sihirli bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar ve Sophie'yi ormanın meşaleyle aydınlatılmış girişinde bir başına bıraktılar. Kurtlar uludu. Örümcekler ardından kenetlenerek kapıyı kapattılar.

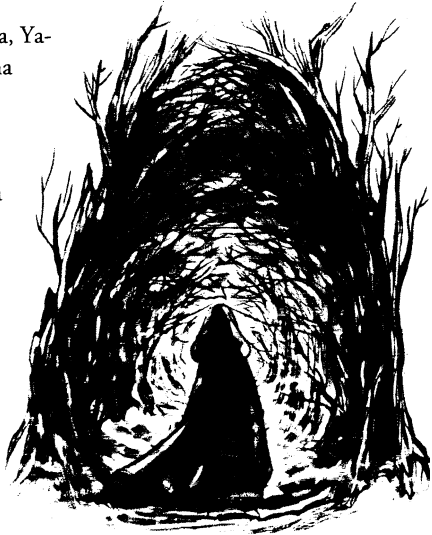
İmtihan başlamıştı.

Masal İmtihanı

Korkudan ödü kopan Sophie, Kiko'ya döndü. Bir arada durmalıydılar.

Ancak Kiko doğuya, Yabanmersini Tarlaları'na doğru seğırtti ve Sophie'nin kendisini takip etmediğinden emin olmak için arada dönüp arkasına bakıyordu.

Sophie çabucak batıya dönüp, köprüsünün altına saklanabileceğı Mavi Dere'nin yolunu tuttu. Ormanın zifiri karanlık

olacağını umuyordu ve kahvaltıda Hort'tan kendisine bir ateş yakma büyüü öğretmesini istemişti. Fakat bu gece ağaçlar buz mavisi bir pırıltıyla ışıyor, ormanı adeta kutup ışıklarıyla aydınlatıyordu. Bu, ortama meşum bir hava katmasına rağmen, Sophie'yi rahatlamıştı. Alev alev yanan meşaleler altında çok kolay bir hedef olurdu.

Eğreltiotu Tarlası'na doğru ilerlerken parlak mavi yaprakların ensesine sürtündüğünü hissetti. Bedeni gevşemişti. Burada kendisini kesintisiz bir korku çemberinin bekleyeceğini düşünmüştü. Fakat orman, bugüne dek görmediği kadar sessizdi. Etrafta dolanan hayvanlar yoktu. Uğursuz ulumalar duyulmuyordu. Bu dünyaya ait değilmiş gibi duran bir çayırda sadece o vardı, rüzgâr yaprakları bir arpın telleri gibi hışırdatıyordu.

Boyunu geçen eğreltiotlarının arasında ilerlerken Agatha'yı düşündü. Bir öğretmen onu bir plan peşindeyken mi yakalamıştı? Yoksa Hester'ın müdahalesiyle mi karşılaşmıştı?

Sophie bir anda terlemeye başladığını fark etti.

Yoksa Agatha bana yardım etmeye korkuyor mu?

Zira Tedros ile birlikte kazanabilirse, kimse onun okul değiştirmesine karşı çıkamazdı. İyi kalpli başkanları olarak İyileri yönetebilirdi. Sonsuza dek prensi yanında olabilir ve bir kraliçe olarak yaşayabilirdi. Sophie dişlerini gıcırdattı. Ne olurdu eve dönmekle ilgili şu sözü vermemiş olaydı! Ne olurdu bu İmtihani tek başına kazanabilseydi de o sözü tutmak zorunda olmasaydı!

Birden durdu. *Yapabilirim, ne var! Baksana! Gayet güzel idare edi...*

Ormanda bir çığlık yankılandı. Beyaz kıvılcımlar gökyüzüne yayıldı. Kiko pes etmişti.

Sophie'nin dizlerinin bağı çözüldü. Kiko'ya saldıranın onu bulması ne kadar alırdı? Ne geçiriyordu aklından böyle? Bur-

da dayanamazdı! Mendilini cebinden çıkardı, tam kan kırmızı ipeği elinden bırakıyordu ki...

ÇAT! Yukarıdan bir şey düştü ve ayaklarının dibine yuvarlandı. Başını eğip baktığında, bir parça kumaşla sarılmış bir parşömen parçası gördü.

Kumaşın üzerindeki öfkeli yeşil kurbağalar parıl parıl ona bakıyorlardı.

Sophie başını kaldırdı ve ağaçların tepesinde beyaz bir güvercin gördü. Güvercin aşağı inmeye çalıştı.

ÇAT! Ağaçlara yaklaşılmaya kalkıştığı anda gökyüzünde alevlerden bir engel beliriverdi. Öğretmenler işlerini şansa bırakmamışlardı.

Sophie telaşla, dürülmüş parşömeni açtı.

*Lale bahçesine git. Parmağın ısıldığında,
dilinin altına bir lale goncası koy ve
FLORADORA FLEURIANA sözcüklerini
fısılda. Bir lale fidesine dönüşeceksin.
Sana yol göstereceğim. Acele et.
Agatha*

Sophie rahatlayarak gevşedi. Bir lale olacaktı! O zaman kimse onu bulamazdı! Agatha'dan nasıl şüphe edebilmişti? Tatlı, sadık Agatha! Sophie suçlulukla kırmızı mendili cebine geri koydu ve güvercini takip etti.

Lale Bahçesi'ne ulaşabilmek için Türkuaz Çalılık'tan, sonra Balkabağı Tarlası'ndan ve son olarak da Uyuyan Söğüt Korusu'ndan geçmesi gerekiyordu. Agatha'nın peşinden eğreltiotlarının arasından çıkıp sık çalılığa girdiğinde, fosforlu yapraklar yolu mavi kış havasıyla aydınlatıldılar. Sophie, parlak ağaç gövdelerindeki her çizici ve yarayı görebiliyordu, Vex'in başının üzerinde açtığı kesik dahil.

Rüzgâr birden kuvvetle esti ve yolun üstündeki yapraklar savruldu. Sophie, ağaçların tepesinde Agatha'yı göremiyordu. Uzaktan -insan mı, hayvan mı olduğu belirsiz- boğuk mırıltılar duydu. Ancak, ne olduğunu anlamak için durmadı. Kiko'nun çığılığı hâlâ başının içinde yankılanırken, yerlere sürtünen pelerininin eteklerini elleriyle kaldırarak yol boyunca koşmaya başladı. Çalılara ve köklere takılıyor, bıçak gibi önüne çıkan dalları görünce eğiliyordu ve nihayet balkabakları ile iki parlayan ağaç gövdesinin üzerindeki sabırsızca bekleyen güvercini gördü.

Ağaçların arasında biri dikiliyordu. Kırmızı başlıklı ve pelerimli, küçük bir kız.

"Affedersiniz?" diye seslendi Sophie. "Benim buradan geçmem gerek de."

Kırmızı başlıklı yabancı başını kaldırdı. Çocuk filan değildi. Tuhaf mavi gözleri vardı, kırıksık ve çilli yanakları al aldı ve gü, beyaz saçları iki yana ayrılıp atkuyruğu yapılmıştı.

Sophie kaşlarını çatı. Yaşlı kadınlardan nefret ederdi.

"Geçmem gerek dedim."

Kadın kımıldamadı.

Sophie ona doğru yaklaştı. "Sağır mısın?"

Kocakarı, kırmızı pelerininin üstünden attı ve ortaya bir şahinin pis, kabarık gövdesi çıktı. Sophie geri çekildi, kulakları yırtan bir çığılık duydu ve dönüp baktığında iki kuş kadının

daha kendisine yaklaştığını gördü.

Umacılar.

Agatha ona öğretmişti. *Tatlı dilliler? Körlemesine yürüyenler? Hangisiydi?*

Sonra jilet kadar keskin boğum boğum pençelerini gördü.

Çocuk yiyenler.

Korkunç çılgınlarla üstüne atıldılar. Eğilip bir kanadın altından geçti ve çılgık çılgığa kendisine saldıran, çirkin suratları öfkeden çarpılmış canavarları arkasına alarak çalıların arasında var gücüyle koşmaya, saklanmak için bir yer aramaya başladı. Ama çalılığın her köşesi masmavi aydınlatılmıştı. *Umacılar* ensesine atıldılar ve Sophie el yordamıyla cebindeki kırmızı ipekli kumaşı buldu. Tam o anda pelerini ayağına dolandı ve Sophie otların üzerine yapıştı. Pençeler sırtına geçirildi ve yerden kaldırılırken Sophie avaz avaz bağırarak mendilini çıkarmaya çalışıyordu. Harpiller tam açık ağızlarını yüzüne doğru yaklaştırmışken, çalılık karanlığa gömüldü.

Şaşkın çılgınlık yükseldi. Pençeler onu bıraktı ve Sophie kendini yerde buldu. Karanlıkta el yordamıyla etrafını yokladı ve sonunda bir kütük bulup arkasına saklandı. Pençelerin körü körüne toprağı eşelediklerini ve onu aradıklarını duyabiliyordu. Öfkeli homurtular yaklaşıyordu. Sophie geriye doğru sıçradı ve bir kayaya çarpıp, çılgığı bastı. Canavarlar onu duydular ve tepesine çökmek üzere atıldılar.

Çalılık yeniden aydınlandı.

Umacılar gagalarını yukarı kaldırınca Güvercin Agatha'yı yukarılarda, kanadının ucu turuncu renkte parlarken gördüler. Agatha kanadını salladı ve çalılık yeniden karanlığa büründü. Agatha bir daha kanadını salladı ve çalılık yeniden aydınlık oldu. Karanlık ve aydınlık, karanlık ve aydınlık, ta ki Umacılar

işin özünü anlayıp da iki tanesi Agatha'ya doğru yükselineceye dek. Agatha olduğu yerde korkuyla öttü.

“Uç!” diye bağırdı Sophie ancak Agatha uçmayı unutmuşçasına yalpaladı ve dönüp durdu. İkiz canavarlar zavallı güvercine doğru daha hızlı, daha yükseğe atıldılar, pençelerin ucundaydı neredeyse...

Birden alevler yükseliverdi ve yüksek sesli bir çatırtıyla beraber iki kuş, tüyleri ve etleri kömür olmuş halde yere düştüler.

Sonuncu Umacı şaşkınlıkla arkadaşlarının dumanı tüten cesetlerine bakakaldı. Yavaşça başını kaldırdı. Agatha gülümsedi ve ışıltılı kanadını salladı. Çalılık aydınlandı. Canavar arkasına döndüğü an

Sophie kafasını bir taşla eziverdi.

Ormanın sessizliğinde Sophie nefes nefese kalmış, gürültüyle soluyordu, yaraları kanıyordu, yapayalnız yere uzanmıştı, pelesininin altındaki bacakları tir tir titriyordu.

Sophie başını kaldırıp öfkeyle gökyüzüne baktı.

“Yer değiştirmek istiyorum!”

Fakat güvercin, Balkabağı Tarlası yolunun yarısını uçmuştu bile. Sophie eli cebindeki mendili kavramış halde, onu sefilce takip etmekten başka bir şey yapamazdı.

Sessiz tarlada balkabakları, mavinin bin ayrı tonunda ışıldıyorlardı. Sophie, parlak kabakların arasında kıvrılarak ilerleyen toprak yola adımını attı ve kendi kendine bunların kabak, sadece kabak olduğunu ve Okul Müdürü'nün bile bunları korkunç hale getiremeyeceğini mırıldandı durdu. Agatha'ya yetişmek için hızlandı...

Yolda koyu siluetler belirdi. Önünde iki kişi vardı.

“Selam?” diye seslendi Sophie.

Hiç kımıldamadılar.

Kalbi güm güm atan Sophie, daha yakınlarına sokuldu. İki-
den fazlaydılar. En az on tane.

“Ne istiyorsunuz!” diye bağırdı.

Cevap yok.

İyice sokuldu. Karşısında iki metre boyunda, çöp gibi upu-
zun ve sıska bedenleri, kurukafa gibi yüzleri olan yaratıklar du-
ruyordu. Çarpık çurpuk elleri ise...

Samandandı.

Korkuluklar.

Sophie nefesini bıraktı.

Korkuluklar yolun iki yanına dizilmişti. Tahta direklerin
üzerine çakılmış onlarcası vardı, iki yana açılmış kollarıyla bal-
kabaklarını koruyorlardı. Işıldayan kabaklar arkadan korkuluk-
ların profillerini aydınlatıyor, lime lime kahverengi gömlek-
lerini, çuval bezinden kel kafalarını ve siyah cadı şapkalarını
ortaya çıkarıyordu. Aralarından yavaşça ilerlerken, Sophie onla-
rın korkunç yüzlerini gördü. Gözleri çuval bezine oyulmuş de-
liklerdi, sivri burunlarının altında dikiş ipliyle yapılmış çapkın
gülümsemeleri yatıyordu. Korkuya kapılan Sophie, gözlerini
yoldan ayırmadan, aceleyle yoluna devam etti.

“Bana yardım et...”

Sophie donup kaldı. Ses, yanındaki korkuluktan geliyordu.
Tanıdığı bir sestti.

Olamaz, diye düşündü Sophie. Yoluna devam etti.

“Bana yardım et Sophie...”

Şu an yanılmasına imkân yoktu.

Sophie kendini ileri gitmeye zorladı. *Annem öldü benim.*

“İçerdeyim...” diyen hırıltılı bir ses duydu arkadan, acı içinde
zayıf düşmüş bir ses.

Sophie’nin gözleri yaşlarla doldu. *O ölmüştü.*

“Burada kısıtlı kaldım...”

Sophie dönüp baktı.

Korkuluk, artık bir korkuluk değildi.

Korkuluğunun tahta direğinin üzerinde tanıdığı bir adam kendisine bakıyordu. Siyah şapkasının altında gözleri griydi ve gözbebekleri yoktu. Ellerinin yerinde iki tane et kancası vardı.

Sophie bembeyaz kesildi. “Baba...?”

Babası boynunu küttetti ve dikkatle korkuluk direğinden aşağı indi.

Sophie geri çekilirken doğruca başka bir korkuluğa çarptı. O da babasıydı, bağlı bulunduğu direktan kendini kurtarmak üzereydi. Sophie telaşla dönüp baktığında tüm korkulukların babası olduğunu ve direklerinden kurtulup kendisine doğru yürüdüklerini gördü. Et kancaları kasvetli mavi ışıktaki parlıyordu.

“Baba... benim...”

Hâlâ geliyorlardı. Sophie bir korkuluk direğine doğru geriledi. “Benim... Sophie...”

Uzaklarda, güvercin geriye dönüp baktı ve Sophie’nin çığlıklar atarak geri geri çekildiğini gördü. Korkuluklar ise yolun iki yanında kımıldamadan duruyordu. Agatha bağırırdı.

Sophie bir balkabağına takıldı ve düştü. Dönüp baktığında her yerde babasının yüzünü görüyordu, yüzünde merhametten en ufak bir yoktu.

“Baba, lütfen!”

Korkuluklar kancalarını havaya kaldırdılar. Sophie’nin kalbi duracak gibi oldu. Son nefesi boğazında düğümlendi ve gözlerini kapatarak çelik kancaların inmesini bekledi...

Su.

Serin, ferahlatıcı su.

Sophie gözlerini açınca bir fırtınanın içinde olduğunu gördü

Ortalıkta kimseler yoktu. Sadece direklerinin üzerinde duran korkuluklar vardı ve yağmurun altında parça parça olup dağılıyorlardı.

Fırtınanın üstünde havada asılı duran Agatha, ısıldayan kanadını salladı ve yağmur durdu.

Sophie ıslak toprağa çöktü. “Yapamam... Buradan sağ çıkamam...”

Uzaklardan ulumalar duyuluyordu. Gözleri kocaman açıldı. Bir sonraki çift, ormana girmişti.

Telaşlanan güvercin ona bağırdı ve Söğüt Korusu’na doğru uçmaya başladı.

Tir tir titreyen Sophie, sendeleyerek kalktı ve onun peşinden gitti. Bu kadar sarsılmış bir kalbin hâlâ atığına inanamıyordu.

Uyuyan söğütlerin arasından geçen uzun, ince yol yokuş aşağı iniyordu. Böylece Sophie, aşağıdaki Lale Bahçesi’nin hayaletimsi mavi ışığını görebiliyordu. Son bir gayretle oradaki çiçeklerin arasında güvende olacaktı. Bir an için Agatha’nın onu neden kapıların yakınlarında bir ağaca ya da çimen yaprağına dönüştürmediğini sorguladı. Sonra Yuba’nın onlara efsunlu ağaçları tespit etmeyi öğrettiğini hatırladı ve çimenler de gecenin sonunda ezilmiş olabilirdi. Hayır, Agatha iyi bir seçim yapmıştı. Binlerce lalenin arasında bir tane. Şafağa dek güvende olacaktı.

Sophie söğütlerin arasında ilerlerken gözleri gelecek bir sonraki tehlikeyi arıyordu. Ancak safir mavisi ağaçlar yol boyunca nöbette bekliyor, sallanan uzun dalları avize gibi ısıldıyordu. Yürürken, yapraklar üzerine yavaş, tatlı bir ritimde eğilip duruyordu, tıpkı kopan bir bilezikten dökülen boncuk taneleri gibiydiler.

Buralarda bir şey var. Tufaya gelme.

Kurtlar yeniden uludu ve Sophie'nin midesine bir kramp girdi.

Şu an ormanda en az dört kişi daha vardı: Brone, Tristan... başka kim? Neden sıralamayı öğrenmemişti ki! Onlar kendisini bulmadan lelelere erişmeliydi! Sophie nefesini kesen bir koşuya başladı ve ileride uçan güvercinin ardına düştü. Ne kadar hızlı koşarsa, yıldız gibi ışıldayan söğüt dallarının da o kadar hızlı sallandığını ve şüpheli ışık zincirlerine dönüştüklerini fark etmedi.

Derken başı ağırlaştı, bacakları zayıfladı...

Hayır...

Yaprakların saldırısına uğrayan Sophie, topallayarak adım adım ilerleme hızına düştü.

Uyuyan Söğütler...

Yukarıda uçan Agatha, aşağı baktı ve ciyakladı.

Sophie ağır adımlarla ilerliyor, lelelerin kokusunu alıyordu... *Birkaç adım daha...*

Yere yığıldı kaldı, leleler iki üç metre uzağındaydı.

Agatha ışıldayan kanadını salladı ve bir yıldırım patladı. Sophie kımıldamadı. Agatha bildiği tüm yağmur, dolu, kar büyülerini denedi ama cevap alamadı. Korkuyla Sophie'nin en sevdiği şarkıyı ciyak ciyak bağırarak söylemeye başladı. Prensler ve düğünler hakkında iğrenç bir güzellemeydi bu şarkı.

Sophie'nin gözleri hafifçe aralandı.

Kendinden geçen güvercin ötmeye devam ediyor, her nota da daha da detone oluyordu.

Agatha'nın nefesi kesildi.

Mavi pelerinler.

İkisi Çalılık'ta, ikisi Balkabağı Tarlası'nda, iki tanesi de kapıların yakınındaydı. Kim olduklarını seçemiyordu ama hepsi birden donup kalmış, az önce duydukları şarkının nereden geldiğini kesin olarak tespit etmeye çalışıyorlardı.

Sonra hep birlikte lalelere doğru koşmaya başladılar.

Agatha, toprağın üstüne yayılıp kalmış Sophie'ye baktı... sonra da onu öldürmeye gelen mavi pelerinlere.

Yerde, Sophie tırnaklarını toprağa geçirdi ve birkaç santim daha ilerledi.

Kaçacağını anlayan söğütler daha da hızlı sallanmaya başladılar ve kaslarını felç ettiler. Agatha çaresizce çırpınıyor, Sophie ile avcılar arasında mekik dokuyordu.

Sophie kesik kesik soluyarak, hırslayarak kendini söğütlerin son kısmından kurtardı. Altındaki toprak bir anda verimli, yağlı bir bahçe toprağına dönüştü. Mutlulukla kendini kocaman, mavi çiçeklerin arasına bıraktı ve kokularını ciğerlerine doldurup bir anda canlandı. Bir lale goncasını ağzına attı, Agatha'nın notunu cebinden çıkardı, parmağı pembe pembe ısıldadı.

"FLORADORA FLEUR..."

Birden kaskatı kesildi.

Lale Bahçesi'nin diğer tarafından Brone ile Vex, gülümseyerek ona bakıyorlardı. Ellerinde iki minik balık kıpırdanıyordu.

"Beni böyle mi öldüreceksiniz?" diye homurdandı Sophie. "*Balıklarla mı?*"

"Dilek Balıkları," diye düzeltti Brone ve ellerindeki balıklar siyaha döndü.

"Biz de Hizmetkârların başı olmayı diliyoruz," diyerek sırtı Vex.

Oğlanlar balıkları havaya attılar. Birden balon gibi şişerek Sophie'nin gövdesi büyüklüğüne erişen balıklar, piranalarındaki gibi sivri dişlerini takırdatarak saldırıya geçtiler.

Donup kalan Sophie gözlerini kapadı, parmağının ısıdığını hissetti.

Poff! Pembe tilki, kabaran balıklardan sıyrılmayı başardı ve

balıklar zıplayan toplar gibi yerden sekti. Sophie canını kurtarmak için ikisinin arasından koşmaya başladı. Patileri lalelerin üzerinde kayıyordu.

Daha hızlı! Daha hızlı bir şey lazım! Parmağı ısıldayarak yardımına hazırlandı. Çita! Aslan! Kaplan!

Poff! Yavaş ve pembe bir yabandomuzu olmuştu, sallana sallana koşuyor, osurup duruyordu. Sophie dehşet içinde homurdandı. Zıplayan balıklar bir ağaçtan sekerek onun saklandığı yöne döndüler. Sophie parıldayan toynağını ileri çıkardı, kendini kasarak yoğunlaştı.

Poff! Pembe bir ceylan olup balıkların arasından sıçrayıverdi ve balıkların birbirine tosladığını duydu.

Sophie bir nefes alma ihtiyacıyla, sekerek bir açıklığa geldi. Kapılardan gelen alçak sesli kurt ulumalarını duyunca ürperdi. Daha fazla düşman geliyordu.

Kocaman yeşil gözleri karanlık gökyüzünde Agatha'yı aradı. Ona göz kırpan yıldızlardan başka bir şey yoktu.

Arkasına bakmasıyla yerinden sıçraması bir oldu. Çayırın diğer yanında Tristan ile Chaddick ay ışığı altında dikiliyorlardı. Yüzünde buz gibi bir ifadeyle, Tristan yayma bir ok yerleştirdi. Chaddick kılıcını çekti.

Sophie kaçmak üzere ardına döndü.

Reena kaçış yolunu kapatmıştı. Arap prensesi, bir ısıklık çaldı ve ardında beliren altın renkli iki kurt köpeği koşarak çayıra atıldılar. Jilet gibi keskin dişlerini göstererek hırılıyorlardı.

Sophie dönüp bakınca, Arachne'nin parmağı ısıldayarak ağaçların arasından çıktığını gördü. İki tane daha Sonsuz oğlan, yaylarına oklarını yerleştirdiler.

Bacakları titreyen pembe ceylan Sophie'nin etrafı sarılmıştı. beyaz güvercininin kendisini kurtarmasını bekliyordu.

“Şimdi!” diye bağırdı Chaddick.

Oğlanlar oklarını gönderdiler, Arachne parmağını doğrulttu, iki köpek ileri doğru atıldı ve Sophie titreyen pembe toynağını uzatıp gözlerini kapadı.

Oklar ve lanetler, çingiraklıyılanın pullu başının üstünden geçti. Sophie rahatlayarak tısladı ve güvenli ağaçlara doğru sürünmeye başladı... ta ki bir gölge tepesinde bitene dek.

Reena'nun kurt köpeği üstüne atıldı ve onu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Sinirlenen Sophie, çingırağının pembe pembe ısıldadığını hissetti.

Hortumundan korku dolu çığlıklar yükselirken ve Sophie çayırdan kaçarken, filin bacağı köpeğin kafasını paramparça etti. Sonsuz oğlanların okları dev pembe kalçasına saplandı ve Sophie acıyla çimenlere yığıldı. Arkasını dönüp baktığında on tane pelerinli suikastçı ile üstüne doğru zıplayarak gelen iki balığı gördü. Çaresiz bir şekilde köşeye kısılmış bir halde ısıldayan pembe hortumunu havaya kaldırdı...

Lanetler, oklar, kılıçlar, balıklar kanat çırparak havalanan muhabbetkuşu Sophie'nin tüylerini sıyrıp geçtiler.

Zaferle cikleyen Sophie yükseldi, yükseldi, okların menzilin dışına çıktı fakat sonra tepesindeki alevlerin parlaklığını gördü. Korkuyla geri çekilen Sophie, bir anda kanadına dolan bir şey hissetti. Su damlalarından oluşan bir kırbaç, onu Mavi Dere'deki pelerinli tiplerden birine doğru çekiyordu.

Yardım istemek için bağırdı fakat daha fazla kırbaç onu kavradı, onu dalların arasından çekerek derede parlayan yeşil parmağıyla suyu kamçıya dönüştüren kişiye doğru yaklaşıtıyordu. Sular yavaş yavaş muhabbetkuşu Sophie'yi ölü gibi solgun elle-re teslim etti ve gölge, başındaki kukuletayı açtı.

“Senden muhteşem bir cadı olurdu Sophie,” dedi Anadil, onun gagasını okşayarak. “Benden bile iyisi hem de.”

Muhabbetkuşu ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

Anadil’in parmakları kuşun minik boğazını sıktı. Kuş, nefes alabilmek için çırpınıyordu ancak Anadil daha çok sıktı ve tam Sophie’nin gözleri kararırken, son gördüğü şey gökyüzünden muhteşem bir şekilde süzülen alev alev bir yıldızın dosdoğru kafasını koparmak üzere olan cadıya doğru geldiği oldu.

Bir anda, yanan bir güvercin Sophie’yi Anadil’in ellerinden alıp yanan kanatlarının üzerine yerleştirdi ve buz gibi gökyüzüne fırladı.

Oklar ağaçların tepelerini delip geçerken, Agatha ısıldayan kanadının ucunu aşağı doğrulttu ve oklar, rüzgarda uçuşan papatyalara dönüştüler. Sophie’yi ayaklarıyla kavramış halde, alevler içinde uçabildiği kadar uzağa uçtu, sonra karanlık bir çam koruluğuna daldı ve iki kuş yere çakılıp alt alta, üst üste yuvarlanarak alevleri söndürdüler.

Agatha inleyerek kömürleşmiş kanadını ısıldatmaya çalıştı. Kanadının ucu ısıldadı ve Agatha ile Sophie anında insan oldular. Her ikisi de acılar içinde kıvranıyorlardı. Sophie, Agatha’nın yanıklar içindeki çıplak kollarına baktı. Sophie gördükleri karşısında çığlık atamadan Agatha’nın gözleri kocaman açıldı ve ısıldayan turuncu parmak ucunu ikisinin etrafında çevirdi. “*Floradora pinscoria!*”

İkisi birden cılız mavi çam fidanlarına dönüştüler.

Anadil, yanında Arachne ile fırtına gibi koruya daldı. Gözleriyle etrafi taradılar.

“Sana balkabaklarının oraya indiklerini söylemiştim,” dedi Arachne.

“Öyleyse yolu göster,” dedi Anadil.

"Hangimiz onu öldürecek?" diye sordu Arachne ve arkadaşına döndüğü anda, Anadil onu bir yıldırımla sersemletti. Arachne'nin cebinden kırmızı mendilini aldı ve yere attı. Kırmızı kıvılcımlar havaya fışkırdı ve Arachne yok oldu.

"Ben," dedi Anadil.

Kırmızı gözleri kısıldı, etrafına son bir kez uzun uzun baktı.

"Nick, onu bu tarafta gördüm!" diye seslendi Chaddick, yakınlarından.

Anadil şeytanca gülümsedi ve o yöne döndü.

Karanlık, sessiz korulukta iki fidan yan yana titreştiler.

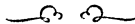
Gece daha yeni başlıyordu.

Altın kapıların dışında, seçilemeyen Hiçler ve Sonsuzlar, Sophie'nin isminin tıpkı Kiko ve Arachne'ninki gibi skor tabelasından silinmesini bekliyorlardı. Fakat saatler geçtikçe ve daha fazla isim -Nicholas, Mona, Tristan, Vex, Tarquin, Reena, Giselle, Brone, Chaddick, Anadil- silindikçe, Sophie'ninki inatla varlığını sürdürüyordu.

Sophie ile Tedros birleşmişler miydi? Eğer kazanırlarsa, bu zafer ne anlama gelirdi? Bir prens ve bir cadı... *birlikte?*

Saatler geçtikçe İyiler ve Kötüler Çayırın iki yanından birbirlerine bakıp duruyorlardı. İlk başta tehditkâr... sonra meraklı... ardından umut dolu... ve ne olduğunu anlayamadan birbirlerinin tarafına geçmeye, battaniyelerini, kreplerini ve nar şuruplarını paylaşmaya başlamışlardı. Kötüler, İyileri yozlaştırdıklarını ve İyiler de Kötüleri aydınlattıkları düşünüyorlardı ancak bunun hiçbir önemi yoktu.

Çünkü iki taraf da kısa süre içinde tek yürek olmuş, Prens-Cadı devrimine destek vermeye başlamıştı.

Soğuk çam korusunda iki fidan bekliyorlardı.

Çılgınlarla bölünen sessizliğin içinde beklediler. Sınıf arkadaşlarının düşmanlarıyla çarpışma ve arkadaşlarına ihanet etme seslerini dinleyerek beklediler. Derede bir şeyler öfkeli sesler çıkararak çocukları bir bir avlarken, beklediler. Orman devleri ellerinde kanlı çekiçleriyle salyalarını akıtarak önlerinden geçerken, beklediler. Kırmızı ve beyaz kıvılcımlar gökyüzünü boyadıkça ve sonunda sadece dört yarışmacı kalana dek beklediler.

Ardından Mavi Orman uzunca bir süre sessizliğe gömüldü.

Açlıktan mideleri kazındı. Soğuk, yapraklarını donla kapladı. Uyku, hislerini köreltti. Ama iki bitki, gökyüzünün koyu rengi hafifçe açılana dek dikili oldukları yerden ayrılmadılar. Sophie nefesini tutmuş, güneşin doğması için dua ediyordu...

Tedros topallayarak vadiye girdi.

Ne pelerini vardı ne de kılıcı; sadece feci şekilde yamulmuş kalkanı kalmıştı. Giysileri lime lime olmuştu, çıplak göğsündeki gümüş kuğu, kan ve kumaşın üzerinde parlıyordu. Prens, aydınlanan gökyüzüne baktı. Sonra kurumuş bir çama sırtını verip iki büklüm oturdu. Hafifçe burnunu çekiyordu.

“*Corpadora volvera*,” diye fısıldadı Agatha. “Bu, karşıt büyü. Haydi git ona!”

“Güneş doğunca,” diye fısıldayarak cevap verdi Sophie.

“Senin iyi olduğunu bilmesi gerek!”

“Birkaç dakika sonra öğrenecek zaten.”

Tedros dimdik ayağa fırladı. “Kim var orada?”

Gözleri Agatha ile Sophie’nin fidanlarına döndü. Biri, ağaçların gölgelerinin arasından çıktı.

Tedros arkasındaki ağaca yaslandı.

“Sevgili cadın nerede?” diye tısladı Hester, temiz bir pelerinin içinde, yara almamış bir haldeydi.

“Güvende,” dedi Tedros hırıltılı bir sesle.

“Ya, anlıyorum,” diye alay etti Hester. “*Takımınız için ne büyük başarı.*”

Prens gerildi. “Benim de güvende olduğumu biliyor. Aksi halde burada, benimle birlikte dövüşmek için yanımda olurdu.”

“Bundan emin misin?” dedi Hester, kara gözleri çakmak çakmak.

“Bizi İyi yapan bu, Hester. Güveniriz. Koruruz. Severiz. Sende ne var?”

Hester gülümsedi. “*Yem.*”

Kırmızı kırmızı ışıldayan parmağını ileri uzattı ve ensesindeki dövmesi, kanla şişerek canlandı. Hester’ın iblisi kanla doldukça ve patlamak üzere bir hal aldıkça, Tedros geri çekildi. Dudaklarından tıslayarak bir efsun dökülen Hester’ın gözleri griye döndü ve teni tüm rengini kaybetti. Acıyla yere çöktü ve ruhunu bedeninden söküyormuşçasına öfkeyle uludu. Sonra iblisin vücudu parçalara ayrıldı... başı, iki kolu ve iki bacağı.

Beş kopuk parça, her biri canlıydı.

Tedros kireç gibi bembeyaz kesildi.

İblisin beş parçası ona doğru atıldı ve yıldırımlar yerine hançerler belirdi her birinde. Tedros, kafayı ve bacaklardan birini kalkarıyla savuşturdu fakat bir kol, hançerini bacağına sapladı. Acıyla bağırarak Tedros, kolu uzaklaştırdı, bıçağı bacağından çıkardı ve en yakın ağaca tırmandı.

Agatha’nın fidanı Sophie’ye vurdu. “Ona yardım et!”

“Sonra da beş parçaya mı bölüneyim?” diye cevap verdi Sophie.

“Sana ihtiyacı var!”

“Benim güvende olmama ihtiyacı var!”

İblisin bacaklarından biri, prensin kafasına bir bıçak fırlattı ve Tedros tam zamanında daha yukarıdaki bir dala sıçradı.

Diğer dört uzuv da hançerlerini kaldırarak ona doğru atıldılar.

Kapana kısılan Tedros, aşağıda dermansız bir halde dizlerinin üstüne çökmüş, iblisin parçalarını ısıldayan parmağıyla yönlendiren Hester'a baktı. Tedros'un gözleri kocaman açıldı, yaprakların arasından bir şey seçmişti.

Kırmızı ipekli mendil. Hester'ın çizmesinin içindeydi.

İblisin parçaları beş bıçakla yakın mesafeden ona saldırdılar. Tüm bıçaklar organlarını hedef almıştı. Tam bıçaklar gömleğini kestiği anda Tedros ağaçtan aşağı atladı ve bileğinin üstüne düşmesiyle, mide bulandıran bir çatırtı yükseldi.

Hester, onun sürünerek kendisine doğru geldiğini gördü. Parmağını şiddetle döndürdü ve iblisin parçalarını ellerinde yeni bıçaklarla tekrar çağırdı. Tedros ona doğru sürünürken gözlerini Hester'ın gözlerinden bir an olsun ayırmıyordu. Pis pis gülen Hester, parmağını havaya kaldırdı ve iblisin parçaları onu öldürmek üzere hazırlandılar. Bu defa hataya yer yoktu. Hester haykırdı ve bıçaklar Tedros'un üstüne indi ve tam o anda prens Hester'ın çizmesine doğru atıldı...

Tedros onun kırmızı mendilini yere atarken Hester'ın ağzı dehşetle açıldı. Bıçaklar hep birden yere düştü ve iblis parçaları yok oldu. Sonra da Hester, gözleri hayretle ardına kadar açılmış halde, gözden kayboldu.

Tedros arkası üstü yığıldı kaldı. Nefes almak için çabalayarak gözlerini kısıtı ve pembeleşen gökyüzüne baktı. Güneş doğuyordu.

"Sophie," dedi hırıldayan bir sesle.

Derin bir nefes aldı.

"SOPHIE!"

Agatha'nın yaprakları rahatlayarak aşağı indi. Sonra Sophie'nin fidanının yapraklarını kısalttığını gördü.

"Ne yapıyorsun sen? *Gitsene abmak!*"

"Agatha, üstümde *giysilerim* yok."

"En azından da seslen de bilsin senin..." Agatha birden sustu.

Yerde, iblisin kollarından biri tamamen yok olmamıştı. Havada kıpırdanıyor, kaybolmamak için direniyordu.

Sonra çimenlere doğru alçaldı ve yerden bir bıçak kaptı.

"Sophie! Sophie, git!"

"Güneş her an doğabilir."

"*Sophie, git!*"

Sophie'nin fidanı o yöne doğru dönüverdi ve bıçağın Tedros'un omzunun üstünde yükseldiğini gördü. Korkuyla gözlerini kapadı.

Bıçak Tedros'a doğru indi. Tedros bıçağın kalbine indiğini gördüğünde artık çok geçti.

Tam o anda bir kalkan, kola vurdu. İblisin kolu tiz bir cıgılık kopararak kurup büzüştü ve yok oldu.

Dehşet içinde adeta taş kesilmiş Tedros, göğüs kasındaki hafif yaraya ve üstüne düşmüş kanlı bıçağa baktı. Başını kaldırıncaya, Agatha'yı karşısında kalkanının ardına sığınmış, vücudunu örtmeye çalışırken gördü.

"Şu giysi meselesini halen daha çözemedim," diye ağzında geveledi Agatha.

Tedros şok içinde ayağa fırladı. "Ama... sen seçilmemiştin... burada ne işin..."

Agatha'nın ardında titreşen bir çam fidanı gördü. Tedros altın renginde ışıldayan parmağını doğrulttu.

"*Corpadora volvera!*"

Aniden ortaya çıkan Sophie, öne doğru düştü ve bedenini bir çalının arkasına sakladı.

"Agatha, giysiye ihtiyacım var! Teddy, arkanı dönebilir misin?"

Tedros başını iki yana salladı. “Ama kütüphane... o kitap... *Gerçekten* hile yapıyor muydun!”

“Teddy, *mecburduk*... Agatha, *yardım et!*”

Agatha, onu sarmaşıkla örtmek için alevlerden dağlanmış, ısıldayan parmağını Sophie’ye doğrulttu ama Tedros onun elini tuttu.

“Benimle birlikte dövüşeceğini söylemiştin!” diye bağırdı, gözleri çalının arkasındaki Sophie’ye kilitlenmiş halde. “Benim ardımı kollayacağını söylemiştin!”

“Sana bir şey olmayacağını biliyordum. Agatha, *lütfen!*”

“Yalan söyledin!” dedi Tedros, sesi titreyerek. “Söylediğin her şey yalandı! Beni kullanıyordun!”

“Bu doğru değil Tedros! Hiçbir prenses kendi hayatını tehlikeye atmaz! Gerçek aşkın bile olsa...”

Tedros kıpkırmızı kesilmiş, ona öfkeyle bakıyordu. “*Agatha* niye attı böylese?”

Sophie prensin gözlerinin baktığı yere bakınca, her yeri yarıklar içindeki Agatha’yı gördü.

Agatha, Sophie’nin gözlerinin sanki sırtından bıçaklandığını fark edercesine yavaş yavaş açıldığını gördü. Fakat tam Agatha kendini savunmaya davranıyordu ki güneş vadiyi doldurdu ve altın rengi ışıklarıyla bedenini yıkadı.

Kapılardaki kurtlar uludular. Çocukların bağırışları ve ayak sesleri ormanda gümbür gümbür yankılandı.

“Başardılar!”

“Kazandılar!”

“Sophie ve Tedros kazandı!”

Vadiye bir anda çocuklar doluştu. Telaşa kapılan Agatha, parmağını ısıldattı ve güvercin olup çocuklar onu görmekten uçuştı gitti.

“Hiç ve Sonsuz!” diye bağırdı biri.

“Cadı ve prens!” diye bağırdı bir başkası.

“Herkes Sophie ve Tedros’u selamla...”

Orman bir anda sessizliğe büründü.

Bir ağacın tepesine konan Agatha, aşağıdaki seçilememiş Hiçlerin ve Sonsuzların, ardından da sihirle iyileştirilmiş ve temizlenmiş elenen yarışmacıların karşılarındaki sahneyi algılayıp oldukları yerde kalakaldıklarını gördü.

Sophie bir çalının arkasında sinmiş kalmıştı. Tedros gözleri alev alev, ona bakıyordu.

Ve herkes, asla barış olmayacağını anlamıştı.

Hiçler ve Sonsuzlar, can düşmanları birbirlerinden ayrıldılar.

Hiç kimse, hepsine tepeden bakan gölgenin kuleden yükselen kahkahalarını duyamıyordu.

Can Düşmanı

“Pijamalarımı gördün mü?” diye sızlandı Hort, Sophie’nin kapısının önünde. “Kurbağalı olanları?”

Hort’un yırtık pırtık yatak örtülerine sarınmış olan Sophie, siyah bir battaniyeyle kapadığı pencereye baktı.

“Onları bana babam yapmıştı,” diyerek burnunu çekti Hort. “Onlar olmadan uyuyamam.”

Fakat Sophie öylece karartılmış pencereye bakıyordu, sanki karanlıkta sadece kendisinin görebildiği bir şey vardı.

Hort, yemekhaneden arpa çorbası, haşlanmış yumurta ve çürümeye yüz tutmuş sebzeler getirmişti ancak Sophie kapıyı açmıyordu. Günler boyunca Sophie ölü gibi yattı ve prensinin gelmesini bekledi. Kısa süre içinde gözlerinin ferisi solmuştu. Hangi günde olduğunu bilmiyordu. Sabah mı gece mi olduğunu bilmiyordu. Uyuyor mu uyanık mı olduğunu bilmiyordu.

Bu kasvetli sis bulutunun içinde bir yerde ilk rüyasını gördü.

Siyah beyaz ışıklar gördü ve sonra kan tadı aldı. Bardaktan boşanırcasına kırmızı bir yağmur yağıyordu. Saklanmaya çalıştı ancak menekşe renkli dikenlerle beyaz bir taş masaya bağlanmıştı. Bedeninde daha önce gördüğü fakat nerede gördüğünü hatırlayamadığı tuhaf bir yazı vardı. Yanında üç ihtiyar kocakarı belirdi. Şarkılar söylüyor ve çarpık parmaklarıyla yazıyı takip ediyorlardı. Kocakarların şarkısı giderek hızlanmaya başladı ve sonunda Sophie'nin bedeninin üzerinde, örgü şişi gibi uzun ince bir bıçak belirdi havada. Sophie kendini kurtarmaya çalışıyordu ama artık çok geçti. Bıçak nefretle indi, karnından büyük bir acı fışkırdı ve içinde bir şey doğdu. Saf, beyaz bir tohum. Sonra sütümsü bir nesneye dönüştü, büyüdü, büyüdü, ta ki Sophie onun ne olduğunu anlayana dek... Bir yüz... seçemeyeceği kadar bulanık bir yüz...

"Beni hemen öldür," dedi, Sophie'ye.

Sophie sıçrayarak uyandı.

Agatha, Hort'un lekeli çarşaflarına sarınmış halde, yatağının kenarında oturuyordu.

"Bunların ne lekesi olduğunu bilmek dahi *istemiyorum*."

Sophie ona bakmadı.

"Hadi ama. Yuba'nın dersi için burun tıkaçlarımı ödünç alabilirsin." Agatha ayağa kalktı, pencere örtüsündeki ufak bir delikten giren ışık üstüne vuruyordu. "Hayvan Pisliğini Tanıma!" dersinde üçüncü gündeyiz!"

Bir süre gergin bir sessizlik içinde bekleştiler.

Agatha kendini yatağa bıraktı. “Ne yapmalıydım peki Sophie? Onu ölüme terk edemezdim.”

“Bu doğru değil,” dedi Sophie, kendi kendine konuşur gibi. “Sen ve ben... bu doğru değil.”

Agatha ona sokuldu. “Ben sadece senin için en iyisini istiyorum.”

Sophie öyle tiz bir sesle “Hayır,” dedi ki Agatha irkilerek geri çekildi.

“Ben sadece bizi eve döndürmeye istedim!”

“Eve filan dönmüyoruz. Gördün işte.”

“Benim bunu istediğimi mi sanıyorsun?” dedi Agatha, bıkıp usanarak.

“Neden buradasın sen?”

“Çünkü nasıl olduğunu görmek istedim. Senin için endişelendim!”

“Hayır. Neden *buradasın*,” dedi Sophie, pencereye doğru bakarak. “Benim okulumda. Benim masalımda.”

“Çünkü seni kurtarmaya çalıştım Sophie! Seni lanetten kurtarmaya çalıştım!”

“Öyleyse neden beni ve prensimi *lanetleyip* duruyorsun?”

Agatha kaşlarını çatı. “Bu benim hatam *değil*.”

“Bence sen özünde benim aşkı bulmamı istemiyorsun Agatha,” dedi Sophie, sakın bir sesle.

“Ne? Tabii ki!”

“Galiba sen benim *kendine ait* olmamı istiyorsun.”

Agatha tepeden tırnağa kaskatı kesildi. “Bu...” Durup yutkundu. “Bu çok *aptalca*.”

“Okul Müdürü haklıydı,” dedi Sophie, hâlâ ona bakmamayı sürdürerek. “Bir prenses, bir cadıyla arkadaş olamaz.”

“Ama *biz* arkadaşız ,” diye çıkıştı Agatha. “Sen benim bugüne kadar sahip olduğum tek arkadaşımsın!”

“Bir prensesin *neden* bir cadıyla arkadaş olamayacağını biliyor musun Agatha?” Sophie yavaş yavaş ona doğru döndü. “Çünkü bir cadının asla kendi masalı olmaz. Bir cadının mutlu olabilmesi için o masalı *mahvetmesi gerekir.*”

Agatha ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Ama ben... ben cadı değilim.”

“ÖYLEYSE GİT KENDİ HAYATINI SÜR!” diye avaz avaz bağırdı Sophie.

Güvercinin karanlık penceredeki yırtıktan uçup gidişini seyretti, sonra yeniden örtülerinin altına gitti ve tüm ışık yok olana dek öylece yattı.

O gece Sophie ikinci rüyasını gördü. Ormanda koşuyordu, hayatında hiç hissetmediği kadar aç hissediyordu. Sonunda insan yüzü bir geyik buldu. Bir önceki sefer gördüğü sütümsü, bulanık yüzün aynısıydı bu. Kimin yüzü olduğunu görmek için daha yakından baktı ancak geyiğin yüzü artık bir aynaya dönüşmüştü ve üstünde Sophie kendi yansımasını görebiliyordu. Ama bu onun yüzü değildi.

Zebanıninkiydi.

Sophie buz gibi bir ter içinde uyandı, damarlarındaki kan alev alev yanıyordu.

34. odanın kapısının önünde Hort iç çamaşırlarıyla oturmuş, mum ışığında *Yalnızlık Lütü* isimli kitabı okuyordu.

Arkasındaki kapı gıcırdarak açıldı. “Millet benim hakkımda ne diyor?”

Hort bir hayaletin sesini duymuşçasına kasıldı. Gözlerini kocaman açarak arkasını döndü.

“Bilmek istiyorum,” dedi Sophie.

Sophie, onun peşinden eklemleri çatırdatarak karanlık koridora çıktı. En son ne zaman ayağa kalktığını hatırlamıyordu.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi, Hort’un göğsündeki kungunun ısıltısını arayarak. “Neredesin?”

“Buradayım.”

Bir meşale yandı ve Hort’u alevin ışıyla yıkadı. Sophie irkilerek geri çekildi.

Hort’un arkasındaki siyah duvarın her santimi -TEBRİKLER BAŞKAN! İMTİHANIN YILDIZI! KURTARICIMIZ OKUR! yazan- posterler, bayraklar, yazılarla kaplıydı ve yanlarına Son-suzların feci şekillerde öldükleri karikatürler çizilmişti. Duvarın altında, etobur yeşil buketler yere sıralanmıştı. Çiçeklerin sivri dişleri arasında elle yazılmış mesaj kartları vardı:

KEŞKE BEN DE SENİN
YETENEKLERİNE SAHİP OLSAYDIM!
RAVAN

Sen Kalplerimizin Hırsızısın!
Mona

Tedros bunu hak ediyordu!
Dostun Arachne

Sophie hayretler içindeydi. “Anlamıyorum...”

“Tedros, senin İmtihani kazanmak için onu kullandığını söyledi!” dedi Hort. “Leydi Lesso bu yaptığına ‘Sophie Aldar-macası’ adını verdi; onu bile kandırmayı başardığını söyledi! Öğretmenler senin Kötülerin gelmiş geçmiş en başarılı Başkanı olduğunu söylüyorlar. Bak!”

Sophie onun gösterdiği yere baktı ve buketlerin arasında, kırmızı kurdelelerle sarılmış bir dizi yeşil kutu vardı.

İlk kutuyu açtı ve içinde parşömene yazılı bir kart buldu:

UMARIM NASIL KULLANILACAĞINI HATIRLIYORSUNDUR. PROFESÖR MANLEY
Kartın altında siyah, yılan derisi bir pelerin vardı.

Diğer kutularda Castor'un hediyesi olan bildircin ölüsü, Leydi Lesso'nun gönderdiği buzdan yontulmuş bir çiçek vardı ve Sader de kutuya İmtihanda giydiği pelerini koymuş, nazıkçe bunu Kötülük Sergisi'ne bağışlamasını rica ediyordu.

“Ne dahice bir numara,” diye yaltaklandı Hort, pelerini üzerinde deneyerek. “Bitki kılığına girip saklan, Tedros ile Hester kalana dek bekle, sonra harekete geç ve Tedros yaralıyken Hester'ı aşağı al. Peki Tedros'un işini neden bitirmedin? Herkes bunu soruyor ama Tedros hiçbir şey söylemiyor. Ben, güneşin doğmasıyla kurtulmuştur dedim.”

Hort, Sophie'nin yüz ifadesini gördü ve gülümsemesi kayboldu.

“Bu, bir kandırmacaydı, öyle değil mi?”

Sophie'nin gözleri yaşla doldu. Başını iki yana salladı.

Ama önündeki duvarda başka bir şey gözüne çarptı.

Siyah bir gül. Dikenlerine bir not saplanmıştı, mürekkebi damlıyordu.

Sophie gülü elina aldı.

Sahtekâr. Yalancı. Yılan.

Tam da ait olduğun yerdesin.

Herkes canıya selam dursun.

“Sophie? Kimden gelmiş?”

Kalbi güm güm atarken Sophie, çok iyi bildiği bir kokunun

yayıldığı siyah dikenleri kokladı.

Demek Aşkının ödülü buydu.

Gülü ezdi, Tedros'un sözcüklerine kanlı bir tükürük attı.

"Bu sana iyi gelir."

66. odada, Anadil kazanından aldığı bir kepçe bulanık sarı etsuyu çorbasını yerlere damlatarak kâseye döktü. Artık yirmi santim daha büyük olan sıçanları anında koşmuş, yerdeki damlaları ilk yalayan olmak için birbirlerini ısırp tırnaklamaya başlamıştı. "Yeteneğin geliyor," diye gıkladı Hester karga sesiyle.

Anadil, elinde kâseyle Hester'in yatağının kenarına oturdu. "Sadece birkaç yudum."

Hester yalnızca bir yudum alabildi, sonra yatağa kendini bıraktı.

"Buna hiç yeltenmemeliydim," diye vızladı. "O, çok iyi. Caddıkıtra benden en az iki kat daha iyi."

"Hişşş, kendini yorma."

"Ama, o prensi seviyor," dedi, yatağında kıvrılmış yatan Dot.

"Sevdiğini *saniyor*," dedi Hester. "Tıpkı bir zamanlar hepimizin yaptığı gibi."

Dot'un gözleri kocaman açıldı.

"Lütfen Dot. Aşka düşen tek Hiçin o olduğunu mu zannediyorsun?"

"Hester, yeter," diye araya girdi Anadil.

"Hayır, gerçeği kabul etmemiz gerek," dedi Hester, doğrulmaya çalışarak. "Hepimiz utanç verici dürtüler hissettik. Hepimiz zayıflığı hissettik."

"Fakat bu duygular yanlış," dedi Anadil. "Ne kadar güçlü olursalar olsunlar."

“Bu kız o yüzden çok özel,” dedi Hester. “Neredeyse hepimizi doğru olduklarına ikna etti.”

Oda sessizliğe büründü.

“Ee, ne olacak şimdi ona?” diye sordu Dot.

Hester iç geçirdi. “Hepimizin başına gelenle aynı şey.”

Bu defa sessizlik, uzaktan yavaş, tehditkâr bir ritimle gelen takırtılarla bozuldu. Kırbaç şaklamaları gibi zalim ve sert takırtılar yaklaştıkça, üç kızın boyunları kapıya doğru uzadı. Daha yüksek, daha keskin bir hal alarak tüm koridoru sardı ve sonra odalarının önünden geçip sessizliğe karıştılar.

Dot rahatlayarak bir osuruk saldı.

Kapı birden dan diye açıldı ve kızlar çılgılığı bastılar. Dot yaktan karnının üstüne düştü. Bir hava akımı, asılı duran elbiseleri meşalenin üzerinden kapıya doğru uçurdu ve bir gölgenin yüzüne ışık huzmeleri düşürdü.

Saçları ıslıl ıslıl parlıyordu, düzleştirilip sivri sivri kaldırılmıştı, göz yuvaları ve dudakları gibi siyahtı. Hayaletten farksız beyaz teni, siyah ojelerinin, siyah pelerininin ve siyah deri çizmelerinin zıtlığında iyice parlıyordu.

Sophie odaya adımını attı, yüksek siyah çizmeleri döşemeye saplanıyordu adeta.

Hester ona bakıp sırıttı.

“Evine hoş geldin.”

Yattığı yerden Dot, gergin bir halde onlara baktı. “İyi de yeni bir yatağı nereden bulacağız?”

Üç çift göz, onunkilere döndü.

Abur cuburlarını toplayacak zaman bile bulamadı. Karanlık, nemli koridorda Dot, demir kapıyı yumrukluyordu. Ama faydası yoktu.

Üç cadı ittifakı kurmuş ve onu def etmişlerdi.

Tedros başkanlık rozetini aldığında Sonsuzlar sevinmediler. Sophie onu aptal yerine koymuşken, nasıl sevinebilirlerdi? “Kötüler geri döndü!” diye böbürleniyordu Hiçler. “Kötülerin artık bir kraliçesi var!”

Sonra Sonsuzlar, Hiçlerin sahip olmadığı bir şeye sahip olduklarını fark ettiler. Onların üstün olduğunu kanıtlayan bir şey.

Bir balo.

Ve Kraliçe, davetli değildi.

Yılın ilk karı Çayıra iri buz parçaları halinde indi ve Sonsuzların yemek kovalarını yüksek sesli tapırtılarla dövdü. Soğuktan donmuş parmaklarıyla küflü peynirlerden almaya çalışırken, hava durumuyla ilgilenemeyecek kadar meşgul olan ve harıl harıl bir şeyler yazıp çizen Sonsuz kızlarına öldürecekmiş gibi bakıyorlardı. Baloya iki hafta kalmışken kızların tüm olası ayarlamaları yapmaları gerekiyordu; çünkü oğlanlar hâlâ Sirk’ten önce teklifte bulunmayı reddediyorlardı. Örneğin; Reena, Chaddick’ten kendisini davet etmesini bekliyordu ve bu yüzden annesinin eski tarz elbisesini onun gri gözlerine uyacak şekilde boyamıştı. Fakat Chaddick Ava’yı davet ederse (onu Pamuk Prenses’in portresine arzuyla bakarken görmüştü, belki de daha beyaz tenli kızlardan hoşlanıyordu), o zaman Nicholas kendisin davet edebilirdi ki bu durumda onun esmer tenini dengelemek için Giselle’in beyaz elbisesini ödünç alacaktı. Eğer Nicholas onu davet etmeyecek olursa...

“Annem, İyiliğin sen onları istemesen bile insanlara kendilerini arzulanıyormuş hissettirdiğini söyler,” diyerek iç geçirmişti onu dinleyen ve sıkılmış görünen Beatrix’in karşısında. Sophie ortadan kalktığına göre, Beatrix baloya Tedros’la gideceğinden

emindi. Tedros'un bunu teyit etmişliği filan yoktu. Prens, İmtihandan beri herkesi görmezden geliyor, adeta bir Sonsuz gibi bir karış suratla dolaşıyordu. Onu eskiden Sophie ile altında oturdukları ağaca ok atarken izlediği sırada Beatrix, Tedros'un ruh halinin kendisine de bulaştığını hissetti.

Tedros ağacın kalbine daha çok delik açtı ama bu onu kesmedi. Birkaç gün onu kızdırdıktan sonra, arkadaşları onu neşelendirmeye çalışmışlardı. Sahip olduklarını bir Hiç kıızıyla paylaşmışsa, ne olmuş? Kız, onu aldatmışsa, ne olmuş? Yine de Tedros çok zorlu bir imtihanı kazanmış ve herkesi mağlup etmişti. Fakat o, bunda sadece utanç görüyordu; artık babasından hiç farkı kalmamıştı. Kalbinin, hatalarının kölesiydi.

Hâlâ kimseye Agatha'dan bahsetmemişti. Agatha'nın buna şaşırdığını biliyordu; çünkü Tedros ne zaman derste konuşacak olsa, Agatha onun her an patlamasını beklercesine yüzünü buruşturuyordu. Fakat daha bir hafta önce Tedros onun cezalandırılmasını keyifle karşılayacakken, şimdi bu konuda biraz kafası karışık. Onu kurtarmak için neden kendi hayatını tehlikeye atmıştı? O çatıdaki yaratık hakkında söyledikleri doğru muydu? O cadı gerçekten... İyi olabilir miydi?

Agatha'yı fıldır fıldır böcek gözleriyle koridorlarda dolaşırken düşündü.

Bir hamamböceği. Beatrix öyle söylemişti.

Demek en başından beri Agatha vardı, Sophie'ye sıralamada üste çıkmasında yardım ediyordu? Sophie'nin elbisesinde veya saçlarının arasında saklanıyor, ona cevapları fısıldıyor ve büyüler yapıyor olmalıydı... İyi ama balkabağı sınavında Sophie'yi seçmesini nasıl sağlamıştı?

Tedros kendisini kötü hissetti.

İkisi arasından seçtiği orman cini... Tabutu onu yere çalan

bir prenses... Bir balkabağının üzerine saklanmış bir hamam-böceği...

Hiçbir zaman Sophie'yi seçmemişti.

O her seferinde Agatha'yı seçmişti.

Tedros dehşetle dört dönerek Agatha'yı arıyor ama onu Çayırın hiçbir yanında göremiyordu. O kızıdan uzak durmalıydı. Ona kendisinden uzak durmasını söylemeliydi. Bütün bunlara bir son vermeliydi. Yanağının üstüne büyük bir kar tanesi düştü. Islanan gözleriyle önünü tam seçemeyen Tedros, ona doğru kayarcasına gelen gölgeler gördü, gözlerini sildi... ve yayını elinden düşürdü.

Sophie, Anadil ve Hester, birbirleriyle uyumlu siyah saçları, siyah makyajları ve kara kalpli bakışlarla uygun adım yürüyorlardı. Aynı anda tıslayarak Sonsuz kızlarının arkalarına bile bakmadan kaçışmasına neden oldular ve alanda bir tek Tedros ile ardında yayılan korkmuş Sonsuz oğlanlar kaldı. Anadil ile Hester, prensiyle konuşmak üzere öne çıkan Sophie'nin gerisinde kaldılar.

İkisinin arasına gökten inen sivri köşeli buz parçaları yağıyordu.

"Sana numara yaptığımı sanıyorsun," dedi Sophie, yeşil gözleriyle onu azarlayarak. "Seni hiçbir zaman sevmediğimi sanıyorsun."

Tedros, güm güm atan kalbini bastırmaya çalışıyordu. Her nasılsa, Sophie her zamankinden çok daha güzel görünüyordu.

"Hile yaparak aşkı elde edemezsin Sophie," dedi Tedros. "Kalbim seni hiç istemedi."

"Ya, gördük kalbinin yaptığı seçimleri," diye alay etti Sophie ve Agatha'nın böcek gibi bakışını ve meşhur somurtmasını taklit etti.

Tedros kıpkırmızı kesildi. "Bunu açıklayabilirim!"

"Bırak tahmin edeyim. Kalbin körmüş aslında."

“Hayır, sadece *senden başka* herkesi işaret ediyor.”

Sophie kıkırdadı. Birden öne doğru atıldı ve Tedros kılıcını çekti: tıpkı arkasındaki tüm arkadaşları gibi.

Sophie hafifçe gülümsedi. “Bak ne oldu Tedros. Gerçek aşkımdan korkuyorsun.”

“Kendi tarafına dön!” diye bağırdı prens.

“Seni bekledim,” dedi Sophie, sesi titreyerek. “Benim için geleceğini sandım.”

“Ne? Neden senin için geleyim ki...?”

Sophie ona dik dik baktı. “Çünkü bana bir söz vermiştin,” dedi.

Tedros dişlerini sıkarak, aynı sertlikte bakışlarla karşılık verdi. “Sana söz filan vermedim.”

Sophie şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Gözlerini yere indirdi. “Peki.”

Yavaşça geri çekildi.

“Madem öyle, ben de olmamı istediğin şeyi olacağım.”

İşıldayan parmağını uzattı ve oğlanların kılıçları yılanlara dönüştü. Sonsuz oğlanları kaçarken, Tedros kendisine tıslayan yılanlara tozları tekmeleyerek karşılık verdi. Dönüp baktığında Sophie’nin gözyaşlarını sildiğini ve sonra pelerinini toplayıp aceleyle uzaklaştığını gördü.

Hester ona yetişmek için koştu. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Ona bir şans tanıdım,” dedi Sophie, daha da hızlanarak.

“Artık ödeştiniz. Her şey bitti,” diye onu sakinleştirdi Hester.

“Hayır. Sözünü tutana kadar değil.”

“Söz mü? Ne sözü?!”

Ne var ki Sophie çoktan tünele dalmıştı. Çapraşık dalların arasında kaçarken, birinin kendisini izlediğini hissetti. Gözyaş-

larının ve ağaçların arasından, balkondaki yüzü seçemedi, sadece süte benzer, beyaz bir bulanıklık. Midesine bir şey oturmuştu sanki. Yaprakların arasında bir açıklık buldu... Ama gördüğü yüz gitmişti, sanki hepsi rüyaydı.

Ertesi sabah İyiler tüm zeminlere vıcık vıcık domuz yağı sürülmüş halde uyandılar. Bir sonraki sabah Sonsuz oğlanlar kaşını tozuna bulanmış paltolarını giyince çılgığı bastılar. Üçüncü günün sabahında ise öğretmenler, Efsaneler Dikilitaşı'ndaki Güzel ve Çirkin'in portresinin yerine çerçevelenmiş iç çamaşırları asıldığını, Masallar Tiyatrosu'ndaki yerlerin birbiriyle değiştirildiğini ve şekerli sınıflardan yapıp yapıp, yeşil bir maddenin taşıdığını gördüler.

Periler bu eylemlerin faillerini yakalayamayınca, Tedros ile arkadaşları bir gece nöbeti başlattılar ve günbatımından şafağa dek koridorlarda devriye gezmeye başladılar. Yine de suçlular yakayı ele vermediler ve haftanın sonunda bu haydutlar Hazırlık Odası'nın yüzme havuzlarını vatozlarla doldurmuş, koridordaki aynaları geçenlerle alay edecek şekilde bozmuş, aşırı beslenmiş güvercinleri yemek salonuna salmış ve İyilerin tuvaletlerini bir öğrenci üzerlerine oturduğunda patlayacak şekilde efsunlamışlardı.

Sinirden çıldıran Profesör Dovey, Sophie'nin sorgulanmasında ısrar etmişti ama Leydi Lesso bir öğrencinin kimseden yardım almadan bütün okulu felç etmesi ihtimalinin fazlasıyla şüpheli olduğunu söyledi.

Haklıydı.

Akşam yemeğinden sonra 66. odada “Artık bana keyitli gelmiyor,” diye şikâyet etti Anadil. “Hester ve ben bırakmak istiyoruz.”

“İntikamını aldın,” dedi Hester. “Bırak *gitsin*.”

“Ben de siz ikinizi Kötü sanıyordum,” dedi Sophie yattığı yerden, gözlerini okuduğu *Kabuslara Son* kitabından ayırmadan.

“Kötülerin amacı vardır,” diye çıkıştı Hester. “Bizim yaptığımız şey sadece düzeni bozmak.”

“Bu gece oğlanların kızlarına suçiçeği mikrobi bırakacağız,” dedi Sophie, sayfayı çevirirken. “Bunun için bir büyü bulun.”

“Ne *istiyorsun* Sophie?” diye yakardı Hester. “Ne için mücadele veriyoruz?”

Sophie başını kaldırdı. “Yardım edecek misin, yoksa hepimizi birden ihbar mı edeyim?”

Tedros kısa süre sonra 60 oğlanın tümünü gece nöbetine yazmıştı ama Sophie saldırıların dozunu arttırdı. İlk gece, Hester ile Anadil’e İyilik gölünü Kötülerin balçığına dönüştürecek bir iksir hazırlattı. Bunu hazırlarken kızların elleri yanmıştı ancak buna rağmen Sophie onları sabaha dek Sonsuzların yataklarını bitlerle doldurmaya gönderdi. Kısa süre içinde kızlar o kadar yoğun saldırılar düzenlemeye başladılar ki! Hiçlerin akşam yemeği içeceklerinin içine sülük atıldılar, Uma’nın dersinin ortasına çekirgeler saldı, Kılıç Ustası dersinin ortasına azgın bir boğa gönderdiler, Hiçlerin merdivenlerini her adımda avaz avaz bağırtacak şekilde lanetlediler. İyi öğretmenlerin yarısı derslerini iptal etmek zorunda kaldı, Pollux koyun gövdesi üzerinde sendelerken kendi tuzaklarına yakalandı ve Hiçler yalnızca gruplar halinde dolaştıkları zaman kendilerini güvende hissetmeye başladılar.

Profesör Dovey, Leydi Lesso’nun odasına fırtına gibi daldı. “O cadının okuldan atılması gerek!”

“Bir Hiçin bırak okuluna gece gündüz saldırmayı, *girmesine* bile imkân yok,” diye esnedi Leydi Lesso. “Tek bildiğimiz, bunun haylaz bir Sonsuz olduğu.”

“Bir *Sonsuz* mı? Öğrencilerim iki yüz yıldır bu okuldaki her yarışmayı kazandılar!”

“Şimdiye dek.” Leydi Lesso gülümsedi. “*Kanıt* olmadan en iyi öğrencimden vazgeçmeyi hiç düşünmüyorum.”

Profesör Dovey Okul Müdürü’ne cevap alamadığı resmi mektuplar gönderirken, Leydi Lesso da Sophie’nin oda arkadaşlarıyla arasındaki mesafenin açılmasını, Sophie’nin artık buzdan sınıfında titreyerek oturmadığını ve kitaplarının kapaklarına yazdığı Tedros’un adını acımadan karalamasını dikkatle takip ediyordu.

“İyi misin Sophie?” diye sordu Leydi Lesso, dersten sonra buzdan sınıfın kapısına dikilerek.

“Evet, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Sophie rahatsızlık içinde. “Ben gitsem iyi...”

“Başkanlığı kazanman, yeni moda anlayışın, ve gece faaliyetlerin derken... hepsini birden yürütmek zor olmalı.”

“Hangi faaliyetlerden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi Sophie, ufak ufak yanından uzaklaşmaya çalışırken.

“Tuhaf rüyalar görüyor musun bu aralar Sophie?”

Sophie bir anda kaskatı kesildi.

“Ne gibi tuhaf rüyalar?”

“Öfkeli rüyalar. Her gece kötüleşen rüyalar,” dedi Leydi Lesso arkasından. “Ruhunun içinde bir şey doğmuş gibi hissedeceksin. Bir yüz, belki.”

Sophie’nin midesi kasıldı. Korkunç rüyalar devam ediyordu ve hepsinin de sonu süt gibi, bulanık bir yüzdü. Son birkaç günde yüzün kenarlarında kırmızı çizgiler belirmeye başladı, sanki ana hatları kanla çizilmiş gibiydi. Ama Sophie bir türlü bu yüzü tanıyamıyordu. Tek bildiği, her günün sabahında bir önceki günden daha öfkeli uyanıyordu.

Sophie, Leydi Lesso'ya baktı. "Şey, öyle bir rüya ne anlama gelir ki?"

"Senin çok özel bir kız olduğun anlamına gelir Sophie," dedi Leydi Lesso tatlı bir sesle. "Hepimizin gurur duyması gereken bir kız."

"Ya. Şey... bir iki tane görmüş olabilirim."

"Can Düşmanın," dedi Leydi Lesso, menekşe gözleri parlayarak. "Can Düşmanını rüyada görüyorsun."

Sophie şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Ama-ama..."

"Kaygılanacak bir şey yok tatlım. Belirtiler görülene dek en azından."

"*Belirtiler mi?* Hangi belirtiler? Belirtiler görülünce ne oluyor?"

"O zaman, en sonunda Can Düşmanının yüzünü görürsün. Sen zayıflarken, güçlenen kişidir o," diye sakın sakın anlatıyordu Leydi Lesso. "Hayatta kalmak için, yok etmen gereken kişi."

Sophie'nin beti benzi attı. "A-ama-ama bu imkansız!"

"Öyle mi? Bence senin Can Düşmanının kim olduğu gayet açık."

"Ne? Benim tanıdığım öyle biri yok."

Sophie'nin nefesi kesilecek gibi oldu.

"*Tedros mu?* Ama ben onu seviyorum! Bu yüzden yaptım ne yaptıysam! Onu geri kazanmam gerek."

Leydi Lesso sadece gülümsemekle yetindi.

"Kızgındım!" diye bağırdı Sophie. "Amacım herhangi bir... onu incitmek istemiyorum ben! Kimseyi incitmek istemiyorum! Ben Kötü değilim!"

"Anlıyorsun ya, ne olduğumuzun bir önemi yok Sophie."

Leydi Lesso o kadar yakınına kadar eğilmişti ki sadece fısıldaması yeterli oluyordu.

"Bizim *işimiz* bu."

Gözleri Sophie'nin yüzünde dolaştı. "Ama henüz belirtiler başlamamış korkarım," diyerek iç geçirdi ve masasına geçti. "Çıkarken sınıfın kapısını kapat."

Sophie bu talimatı yerine getirmeye tenezzül edemeyecek kadar hızlı kaçtı.

O gece Sophie, Sonsuzlara saldırmadı.

Boş ver, dedi kendi kendine, yastığını başına çekerek. *Boş ver Tedros'u.*

Bunu defalarca tekrarladı, ta ki Leydi Lesso ile yaptığı konuşmayı kafasından silene dek. Sözcükler onu sakinleştirerek uyumasını sağlarken, eski benliğinin kıpırtılarını içinde hissediyordu. Yarın yine sevgi dolu olacaktı. Yarın yine bağışlayıcı olacaktı. Yarın yine İyi olacaktı.

Ama sonra bir rüya daha gördü.

Gülümseyen yüzünü, uzun altın sarısı saçlarını ve pek hoş pembe elbisesini yansıtan aynalara bakıyordu. Son aynanın içinde açık bir kapı vardı ve kapının ardında da krallara has mavi balo takımı içindeki Tedros, Camelot'un kuleleri altında kendisini bekliyordu. Sophie ona koşuyor, koşuyor ama bir türlü yaklaşamıyordu. Sonunda ölümcül derecede sivri dikenleri olan mor renkli çalılar, gerçek aşkının etrafına yılan gibi dolanmaya başladılar. Sophie telaşla onu kurtarmak için son kapıdan koştu ve camdan ayakkabısının tekinin topuğu kırılırken kendini Tedros'un kollarına attı... Prens bir anda eriyerek sütümsü, kırmızı bir bulanıklığa dönüştü ve onu dikenlerin içine attı.

Sophie öfke içinde yanarak uyandı ve boş vermekle ilgili her şeyi unuttu.

"Gecenin bir yarısı olmuş! Artık bitti dememiş miydın?"

diye sinirle söyleniyordu, tünele doğru Sophie'nin peşinden giden Anadil.

"Bir amacımız olmadan bunları yapıp duramayız," diye çıkıştı Hester.

"Benim bir amacım var," dedi Sophie, hızla onlara dönerek. "Beni duyuyor musunuz? Bir amacım *var*."

Ertesi gün Sonsuzlar öğle yemeğine geldiklerinde onların tarafındaki tüm ağaçların kesilmiş olduğunu gördüler. Sophie ile Tedros'un eskiden altında oturdukları ağaç kesilmemişti yalnızca ve ağacın her yerine tek bir sözcük defalarca kazınmıştı.

YALANCI.

Neye uğradığını şaşırان kurtlar ve dev periler, uluyarak öğretmenlere haber verdiler ve Çayırın iki yarısının ortasında bir sınır oluşturdular. Tedros, öfkeyle koşarak iki kurdun arasından kafasını uzattı.

"Yeter artık. *Derhal* kes şu yaptıklarını."

Herkes onunla birlikte döndü ve Hiçlerin tarafında karlı bir ağacın altında sakince oturan Sophie'ye baktı.

"Yoksa ne olur?" diyerek gıcık gıcık sırıttı. "Beni yakalar mısın?"

"İşte şimdi tam bir Kötü gibi konuşmaya başladın," diye onu kızdırdı Tedros.

"Sözlerine dikkat et Teddy. Baloda dans ettiğimizde ne derler sonra arkandan?"

"Hah, iyice saçmalamaya başladın."

"Ben de seni bir prens sanmıştım," dedi Sophie, ona yaklaşarak. "Çünkü beni baloya götürmeye tam da burada söz vermiştin. Ve bir prens, asla *sözünden dönmez*."

Çayırın her iki yanından hayret nidaları yükseldi. Tedros'un sanki az evvel bacaklarının ortasına bir tekme yemiş gibi bir hali vardı.

“Sonuçta, sözünden dönen bir prens,” dedi Sophie, iki kurdun arasından onun gözlerine bakarak; “*Kötünün daniskasıdır.*”

Tedros bir şey diyemedi, yanakları öfkeden kıpkırmızı ke-silmişti.

“Ama sen bir Kötü değilsin ve ben de değilim,” dedi Sophie, gözlerinde suçluluk dolu bir ifadeyle. “Yani tek yapman gereken, sözünü tutmak ve sonrasında yine kendimiz olabiliriz. Tedros ile Sophie. Prens ve prenses.”

Belli belirsiz gülümseyerek elini kurtların arasından ona uzattı.

“Sonsuza Dek İyi.”

Çayırda ölüm sessizliği hüküm sürüyordu.

“Seni asla baloya götürmem,” dedi Tedros hiddetle. “*Asla.*” Sophie elini geri çekti.

“Sen bilirsin,” dedi Sophie yumuşak bir sesle. “Artık saldırı-ların sorumlusunun kim olduğunu herkes biliyor.”

Tedros, Sonsuzların suçlayıcı bakışlarının onu delip geç-tiğini hissediyordu. Utanç içinde Çayırdan çıkıp gitti. Onun ardından bakakalan Sophie’nin yüreği ağzından çıkacaktı nere-deyse. Onu geri çağırılmamak için kendini zor tuttu.

“Bütün bunlar bir *bal*o için miydi?” dedi ardından gelen bir ses.

Sophie, arkasına dönünce kendisine öfkeyle bakan Hester ile Anadil’i gördü.

“Bu, *doğru* olan bir şey içindi,” dedi.

“Bundan böyle tek başınasın,” diye şarladı Hester ve Anadil de onun peşinden gitti.

Sophie, hayretler içindeki öğrencilerin, öğretmenlerin, kurt-ların ve perilerin ortasında dikiliyor, kendi cıız nefeslerini din-liyordu. Yavaşça başını kaldırdı.

Tedros, cam kalenin içinden ona öfkeyle bakıyordu. Zayıf güneş ışığında, süt gibi yüzüne hafif bir kızılık vuruyordu.

Sophie, kalbini çalan o gözlere baktı.

Tedros onu yeniden sevecekti. Buna mecburdu.

Çünkü başka birini sevmeye cüret ederse, onu yok ederdi.

Aynadaki Sihir

Dantelli yastıkların altına başını gömmüş olan Agatha'nın kulağında beş sözcük yankılanıp duruyordu.

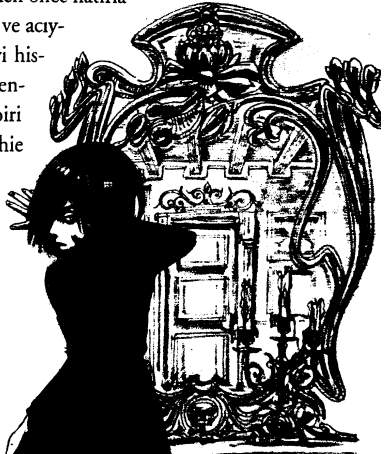
ÖYLEYSE GİT KENDİ HAYATINI SÜR

Hangi hayatı? Sophie'den önce hatırlayabildiği tek şey, karanlık ve acıydı. Sophie ona kendini iyi hissettirmişti. Sophie ona kendisini ihtiyaç duyulan biri gibi hissettirmişti. Sophie olmadan o bir ucubeydi, hiçbir şeydi, bir...

Agatha'nın yüreği duracak gibi oldu.

Bir cadının asla kendi masalı olmaz.

Sophie olmadan, o bir cadıydı.

Altı gün boyunca Agatha kulesindeki odasına kendini kapattı, yeni saldırıların mağduru olan Sonsuzların çılgınlıklarını dinledi. Tüm ortak okul etkinlikleri, öğle yemeği ve orman grupları da dahil olmak üzere, ikinci bir duyuruya kadar iptal edilmişti. Bunlar tamamen onun suçu muydu? Cadılar masaları mahvetmezler miydi? Dışarıdaki çılgınlık iyice telaşlı bir hal aldıkça, Agatha'nın suçluluk duygusu da giderek artıyordu.

Sonra saldırılar durdu.

Çalışma odalarına toplaşmış Sonsuzlar, nefeslerini tutmuş bekliyordular. Ancak cumartesi ve pazarın ardından, Agatha fırtınanın geçtiğini biliyordu. Sophie'nin eli kulağındaydı, her an özür dilemeye gelebilirdi. Pembe renkler vurmuş aya bakarken, Agatha yastığına sarıldı ve dua etti. Arkadaşlıkları bunu da atlatacaktı.

Perilerin kapının önündeki şakımlarını duydu ve dönüp bakınca kapının altından bir not atıldığını gördü. Kalbi güm güm atarak yataktan fırladı ve notu terli avuçlarının arasına alıp açtı.

*Sevgili öğrenciler,
Kız Balosu'na altı gün kaldığı için bu haftaki sınavlarda baloya hazırlanıp olmadığınızı göreceğiz. Son zamanlardaki sorunlara rağmen bundan böyle dersler iptal edilmeyecektir. Geleneklerimiz, İyileri Kötülerden ayıran şeydir. En karanlık zamanlarda bile bir balo, mutlu sonunuza ulaşmak için en önemli şansınız olabilir.*

Profesör Doycu

Agatha sıkıntıyla inledi ve kendini pembe örtülerin altına gömdü.

Fakat uykuya dalarken, çeşitli sözcükler duymaya başladı... Balo... amaç... mutluluk... Karanlığın içinde yuvarlanan sözcük-

lerin yankıları giderek daha derinden gelmeye başladı, ta ki ruhuna sihirli tohumlar gibi kök salana dek.

Ravan ayaklarının ucuna basa basa 66. odaya ilerliyordu. Ardından gelen altı tane Hiçin göğüslerindeki kuğu işlemleri pırıldıyordu.

“Saldırıları durduysa, belki de Sophie ölmüştür,” dedi Vex.

“Belki de Kötüler pazarları tatil yapıyordur,” dedi Brone.

“Veya belki de Sophie o aptal prensi unutmuştur!” diye atıldı Ravan.

“Aşk hiçbir zaman unutulmaz,” dedi üzgün bir sesle, kirli bir pıçalı don giyen Hort. “Odanızı ve pijamalarınızı çalsa bile.”

“Sophie aşık olmamak için en baştan kendini engellemeliydi!” diye karşılık verdi Ravan. “Babama ilk kez bir kuzdan hoşlandığımı söylediğimde, beni tepeden tırnağa bala batırmış ve bir gece boyunca bir ayı ininde bırakmıştı. O günden beri bir daha hiç kimseden hoşlanmadım.”

“Anneme ilk kez birini beğendiğimi söylediğimde, beni bir saat boyunca fırında pişirdi,” diyerek ona katıldı Mona. Yeşil teni iyice soluklaşmıştı bunu anlatırken. “Artık asla oğlanları düşünmüyorum.”

“İlk defa bir oğlandan hoşlandığımda, babam onu öldürmüştü.”

Grup durdu ve Arachne'ye baktı. “Belki de Sophie'nin kötü ebeveynleri vardı,” dedi.

Ciddiyetle başlarını sallayan Hiçler, 66. odanın kapısında pusuya yattılar. Nefeslerini tutarak, her biri kapının bir tarafına geçti ve kulaklarını dayayıp dinlemeye başladılar.

Hiçbir şey duyamıyorlardı.

“Üç deyince,” dedi Ravan ağzını oynatarak. Hiçler geri çekildiler, odaya dalmaya hazırlandılar. “Bir... iki...”

“Şunu iç.”

İçeriden Anadil’in sesi duyuldu. Hiçler kulaklarını iyice kapıya yapıştırdılar.

“Beni... mahvediyorlar...” diye zayıf ve hırıltılı bir sesle konuştu Sophie.

Kusma sesleri duyuldu.

“Ateşi çok yüksek Hester.”

“Leydi Lesso dedi ki... Can Düşmanını... rüyada...”

“Bunlar önemsiz şeyler Sophie,” dedi Hester. “Şimdi uyu biraz.”

“Baloya... kadar... daha iyi... olur muyum? Tedros... bana... söz verdi...”

“Gözlerini kapat canım.”

“Rüyalar... geri gelecekler...” diye sızlandı Sophie.

“Hişşt, şu an buradayız,” dedi Hester.

İçerisi sessizliğe bürünmüştü ancak Ravan ve Hiçler yerlerinden kıpırdamadılar. Sonra kapıya daha yakın bir yerden gelen sesler duyular.

“Rüyada yüzler görüyor, ateşi yüksek, saplantıları var... Leydi Lesso haklıymış!” diye fısıldadı Anadil. “Tedros onun *Can Düşmanı!*”

“Demek gerçekten Okul Müdürü ile görüşmüş!” diye yine fısıldayarak cevap verdi Hester. “Yani o gerçek bir masalda yaşıyor!”

“Öyleyse bütün okul ayağını denk alsa iyi olur Hester. Gerçek masallar, *savaş* demektir!”

“Tedros ile Sophie’yi *hemen* bir araya getirmeliyiz Ani! Herhangi bir belirti ortaya çıkmadan!”

“İyi de nasıl?”

“Senin *yeteneğinle*,” diye fısıldadı Hester. “Ama tek bir ki-

şeye bile söyleyemeyiz! Bu duyulacak olursa, hepimizin hayatı tehlike...”

Bir anda sustu.

Ravan eliyle diğerlerine işaret etti.

Kapı dan diye açıldı. Hester gözlerini kısarak dışarı baktı.

Ama koridorda kimse yoktu.

Pazartesi sabahı Agatha, derse gitmek için güçlü bir istekle uyandı.

Odasında ağır ağır gezinerek buruşuk elbisesini giydi ve yağlı saçlarından pamuk ipliklerini ayıkladı. Kaç gün bekleyebilirdi ki? Sophie özür dilemek istemiyor muydu? Sophie arkadaş olmak istemiyor muydu? Sophie’nin kağıttan gülünü ezdi ve pencereden aşağı attı. *Kendi hayatımı sürebilirim!*

Atacak başka bir şeyler daha aradı ve sonra gözüne ayaklarını altındaki kırışık parşömen ilişti.

“Bir balo mutlu sonunuzu bulmak için en önemli şansınız olabilir...”

Agatha parşömeni eline aldı ve gözleri parlayarak Profesör Dovey’nin notunu yeniden okudu.

İşte bu! Balo onun şansıydı!

Tek ihtiyacı olan, o rezil ve küstah oğlanlardan birinin onu götürmesiydi! O zaman Sophie, tükürdüğünü yalamak zorunda kalırdı!

Nasır tutmuş ayaklarına postallarını geçirdi ve merdivenlerden güm güm inerek tüm kuleyi uyandırdı.

Sonsuzların Kış Balosu’na bir kavalie bulmak için beş günü vardı.

Cadı olmadığını ispatlamak için beş gün.

Balo haftası tuhaf başladı. Derse on dakika geç kalan Profe-

sör Anemone, kuğu tüylerinden beyaz bir elbiseyle geldi. Elbisenin kalça kısmı gayet yüksek ve eteği skandal derecesinde kısaydı. Mor renkli ince çorap, parlak jartiyerler ve ters çevrilmiş bir şamdana benzeyen bir taç da giysiyi tamamlıyordu.

“Gözünüz gerçek balo *zarafeti* görsün,” diye böbürlendi, kuyruk tüylerini okşayarak. “Oğlanların baloya *beni* davet edemeleri iyi bir şey, yoksa birçoğunuz prensiz kalırdınız!”

Öğrencilerinin şaşkın bakışlarını zevkle karşılıyordu. “Evet, muhteşem değil mi. İmparatoriçe Vaisilla, bana bunun Putsi’deki son moda olduğunu söyledi.”

“Putsi? Putsi de neresi?” diye fısıldadı Kiko.

“Bir sürü öfkeli kuğunun memleketiymiş,” dedi Beatrix.

Agatha kahkahayı patlatmamak için ağzına bir kalem soktu.

“Talipleriniz Sirk’e kadar beklemeyi seçtiklerinden, sizi bu haftanın sınavlarını ciddiye almanız konusunda uyarıyorum,” diye gözdağı verdi Profesör Anemone. “Olağanüstü iyi ya da kötü bir performans, bir oğlanın fikrini rahatlıkla değiştirebilir!”

“Varsayalım, Tedros gerçekten Sophie’yi baloya götürmeye söz vermiş olsun?” diye fısıldadı Reena, Beatrix’in kulağına. “Prensler çok korkunç bir şey olmadığı sürece sözlerinden dönemezler!”

“Bazı sözlerden dönülmesi elzemdir,” diye yanıtladı Beatrix. “Herhangi bir kimse Tedros’la gecemi mahvetmeye kalkarsa, yemin ederim o geceyi *sağ çıkaramaz*.”

“Tabii hepiniz Kış Balosu’na davet edilmeyeceksiniz,” diye uyardı Profesör Anemone. “Her sene bir zavallı kızımız başarısız olur; çünkü oğlanlar onu baloya götürmektense yarım puan almayı tercih ederler. Kendine bir oğlan bulamayan böyle bir kız da, en ılımlı şartlar altında bile... olsa olsa bir cadıdır, öyle değil mi?”

Agatha, herkesin gözlerinin ona çevrildiğini hissetti. Bir oğlan onu davet etmezse, *başarısız* mı olacaktı?

Bu kavalyle bulma işi, iyiden iyiye bir ölüm kalım meselesine dönüşmüştü.

“Bugünkü sınavınızda, baloya birlikte gideceğiniz kaval-yenizin *kim* olduğunu görmeye çalışacaksınız!” diye açıkladı öğretmenleri. “Ancak bir oğlanın yüzünü zihninizde açıkça gördüğünüz zaman onun da sizi istediğinden emin olacaksınız. Şimdi yanınızdaki arkadaşınızla eş olun ve sırayla birbirinizi baloya davet edin. Teklifi kabul etme sırası sizde olduğunda, gözlerinizi kapatın ve kimin yüzünü gördüğünüze bakın...”

Agatha, yanında oturan Millicent’e döndüğünde, kız az sonra kusacakmış gibi duruyordu.

“Sevgili, ee, Agatha... balodabenimprensesimolurmusun?” diye ağzında geveleyerek bir çırpıda sordu ve sonra o kadar yüksek sesle öğürdü ki Agatha oturduğu yerden sıçradı.

Off, kimi kandırıyordu? Kemikleri fırlamış ellerine, solgun cildine ve dibine kadar yenmiş tırnaklarına baktı. Hangi oğlan baloya davet etmek için onu *seçerdi*? İçindeki umut sönerken, dönüp gözlerini mutlulukla kapamış, prenslerinin yüzünü hayal eden diğer kızlara baktı.

“Evet ya da hayır cevabı vermen gerek bir soru bu,” diye söylendi Millicent.

Agatha iç geçirerek gözlerini kapattı ve prensinin yüzünü hayal etmeye çalıştı. Ancak tek duyabildiği, onun kavalyesi olmamak için kavgaya eden oğlanların yüksek sesli yankılarıydı...

“*Sana kimse kalmadı tatlım.*”

“*Ama ben her Sonsuz oğlanın baloya gitmek zorunda olduğunu sanıyordum Profesör Dovey.*”

“*Şey, sona kalan çocuk seni götürmektense intihar etmeyi seçti*”

Hayali kahkahalar kulaklarında çınladı. Agatha dişlerini gıcırdattı.

Ben cadı değilim.

Oğlanların sesleri hafifledi.

Ben cadı değilim.

Sesler karanlığa karışıp tamamen dindi...

Ama yerlerine başka bir şey gelmedi. İnanacak hiçbir şeyi yoktu.

Değilim! Ben cadı değilim!

Hiçbir şey.

Bir şey.

Sütümsü, yüzü olmayan bir siluet karanlığın içinden doğdu.

Önünde bir dizinin üstüne çöktü... elini tuttu...

“İyi misin sen?”

Agatha gözlerini açtı. Profesör Anemone ona şaşkın şaşkın bakıyordu. Aynı şekilde sınıfın geri kalanı da.

“Şey, sanırım?”

“Ama sen... sen... *gülümsedin! Gerçek* bir gülümsemeydi hem de!”

Agatha yutkundu. “Öyle mi yaptım?”

“Sana büyü mü yaptılar?” diye ciyakladı öğretmeni. “Bu da Hiçlerin saldırılarından biri mi?”

“Hayır... yani, kazayla olmuştur...”

“Ama tatlım! *Öyle güzeldi ki!*”

Agatha oturduğu yerden havalanabileceğini hissetti. O bir cadı değildi! Bir ucube değildi! Gülümsemesinin kocaman, az öncekinden daha parlak şekilde geri döndüğünü hissetti.

“Ah bir de gerisi aynı olsaydı,” diye iç geçirdi Profesör Anemone. Agatha’nın gülümsemesi yok olup her zamanki somurtmasına dönüştü.

Morali bozulunca, sonraki iki sınavını çok kötü geçirdi. Pol-lux onun tavrını “çok kötü” olarak yorumlarken, Uma da iç geçirip ondan daha alımlı saksılar gördüğünü söyledi.

Tarih dersinden önce somurtarak sırasında oturduğu esnada acaba Profesör Sader onun geleceğini görebilir mi diye düşündü. Kış Balosu’na bir kavalie bulabilecek miydi? Yoksa Sophie, onun bir cadı olduğu konusunda haklı mıydı? Başarısız olup, burada yapayalnız ölecek miydi?

Sorun, *gerçekten* geleceği görebiliyor olsa dahi, Sader’e hiçbir şey sorma olanağının olmamasıydı. Hem, bu konuyu açabilmek için, çalışma odasına girdiğini de itiraf etmesi gerekirdi. Bir öğretmenin güvenini kazanmanın pek de iyi bir yolu sayılmazdı bu.

Ancak, tüm bu düşüncelerin ona tek bir faydası bile olmadı; çünkü Sader derse gelmemiştir. Tarih dersinin balonun sebep olacağı ilgi kaybını kaldıramayacağını düşünerek, bu hafta tüm derslerini Kötülük Okulu’nda yapmayı tercih etmişti. Yokluğunda “Balo Adetleri & Gelenekleri” konusunu öğretmeyi bir grup kılıksız, orta yaşlı kız kardeşe bırakmıştı: Her biri prensini bir baloda bulmuş, On İki Dans Eden Prenses adlı meşhur masalın kahramanları. Fakat bu prensleri tam olarak nasıl tanıdıklarını anlatamadan evvel on iki cadaloz hikâyesinin doğru versiyonu üzerinde tartışmaya, sonra da birbirlerine bağırmaya başladılar.

Agatha onların seslerini duymamak için gözlerini kapadı. Profesör Anemone ne derse desin, birinin yüzünü görmüştü o. Bulanık, puslu... ama gerçektir. Onu baloya davet etmek *isteyen* biri.

Çenesi kasıldı.

Ben cadı değilim.

Az önceki silüet yavaş yavaş karanlığın içinde belirdi. Bu

defa daha yakın, öncekinden daha netti. Agatha'nın önünde bir dizinin üstüne çöktü, yüzünü ışığa doğru kaldırdı...

Bir çığlıkla sıçrayarak kendine geldi.

Sahnenin üzerindeki on iki kız kardeş feryat figan bağırıyor, tıpkı goriller misali birbirlerine saldırıyorlardı.

"*Bunlar* nasıl prenses böyle?" diye bağırdı Beatrix.

"Evlendikten sonra öyle oluyor," dedi Giselle. "Annem bacaklarını tıraş etmez olmuştu mesela."

"Benimki eski elbiselerinden hiçbirine sığmıyor," dedi Millicent.

"Benimki de makyaj yapmıyor," dedi Ava.

"Benimki peynir yiyor," diyerek iç geçirdi Reena. Beatrix bayılacak gibi olmuştu.

"Benim karım bunlardan herhangi birini denemeye kalkarsa, gidip cadılarla yaşayabilir," dedi Chaddick, bir hindi budunu dişlerken. "Sonsuzlar Ülkesi'nin resimlerinden hiçbirinde tek bir çirkin prenses bile yoktur."

Agatha'nın yanında kaskatı kesilmiş halde oturduğunu fark etti. "Şey, üstüne alınma."

Öğle saatine gelindiğinde Agatha kendine bir kavalye bulmakla ilgili her şeyi unutmuştu ve gidip Sophie'nin dizlerine kapanmak istiyordu. Fakat Hester ile Anadil'i hiçbir yerde bulamıyordu (aynı şekilde Dor'u da) ve Hiçler Çayırın kendilerine ayrılmış tarafında garip biçimde uslu uslu oturuyorlardı. Bu arada Chaddick hikâyesini farklı gruplara anlattıkça Sonsuz kızlarının kıkır kıkır güldüklerini duyabiliyordu ve "üstüne alınma" sözü her defasında daha da kırıncı geliyordu. Daha da kötüsü, Tedros nal atmaca oynarken her atış arasında ona tuhaf tuhaf bakıyordu (Agatha elindeki pancar kökü dolu kâseyi kucığına döktüğünde ise hepten tuhaf bakmıştı).

Kiko gelip yanına çöktü. "Üzülme. Bu doğru olamaz."

"Ne?"

"İki oğlan meselesi işte."

"İki oğlan meselesi de neymiş?"

"Yani işte seni davet edeceklerine iki oğlan birlikte baloya gitme konusunda hepsi sözleşmiş."

Agatha ona bakakalmıştı.

"Ay olamaz!" diye ciyaklayan Kiko, geldiği gibi kaçtı.

İyilik Yapma dersinde Profesör Dovey, onlara bir baloda ah-laki açmazlarla nasıl başa çıkacaklarına dair yazılı bir test yaptı. Örneğin:

1. Baloya birinci seçiminiz olmayan birisiyle katılırsanız ve delice aşık olduğunuz birinci seçiminiz, gelip sizi dansa kaldırmak isterse:
 - A) Ona kibarca, sizinle dans etmeyi bu kadar istiyorsa, gelip sizi baloya davet etmiş olması gerektiğini mi söylersiniz?
 - B) Onunla dans mı edersiniz (yalnızca hızlı tempolu bir rondel)?
 - C) Birinci seçiminiz uğruna kavalienizi eker misiniz?
 - D) Kavalienize bunun kendisi için mahsuru olup olmadığını mı sorarsınız?

Agatha D şıkkını seçti. Altına da şunu yazdı:

"Tabii bırakın baloda dans etmeyi, kimsenin sizi baloya davet etmemesi gibi bir durum söz konusu değilse. Zira bu durumda, söz konusu sorunun geçerliliği kalmaz."

2. Baloya vardığınızda, arkadaşınızın ağzının

dayanılmaz şekilde sarımsak ve balık koktuğunu fark ettiniz. Fakat bu arkadaşınız, sizi baloya davet etmesini umut ettiğiniz kişiyle birlikte. Bu durumda:

- A) Arkadaşınızı kötü kokusundan hemen haberdar mı edersiniz?
- B) Bu, arkadaşınızın hatası olduğu için hiçbir söylemez misiniz?
- C) Düşecekleri utanç verici durum keyifli olacağından hiçbir şey söylemez misiniz?
- D) Kötü kokudan hiç bahsetmeden ona biraz tatlı meyankökü mü ikram edersiniz?

Agatha A şikkını seçti. Altına da “Çünkü en azından ağız kokusu geçicidir. Çirkinlik *ebedîdir*,” yazdı.

3. Kanadı kırılmış yavru bir güvercin İyilik Salonu'na girecek olsa ve son vals esnasında dans pistine düşüp, ciddi bir ezilme tehlikesiyle karşı karşıya kalsa ne yaparsınız?

- A) Çığlık atıp dansı durdururum.
- B) Dansımı bitirir ve güvercine bakmaya giderim.
- C) Dans devam ederken yerdeki güvercini ayağımla itip uzaklaştırırım ve daha sonra onunla ilgilenirim.
- D) Dansı keser ve güvercini kurtarırım. Bu, partnerimi küçük düşürücü olsa bile.

Agatha D şikkını seçti. “Benim partnerim hayali. Eminim fazla kafasına takmayacaktır.”

Sonraki 27 soruyu da aynı ruh haliyle yanıtladı.

Bonbon şekerlerden yapılma masasına tünemiş olan Profesör Dovey testleri puanladı ve kağıt tomarının üzerine ağırlık olarak parlayan bir balkabağı yerleştirerek, gittikçe kararan bir yüzle öğrencilere baktı.

“Korktuğum şey, başıma geldi,” dedi burnundan soluyarak. “Cevaplarınız abes, anlamsız, hatta zaman kötücül! O Sophie denen kızın hepinizi aptal yerine koymasına şaşmamalı!”

“Saldırıları bitti sonuçta, öyle değil mi?” diye mırıldandı Tedros.

“Sayende hayır!” diye onu azarladı Profesör Dovey, kıpkırmızı çizilmiş bir sınav kâğıdını ona doğru uzatarak. “Bir Hiç İmtihani kazanıyor, okulumuzu harap ediyor... ve onu yakalayacak hiçbir Sonsuz yok, öyle mi? Bir öğrenciyi alaşağı edecek kadar İyi biri yok mu içinde?”

Sınav kâğıtlarını ön sıraya doğru fırlattı. “Yetenek Sirkî’ne dört gün kaldığını size hatırlatmama gerek var mı? Ve sirkî kazananın, Masal Tiyatrosu’nu kendi okuluna taşıyacağını? Tiyatronuzun *Kötülük Okulu*’na taşınmasını mı istiyorsunuz? *Yılın geri kalanında* boynunuz eğik biçimde *Kötülük Okulu*’na mı gitmek istiyorsunuz?”

Kimse onun gözlerine bakamıyordu.

“İyi olabilmek için İyi olduğunuzu *kanıtlamalısınız*,” diye onları uyardı Profesör Dovey. “Savun. Affet. Yardım Et. Ver. Sev. Kurallarımız bunlar. Ama onlara uymak, sizin *seçiminiz*.”

Profesör sınavdaki soruları tek tek inceler ve her yanlış cevabı sert bir dille eleştirirken, Agatha kendi sınav kâğıdını elinin tersiyle bir kenara itmişti. Ama sonra köşede yazan notunu gördü:

*100 Puan
BENİ GÖR.*

Periler şakıyarak dersin bittiğini ilan edince, Profesör Dovey tüm Sonsuzları sınıftan def etti, akide şekerinden yapılma kaptıyı kapattı ve kilitletti. Dönüp baktığında, Agatha masasından bir parça koparmış yiyordu.

“Kurallara uyarsam,” dedi Agatha, katır katır şekerini kemirirken, “cadı olmuyorum, öyle mi?”

Profesör Dovey çalışma masasında açılan yeni deliğe baktı. “Ancak gerçekten İyi bir ruh, o kurallara tam olarak uyabilir, yani evet.”

“Ya yüzüm bir Kötünün yüzüyse?” dedi Agatha.

“Aa, Agatha saçmala!”

“Ya *yüzüm* bir *Kötünün* yüzüyse?”

Öğretmeni Agatha’nın ses tonundan irkildi.

“Evimden uzaktayım, tek arkadaşımı kaybettim, buradaki herkes benden nefret ediyor ve tek istediğim, öyle veya böyle bir mutlu sona ulaşmak,” dedi Agatha, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde. “Ama siz bana gerçeği bile söyleyemiyorsunuz. Benim mutlu sonum hangi iyiliği yaptığımla veya içimde ne olduğuyla alakalı değil. Nasıl *göründüğümle* alakalı.” Ağzından tükürükler fırladı.

“Bana bir seçme şansı bile verilmedi.”

Profesör Dovey uzunca bir süre kapıda dikilip öylece baktı. Sonra masasına, Agatha’nın yanına oturdu, bir parça şeker de o kopardı ve iştahla ısırdı.

“Beatrix’i ilk gördüğünde onun hakkında ne düşünmüştün?”

Agatha, öğretmenin elindeki şekerlemeye şaşkınlıkla bakıyordu.

“Agatha?”

“Bilmem. Güzeldi,” diye homurdandı Agatha, osuruklu ta-

nışmalarını hatırlayarak.

“Peki ya şimdi?”

“İğrenç.”

“Güzelliği mi azaldı?”

“Hayır ama...”

“Beatrix güzel mi, değil mi?”

“Evet, ilk bakışta güzel...”

“Demek ki güzellik sadece ilk bakış kadar sürüyor?”

“İyi bir insan değilseniz...”

“Yani önemli olan İyi olmak? Ben, tam aksine görünüm önemlidir dediğini sanmıştım.”

Agatha ağzını açtı. Ancak hiçbir şey diyemedi.

“Güzellik, gerçekte ancak bir yere kadar mücadele edebilir Agatha. Sen ve Beatrix zannettiğinden çok daha fazlasını paylaşıyorsunuz.”

“Mükemmel. Onun hayvan kölesi olabilirim demek ki,” dedi Agatha ve şekerinden ısırdı.

Profesör Dovey ayağa kalktı. “Agatha, aynaya baktığında ne görüyorsun?”

“Aynalara bakmam.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü kediler ve köpekler bütün gün oturup neye benzediklerini seyremezler!”

“Ne görmekten korkuyorsun?” dedi Profesör Dovey, akide şekerinden yapılma kapıya dayanarak.

“Aynalardan korktuğum filan yok,” diye homurdandı Agatha.

“Öyleyse buna bak.”

Agatha başını kaldırdı ve Profesör Dovey’nin yakınındaki kapının bir aynaya dönüşmüş olduğunu gördü.

Başını çevirdi. “İyi numaraymış. Bizim kitaplarda var mı bu?”

"Aynaya bak Agatha," dedi Profesör Dovey sakince.

"Bu çok aptalca." Sırasından fırladı, öğretmenin yanından hışımla geçti. Yansımasını görmemek için başı öne eğilmişti. Kapının kolu yoktu.

"Bırakın çıkayım!" Kapıyı elleriyle yokluyor, kendini her görüşünde gözlerini kapatıyordu.

"Aynaya bakarsan, çıkabilirsin."

Agatha parmağını ısıltatmak için çabaladı. "*Bırakın-çı-ka-yım!*"

"Öyleyse aynaya bak."

"BIRAKIN ÇIKAYIM! YOKSA!"

"Sadece bir kere bak."

Agatha postalını cama indirdi. Ayna büyük bir şangırtıyla yere indi ve Agatha kendisini cam parçalarından sakındı. Şangırtı sesleri kesilince, yavaşça başını kaldırdı.

Yeni bir ayna vardı karşısında.

"Kaldırın şunu," diye yalvardı, yüzünü saklayarak.

"Bir kere dene Agatha."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü çirkinim!"

"Ya güzelsen?"

"*Baksanıza* bana," diye inledi Agatha.

"Diyelim ki güzelsin."

"Ama..."

"Diyelim masal kitaplarındaki kızlardan hiç farkın yok Agatha."

"Ben o safsataları okumam," diye cevabı yapıştırdı Agatha.

"Okumasaydın, burada olmazdın."

Agatha kaskatı kesildi.

"Tıpkı arkadaşın gibi sen de onları okuyorsun tatlım," dedi

Profesör Dovey. “Asıl soru ise, *neden?*”

Agatha uzunca bir süre hiçbir şey demedi.

“*Ya güzel olsaydım?*” diye sordu sessizce.

“Evet tatlım.”

Agatha başını kaldırdı, gözleri parlıyordu.

“Mutlu olurdum.”

“Bu çok tuhaf,” dedi öğretmeni, masasına geçerek.

“Maidenvale’lı Ella da aynı şeyi söylemişti bana.”

“Aferin o zaman Maidenvale’lı Ella’ya!” diyerek surat astı Agatha.

“Bir baloya gitmek isteyip de gidemediğini öğrenince, onu bir ziyaret edeyim dedim. İhtiyacı olan tek şey, yeni bir yüz ve güzel bir çift ayakkabıydı.”

“Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyo...” Agatha’nın gözleri birden kocaman açıldı. “Ella... *Sindirella* mı?”

“En iyi eserlerimden biri olduğunu söyleyemeyeceğim, her ne kadar meşhur olsa da,” dedi öğretmeni, balkabağından bir kâğıt ağırlığını okşarken. “Bunları Maidenvale’de satıyorlar, biliyor musun? Ella’nın at arabasına hiç de benzemiyorlar aslında.”

Agatha sendeleyerek geri çekildi. “Ama... bu durumda siz...”

“Sonsuz Orman’da en çok arzulanan iyilik perisiyim. Hizmetindeyim tatlım.”

Agatha’nın başı dönmeye başladı. Kapıya yaslandı.

“O yaratığı kurtardığında seni uyarmıştım Agatha,” dedi Profesör Dovey. “Sen güçlü bir yeteneksin. Her türlü Kötüyü alt edebilecek kadar İyisin. Yolunu kaybettiğinde dahi mutlu sonunu bulabilecek kadar İyisin! İhtiyacın olan her şey, *içinde* Agatha. Şimdi de, bunu dışarı çıkarman gerek, her zamankinden daha büyük bir ihtiyaç bu. Ama seni engelleyen şey güzellikse şekerim...”

Agatha iç geçirdi. “Bu rahatça halledilebilecek bir konu, öyle

değil mi?”

Yeşil elbisesine elini atan Profesör Dovey ince, kiraz ağacından yapılmış bir değnek çıkardı.

“Şimdi gözlerini kapat ve bir dilek dile.”

Agatha, uyanık olduğundan emin olmak için gözlerini kır-pıstırdı. Masallar, onun gibi kızları hep cezalandırırdı. Masallar çirkin kızlara asla dileklerini bahşetmezdi.

“*Herhangi* bir dilek mi?” diye sordu, sesi titreyerek.

“Herhangi bir dilek,” dedi iyilik perisi.

“Yüksek sesle söylemek zorunda mıyım?”

“Ben düşünceleri okuyamam tatlım.”

Agatha gözleri dolarak ona baktı. “Ama bu... daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey.”

“Demek ki zamanı gelmiş artık.”

Agatha titreyerek sihirli değneğe baktı ve gözlerini kapattı. Bu gerçek olabilir miydi?

“Dileğim...”

Nefes alamıyordu.

“Şey olmak... ee... yani...”

“Korkarım sihri ancak kararlılıkla harekete geçirebilirsin,” dedi Profesör Dovey.

Agatha nefes alabilmek için yutkundu.

Aklına gelen tek şey, Sophie’ydi. Ona bir köpekmiş gibi bakan Sophie.

GİT KENDİ HAYATINI SÜR!

Kalbi birden öfkeyle yanıp kavruldu. Dişlerini kenetledi, yumruklarını sıkı, başını kaldırdı ve bağırarak söyledi dileğini:

“*Güzel olmak istiyorum!*”

Sihirli değnek havada döndü ve insanın içini burkan bir çatırtı duyuldu.

Agatha gözlerini açtı.

Profesör Dovey, kaşlarını çatmış, elindeki kırık değneğe bakıyordu.

“Biraz fazla hırslı bir dilek oldu bu. Eski yöntemlerle halletmemiz gerekecek.”

Kulakları sağır eden bir ısıklık çaldı ve altı tane pembe tenli, iki metre boyunda, gökkuşağı renklerinde saçları olan dev peri, pencereden içeri girip yan yana düzgünce sıralandılar.

Agatha aynaya doğru geri çekildi. “Durun! Bir saniye!”

“Nazik olacaklar. Yani, olabildiğince.”

Periler üzerine ayı gibi çullanmadan evvel Agatha son bir çığlık atabildi ancak.

Profesör Dovey bu kıyıma tanık olamayarak gözlerini kapadı.

“Gerçekten çok uzun boylular.”

Agatha gölgeler arasında gözlerini açtı. Ağrılar içindeydi ve tuhaf hissediyordu, sanki günlerdir uyuyordu. Yeşil bir sandalyede, tamamen giyinik bir halde yığılıp kalmış bedenini hayal meyal algılayabiliyordu. İplerini çözmüşlerdi. Hazırlık Odası'ndaydı. Dev periler gitmişti.

Agatha ayağa kalktı. Aromalı banyo havuzlarının hepsi köpüklü ve taşmıştı. Önündeki gül kırmızısı makyaj masasında kapağı açık halde yüzlerce şişe ağda, krem, boya duruyordu. Lavaboda kullanılmış jiletler, törpüler, bıçaklar vardı. Yerde ke-silmiş saç tutamları gördü

Agatha bir kısmını eliyle aldı.

Sarıydı.

Ayna.

Etrafa telaşla bakındı ama diğer aynalı makyaj masaları ortadan yok olmuştu. Deli gibi saçına, tenine dokunuyordu. Eli-

ni deĖdirdiĖi her Ŗey daha yumuŖak, daha pürüzsüz geliyordu. Dudaklarına dokundu, burnuna, çenesine. Her daha zarif gibiydi.

“Tek ihtiyacı olan, yeni bir yüzdü.”

Kendini sandalyeye bıraktı yeniden.

Başarmışlardı.

İmkânsız başarmışlardı! Artık normal! Hayır, sadece normal değildi. HoŖtu! Tatlıydı!

Ve güzeldi!

Nihayet hayatını yaşayabilecekti! Nihayet mutlu olabilecekti!

Kapının üzerindeki yuvasında uyuklayan Albemarle, kapı açıldığında bayağı yüksek sesle horlamaktaydı.

“İyi geceler Albemarle!”

Albemarle, gözlüklü gözlerinden birini araladı. *“İyi geceler Aga... vaay!”*

Agatha birinci kat merdivenlerinden çıkarken gülümsemesi daha da yayıldı.

Yemekhanenin yanındaki yaldızlı aynaya ulaşmalıydı (onlardan sakınabilmek için okuldaki tüm aynaların yerlerini ezberlemişti). Agatha başını döndürecek derecede keyifliydi. Kendini *tanıyabilecek* miydi acaba?

Kulağına hayret nidaları çalındı ve dönüp baktığında Reena ile Millicent’in spiral merdivenin boşluğundan kendisine baktıkları gördü.

“Merhaba Reena!” diye neŖeyle Ŗakıldı Agatha. *“Merhaba Millicent!”*

İki kız da selamını karşılayamayacak kadar Ŗaşkınlık içindeydiler. Agatha adeta vals yaparak ilerlerken gülümsemesi kocaman bir hal almıştı.

Efsaneler DikilitaŖı’ndan tırmanan Chaddick ile Nicholas’ın

eski Sonsuz kızlarının portrelerini değerlendirdiklerini gördü.

“Rapunzel en fazla 4 edermiş,” dedi Chaddick, tutunduğu tuğladan bir dağcı gibi sarkarken. “Ama şu rahat 9.”

“Sonunda at olması çok yazık olmuş,” dedi Nicholas.

“Agatha’nın resmini duvara asana kadar bekle bakalım. Onun da sonu...”

“Neymiş? Sonunda ne olacaktıymış?”

Chaddick, Agatha’ya döndü. Ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Bir kedi mi?” diye sırttı Agatha. “Dilini ben mi yedim yoksa?”

Chaddick’in yediği lafı duyunca “Oooo,” diye alay etti Nicholas ve Chaddick de tekmeyi basıp onu aşağı düşürdü.

Agatha’nın artık gülümsemekten yanakları ağrımişti. Kahramanlık merdivenlerinden yukarı, yemekhaneye doğru ilerledi. Mavi kraliyet kemerlerinin altından geçip altın çifte kapılara yöneldi. İçerideki aynaya bakmaya hazır, Sophie’nin tüm hayatı boyunca hissettiğini anlamaya hazır. Fakat tam elini kapıya atacaktı ki kapılar yüzüne doğru açıldı.

“Affedersiniz.”

Agatha onu görmeden sesini tanıdı. Yavaşça başını kaldırdı, kalbi güm güm atıyordu.

Tedros ona bakakalmıştı. O kadar kafası karışmış görünüyordu ki Agatha bir şekilde onu Kötü bir büyüyle etkisi altına aldığı düşünüyordu.

Tedros öksürdü, konuşabilmek için sesini toparlamaya çalışır gibi bir hali vardı. “Şey. Merhaba.”

“Merhaba,” dedi Agatha, aptal aptal gülümseyerek.

Sessizlik.

“Yemekte ne var?” dedi, daha aptalca bir şekilde.

“Ördek,” diye ciyakladı Tedros tiz bir sesle.

Sonra tekrar öksürdü.

“Affedersin. Sadece sen çok... çok değişik... görünüyorsun...”

Agatha birden tuhaf bir şey hissetti. Bu onu korkutmuştu.

“Biliyorum, şey...” diye geveledi ve hızla koşup köşeyi döndü.

Bir koridora kendini attı ve duvardaki bir portrenin altında bü-
zülüp kaldı. *Ne yapmışlardı ona!* Ona yeni bir yüz verirken ruhunu
da mı değiştirmişlerdi? Ona yeni bir beden verirken kalbini de mi
değiştirmişlerdi? Neden avuçları ter içindeydi? Neden içinde tatlı
bir heyecan vardı? Her an dudaklarının ucunda olan Tedros’a yö-
nelik hakaretler neredeydi? Nasıl olurdu da bir *oğlana* gülümseye-
bilirdi? Oğlanlardan nefret ederdi o! Her zaman oğlanlardan nefret
etmişti! Boynuna kılıç dayasalar gülümsemezdi bir oğlana.

Agatha o anda nerede olduğunu fark etti.

Altında durduğu, bir portre değildi.

Korkuyla her tarafına ter basmış halde ayağa kalktı ve kori-
dorun dev aynasında tamamen yabancı birini görmeye hazır-
landı.

Agatha şok içinde gözlerini kapadı.

Sonra tekrar açtı.

Ama banyo havuzları-şişeler-sarı saçlar...

Telaşla büzülerek duvara yaslandı.

Dileği-sihirli değnek...

Ama bunların hepsi iyilik perisinin tezgâhıydı.

Çünkü dev periler Agatha’ya hiçbir şey yapmamışlardı.

Yağlı siyah saçlarına ve pörtlek gözlerine bir saniye bakıp,
yeniden korkuyla yere çöktü.

Hâlâ çirkinim! Hâlâ cadıyım!

Bir saniye.

Peki ya Albemarle? Peki ya Reena, Chaddick... *Tedros?*

Onlar da aynaydı, öyle değil mi? Ona artık çirkin olmadığı-
nı söyleyen aynalar.

Agatha yavaş yavaş ayağa kalktı, aynadaki yansımasına santim santim yaklaştı. Hayatında ilk kez başını çevirmedi.

Güzellik, gerçekte ancak bir yere kadar mücadele edebilir Agatha.

Bunca yıldır görüldüğü gibi olduğunu sanmıştı. Kimsenin sevmeyeceği, yüreği kapkara bir cadı.

Fakat koridordayken başka bir şeye inanmıştı. Bir an için kalbinin zincirlerini kırmış ve ışığın içeri girmesine izin vermişti.

Agatha nazikçe aynadaki yüzüne dokundu, içten içe parlıyordu.

Kimse bu yüzü tanıyamamıştı; çünkü çok mutlu görünüyordu.

Buradan geriye dönüş olamazdı. Karanlık yoldaki ekmek kırıntıları kaybolmuştu. Bunun yerine, kendisine yol gösterecek olan gerçek vardı. Her türlü sihirden daha güçlü olan gerçek.

En başından beri güzelmışim.

Agatha derin derin, içini temizleyerek ağlamaya başladı ama gülümsemesini hiç soldurmadi.

O güne dek gördüğü en korkunç rüyadan uyanan uzaklardaki birinin cıgıllarını ise duymadı.

Tuvaletteki Umut

İyilik ve Kötülük Okulu'ndaki öğrenciler, sihrin büyü anlamına geldiğini sanıyorlardı. Fakat Agatha bir gülümsemede çok daha güçlü bir şey bulmuştu.

Nereye gitse, insanlar ağızları bir karış açık ona bakıyor ve şaşkın şaşkın fısıldaşıyorlardı. Sanki öğrencilerin ve öğretmenlerin o güne dek görmediği kadar derin bir büyücülük örneği sergilemişti. Derken bir gün, sabah dersine giderken, Agatha kendisinin de büyülendiğini fark etti.

Çünkü ilk kez dersi sabırsızlıkla beklediğini gördü.

Diğer değişiklikleri de aynı şekilde sonradan fark etmeye başlamıştı. Artık üniformasının kokusu onu ögürtmüyordu. Yüzünü yıkamaktan çekinmiyor veya saçını taramak için bir dakikasını ayırmakta sakınca görmüyordu. Balo dansı provalarına o kadar kaptırmıştı ki kurtlar uluyarak dersin bitişini ilan ettiklerinde yerinden sıçradı. Bir zamanlar dalga geçtiği İyilik ödevlerini ise şimdi tekrar tekrar okuyor, zalim cadıları alt eden, ebeveynlerinin ölümlerinin intikamını alan ve gerçek aşk uğruna bedenlerini, özgürlüklerini, hatta hayatlarını feda eden kadın kahramanların öykülerinden çok etkileniyordu.

Ders kitabını kapatan Agatha, Mavi Orman'a balo için yıldızlı fenerler asan dışarıdaki perilere baktı. Gerçekten de İyilerin yapabildikleri şeyler çok güzeldi. Bundan birkaç hafta öncesine kadar bunu kabul etmezdi. Fakat şimdi, fenerlerin ışığı altında yatağında uzanırken, Gavalton'daki odasını düşündü ve kokusunu hatırlayamadı. Birden Orakçı'nın gözlerinin rengini hatırlayamadı... annesinin sesini...

Baloya iki gün vardı. Yetenek Sirki ertesi geceydi ve kafası küçücük bir kaplumbağanın kabuğuna monte edilmiş olan Pollux, sınıfları dolaşarak kuralları ilan ediyordu.

"Duyduk duymadık demeyin! İyilik, Aydınlanma ve Cazibe ve Kötü Yetiştirme ve Günahları Yayma Okulu Müdürü'nün emriyle..."

"Sadede gel!" diye bağırdı Profesör Anemone.

Pollux somurtarak sirkin İyilerle Kötüler arasındaki bir yetenek yarışması olduğunu, en başarılı 10 Hiç ile Sonsuzun sahneye çıkıp yeteneklerini sergileyeceğini açıkladı. Yarışmanın sonunda galip gelen, Sirk Tacı'nı kazanacak ve Masal Tiyatrosu sihirli bir şekilde o tarafın okuluna taşınacaktı.

“Tabii tiyatronun yıllardır yerinden kıpırdamadığını belirtmek lazım,” dedi Pollux. “İyice kök salmış durumda.”

“İyi de kazananı kim tayin edecek?” diye sordu Beatrix.

“Okul Müdürü. Tabii siz onu görmeyeceksiniz,” dedi Pollux. “Kılık kıyafet konusuna gelecek olursak, size tavsiyem mütevazı giysiler seçmeniz ve...”

Profesör Anemone, Pollux’un kafasına bir tekme yapıştırıp kapıdan dışarı yolladı. “Yeter! Yarın balo teklifleri gelecek ve düşünmeniz gereken tek şey, prenslerinizin yüzü olmalı!”

Öğretmen sınıfta dolaşırken, Agatha kızların gözlerini kapatarak teklifleri kabul etmelerini, Pollux dışarıda inlerken, düşüncelerine yoğunlaşarak burunlarını kırıltırmalarını izliyordu.

Birden midesi kasıldı.

Sıralamadaki yerine bakılırsa, kesin sirk takımına dahil edilecekti! Bir *yetenek* gösterisi mi? Yeteneği meteneği yoktu ki onun! Tüm okulun önünde kendini rezil ettikten sonra kim onu baloya davet ederdi! Kimse onu baloya davet etmezse...

“O zaman sen bir cadısındır ve *başarısız* olursun,” diye hatırlatmıştı ona Millicent.

Agatha, Uma’nın tüm dersini gözleri kapalı halde geçirdi ama hâlâ yalnızca her çabaladığında ortadan kaybolan bulanık bir siluet görüyordu. Keyfi kaçmış bir halde, ayaklarını sürüyerek şatoya döndü ve merdivenlerin başında birkaç öğrencinin kaynaştığını gördü. Kiko’nun yanına yanaştı.

“Neler oluyor?”

Agatha karşısındakini görünce derin bir nefes aldı. Duvarda üzerinde melek resmi boyalı olan yazılar bozulmuş ve üstüne kan kırmızı bir yazı yazılmıştı:

BU GECE

“Ne anlama geliyor bu?” diye sordu Agatha.

“Sophie bize yine saldırıracakmış,” diye cevapladı bir ses.

Agatha, kolsuz mavi bir gömlek giymiş, Kılıç Ustalığı dersinden terli ve ıslıl ıslıl bir tenle çıkıp gelmiş Tedros’a döndü. Tedros birden halinin farkına vardı.

“Şey, kusuruma bakma... banyo yapmam gerek.”

Agatha kıpır kıpırdı, gözlerini duvara çevirmeyi yeğledi. “Ben, saldırıların bittiğini sanıyordum.”

“Bu defa onu yakalayacağım,” dedi Tedros, Agatha’nın yanındaki duvara öfkeyle bakarak. “O kız zehirli.”

“Sadece incinmiş, Tedros. Ona bir söz verdiğini düşünüyor.”

“Sahtekârlıkla verdirilmişse, söz sayılmaz. İmtihanı kazanmak için beni kullandı ve seni de kullandı.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Agatha. “Seni hâlâ seviyor. Ve hâlâ benim arkadaşım.”

“Vay be! Sen mutlaka benden daha İyi bir ruh olmalısın; çünkü onda ne gördüğünü hiç bilemiyorum. Ben sadece insanları kullanan bir cadı görüyorum.”

“Öyleyse daha yakından bak.”

Tedros ona döndü. “Ya da başka birine bakayım.”

Agatha yine kendini kötü hissetti.

“Geç kalıyorum,” dedi, merdivenlere doğru koşutarak.

“Tarih sınıfı bu tarafta.”

“Tuvalete gidiyorum,” diye cevap verdi.

“İyi de orası erkeklerin kulesi!”

“Ben erkekler tuvaletlerini tercih ediyorum.”

Belden yukarısı çıplak bir balık adam heykelinin arkasına çöktü ve nefes almaya çalıştı. *Neler oluyor bana?* Neden onun yakınındayken nefes alamıyordu? Neden ona her baktığında midesi bulanıyordu? Ve Tedros neden ona bir... *kıza* bakar gibi bakıyordu? Agatha çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Sophie'nin saldırısını durdurmalıydı.

Eğer Sophie geri adam atarsa, kendisini bağışlaması için Tedros'a yalvarırsa, Tedros'un onu yeniden kabul etmesi için hâlâ bir umut olabilirdi! Bu masalın mutlu sonu buydu! O zaman başka tuhaf bakışlar olmayacaktı, midesi bulanmayacaktı, kalbinin kontrolünü kaybetme korkuları kalmayacaktı.

Öğrenciler ve öğretmenler boyanmış duvarın önünde kümelenmişken, Agatha bir koşu Merlin'in Teşhirevi'ne çıktı. Buradaki çalidan heykeller yangından sonra nihayet eski görkemli hallerine dönüyorlardı. Genç Arthur'un bir göletin içine yerleştirilmiş, kaslı kollarıyla bir kılıcı saplı olduğu kayadan çıkartan heykeline kadar koştu. Fakat artık Agatha Arthur'u değil, kendisine göz kırpan oğlunu görüyordu. Agatha dehşet içinde kıpkırmızı kesildi ve kendini buz gibi suya attı.

“Bırak geçeyim!” diye bağırdı, koşu koşu önüne kadar gittiği köprüdeki yansımasına. “Sophie'yi hemen durdurmam lazım.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bir saniye. *Ben* neredeyim?”

Karşısında koyu saçları tepede toplanmış, gece mavisi renginde, altın yapraklarla süslenmiş harika bir elbise giymiş, boynunda yakut kolyesi ve mavi orkidelerden tacıyla muhteşem güzellikte bir prenses kendisine gülümsüyordu.

Agatha'nın midesi suçlulukla kasılıyordu. O gülümsemeyi tanıyordu.

“Sophie?”

*“İyiler, İyilerin tarafında,
Kötüler, Kötülerin,
Ortalık karışmadan tut yolunu kulenin.”*

“Artık kesinlikle Kötü olduğuma göre, bırak geçeyim,” diye emretti Agatha.

“Nedenmiş o?” dedi prenses. “Hâlâ o saç stilinde ısrar ettiğin için mi?”

“Çünkü *senin* prensine karşı duygular besliyorum!”

“Ee, vakti gelmişti.”

“Güzel, şimdi bırak geç... Ne?” diye kızdı Agatha. “İyi de bu Kötü bir davranış! Sophie, o *senin* gerçek aşkın!”

Prensес gülümsedi. “Geçen sefer seni uyarmıştım.”

“Ne? Kim, ne zaman uyardı?”

Sonra Agatha buraya son gelişini hatırladı.

O, senin.

Gözleri kocaman açıldı. “Ama bu... bu *senin* şey olduğun anlamına gelir...”

“*Kesinlikle İyi*. Şimdi müsaadenle, hazırlanmamız gereken bir balo var.”

Prensес Agatha bunu söyleyerek kayboldu ve bariyer olduğu gibi kaldı.

“Şey... Altıncı dilimi yiyorsun,” dedi Kiko, Agatha’nın çatalını yeni bir kirazlı turtaya batırmasını izlerken.

Agatha onu sallamadı ve ağzını tıka basa doldurarak suçluluk duygusunu tatlıyla beraber yuttu. Sophie’ye anlatacaktı. Ever, her şeyi Sophie’ye anlatacaktı ve Sophie de deli gibi gülecek, onu kendi yerine koyacaktı. Agatha bir *prensестir*? Tedros da onun *gerçek aşkı*?

“Bunu yiyecek misin?” diye sordu Agatha dolu ağzıyla.

“Ben de ilerleme kaydettiğini sanmıştım,” diye iç geçirdi Kiko, önündeki tabağı ona uzatırken.

Agatha son parçayı da midesine indirirken Kötülük Okulu’na sızma konusuna yeniden odaklandı. İlk saldırılar esnasında öğretmenler İyilik kulelerini biçim değiştirme büyülerıyla koruma altına almışlardı, çünkü Sophie’nin bir güve, kurbağa ya da nilüfer yaprağı biçiminde içeri girdiğini sanıyorlardı. Fakat Sophie yine de İyilik Okulu’na girmenin bir yolunu bulmuştu.

Öyleyse başka bir yol olmalı, diye düşündü Agatha. Uzun uzadıya kafa yormadan yemekhaneden dışarı fırladı ve ne zaman cevap arasa gittiği yere gitti.

Agatha, İyilik Galerisi’ne yapılan yeni eklemeyi hemen fark etti. Tedros’un kanlı İmtihan gömleği sergiye eklenmiş, altına da ASRİN İMTİHANI tabelasıyla birlikte, Tedros ile Sophie’nin talihsiz ortaklıklarının kısa bir öyküsü yazılmıştı. Cam korumalarının üzerinde onlarca parmak izi görebiliyordu. Şüphesiz arzuyla bu eşyalara bakan kızlara ait izlerdi bunlar. Mide bulantısı artan Agatha, Okul Tarihi sergisine doğru ilerledi. Buradaki onlarca harita, yıllar boyunca eklenen yeni kulelerin planlarını gösteriyordu. Agatha gizli bir geçit bulabilmek için bunları incelemeye başladı ancak kısa süre sonra gözleri bulanık görmeye başladı ve kendini yine köşedeki tanıdık tabloların önünde buldu.

Tüm Okur tablolarını geçip, Sophie ile kendisinin gölün kıyısında oturdukları resmin önüne gitti. Yan yana hallerini görürnce gözleri doldu, bir zamanlar ne kadar da iyi arkadaşlıklar. Okul Müdürü’nün yüksek kulesinde, yakında Hikâyeci onların sonunu yazacaktı. O güneşli göl kıyısından kim bilir ne kadar uzaklara götürüleceklerdi?

Sonra bunun yanındaki resme baktı, resim sırasının en son tablosuydu. Çocukların masal kitaplarını kocaman bir ateşin

içine attığı ve yükselen duman bulutlarının etraflarını saran ormana doğru yayıldığı, karanlık bir tabloydu bu.

Okur Kehaneti, demişti Leydi Lesso.

Gavaldon'un sonu *bu* muydu?

Gördüklerine bir anlam vermeye çalışırken Agatha'nın şakakları zonkluyordu. Ne olmuş yani çocuklar masal kitaplarını yakıyorlarsa? Sader ve Okul Müdürü için Gavaldon niye bu kadar önemliydi? Peki ya diğer tüm köyler?

"Hangi köyler?"

Okul Müdürü'nün sözlerini yarım kalmış bir düşünce olarak aklından çıkaralı çok olmuştu. Dünya, Gavaldon'un ormanlarının ardında, onlarınkine benzeyen bir sürü köyden oluşuyordu. İyi de *onlar* neden bu galeride yoktu? Neden onların çocukları alınmıyordu?

Ensesi düşünmekten kızarıırken, yeniden çocukların tepesinde çizilmiş duman bulutlarına baktı. Çünkü bunların aslında duman bulutu olmadığını şimdi fark etmişti.

Bunlar gölgelerdi.

Tepeden bakan kara gölgeler. Yanan ormandan köye doğru gelen.

Hiç de insana benzemiyorlardı.

Birden duvara düşen kendi gölgesinin büyüdüğünü, hırladığını fark etti. Dehşetle arkasına döndü.

"Professor Sader," dedi rahatlayarak.

"Korkarım pek de iyi bir ressam sayılmam Agatha," dedi. Elinde koyu yeşil takım elbisesine uyumlu bir çanta vardı. "Son resmime verilen tepkiler gayer kötü oldu."

"Peki ama bu gölgeler nedir?"

"Kötülük Sergisi'nden kaybolan bazı dikenleri bulduktan sonra onunla ilgilenirim diye düşünmüştüm. Bazen Kotuleci

tam olarak onlardan beklediğin gibi hareket ederler,” diyerek iç geçirdi ve kapıya yöneldi.

“Bir dakika! Neden bu son resminiz?” diye ısrarla sordu Agatha. “Sophie ile benim masalım, böyle mi *sona eriyor*?”

Profesör Sader ona döndü. “Agatha, senin de gördüğün üzere kâhinler sorulara cevap veremezler. Hatta senin sorunu cevaplayacak olsam, ceza olarak o saniyede on yıl yaşlanırım. Çoğu kâhinin inanılmaz derecede yaşlı görünmesinin sebebi de budur. Soruları cevaplamamayı öğrenmek, birkaç dakikanı alır. Şansıma, benim yalnızca bir dakikamı aldı.”

Gülümsemi ve yeniden çıkışa yöneldi.

“Ama Tedros’un Sophie’nin gerçek aşkı olup olmadığını öğrenmem gerek!” diye bağırdı Agatha. “Bana onu öpüp öpmeyeceğini söyleyin!”

“Benim sergimden herhangi bir şey öğrendin mi Agatha?” diye sordu Sader, ona dönerek.

Agatha etrafındaki doldurulmuş hayvanlara bir baktı. “Öğrencilerinizi içi doldurulmuş görmeyi seviyorsunuz?”

Sader gülümsemedi. “Her kahraman zafere ulaşamaz. Sadece ortak yönleri olanlar başarır.” Belli ki Agatha’nın bunu tahmin etmesini istiyordu.

“Kötüleri mi öldürürler?” diye sordu Agatha.

“Soru sormak yok.”

“Kötüleri öldürürler.”

“Daha derin düşün Agatha. En büyük kahramanlarımızı birbirine bağlayan nedir?”

Agatha profesörün baktığı yere dönerek tavandan sarkan, her biri büyük bir kahramanı temsil eden mavi bayraklara baktı. Pamuk Prenses, tabutunda yatıyordu, Sindirella camdan ayakkabısını giyiyordu, Jack devi öldürüyordu, Gretel cadıyı fırına tikiyordu...

“Mutluluğu bulurlar,” dedi çekingen bir tonla.

“Pekala. Benim gidip tamamlamam gereken *doldurma* işle-
rim var.”

“Durun!”

Agatha bayraklara odaklandı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. *Daha derin.* Yüzeyin altında, bu kahramanların nesi ortaktı? Evet, hepsi de güzellik, iyilik, zafer gibi ortak noktaları paylaşıyordu ama nereden başlamışlardı? Pamuk Prenses, üvey annesinin gölgesinde yaşıyordu. Sindirella, iki üvey kardeşinin hizmetçiliğini yapıyordu. Jack’in annesi ona aptal deyip duruyordu. Gretel’in annesi ve babası onları ormanda ölüme terk etmişti...

Ortak yönleri, sonları değildi.

Başlangıçlarıydı.

“Düşmanlarına güvendiler,” dedi Agatha, profesöre.

“Evet, onların masalları hiç beklemedikleri zamanda başladı,” dedi Sader, gümüş kuğu işlemesi ceketinin cebi üzerinde daha da ılıdarken. “Okulumuzdan mezun olduktan sonra ormana gidip canavarlarla ve büyücülerle destansı savaşlara girmeyi beklediler fakat masallarının *kendi evlerinde* başladığını gördüler. Kötülerin en yakınlarımız olduğunu fark etmediler. Mutlu sonu bulmak için bir kahramanın burnunun ucuna bakması gerektiğini fark etmediler.”

“Demek Sophie’nin burnunun ucuna bakması gerek,” diye atıldı Agatha, Sader arkasını dönüp giderken. “Tavsiyeniz *bu*.”

“Ben Sophie’den bahsetmiyordum.”

Agatha hiçbir şey diyemeyerek ona bakakaldı.

“Onlara endişelenecek bir şey olmadığını söyle,” dedi Sader kapıdan çıkarken. “Çoktan yerine koyacak bir şey buldum.”

Kapı ardından kapandı.

“Durun!” diye bağırarak koştu Agatha ve kapıyı açtı. “Bir yere mi gidiyor...”

Fakat Profesör Sader koridorda yoktu. Agatha merdivenli salona koştu ancak orada da yoktu. Öğretmeni bir anda ortadan yok olmuştu.

Agatha dört merdivenin ortasında, midesinde kötü bir hisle kalakalmıştı. Burada gözden kaçırdığı bir şey vardı. Ona, tüm hikâyeyi yanlış yorumladığını anlatan bir şey. Fakat sonra zihninde yankılanan ve onun dikkatini toplamasını isteyen sözcükleri duydu.

Burnunun ucunda.

İşte o anda aradığı şeyi gördü.

Onur merdivenlerine doğru giden çikolata kırıntıları.

Çikolata kırıntıları mavi camdan üç kat boyunca yukarı doğru çıkıyordu. Öğrenci odalarının bulunduğu katın deniz kabuğundan yapılmış mozaiklerinden geçip, erkekler tuvaletinin önünde birden kesildi.

Agatha kulağını ince kaplı kapıya dayadı fakat karşıki odanın kapısından iki Sonsuz oğlan çıkınca irkilerek geri kaçtı.

“Pardon...” diye kekeledi. “Ben... şey... sadece...”

“Erkekler tuvaletini seven buydu, değil mi?” dediklerini duydu yanından geçerlerken.

İç geçirerek kapıdan içeri girdi.

Onur Kulesi’nin tuvaletleri, mermer döşemeleri, deniz yılanları ile çarpışan balık adam resimleri, masmavi sular akan pisuvarları ve her birinde safir mavisi bir tuvalet ile küvet bulunan devasa fildişi kabinleriyle tuvaletten çok anıtmezarı andırıyordu. Kızların tuvaletleri parfüm kokarken, burada burnuna temiz cilt ve hafif bir ter kokusu geliyordu. Çikolata izlerini

takip ederek kabinlerin önünden geçen Agatha, az evvel bunlardan hangisini Tedros kullanmış olabilir diye düşündüğünü fark etti birden... Bir anda pancar gibi oldu. *Sen ne zamandır oğlanları düşünüyorsun! Sen ne zamandır kuvvetleri düşünüyorsun! Sen iyice şaşırdın kendini!*

Bir burun çekme sesi. Son kabinden geldi.

“Kimse var mı?” diye seslendi.

Cevap yok.

Kabinin kapısını vurdu.

“*Dolu*,” diyen bir ses duyuldu derinden. Numara yaptığı rahatça anlaşıyordu.

“Dot, kapıyı aç.”

Uzun bir sessizlikten sonra kapının kilidi açıldı. Dor’un giysileri, saçları, kabinin her yeri çikolata kırıntılarıyla kaplıydı. Sanki tuvalet kâğıdını daimi bir beslenme yöntemine dönüştürmeye çalışmış ve ancak etrafı berbat etmeyi başarabilmiş gibiydi.

“Sophie’nin *arkadaşım* olduğunu sanmıştım!” deyiverdi birden. “Ama sonra benim odamı ve arkadaşlarımı elimden aldı ve şimdi gidecek hiçbir yerim yok!”

“Sen de erkekler *tuvaletinde* mi yaşıyorsun?”

“Hiçlere beni odadan kovduklarını söyleyemem!” diye yakındı Dot, sümüğünü koluna silerken. “Bana halihazırda yaptıklarından daha büyük işkence ederler!”

“İyi de gidebileceğin *başka bir yer* olmalı.”

“Sizin yemekhaneye sızmaya çalıştım ama bir peri beni ısırdı ve ben de kaçtım!”

Agatha yüzünü buruşturdu. Hangi periden bahsettiğini iyi biliyordu.

“Dot, biri senin burada olduğunu öğrenirse, seni *başarısız* ilan ederler!”

"Evsiz, arkadaşsız bir Kötü olacağıma, başarısız olurum daha iyi," diye ağladı Dot, elleriyle yüzünü kapatarak. "Biri *ona* bunu yapsa, Sophie ne hissederdi acaba? *Sen* onun prensini elinden alsan, ne hissederdi? Kimse onun kadar Kötü olamaz!"

Agatha yutkundu. "Onunla bir konuşsam tamamdır," dedi kaygıyla. "Tedros'u geri kazanmasına yardımcı olacağım, tamam mı? Her şeyi düzelteceğim Dot. Söz veriyorum."

Dot'un hıçkırıkları kesilerek burun çekmelere dönüştü.

"Gerçek arkadaşlar ne kadar kötü görünürlerse görünsünler, sorunları hallederler," dedi Agatha.

"Hester ve Anadil gibi cadılar bile mi?" diye sordu Dot.

Agatha onun omzuna dokundu. "Cadılar bile."

Dot yavaşça başını ellerinin arasından kaldırıp ona baktı. "Sophie senin cadı olduğunu söylüyor ama sen bizim okula hiç uymazdın."

Agatha'nın yine midesi bulandı. "Sen buraya nasıl *girebildin*?" dedi Agatha kaşlarını çatarak. Bir yandan da Dot'ın saçlarından çikolata parçalarını temizliyordu. "Artık iki okul arasında geçiş filan yok."

"Tabii ki var. Sophie'nin o gecelerde buraya nasıl saldırdığını zannediyorsun?"

Agatha şaşkınlıkla Dot'un saçını çekiverdi.

Belirtiler

Çağlayarak akan kanalizasyon nehri, İyilik Okulu'ndan Kötülük Okulu'na doğru giden uzun tünel boyunca devam ediyor, sadece iki okulun ortasındaki Cehennem Odası'nda kesiliyordu. Zebani, uzunca bir süredir gölden gelen temiz suyun pis balçığa dönüştüğü bu noktayı korumuştı.

Fakat son iki haftadır Sophie buradan elini kolunu sallayarak geçiyordu ve bu gece söz verdiği üzere geri döneceğine şüphe yoktu. Agatha'nın tek umudu, onu İyilik Okulu'na geçmeden evvel durdurabilmektir.

Agatha tünel duvarlarına tutunarak Cehennem Odası'na yaklaştıkça, göğsü sıkışıyordu. Sophie burada gördüğü cezadan hiç bahsetmemişti. Acaba zebani görünmez yara izleri mi bırakmıştı? Onu kimsenin bilemeyeceği şekilde mi incitmişti?

“Onu öldürme noktasına gelmelerine dek bekle.”

Agatha'nın başını tünele doğru döndürüyordu.

“Tedros'un onu ölümden kurtardığını düşünmesi gerek,” diyen Anadil'in sesi yankılandı.

Elbisesi içinde terler döken Agatha, duvardan kafasını uzattı ve zindanın paslı demirlerinin arasından çömelmiş üç gölge gördü.

“Tüm Sonsuzlar, saldıranın sen değil Anadil olduğunu zannedecekler,” dedi Hester, sesi nehrin gürültüsünü bastırarak. “Tedros senin onu kurtardığını zannedecek. Onun için kendi hayatını tehlikeye attığını düşünecek.”

“Sonra beni sevecek mi?” diye sordu üçüncü gölge.

Agatha şaşkınlıkla sendeledi.

Hester hızla döndü. “Kim var orada?”

Agatha gölgelerin arasından çıktı. Hester ile Anadil ayağa fırladılar. Üçüncü gölge ise yavaş yavaş ona döndü.

Loş ışığın altında Sophie kanı çekilmiş, cansız ve çok daha zayıf görünüyordu. “Benim canım, canım Agatha.”

Agatha'nın ağzı bir anda kupkuru oldu. “Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

“Bir prense sözünü tutması için yardım ediyoruz.”

“Bir *saldırı* düzenleyerek mi?”

“Onu ne kadar *sevdiğimi* göstererek,” diye cevap verdi Sophie.

Cehennem Odası’ndan yüksek sesli hırıltılar ve ciyaklamalar geldi. Agatha geri çekildi. “Bu da neydi?”

Sophie gülümsedi. “Anadil sirk yetenekleri üzerinde çalışıyordu da.”

Agatha hücrede ne olduğunu görmek için ileri doğru atıldı fakat Hester onu tuttu. Hester’in omzunun üstünden içeri bir göz atan Agatha, kara renkli üç kocaman hayvanın burunlarını demirlerin arasından uzattıklarını ve sipsivri dişlerini gösterdiklerini gördü. Uzanamadıkları bir şeyi kokluyorlardı.

Üzerinde *T* işlemesi olan bir Sonsuz oğlanın boyunbağı.

“Zavallıklar pek iyi göremiyorlar,” diyerek iç geçirdi Sophie. “Yönlerini kokuyla buluyorlar.”

Agatha bembeyaz kesildi. “Ama bu... bu Tedros’un...”

“Herhangi bir zarar vermeden evvel onları durduracağım tabii ki. Onu şöyle adamakıllı korkutsunlar yeter.”

“Ama... ya-ya başka insanlara da saldırırlarsa?”

“Sen zaten hep bunu istediğini söylemez miydin? Benim aşkı bulmamı?” dedi Sophie, gözlerini kırpmadan. “Maalesef, bütün olanlardan sonra en güvenli yol gerçekten bu.”

Agatha bir şey diyemedi.

“Seni özlemişim Aggie,” dedi Sophie yumuşak bir sesle. “Gerçekten özlemişim.”

Başını yana eğdi. “Yine de çok tuhaf. Benim tanıdığım Agatha, bir sürü ölü prens görmekten pek hoşlanırdı.”

Zindandan yeni bir vahşi hırıltı yükseldi. Agatha kapıya doğru koştu ancak Anadil onu yakaladı ve duvara doğru itti. “Sophie, bunu yapamazsın!” diye yalvardı Agatha, bir yandan da Anadil’in elinden kurtulmaya çalışırken. “Ondan seni affetmesini istemelisin! Her şeyi eski haline getirmenin tek yolu bu!”

Sophie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra da yavaş yavaş kısıldılar. "Yakınıma gel Agatha."

Agatha silkinerek Anadil'in elinden kurtuldu ve Cehennem Odası'ndan sızan meşale ışığının altına adımını attı.

"Sophie, lütfen beni dinle!"

"Sen... farklı görünüyorsun."

"Sonsuzların akşam yemeği neredeyse sona erecek Sophie," diye araya girdi Anadil, hücreden gelen sabırsız hırıltıları daha da heyecanlandırarak.

"Sophie, sirkte Tedros'tan özür dileyebilirsin," dedi Agatha, sesini hepsini bastırarak kadar yükselterek. "Sahneye çıkma sırası sana geldiğinde! O zaman herkes senin İyi olduğunu anlar!"

"Galiba ben *eski* Agatha'yı tercih ediyorum," dedi Sophie, onun yüzüne merakla bakarak.

"Sophie, okuluma saldırmama izin vermeyeceğim!"

"*Senin* okulun mu!" diye öyle bir çığlık attı ki Sophie, Agatha yüzünü buruşturmak zorunda kaldı. "Demek şimdi *senin* okulun oldu, öyle mi?" Orta noktanın ötesindeki siyah balçığı işaret etti. "*O* okulun benimki olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil," diye kekeledi Agatha. "Tedros bütün bunları anlayışla karşılayacaktır Sophie! O sadece güvenebileceği birini arıyor!"

"Şimdi de *benim* prensimin ne istediğini mi biliyorsun?"

"Senin onu geri kazanmanı istiyorum!"

"Biliyor musun Agatha, bu görünümün sana yakıştığını hiç sanmıyorum," dedi Sophie, ona doğru bir adım atarak.

Agatha geri çekildi. "Sophie, ben senden yanayım."

"Yok yok, korkarım sana *hiç* yakışmamış."

Agatha'nın ayağı kaydı ve yere düştü. Az daha gürül gürül çağlayan nehre düşüyordu. Korkudan donmuş bir halde ileri

doğru süründü. Anadil ve Hester da donup kalmışlardı.

Zebani onlara bakıyordu. Kocaman kara gövdesi bataklık çamuruna saplanmış kalmıştı, ölü gözleri kan çanağıydı.

Agatha başını yavaşça kaldırıncı Sophie'nin zebaniye bakmakta olduğunu gördü.

"İyiler asla can yakmak istemezler Agatha. Ama bazen aşk, yolumuzun üstünde duran Kötüleri cezalandırmak anlamına gelir."

Yukarıdan ulumalar duyuldu. "Akşam yemeği sona erdi," dedi Anadil telaşla.

Hester, gözlerini zebaniden almayı başardı.

"Şimdi Ani! Onları şimdi serbest bırak!"

Anadil panikle ışıldayan parmağını kaldırdı ve hücrenin kapısına doğru uzattı.

"Onu uyarmam gerek," dedi Agatha telaşla ve ayağa kalkmaya davrandı ancak bir güç onu yere yapıştırdı.

Şaşkınlık içinde kafasını kaldırdı. Hester onu göğsünden nehrin orta noktasına çivilemişti. "Anlamıyor musun?" diye tısladı kulağına. "Tedros, onun *Can Düşmanı*! Eğer Sophie'nin belirtileri baş gösterecek olursa, onu öldürmeden durmayacaktır! Biz, Tedros'un hayatını kurtarıyoruz!"

"Hayır! Bu Kötülük!" diye sızlandı Agatha. "Bu, Kötü bir davranış!"

Sophie yaklaştı ve göl ile balçığın tam ortasında, kıyıya tutunan Agatha'ya tepeden baktı.

"Nazik ol Hester. Sadece onun gerçek okuluna dönmesine yardımcı ol..."

Agatha kilidin açıldığını duydu ve dev yaratıkların parmaklıkların ardından gelen ciyaklamalarını işitti.

"Lütfen Sophie, yapma."

Sophie onun gözlerine baktı, yüzündeki ifade yumuşadı.

“Merak etme Agatha. Bu defa mutlu sonuma kavuşacağım.”

Yüzü birden buz gibi bir ifadeye büründü.

“Çünkü sen onu *mahvetmek* için orada olmayacaksın.”

Hester, Agatha’yı gürül gürül çağlayan balçığın içine itti. Kötülük Okulu tarafına doğru sürüklenmeye başlayan Agatha, ağzına dolan sıvıları tükürüyor, yanan gözlerini beyhude bir şekilde açmaya çalışıyordu. Fakat tam güçlü balçık akıntısı onu alıp götürecekti ki ellerini körü körüne ileri uzattı, bir insanın tenine dokundu ve Sophie’yi tutup içeri çekti.

İki kız, girdap gibi dönen karanlık suların derinlerine batılar. Korkuya kapılan Agatha, Sophie’yi iterek kendinden uzaklaştırdı ve ilerideki birleşme noktasına, berrak sulara doğru atıldı. Fakat arkasını dönüp baktığında suyun içinde bir silüetin çırpındığını ve balçığa battığını gördü. Sophie *yüzme bilmiyordu*. Nefesi tükenen Agatha, temiz su ile dibe batan Sophie arasında dönüyordu. Kalan son nefesini tutarak suya daldı, Sophie’yi belinden kavradı ve onu yüzeye çekti. Başları Kötülerin kanalizasyonunun aşağısında balçıktan çıkıverdi.

“İmdat!” diye bağırdı Sophie başını güç bela suyun yüzeyinde tutarken.

“Bana tutun,” diye bağırdı Agatha, onu çağlayan çamur akıntısına karşı çekelerken. Boğularak, nefes almak için çırpınarak elini kolunu koyabileceği bir duvar arıyordu ancak Sophie’nin ağırlığı, bunu yapmasına engel oluyordu. Ya onu bırakacak ya da akıntıya karşı şanslarını zorlayacaktı.

“Beni burada ölüme terk etme,” diye yalvardı Sophie.

Agatha onu daha sıkı kavradı ve duvara doğru hamle yaptı. Parmak uçları duvarı tutamadı ve balçık onlara kocaman bir dalga halinde çarpıp ikisini ayırdı. Suyun içine batan Agatha, Sophie’yi bulmaya çalıştı ancak sadece onun cam ayakkabısını bulabildi ve

karanlığın içinde boğulan arkadaşını yalnızca seyredebildi.

Bir anda gümüşümsü kancalar ikisini birden yakaladı.

Şaşkınlık içinde kalakalan kızlar, geriye dönüp baktıklarında ısılt ısılt dalganın onları balçıktan çıkarıp temiz mavi suya doğru taşıdığını gördüler. Dalganın kabartısı içinde nefes alabildiklerini fark ettiler ve rahatlayarak ciğerlerinde tuttukları son havayı şişmiş yanaklarından üflediler. Gözleri birbirine kenetlendiğinde Agatha, Sophie'nin yüzünün korkunç bir rüyadan uyanmışçasına hüznü ve sonra da korku dolu bir hal aldığını fark etti. Fakat tam sihirli dalga onları farklı minik dalgaların üzerine alıp kendi okullarına yollamak üzereydi ki Agatha'nın gözleri kocaman açıldı.

Tanıdık bir gölge onlara yaklaşıyordu, kara ve eciş bücüş bir gölge. Agatha çılgılık bile atamadan, gölge dalganın içine daldı ve kızları onun elinden kaptı. Gölge onları uzun ve sıska parmaklarıyla yakalayıp kulelerden uzağa, gölün karşı kıyısına doğru çekti. Agatha, Sophie'nin gölgeye direnmeye çabaladığını gördü ve o da kavgaya katıldı. Bu direniş karşısında gölge Sophie'yi bıraktı ancak tam Sophie Agatha'yı onun elinden almak için atıldığı sırada gölge Sophie'yi kalçasından kavradı ve dehşet verici bir güçle onu suyun dışına fırlattı. Korkuyla nefesi kesilen Agatha, yüzerek uzaklaşmaya çalıştı fakat gölge üzerine atılıp onu çekti ve suyun altındaki sivri bir kaya kütesine doğru fırlattı. Agatha gözlerini kapatıp acı çekmeden ölmeyi diledi ama son anda Okul Müdürü'nün kendisini yakaladığını ve onu gölün soğuk sularından çıkarıp soğuk gecenin karanlığına fırlattığını hissetti.

Agatha yere o kadar sert çarptı ki kesin bayılacağını düşündü.

Ama bir şekilde dayanmayı başardı, gözlerini açıp etrafında ki dev ağaçları ve onları saran menekşe rengi dikenleri görmeye

yetecek kadar kendini toparladı. İyilik Okulu arazisinde bir yerlerde olmalıydı. Agatha doğrulmayı denedi fakat her yerinde feci acılar kendini gösterince yatmakta olduğu ıslak toprağa kendini geri bıraktı. Okul Müdürü neden dalgaya saldırmıştı? Hiçbir açıklama yapmadan onu nasıl buraya fırlatıp atabilirdi? Başı öfke ve şaşkınlık ile zonkliyordu. Profesör Dovey'ye olanları anlatacaktı, cevaplar talep edecekti. Ama önce okula dönmeliydi.

Agatha başını kaldırdı. Tek görebildiği, mor dikenli çalılarının sardığı kocaman ağaçlardı. İlk gün kızlarla birlikte geldikleri o çiçek bahçesinin yakınlarında olmalıydı. İyi de göl neredeydi? Arkasına dönüp baktı ve dalların arasından yansıyan bir ışıltı gördü. Rahatlayarak oraya doğru sürünmeye başladı. Her hareketinde acıdan yüzünü buruşturuyordu. Nihayet nerede olduğunu anlayabileceği kadar yaklaşıyordu.

Ağzı bir karışık açık kaldı.

Burası göl değildi. Tepesi sivri, altın demirleri olan giriş kapısıydı ve üstünde şöyle yazıyordu: "İZİNSİZ GİRENLER ÖLDÜRÜLÜR." İyilik Okulu, kapıların ardında yükseliyor, mavi ve pembe kuleleri parlıyordu.

Agatha okul sınırları içinde değildi.

Ormandaydı.

"*Agatha!*" diye bağırdı Sophie yakından.

Agatha kireç gibi bembeyaz kesildi.

Okul Müdürü onları serbest bırakmıştı.

Önce bir rahatlama, ardından da dehşet bir korku duydu. Tek istediği, Sophie ile birlikte eve dönmekti. Ama az evvel yaşadıkları onu çok korkutmuştu.

"*Agatha! Neredesin?*"

Agatha ses vermedi. Sophie'yi bulmalı mıydı? Yoksa tek başına eve mi kaçmalıydı?

Kalbi giderek hızlanıyordu. Ama şu an nasıl gidebilirdi? En sonunda kendini bir yere ait hissetmeye başlamışken?

“*Agatha! Benim!*”

Sophie'nin sesindeki acı, onu içine düştüğü trans halinden uyandırdı. *Ne oldu bana böyle?*

Sophie haklıydı. Bunun *kendi* okulu olduğuna, bunun *kendi* masalı olduğuna inanmaya başlamıştı. Hatta taşıdığı yüzün bile kendisine ait olmadığını içten içe umar olmuştu...

Hiç kimse onun kadar Kötü olamaz, demişti Dot.

Agatha suçluluk duygusuyla kıpkırmızı kesildi.

“*Sophie, geliyorum!*” diye bağırdı.

Sophie cevap vermedi. Birden endişelenen Agatha, onun sesini en son duyduğu yöne doğru döndü. Kuğu işlemesi karanlıkta parlıyordu. O an bir şey bacağına gıdıkladı.

Başını eğip baktığında menekşe rengi bir diken çalışının kalçasına doğru onu sarmaya başladığını gördü. Tekmesini savurarak ondan kurtulmaya çalıştı fakat dikenler diğer bacağına da sardı. Geriye çekildi ama iki dikenli dal kollarını, ikisi de bacağına yakalamıştı ve her yerini sarana dek çoğalmaya devam ettiler. Agatha debelenmeye çalıştı fakat dikenler onu kurbanlık koyun gibi yere yapıştırmıştı. Sonra kalın bir dikenli dal çıktı, göğsünden yukarı yılan gibi yükselen, karanlık ve uğursuz bir dikendi bu. Yüzünün birkaç santim ötesinde durdu ve mor dikeniyile ona baktı. Sonra sakince geri çekildi ve göğsündeki kuğu işlemesine doğru saldırdı.

Çelik, dikenli paramparça etti. Ilık, güneş yanığı kollar Agatha'yı yattığı yerden çekip kaldırdı.

“Tutun bana!” diye bağırdı Tedros, bir yandan da talim kılıcıyla dikenleri keserken.

Agatha adeta büyülenmiş gibi onun omuzlarına sarıldı ve

Tedros vücuduna baran dikenlere hafif inlemelerle karşılık verdi. Kısa sürede üstünlüğü ele geçirdi ve Agatha'yı ormandan uzaklaştırıp sivri demirli kapılara doğru taşıdı. Onları tanıyarak ısıldayan kapılar açıldı ve iki Sonsuz için dar bir geçiş aralığı sağladılar. Kapılar arkalarından kapanırken Agatha başını kaldırıp her yerinde kanlı çizikler olan ve gömleği yırtılmış, topalayan Tedros'a baktı.

"Sophie'nin okula ormandan sızdığını tahmin ediyordum," dedi nefes nefese ve Agatha itiraz edemeden onu kesilmiş kollara aldı. "Bu yüzden Profesör Dovey bana yanımda birkaç periyle ormana girip okul çevresini kolaçan etme izni verdi. Senin de tek başına onu yakalamak için buralarda olacağını tahmin etmeliydim."

Agatha ona aptal aptal bakıyordu.

"Bir prensesin tek başına cadıların peşine düşmesi aptalca bir fikir," dedi Tedros, pembe elbisesinin üzerine terleri damla damla düşerken.

"O nerede?" diye sordu Agatha karga gibi bir sesle. "Güvende mi?"

"Prenseslerin cadılar için endişelenmeleri de iyi bir fikir değil," dedi Tedros, elleri onu belinden kavrarken. Agatha bir hoş olmuştu, içinde adeta kelebekler uçuşuyordu.

"Beni yere indir," diye çıkıştı.

"Prensesten daha da kötü fikirler."

"Beni yere indir!"

Tedros onu dinledi ve Agatha hemen geri çekildi.

"Ben bir prenses *değilim!*" diye azarladı onu ve yakasını düzeltti.

"Madem öyle diyorsun," dedi prens ve gözlerini aşağı doğru indirdi.

Agatha onun baktığı yere bakınca yaralı bacaklarından oluk oluk kan aktığını gördü. Sonra da kanların bulanıklaştığını...

Tedros gülümsedi. "Bir... iki... üç..."

Agatha onun kollarında bayıldı.

"Tam bir prenses işte," dedi Tedros.

Tedros onu ileride, göl kıyısında oynayan altı perinin yanına götürdü ve onlara yaklaştığı zaman birden durdu. Çimenlerin üzerinde dizlerinin üstüne çökmüş, siyah giysileri kan içindeki Sophie, başını kaldırıp onlara baktı.

"Agatha?"

"*Sen!*" diye öfkeyle tısladı Tedros.

Sophie kollarını iki yana açarak geçmelerini engelledi. "Onu bana ver. Ben götürürüm."

"Bu zaten *senin* suçun!" diye itiraz etti Tedros, Agatha'yı daha sıkı sararak.

"O benim hayatımı kurtardı," dedi Sophie. "O benim arkadaşım."

"Bir prenses bir *cadıyla* arkadaş olamaz!"

Sophie ona öfkeyle baktı ve parmağı pembe pembe ısıldamaya başladı. Bunu gören Tedros'un parmağı da anında altın renginde ısıldamaya başladı ve kendini savunmak üzere elini kaldırdı.

Sophie'nin yüz ifadesi yavaş yavaş yumuşadı. Parmağının ısıltısı söndü.

"Bana ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı, gözleri dolu dolu.

"Sakın deneme bile," diye hırladı Tedros.

"Hep bu okulun yüzünden," dedi Sophie hıçkırıklar arasında. "Beni değiştirdi."

"Önümden çekil!"

“Lütfen, bana bir şans ver!”

“Çekil!”

“İyi olduğumu göstereyim sana!”

“Seni uyardım,” dedi Tedros, Sophie’ye doğru atılarak.

“Tedros, özür dilerim!” diye ağladı Sophie ancak Tedros onu kenara itti ve yanından geçti.

“İyiler affeder,” diye fısıldayan bir ses duyuldu.

Tedros durdu. Başını eğdi ve dermansız bir halde göğsüne yaslanmış olan Agatha’ya baktı.

“Ona söz vermiştin Tedros,” dedi Agatha, sessizce.

Tedros hayretle ona bakıyordu. “Ne? Ne diyorsun sen?!”

“Onu şatoya götür,” dedi Agatha. “Herkes onun senin balodaki prensesin olduğunu göster.”

“Ama o... o...”

“O benim arkadaşım,” dedi Agatha, Sophie’nin şok halinde açılmış gözlerine bakarak.

Tedros bir ona, bir ötekine bakıyordu.

“Hayır! Agatha, beni dinle!”

“Sözünü tut Tedros,” dedi Agatha. “Buna mecbursun.”

“Yapamam...” diye yalvardı Tedros.

“Onu affet.” Agatha onun gözlerinin içine baktı. “Benim için.”

Tedros bir şey diyemedi ve öfkesi dindi.

“Git,” dedi Agatha, kendini onun ellerinden kurtararak. “Ben perilerle dönerim.”

Tedros perişan bir halde, lime lime olmuş mavi gömleğinden geriye kalanı üstünden çıkardı ve Agatha’nın titreyen, pembe elbiseli omuzlarına attı. İtiraz etmek üzere ağzını açacak oldu...

“Git,” dedi Agatha.

Tedros ona bakmadı ve öfkeyle arkasını dönünce yaralı bacağı bükülüyordu. Sophie ileri atıldı ve omzunu Tedros'un kolunun altına sokarak onu göğsünden yakaladı. Prens, bu dokunuş karşısında irkildi.

"Lütfen Teddy," diye fısıldadı Sophie, utanç dolu gözyaşlarının arasında. "Sana söz veriyorum, değişeceğim."

Tedros onu iterek ayakta durmaya çabaladı. Fakat sonra Sophie'nin arkasındaki Agatha'yı gördü, bakışları ona verdiği sözü hatırlatıyordu.

Tedros kendini ikna etmeye çalıştı... verilen sözlerden dönülebileceğini kendine kabullendirmeye çalıştı... ama gerçeği iyi biliyordu. Topallayarak Sophie'nin göğsüne yaslandı.

Sophie hayretler içinde ona yardım etti, tek kelime etmeye korkuyordu. Tedros dönüp Agatha'ya baktı. Rahatlayan Agatha, gerginliğini üstünden atmıştı ve arkalarından kendi başına ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Durumu kabullenen prens de derin bir nefes alıp verdi ve Sophie'nin kolunun altında topallayarak ilerledi.

Sophie soluk soluğa, burnunu çekerek, tüm gücüyle onu göle doğru çekti. Yavaş yavaş Tedros'un kendini ona teslim ettiğini hissediyordu. Ona utangaç bir bakış atarak gözyaşları arasında gülümsedi. Güzel yüzü pişmanlık doluydu. Nihayet prens de gönülsüz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yarımay, bulutların ardından çıktı ve onları ışıyla aydınlattı. Tedros ile Sophie bedenleri bütün olarak göle vardıklarında, Tedros başını eğip yan yana duran gölgelerine, Sophie'nin camdan ayakkabılarının yanında ki kendi çizmelerine ve ışıltıyan suyun yüzeyindeki kendi yansımasına ve hemen yanında duran... çirkin ve yaşlı kocakarının yansımasına baktı.

Tedros dehşetle döndü ama yanında yalnız güzeller güzeli Sophie vardı, onu nazikçe İyilik Okulu'na doğru götürüyordu.

Tedros yeniden dönüp göle baktı ama su bulanmıştı. Tedros'un tepeden turnağa bütün tüyleri diken diken oldu.

"Yapamam," dedi ve kendini Sophie'nin ellerinden kurtardı.

"Teddy?" dedi Sophie korkuyla.

Tedros sendeleyerek geri gitti ve şaşkınlık içindeki Agatha'yı kollarına aldı.

Sophie kıpkırmızı kesildi. "Teddy, ne yaptım ki ben?"

"Bizden uzak dur!" dedi Tedros, Agatha'yı göğsüne bastırarak. "İkimizden de uzak dur!"

"Bizden mi?" diye ciyak ciyak bağırdı Sophie.

"Tedros, dur!" diye yalvardı Agatha; "Peki ya..."

"Bırak o Kötülüğün içinde kendi yolunu bulsun," diye kesirip attı prens ve perileri çağırmak için ısıldayan parmağını havaya kaldırdı.

Sophie çok içinde adeta büzülüp kalmıştı. Agatha, kıpkırmızı kesilmiş, özür dileyen bakışlarla Tedros'un kollarından ona bakıyordu. Fakat arkadaşının yüzünde affetmenin en ufak bir belirtisi bile yoktu. Bunun yerine, vahşi bir öfke ve nefretle kıpkırmızı olmuştu.

"ŞUNA BİR BAKSANA!"

Sophie'nin sesi tüm gölün çevresinde yankılandı.

Agatha bembeyaz kesildi.

"O BİR CADİ!" diye bağırdı Sophie.

Tedros yavaşça ona döndü, gözleri Sophie'yi delemek gibiydi. "Yakından bakmayı dene."

Sophie dehşet içinde, perilerin iki Sonsuznun etrafını sarmasını izledi. Tedros'un kollarındaki Agatha'nın yüzünde de aynı ifade vardı.

Çünkü artık en başından beri doğru okullarda olduklarını anlıyordu.

Sophie, perilerin Agatha ile prensini uçup götürmelerini izlerken göl kıyısında donup kalmıştı, karanlıkta yapayalnızdı. Kasları gerildi ve parmakları kasılıp yumruk haline geldiler. Kanı fokur fokur kaynamaya başladı ve bedeni alevler içinde yanıyordu. Az sonra patlayıp alev alev yanacağını zannettiği anda çenesinde keskin bir acı hissetti. Ne olduğunu anlamak için elini çenesine attı.

Çenesinde bir şey çıkmıştı.

Parmaklarıyla ne olduğunu anlamaya çalışırken koluna su damlalarının düştüğünü hissetti. Dalga yükselip onu karanlık gölgesinin içine alırken Sophie geri adım attı.

Sophie bir balçık yığını içinde 66. odanın penceresinden içeri düştü.

Hester ile Anadil yataklarında sıçradılar. “Her yerde seni aradık. Nerelerdeydin?”

Sophie, eli yüzünde, onların yanından geçip duvarda kalan son ayna parçasının önüne gitti ve dondu kaldı.

Çenesinde kocaman, siyah bir çıban vardı.

Sophie delirmiş gibi çıbanı sıkmaya, yolmaya girişti ve sonra aynada kireç gibi bembeyaz kesilmiş oda arkadaşlarının yansımalarını gördü.

“*Belirtiler*,” dedi kızlar dehşetle.

Sırlısıklam halde, tir tir titreyen Sophie, merdivenlerden yukarı, en üst kattaki çalışma odasına fırladı ve kapıyı ışıldayan parmağıyla dan diye açtı. Leydi Lesso geceliği içinde yatağından fırladı ve parmağını ona doğrulttu. Sophie anında yerden havalandı ve nefesi kesildi.

Leydi Lesso elini indirdi ve Sophie’yi yavaşça yere kondurdu.

Kocaman açılmış gözleriyle Sophie’nin yanına gitti ve onun

yaprak gibi titreyen yüzünü kırmızı ojeli, sivri tırnaklı ellerinin arasına aldı.

“Tam da Sirk’ten önce,” dedi, parmaklarıyla şişmiş siyah çıbanı okşarken. “Sonsuzlara bir *sürprizimiz* olacak.”

Sophie söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı...

“Bazen hizmetkârlarımız bizi kendimizden daha iyi tanır-
lar,” dedi Leydi Lesso hayranlıkla.

Sophie hiçbir şey anlayamayarak başım iki yana salladı.

Öğretmenin dudakları, kulağını yaktı adeta. “Seni bekliyor.”

Şatolardaki meşaleler kararırken geriye sadece yarım kalmış,
“Mavi Orman”da ilerleyen bir gölgeyi aydınlatıyordu. Siyah yı-
lan derisi pelerinine sarınmış olan Sophie, eğreltiotlarının ve
meşe ağaçlarının arasından geçerken kendini tutamayarak yap-
rak gibi titriyordu. Dev taş kuyuya vardığında, kuyunun mili-
ni yerinden oynatabilmek için onu sıkıştıran kayaya bedenini
defalarca vurdu. Sonra kovanın içine girdi ve kendini aşağıya,
derin karanlığa indirdi, ta ki bir parça ay ışığı kuyunun dibini
aydınlata dek.

Pürüzsüz, çamurlu bir duvara yaslanmış olan Grimm, onu
bekliyordu. Yanakları ve kanatları pislikten kararmıştı. Etra-
fındaki duvarlar aynı yüzün binlerce çizimiyle doluydu. Kan
kırmızı rujla çizilmiş bir yüz. Sophie’nin rüyalarında bir türlü
çıkaramadığı bir yüz. Ama burada, gecenin kör vaktinde, Can
Düşmanın artık bir adı vardı.

Ve o isim, Tedros değildi.

Yetenek Sirki

Agatha ile birlikte gökyüzünde artlarında kanlı bir iz bırakırlarken, “Profesör Dovey’nin çalışma odasına,” diye emretti Tedros perilere.

“Benim odama,” dedi Agatha, kendisini uçuran perilere.

“Ama yaralısın!” dedi Tedros, titreyerek.

“Birilerine olanları anlatacak olursak, her şey olduğundan daha da kötü bir hal alır,” dedi Agatha.

Periler onları ayırdılar. “Dur!” diye bağırdı Tedros.

“Kimseye anlatma!” diye seslendi Agatha, pembe kulelerin tepelerine doğru giderken.

“Sirk’e gelecek misin?” diye bağırdı mavi kulelere doğru sürüklenen Tedros. Fakat o ve periler ışıkların arasında kaybolurken Agatha cevap vermedi.

Kendi perileri onu karanlık gökyüzüne kaldırırken, kederli ve sersemlemiş bir halde koyun üzerinde yükselen gümüş kuleye baktı. Okul Müdürü onları uyarmıştı. Onların kim olduklarını anlamıştı.

Periler onu daha yükseğe, bıçak gibi kesen rüzgârın bağrına doğru kaldırdıkça Tedros’un kanlı gömleğini omuzlarına daha da sıkı sardı. Fakat Agatha fenerlerle aydınlatılmış pencerelere, gelecek teklifler için hazırlanan silüetlere baktıkça, içindeki suçluluk duygusu ve şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı.

Kötüler, en yakınlarımızdır.

En iyi arkadaş kisvesi altındaki Kötüler.

Evet, kesinlikle Yetenek Sirkî’ne gidecekti.

Çünkü Sader haklıydı.

Bu, hiçbir zaman Sophie’nin masalı olmamıştı.

Bu, Agatha’nın masalıydı.

“Demek saldırı filan olmamış?” diye sordu Profesör Anemone, dumanı tüten elma şirasını yudumlayarak.

Çalışma odasının penceresinde dikilen Profesör Dovey, batan güneşin altında kızıl kızıl parıldayan Okul Müdürü’nün kulesine bakıyordu. “Profesör Espada, oğlanların hiçbir şey bulmadığını söyledi. Bu arada Tedros da gecenin yarısını boşu boşuna okulun etrafında dolanarak geçirmiş. Belki de Sophie’nin taktiği buydu. En iyi oyuncularımızı uykusuz bırakmak.”

“Kızlar da doğru dürüst uyku uyumadılar,” dedi Profesör Anemone, devetüyü geceliğindeki kuğu işlemesine dökülen elma şirasını eliyle temizlerken. “Umut edelim de balo davetle-

rini almak üzere hazırlandıklarında güzel görünsünler.”

“Neyi görmemizden bu kadar korkuyor?” diye sordu Profesör Dovey, kuleye bakarken. “Biz orada yanlarında *olamayacak*sak, öğrencileri bu imtihanlara hazırlamanın manası nedir?”

“Çünkü Sonsuz Orman’a gittikleri zaman da yanlarında olamayacağınız Clarissa.”

Profesör Dovey pencerenin önünden ayrıldı.

“Bu yüzden müdahale etmemizi yasaklıyor,” dedi Profesör Anemone. “Çocuklar birbirlerine karşı ne kadar zalim olurlarsa olsunlar, masallarda karşılaşacakları zalimliğin yanında bu hiçbir şey.”

Profesör Dovey bir an için sessiz kaldı.

“Sen artık git tatlım,” dedi nihayet.

Profesör Anemone onun batan güneşi izleyen gözlerine baktı ve yerinden fırladı. “Ay evet! Bütün gece benimle birlikte kapalı kalacaksın sonra! Elma sırası için teşekkürler,” dedi ve kapıya yöneldi.

“Emma.”

Profesör Anemone ona döndü.

“Beni korkutuyor,” dedi Profesör Dovey. “O kız.”

“Öğrencilerin her şeye hazırlar Clarissa.”

Profesör Dovey zorla da olsa gülümsemeyi başardı ve başını öne doğru salladı. “Yakında zafer çılgınlıklarını duyacağız. öyle değil mi?”

Emma ona bir öpücük gönderdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Profesör Dovey, güneşin ufuk tarafından yutulmasını izledi. Gökyüzü kararırken kapısının kilitlendiğini duydu. Çabucak kapıya gitti ve koluna asıldı. Sonra sihirli değneğiyle ve parmağını kullanarak onu açmayı denedi... Fakat onunkinden daha

güçlü bir büyü kudretiyle kapatılmıştı.

Yüzü sinirle gerildi ama sonra yumuşadı.

“Hiçbirine bir şey olmayacak,” diyerek iç geçirdi ve yatak odasına geçti. “Onlar kendilerini korur.”

Balodan önceki gece, akşam sekizde, öğrenciler Masallar Tiyatrosu’na girdikleri zaman mekânın etkinlik için tamamen efsunlanmış olduğunu gördüler. İki tarafın da üzerinde kuğu biçiminde on mum taşıyan birer şamdan vardı. İyilerin tarafındaki şamdanın mumları beyaz ışık veriyor, Kötülerinki mavi-siyah renklerde ışıldıyordu. Aralarında ise çelikten Sirk Tacı yedi uzun ve sivri ucu mum ışığında parıl parıl parlayarak havada asılı duruyor ve gecenin galibini bekliyordu.

İlk önce balo davetleri için hazırlanmış Sonsuz kızları, rengârenk gece elbiseleri ve yüzlerinde gergin gülümsemelerle tiyatroya geldiler. Elllerinde beyaz kuğu desenli bayrakları ve İYİLER TAKIMI! yazan pankartlarıyla batı kapılarından girerken camdan çiçekler üzerlerine güzel kokular püskürttü ve kristal duvar süsleri canlandı.

“Selamlar güzel hanımlar, yetenekleriniz bize tacı kazandıracak mı acaba?” diye sordu, kaynar dumanlar püskürten bir ejderhayla savaşan kristal bir prens.

“Sophie denen şu kızın pek dişli olduğunu duydum. Onu mağlup edebilecek misiniz?” diye ona katıldı, prensin yanı başında ıslıl ıslıl bir çıkırığın başına oturmuş kristal bir prenses.

“Ben takıma giremedim,” diye itiraf etti Kiko.

“Her zaman birileri dışarıda kalır,” dedi prens, bir yandan da ejderhayı kılıçtan geçirirken.

Doğu kapılarından bağıra çağıra Hiçler içeri doluştu. Elleriindeki habis pankartlara KÖTÜLER TAKIMI! yazmışlardı ve Hort

da elindeki siyah kuğu desenli bayrağı öyle coşkuyla sallıyordu ki tavadaki sarkıtları kırdı ve Hiçler başlarını eğerek kendilerini korumaya aldılar. Hort yerine geçerken duvarlardaki yanık izlerine bakıyor, köylüleri yiyen canavarların ve çocukları pişiren cadıların gölgelerini yüzünü buruşturarak izliyordu. Bu esnada Kötülerin tarafındaki duvar resimleri de canlanmış, oyma-kakma Kötüler tarafından kılıçtan geçirilen ahşap oyma prensler ciyak ciyak bağılıyor, etrafa siyah özsularını fışkırtıyorlardı.

“Kim *yapmış* bütün bunları?” diye sordu Hort, tepeden tırnağa özsuyuna bulanmış halde.

“Okul Müdürü,” dedi Ravan, çığlıklar yüzünden kulaklarını tıkayarak. “Öğretmenlerin gelmesine izin vermemesine şaşmamalı.”

Bu esnada kurtlar ve periler tarafından son olarak salona getirilen Hiç kızları ve Sonsuz oğlanları da yetişkinlerin olmadığı bir salonun heyecanını hissediyorlardı. Sadece Tedros kayıtsız görünüyordu. Krem rengi pantolonu ve açık bıraktığı dantelli yakasından göğsünü gösteren lacivert gömleği ile toplayarak salona en son girdi. Yüzünde öfkeli çizikler göze çarpıyordu. Hiçlerin sıralarını gözleriyle tarayarak birini aradı, sonra da hayal kırıklığı içinde kendi koltuğuna oturdu.

Onu izleyen Hester gerilmişti. “Sophie nerede?” diye tıslayarak sordu Anadil’e. Kendisine sıranın diğer ucundan ters ters bakan Dor’u ise umursamadı.

“Lesso’nun yanında gittikten sonra bir daha dönmedi!” diye fısıldadı Anadil.

“Belki Lesso onu tedavi etmiştir?”

“Belki de belirtiler daha da fenalaşmıştır! Tedros’a saldırdığını düşünsene!”

“Ama *Tedros*’ta hiçbir belirti yok Ani,” dedi Hester, prence

bakarak. “Bir Kötünün belirtileri kendini gösterdiğinde, Can Düşmanı da güçlenir!”

Fakat koltuğuna çökmüş bulunan Tedros gayet bitkin ve zayıf görünüyordu.

Anadil ona baktı. “İyi de Sophie’nin Can Düşmanı o değilse, kim?”

Arkalarında Hiçlerin kapıları açıldı ve tiyatroya o güne dek gördükleri en güzel prenses girdi.

Gece mavisi rengindeki elbisesi altın rengi narin yaprak işlemleriyle parlıyordu ve elbisenin uzun, kadife kuyruğu koridor boyunca yerde sürünüyordu. Parlak siyah saçları, mavi orkidelardan bir taçla yukarı doğru kaldırılmıştı. Boynundaki yakut kolye, beyaz teninin üzerinde karlar üzerindeki kan damlaları gibi duruyordu. Kocaman siyah gözlerine altın rengi far sürmüş, dudaklarını da canlı bir gül kırmızısına boyamıştı.

“Yeni öğrencilerin katılması için dönem bayağı ilerlemedi mi?” dedi Tedros, prensese arzuyla bakarak.

“O, yeni öğrenci değil ki,” dedi yanında oturan Chaddick.

Tedros elbisenin altından görünen siyah postalları görünce ne diyeceğini şaşırdı.

Muzipçe gülümseyen Agatha, taş kesilmiş Beatrix’in, ağzı-larının suyu akan oğlanların, birden hep birlikte balodaki kavalyelerinin derdinde düşen kızların önlerinden geçti ve gelip gözleri yuvalarından fırladı fırlayacak haldeki Kiko’nun yanına oturdu.

“Kara büyü mü bu?” dedi Kiko, onu seyrederken.

“Hazırlık Odası,” diye fısıldadı Agatha, Sophie’nin boş duran yerine bakarken. Tedros’un da bunu fark ettiğini gördü. Tedros başını tekrar ona çevirdi ve kocaman mavi gözleri Agatha’nın kollarıyla buluştu.

Koridorun diğer tarafında Hester ile Anadil az önceki sorularının cevabını almış halde, bembeyaz kesilmişlerdi.

“Yetenek Sirkî’ne hoş geldiniz.”

Öğrenciler başlarını kaldırıp baktıklarında sahnede beyaz kurdu ve yanında da bir periye gördüler. “Bu gece sıralamalara göre on düello izleyeceğiz,” diye gümbür gümbür sesiyle anlatmaya başladı. “10. sıradaki Sonsuz yeteneğini sergiledikten sonra 10. sıradaki Hiç yeteneğini sergileyecek. Okul Müdürü kazananı seçecek ve kaybeden, herkesin gözleri önünde cezalandırılacak.”

Öğrenciler heyecanlı gözlerle tiyatroda Okul Müdürü’nü aradılar. Kurt hırladı ve devam etti.

“Sonra 9. çifti, ardından 8. çifti ve en son 1. çifti izleyeceğiz. Sirk sonunda Okul Müdürü’nün en etkileyici yeteneğe sahip olduğunu ilan ettiği öğrenci Sirk Tacı’nı kazanacak ve onun okulu, gelecek yıl Masallar Tiyatrosu’na ev sahipliği yapma hakkını elde edecek.”

İyiler “İŞTE BÖYLE! HER SENE BÖYLE!” diye tezahürata başlarken, Hiçler de “KÖTÜLERLE KİMSE BAŞA ÇIKAMAZ!” diye karşılık verdiler.

“Burada öğretmenler yok diye hayvan gibi davranabilirsiniz anlamına gelmiyor,” diye hırladı kurt ve peri de ona katılarak şakıdı. “Buradan daha çabuk çıkmak için bir iki prenses dövmek beni hiç rahatsız etmez açıkçası.”

Sonsuz kızları korkuyla pısıverdiler.

“Sorularınız varsa, kendinize saklayın. Tuvaletiniz gelirse, altınıza yapın,” diye gürlledi kurt. “Çünkü kapılar kilitlendi ve Sirk şimdi başlıyor.”

Agatha ve Tedros tuttıkları nefeslerini koyuverdiler. Hester ile Anadil de.

Çünkü bu gece izleyecekleri kapışmaların hiçbirinde Sophie olmayacaktı.

Sonsuzlar ilk dört yarışmayı kazandılar ve Hiçler de Okul Müdürü'nün cezalarını çekmek zorunda kaldılar. Brone her hıçkırışında ağzından kelebekler çıkartmaya başladı, Arachne yerlerde zıplayan gözünü körü körüne tiyatronun dört bir yanında aramak zorunda kaldı ve Vex de sivri kulaklarının büyü-yüp fil kulağı boyutuna ulaşmasına katlandı. Her biri, Kötüleri cezalandırmaktan büyük keyif alıyor gibi görünen, Sirk'in görünmez yargıcının kurbanı olmuştu.

Kötülerin kuğu şeklindeki mumlarından birinin daha söndüğünü gören Agatha, kendini hiç iyi hissetmiyordu. Onun sırasının gelmesine sadece üç düello kalmıştı.

“Senin yeteneğin ne?” diye dürttü onu Kiko.

“Makyaj yapmak sayılıyor mu?” diye sordu Agatha rahatsız bir şekilde. Sonsuz oğlanların hâlâ kendisine hayran hayran kaçamak bakışlar attıklarını fark ediyordu.

“Sana nasıl baktıklarının bir önemi yok Agatha! Hiçbir prens, Kötüler karşısında mağlup olan bir prensesi baloya davet etmez!”

Agatha kaskatı kesildi. Aklında bin tane şey vardı ama içlerinden sadece bir tanesi mühimdi. Çünkü kimse onu baloya davet etmezse...

Başarısız olurdu.

Nefesi daralan Agatha, sahneye doğru döndü. *Hemen* bir yeteneğe ihtiyacı vardı.

“Hiçlerden Ravan’ı davet ediyorum!” diye anonsunu yaptı kurt ve sahneye oyulmuş anka kuşu yeşil yeşil ışıldadı.

Yağlı siyah saçları ve kocaman siyah gözleriyle Ravan, baş-

ka bir saçma lanet ya da Kötü monologu izleme beklentisiyle esneyen Sonsuzlara tepeden baktı. Oda arkadaşlarına başıyla işaret etti ve arkadaşları sıralarının altından davullarını çıkarak Ravan'a başlaması için ses verdiler. Ravan bir ayağından diğerine sekmeye başladı, sonra kollarını hızlı hareketlerle oynatmaya başladı ve Hiçler daha ne olduğunu anlayamadan, bir de baktılar ki en başarılı Kötülerden biri...

“*Dans mı ediyor?*” dedi Hester hayretler içinde.

Davullar daha hızlı çalınmaya, Ravan'ın ayak sesleri daha yüksek duyulmaya başladı ve gözleri kıpkırmızı oldu.

“Bir Kötünün gözleri kıpkırmızı oluyor,” diye mırıldandı Tedros. “Gerçekten yer yerinden oynadı şimdi.”

Fakat sonra keskin bir çatırtı duyuldu. İlk başta sesin Ravan'ın ayaklarından geldiğini sandılar ama sonra bir de baktılar ki kafasından gelmiş. Şu an kafasının yanında *ikinci* bir kafa vardı. Ravan bir kez daha ayağını yere vurdu ve üçüncü bir kafa çıktı, sonra dördüncü ve beşinci. En sonunda on tane kafa boynunda iğrenç bir görüntü oluşturacak şekilde sıralanmıştı. Davullar sustu ve ardından Ravan sahneden aşağı atladı, bacaklarını iyice açıp üzerlerinde yaylanarak on dilini birden çıkardı ve birden parlayan alevler arasında avaz avaz bağırmaya başladı.

Hiçler çılgın tezahüratlarla ayağa fırladılar.

“Kim bunu geçebilir!” diyerek tükürdü Ravan ve dumanlar dağılırken tek kafaya düştü yeniden.

Agatha, Kötülerin kurt muhafızlarının hiç de etkilenmiş görünmediklerini fark etti. Bunun yerine, heyecanla uçuşan periler göze çarpıyordu. *Belki de kimin kazanacağına dair bahse girmişlerdir*, diye düşündü ve dikkatini yeniden olmayan yeteneği sorununa verdi. Her Hiç bir öncekinden daha iyi oluyordu ve şu ana dek kazanan Sonsuzların aksine, Agatha kurdele çevir-

mek veya kılıç numaraları yapmak veya yılan oynatmak gibi becerilere sahip değildi. İyi olduğunu nasıl kanıtlayacaktı?

Agatha yine Tedros'un kendisine baktığını hissetti ve içinin bir hoş olduğunu, nefesinin kesildiğini gördü. En başından beri Sophie ile birlikte eve dönmenin onun mutlu sonu olduğunu düşünmüştü. Ama değilmiş. Onun mutlu sonu bu sihirli dünyadaymış. Prensiyle birlikte.

Mezarlıktan bu yana ne kadar yol gelmişti.

Şimdi kendi masalı vardı. Kendi *hayatı*.

Tedros'un gözleri onun üzerine sabitlenmişti, ısıt ısıtıldı, umut doluydu, dünyada başka kimsecikler yokmuş gibi bakıyordu ona.

O senin, diye söz vermişti yansıması, tam da şu anki gibi giyinmiş haliyle. Köprüde kendisine gülümseyen prenses gibi hissedebilme umuduyla Agatha Hazırlık Odası'na gitmişti.

İyi de madem öyle, neden gülümsemiyordu? Neden hâlâ düşünüyordu...

Sophie'yi?

Tedros daha güzel gülümsüyordu şu an ve ellerini ağzının iki yanında parantez işareti gibi birleştirip dudaklarını oynatarak sordu. "Senin yeteneğin ne?"

Agatha'nın midesine bir ağırlık çöktü. Onun sırası geliyordu.

"Şimdi de karşınızda Sonsuzlardan Chaddick!" diye anons etti beyaz kurt ve oyma anka kuşu altın renginde ışıldadı.

Hiçler, Chaddick'e yuhalamalar ve avuç avuç yulaf lapasıyla saldırdılar. Kötülerin tarafındaki duvar resimleri de buna katıldı ve onu yenilmiş, yanmış, kafası kesilmiş olarak betimlemeye başladılar. Sıraların üzerine oyulmuş Kötüler ise ona kıymıklar ve reçine yağdırdılar. Kürkle kaplı güçlü kollarını geniş göğ-

sünde kavuşturan Chaddick, bütün bunları sakın bir gülümsemeyle karşıladı. Sonra yayını çekti ve Kötülerin sıralarına bir ok yolladı. Sıralardan seken ok, Hiçlerin kulaklarını ve boyunlarını sıyrıp geçti, duvarları tek tek dolaşarak duvar resimlerinin al kanlarını akıttı, oradan oymaların her birini inim inim inleterek deldi ve yere düştü.

Kötülerin şamdanında bir mum daha söndü.

Ravan'ın gülümsemesi yüzünden uçtu gitti. Görünmez bir güç tarafından anında havaya kaldırıldı. Yüzünde bir domuz burnu, arkasında bir domuz kuyruğu çıktı ve yüksek sesli bir homurtu koparak koridora düşüverdi.

"Sonsuzlar kazandı," diyerek sırtı kurt.

Çok tuhaf, diye düşündü Agatha. *Neden kendi tarafının kaybetmesini istiyor ki?*

"Sıranın sana gelmesine sadece iki çift kaldı!" diye fısıldadı Kiko.

Agatha'mn kalbi tekliyordu. Akli Sophie ile Tedros arasında, heyecan ve suçluluk arasında gidip gelirken odaklanamıyordu. *Yetenek... Bir yetenek düşün...* Biçim değiştiremezdi; çünkü öğretmenlerin karşı büyüleri hâlâ geçerliydi. En sevdiği büyüleri de yapamazdı; çünkü bunların hepsi Kötülerin büyüleri idi.

"Bir kuş filan çağırırım herhalde," diye mırıldandı, Uma'nın derslerini hatırlamaya çalışarak.

"İyi de kuş nasıl girecek içeri?" diye sordu Kiko, başıyla kilitli kapıları işaret ederek.

Agatha yeni manikür yapılmış tırnağını kırdı.

Yetenek gösterisinin baş aktörü olan sıçanları hâlâ Cehennem Odası'nda kilitli bulunan Anadil, lanetlerini kullanarak kapıları açmayı denedi. Ancak, sihrin çok güçlü olduğunu görünce, ceza olarak üzerine bir süne sürüsü gönderildi. Atdından,

Beatrix'le kapışmak üzere Hort çıktı sahneye. İmtihandan bu yana Hort sıralamada yükseliyordu ve nihayet kendisine “saygı” duyulmasını sağlamak için Sirke katılım hakkı edineceğine ant içmişti. Fakat şu an sahnedeki dört dakikalık süresinin büyük kısmını homurdanıp ciyaklayarak, göğsünden kıl çıkartmaya çalışmakla geçiriyordu.

“Yerine geçip otursun, ona saygı duyarım,” dedi Hester, birkaç Hiçten yuhalamalar yükselirken.

Fakat tam süresi sona erecekken, Hort vahşi bir hırlamayla birlikte boynunu çatırdattı. Bağırıp inlemeye başladı ve göğsü kabardı. Sonra kükredi ve yanaklarını şişirdi. Kıvrandı, ıkındı, sıkındı ve pek içten bir haykırış koparak giysilerini yırtıp, ortaya çıkıverdi.

Herkes oturduğu yerde şok içinde ona bakıyordu.

Hort, güçlü kaslarını saran koyu kahverengi kürkü, keskin dişlere sahip uzun ve nemli kurt burnuyla herkese tepeden bakıyordu.

“Hort... *kurtadam* mı oldu?” dedi Anadil hayretle.

“Adam-kurt,” dedi Hester, o an hatırladığı zebaninin cesedini aklından çıkarmaya çalışırken. “Kurtadama kıyasla daha kontrol edilebilir bir biçimdir bu.”

“Gördünüz mü?” Kurt Hort herkese hırılıyordu. “Gördünüz mü?”

Yüzündeki ifade birden değişti ve kocaman bir pof! sesiyle bildiğimiz sıkı, tüysüz bedenine geri döndü. Gözlerden sakınmak için de sahne arkasına kendini zor attı.

“Kontrolle ilgili sözlerimi geri alıyorum,” dedi Hester.

Yine de Kötüler bu kez kazandıklarını düşünüyorlardı; ta ki Beatrix yavruağzı elbisesi ve herkesin tanıdığı beyaz tavşanıyla sahneye çıkıp herkesi etkisi altına alan, muhteşem şarkısını

söylemeye başlayana dek. Kısa süre içinde bütün Sonsuzlar ona eşlik etmeye başlamıştı:

*Kimi zaman kabalık edebilirim
Kimi zaman çocukça davranabilirim
Ama bu, büyüyeceğim anlamına gelmez*

*Kim hep yanında oldu
Kim hep en samimiydi
Sana İyi davranan hep bendim*

*İyi gün dostun olmadım senin
Ya da saman alevi gibi sönmedim
Tedros, hak etmedim mi senin sevgini?*

“Baloda ne mükemmel bir çift olacaklar, öyle değil mi?” diyerek iç geçirdi Kiko.

Tedros’un bu kadar samimi bir bağlılıktan hoşnut olarak en sonunda şarkıya eşlik etmeye başladığını görünce, Agatha da gülümsemek zorunda kaldı. Beatrix’in içinde bir yerlerde bir iyilik vardı. Sadece bunu gösterecek yeteneği sergilemesi gerekiyordu.

Agatha gözlerini kırpı ve Tedros’un gülümseyerek doğrucasına kendisine baktığını gördü, sanki onun çok daha üstün bir yetenek sergileyeceğinden emindi. Camelot’un oğluna yaraşır bir yetenek. Bir zamanlar Sophie’ye de aynen böyle bakıyordu.

Sophie onu hayal kırıklığına uğratmadan evvel.

“Hiçlerden Hester’a karşı, Sonsuzlardan Agatha!” dedi beyaz kurt, Hort kirpi oklarıyla cezalandırıldıktan sonra.

Agatha çöktü kaldı. Zamanı tükenmişti.

“Sophie’nin yokluğunda Hester bizim son umudumuz,” diye hıçkırdı Brone ve yeni bir kelebek öbeği çıkardı ağzından.

“Kendisi pek de öyle düşünmüyor gibi,” diyerek kaşlarını çattı fil kulaklı Vex ve sahneye yığılan Hester’ı işaret etti.

Az sonra sebebini anladılar: Hester iblisini serbest bıraktığında, iblis sadece isli bir yıldırım yapmayı başarabilmiş ve çabucak Hester’ın boynuna geri dönmüştü. Hester kalbini tutarak acı içinde öksürüyordu, bu başarısız girişimi onun enerjisini tüketmişti adeta.

Fakat her ne kadar Hester mücadele etmeden teslim bayrağını çekse de, takım arkadaşlarının aynı şeyi yapmaya hiç niyetleri yoktu. Tüm Kötüler gibi, yenilgi ufukta görününce, kuralları hop diye değiştirivermişlerdi. Agatha hâlâ deli gibi ne yetenek bulsam diye düşünerek sahneye çıkarken “Yap hadi! Yap hadi!” diyen fısıltılar ve sonra da Dot’un “*Yapma!*” diyen sesini duydu.

Agatha tam arkasını dönüp ne oluyor diye baktığı an, oğlanların *Büyüler* diye kırmızı bir ders kitabının başına üşüşmüş olduklarını gördü. Vex, kırmızı renkte ışıldayan parmağını kaldırdı, bir efsun okudu ve Agatha kaskatı kesilerek baygın halde yere düştü.

Tiyatroda o an duyulan tek ses, tavandaki bir sarkıtın hafif hafif çatırdamasıydı.

Sonra sarkıt düştü.

Tedros, Vex’in yelken gibi kulaklarına yapıştı. Brone ise Tedros’u yakasından tuttu, onu bir şamdana doğru itti ve öğrenciler, düşüp sıraları tutuşturan mumlardan kaçmaya başladılar. Sonsuz oğlanları Hiç sıralarına saldırdı ve Hiçler de Brone’un koltuğunun altından çıkarttıkları ölü kelebekleri ateşe verip onlara fırlatmaya başladılar.

Agatha yavaş yavaş kendine gelip doğruldu ve Sonsuzlarla Hiçlerin yanan bir koridorun iki tarafından birbirlerine ayak-kabılarını fırlattıklarını, postalların, çizmelerin, topukluların dumanların arasında füzeler misali havada uçuştüğünü gördü.

Muhafızlar nerede?

Dumanların arasından kurtların Hiçleri dövdüklerini ve perilerin de Sonsuzları bombardımana tuttuklarını, attıkları peri tozuyla alevleri daha da körüklediklerini gördü. Agatha gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Kurtlar ve periler bu kavgayı daha da... *kötüleştiriyorlar mıydı?*

Sonra özellikle bir perinin önüne gelen her güzel kıızı ısırdığını fark etti.

"Ölmek istemiyorum."

"Ben de istemiyordum," demişti ona beyaz kurt.

Bir anda Agatha her şeyi anladı.

İşıldayan parmağını havada bir tur çevirdi ve birden koridor boyunca çatırdayan bir şimşek, herkesi mum gibi etti.

"Oturun," diye emretti Agatha.

Kimse bu emre itaatsizlik edemedi, utançla koridora çöküveren kurtlar ve periler dahil.

Agatha her iki okulun muhafızlarını dikkatle inceledi.

"Bizler hangi tarafta olduğumuzu bildiğimizi zannediyoruz," diye konuştu sessiz salona. "Kim olduğumuzu bildiğimizi sanıyoruz. Hayatı İyi veya Kötü, güzel veya çirkin, prenses veya cadı, doğru veya yanlış diye ikiye bölüyoruz."

Herkesi ısırın peri oğlana döndü gözleri.

"Peki ama ya arada kalan bir şeyler varsa?"

Peri gözleri dolu dolu, ona bakıyordu.

Bir dilek dile, diye geçirdi içinden Agatha.

Korku içindeki peri oğlan başını iki yana sallayarak reddetti

Tek yapmanın gereken, bir dilek dilemek, diye yalvardı ona Agatha.

Peri, gözleri yaşlı, kendisiyle savaşıyordu...

Sonra, tıpkı dilek balıklarında, tıpkı yaratıkta olduğu gibi, Agatha onun düşüncelerini okumaya başladı.

Göster onlara... diyen tanıdık bir ses duydu.

Göster onlara gerçeği...

Agatha hüznün dolu bir ifadeyle ona gülümsedi. *Dileğin kabul edildi.*

Elini havaya kaldırdı ve donup kalmış perilerle kurtların bedenlerinden hayalete benzer mavi bir ışık yukarı doğru yükseldi.

Dehşet içindeki öğrenciler gözlerini kısarak donmuş bedenlerin üzerinde mavi ışık içinde süzülen *insan* ruhlarını izliyorlardı. Bazı ruhlar onların yaşlarındaydı ve bazıları da yaşlanmıştı ama hepsi de onlarla aynı okul üniformalarını giyiyordu. Tek fark, İyilerin giysileri içindeki ruhların kurtların bedenleri üzerinde ve Kötülerin giysilerini giyenlerin de perilerin bedenleri üzerinde olmasıydı.

Sersemleşen öğrenciler, açıklama yapması için Agatha'ya döndüler.

Agatha erkek perinin bedeni üzerinde asılı duran kel, siyahlar içindeki Bane'e baktı. Gavalton'da güzel kızları ısırان öğrenciler, şimdi birkaç yaş daha büyümüşü, bir zamanlar tombul tombul olan yanakları iyice çökmüş ve gözyaşlarıyla ıslamıştı.

"Eğer başarısız olursanız, karşı tarafın kölesi oluyorsunuz," dedi Agatha. "Okul Müdürü'nün verdiği ceza bu işte."

Beyaz kurdun üzerindeki beyaz saçlı yaşlı adamın ruhunun, bir perinin üzerinde genç bir kızın ruhuna sarılarak onu teskin etmesini izledi.

“Saf olmayan bir ruh için ebedî cezalandırma,” dedi Agatha, genç kız yaşlı adamın kollarında ağlarken. “Bunun kötü öğrencileri düzelterekini sanıyor. Onları yanlış okullara gönderirse, bir ders çıkaracaklarını düşünüyor. İşte bu dünya bize bunu öğretiyor. Sadece bir okulda olabileceğimizi ve diğerinde olmayacağımızı. Ama bu durumda geriye şu soru kalıyor...”

Her biri Bane kadar korkmuş ve çaresiz olan ruhlara baktı.

“Bu *doğru* mu?”

Elini daha fazla sabit tutamadı. Ruhlar kıpırdandı ve perilerle kurtların bedenlerine geri döndüler, ardından da bedenler yeniden canlandı.

“Elimden gelse hepsini serbest bırakırdım ama bu büyü çok güçlü,” dedi Agatha, sesi titreyerek. “Keşke yeteneğimin sonucu daha güzel olabilseydi.”

Sahnenin basamaklarından inerken burun çekme sesleri duydu ve başını kaldırıp baktığında kurtların, perilerin, her iki taraftaki çocukların gözlerini sildiklerini gördü.

Agatha, Kiko’nun yanına oturdu. Kiko’nun makyajı akmuş, pembeler maviler birbirine girmişti. “Eskiden bu kurtlardan nefret ederdim,” diye ağlaştı. “Şimdi ise onlara sarılmak geliyor içimden.”

Koridorun diğer tarafında Agatha, Hester’in gözyaşları arasında kendisine gülümsediğini gördü. “Bazen ben hangi taraftayım diye merak ediyorum,” dedi Hester yumuşak bir sesle.

Kötülerin 9. mumu da söndü.

Hüzünle iç geçiren Hester ayağa kalktı. Birden tavandan simsiyah kaynar yağ dökülüverdi. Tam dökülen yağlar kendisine değmek üzereyken Hester gözlerini kapadı.

Yağ, Hester yerine hayvan kürklerine döküldü.

Hester dönüp baktığı zaman üç kurdun kendilerini ona

kalkan ettiklerini ve kaynar yağın vücutlarını yaktığını gördü. Acıyla soluyan kurtlar başlarını kaldırıp öfke içinde yukarı baktılar, Okul Müdürü'ne artık cezalarından bıktıklarını bildirdiler adeta.

Sessiz tiyatro salonundaki herkes birbirine bakıyordu, sanki oyunun kuralları bir anda değişmişti.

"Gördün mü bak, Okul Müdürü *mutlaka* bir İyi," diye fısıldadı Kiko, Agatha'ya. "Kötü olsaydı, onları öldürürdü!"

"S-s-so-so-son karşılaşma," dedi beyaz kurt kekeleyerek ve şansına şükrederek. "Hiçlerden Sophie'ye karşı, Sonsuzlardan Tedros. Sophie olmadığına göre, Tedros ile devam edeceğiz."

"Hayır."

Tedros ayağa kalktı. "Sirk burada sona erdi. İyilerle başa çıkılamayacağımı gördük."

Başını eğerek Agatha'ya karşı yenilgiyi kabul etti. "Kazananın kim olduğuna şüphe yok."

Agatha onun mavi gözlerine baktı. İlk defa aklından Sophie'yi geçirmedi.

İki taraf da parlayan tacın prensin kararını teyit etmesini bekliyordu.

Bunun yerine kapıların yüksek sesle vurulduğunu duydular.

Tutulmayan Sözler

Bir an için kimse sesin nereden geldiğinden emin olamadı.

Ama sonra bir daha duyuldu. Bu kez daha yüksek. Hiçlerin kapısında birisi vardı.f

“Sirk *kapandı*!” diye gürledi kurt.

Kapı iki kere daha vuruldu.

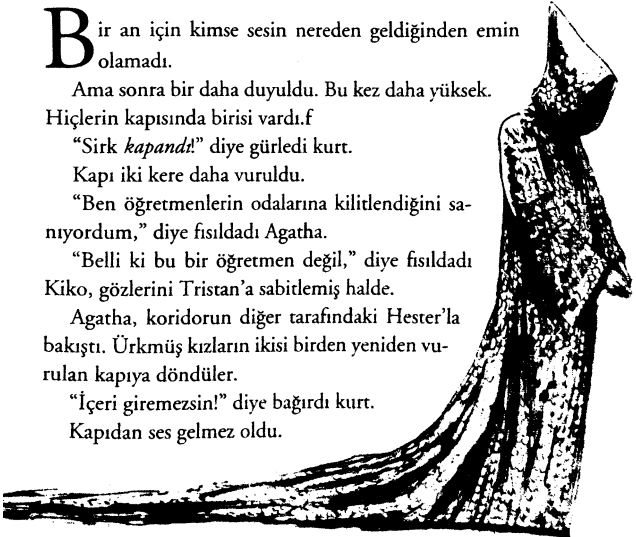
“Ben öğretmenlerin odalarına kilitlendiğini sanıyordum,” diye fısıldadı Agatha.

“Belli ki bu bir öğretmen değil,” diye fısıldadı Kiko, gözlerini Tristan’a sabitlemiş halde.

Agatha, koridorun diğer tarafındaki Hester’la bakıştı. Ürkmüş kızların ikisi birden yeniden vurulan kapıya döndüler.

“İçeri giremezsin!” diye bağırdı kurt.

Kapıdan ses gelmez oldu.

Agatha iç geçirdi.

Sonra yavaşça, sihirli bir şekilde, kapıları kendi kendilerine gıcırdayarak açıldı.

Masallar Tiyatrosu'na başı kukuletasının altında gizli biri girdi. Yüzlerce çift göz, sessiz adımlarla koridordan aşağı ilerleyen, yılan derisinden pelerini ardında bir gelinlik gibi sürünen yabancıyı izliyordu. Kara gölge sessizce, bir anda sahneye çıktı ve Sirk Tacı'nın altında durdu. Pelerininin pulları mum ışığında parlıyordu ve başı bir yarasınıninki gibi öne eğikti.

Kapılar dan diye kapandı.

Soluk tenli parmaklar pelerininin altından göründü ve kukuletaı kaldırdı.

Sophie, burnu ve çenesi siğillerle dolu olduğu halde kendisini izleyenlere sert bakışlarla karşılık verdi. Siyaha boyanmış saçlarının arasından beyaz kısımlar görünüyordu. Zümrüt yeşili gözleri soluk gri bir renk almıştı, teni damarları görünecek kadar incelmışti.

Yavaşça kalabalığa göz gezdirdi, korkmuş yüzleri büyüyen bir gülümsemeyle karşılıyordu. Sonra maviler içinde muhteşem görünen Agatha'yı gördü ve gülümsemesi yok oldu. Sophie ona bakarken gri gözleri korkuyla buğulanmıştı.

"Bakıyorum da yeni bir prensesimiz olmuş," dedi alçak bir sesle. "Çok güzel, değil mi?"

Agatha da onun bakışlarına karşılık verdi, artık ona karşı bir acıma hissi, onu memnun etme arzusu hissetmiyordu.

"Ona yakından bakın çocuklar ve ruhlarımızı emmeye gelmiş vampiri görün," diye alay etti Sophie. "Çünkü onun kendi ruhu yok."

Elbisesinin altında Agatha titriyordu. Ancak duruşunu bozmadı ve sonra Sophie birden Tedros'a dönüp gülümsedi.

“Ah canım Teddy! Seni burada görmek ne güzel. Galiba bitirilecek bir düellomuz vardı.”

“Sirk *sona erdi*,” diye öfkeyle cevap verdi Tedros. “Galip taçlandırıldı.”

“Anlıyorum,” dedi Sophie. “Öyleyse bu nedir?”

Kemikleri çıkmış parmağını havaya kaldırdı ve herkes havada asılı duran, henüz kimseye verilmemiş taca baktı.

“İşte bu kötü oldu,” dedi Hester, Anadil’e. “Hem de çok kötü.”

Tedros koridorun diğer tarafından ayağa kalktı.

“Git buradan,” diye hırladı Sophie’ye. “Kendini rezil etmeden git.”

Sophie gülümsedi. “Korktun demek.”

Tedros göğsünü şişirdi, kendine hakim olmaya çalışıyordu. Sonsuzların gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu, tıpkı Çayırda Sophie’nin onun verdiği sözü herkes ilan ettiğinde olduğu gibi.

“Göster bize Teddy,” dedi Sophie tatlı bir sesle. “Bana seviyesine erişemeyeceğim bir şey göster.”

Tedros dişlerini sıktı, gururuyla savaşıyordu.

Vex birden yerde yanmış bir “KÖTÜLER TAKIMI” pankartı gördü. Gözleri umutla parladı.

“GÖSTER!” diye haykırdı ve Brone’u dürtmesiyle, o da katıldı. “GÖSTER! GÖSTER!” Yenilginin kıyısından dönüp zafere kapma ihtimali karşısında ağızları sulanan Hiçler de onların korosuna katıldılar. “GÖSTER! GÖSTER!”

“Hayır! Durun!” diye bağırdı Hester, Anadil’le birlikte onlara doğru dönerek.

Kötüler onlara hainlermiş gibi çıkıştılar ve iki cadı da hemen koroya katılmak zorunda kaldı.

Fakat Hiçlerin tezahüratları artarken, Tedros yerinden kıpırda-

madı. Sonsuzlar oturdukları yerde kıpırdanıyor, başkanlarının bu meydan okumayı kabul etmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Olanlar karşısında gözlerini kapatmış bekleyen Agatha hariç hepsi.

Yapma. İsteddiği şey bu zaten.

Birden bir bağırış çağırış koptu. Agatha'nın gözleri anında açıldı.

Tedros sahneye çıkıyordu.

"*Hayır!*" diye bağırды Agatha fakat iki tarafın tezahüratları onun sesini bastırdı.

Aralarında yaklaşık iki metre vardı. Sophie tatlı tatlı gülümserken, prens ona tüm nefretiyle bakıyordu. Hiçlerin tezahüratları "KÖTÜLER! KÖTÜLER! KÖTÜLER!" şekline dönmüştü ve Sonsuzlar da "İYİLER! İYİLER! İYİLER!" diye karşılık veriyorlardı. Uzaklarda gök gürültüsü ortalığı inletiyordu ve tezahüratlar daha yüksek, daha öfkeli bir hal alıyor, yaklaşan fırtınayı bastırıyordu. Sophie'nin gülümsemesi yüzüne yayıldıkça, Tedros'un kasları gerildi, elmacık kemikleri belirginleşti. Agatha korkuyla titriyor, Sophie'nin sırtmasının tacizkar, alaycı bir hal alışını izliyordu ve sonunda prens öfkeden kıpkırmızı bir halde, alтын renginde ışıldayan parmağını kaldırdı ve tam ona saldıracak gibi görüldüğü anda...

Dizlerinin üstüne çöktü.

Tüm salon dehşet içinde sessizliğe gömüldü.

Hiçler zafer kazandık diye sevinçle haykırdılar. Agatha bembeyaz kesildi.

Ona acıyan bir edayla iç geçiren Sophie, diz çökmüş prens doğru gitti. Sarı saçlarından nazikçe yakaladı ve korku dolu mavi gözlerine baktı.

"Nihayet ödevimi *kendim* yapmaya başladım Teddy. Görmek ister misin?"

Tedros sertçe karşılık verdi. “Hâlâ benim *sıram*.”

Talim kılıcını çekti ve Sophie geriledi. Fakat ona vurmak yerine, Tedros bir dizi yerde kalacak şekilde koridora doğru döndü, kılıcını kalabalığı doğru kaldırdı. “Uzak Orman’dan Gelen Agatha.”

Kılıcını yere bıraktı.

“Baloda benim prensesim olur musun?”

Sophie dondu kaldı. Hiçler tezahüratı kestiler.

O ölüm sessizliği içinde Agatha nefes almaya çalıştı. Sonra Sophie’nin yüzünü gördü. Şok ifadesi yerini acıya bırakıyordu. Arkadaşının çökmüş, korku dolu gözlerine bakan Agatha, karanlık ve şüpheyle dolu eski bir mezara düştü...

Ta ki bir oğlan onu oradan çıkarana dek.

Bir dizinin üzerine çökmüş bir oğlan, ona tıpkı orman cinlerinin, tabutların, balkabaklarının arasından baktığı gibi bakıyordu.

İkisi de bunun farkına varmadan çok önce onu seçmiş bir oğlan.

Şu anda ondan kendisini seçmesini isteyen bir oğlan.

Agatha prensine baktı.

“*Ever*.”

“Hayır!” diye bağırın Beatrix, ayağa fırladı.

Chaddick hemen onun önünde dizinin üstüne çöktü.

“Beatrix, baloda benim prensesim olur musun?”

Sonsuz oğlanları tek tek dizlerinin üstüne çöküyorlardı.

“Reena, baloda benim prensesim olur musun?” diye sordu Nicholas.

“Giselle, baloda benim prensesim olur musun?” diye sordu Tarquin.

“Ava, baloda benim prensesim olur musun?”

Oğlanlar muhteşem bir ritimle ellerini uzatarak kızları baloya davet ediyorlardı. Her kız ismini duydu, her kız şaşkınlığını küçük bir çılgılla gösterdi, ta ki sevecek kimsesi olmayan bir kişi kalana dek. Gözleri yaşla dolan Kiko, eliyle gözlerini sildi, başarısız olacağını artık biliyordu. Ama bir de baktı ki Tristan önünde diz çökmüş.

“Baloda benim prensesim olur musun?”

“Evet!” diye bağırdı Kiko.

“Evet!” dedi Reena.

“Evet!” dedi Giselle.

Tüm tiyatroyu nefesleri kesen bir coşku dalgası sarmıştı. “Evet!” “Evet!” “Evet!” Sonunda Beatrix bile aşk denizinde boğuldu ve en tatlı gülümsemesini takınıp Chaddick’in elini tuttu. “Evet!”

Koridorun diğer tarafından onları izleyen Hiçlerin yüz ifadeleri değişmeye başladı. Somurtkan yüzleri tek tek hüznünlü bir hal aldı, gözlerinde acı belirdi. Hort, Ravan, Anadil, hatta Hester... Sanki onlar da böylesine bir coşkuyu yaşamak istiyorlardı. Sanki onlar da arzulanan biri olmayı hissetmek istiyorlardı. Dövüşme istekleri kırık kalplerine yenik düşmüştü ve Kötüler sessizliğe büründüler, yılanların zehri kalmamıştı.

Fakat sadece bir yılan henüz başını eğmemişti.

Tedros onu kollarına alırken, sahnede dikilen Sophie’nin gözleri bir an olsun Agatha’dan ayrılmıyordu. Göz bebekleri alev alev yanan kömür tanelerine dönüşmüştü. Bedeni ter içinde kalmış, titriyordu. Siyah tırnakları yumruk yaptığı elini kanatıyordu. Ruhunun derinlerinden nefret lav gibi fışkırıyor, kalbinin şarkısını cana getiriyordu. Gözlerini mutlu çiftten ayırmadan, Sophie ellerini kaldırdı ve avazı çıktığı kadar bağırarak şarkısına başladı. Tepesindeki kara sarkıtlar, jilet gibi

keskin gagalara dönüştüler ve gıklayarak canlandılar.

Kuzgunlar hep birden tavandan koptular ve önlerine çıkan herkese saldırmaya başladılar.

Çocuklar kuzgunlardan sakınmak için hemen sıraların altına daldılar ve Sophie çığlığını bir oktav yükseltince de kulaklarını tıkadılar. Periler Sophie'ye doğru atıldılar ancak kuzgunlar hep-sini yutuverdiler. Sadece duvardaki bir çatlağın içine sığınan bir peri, kendini zor kurtardı. Pençeleriyle kulaklarını tıkayan kurtlar da en az diğerleri kadar savunmasızdılar ve kuşlar acımasız bir çabuklukla onların boğazlarını kestiler. Beyaz kurt, genç bir kahverengi kurdu kollarına almış, kulaklarından ve burnundan kanlar boşanırken kuşlarla savaşıyordu ancak sürü her iki kurdu da sahnenin gerisine doğru sürdü ve mücadelelerine noktayı koydu. Tam kuşlar aynı şeyi öğrencilere de yapacaklardı ki Sophie şarkıyı kesti ve kuzgunlar buhar olup uçtular.

Acıyla kıvranan herkes, yavaş yavaş sahnedeki Kötüye döndü. Ancak Sophie onlara bakmıyordu.

Sonsuzlar ve Hiçler, onun baktığı yere, Sirk Tacı'na döndüler. Taç havada sallanıyordu, nihayet uyanmıştı ve bir karar vermek üzereydi. Önce hafifçe titredi, İyiler Kötüleri arasında gitti geldi, gitti geldi ve sonunda tüy kadar hafif bir salınım ile kararını verip gideceğin yöne döndü... ve yavaşça Sophie'nin başına kondu.

Sophie'nin dudakları kıvrıldı ve yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Ödülü unutmak olmaz."

Agatha beyaz çizgilerin Sophie'nin ardındaki sahneyi sihirli bir şekilde silip yok ettiğini gördü, önceden tanıdığı çizgilerdi bunlar.

"KAÇIN!" diye bağırdı.

Beyaz çizgiler duvarları sildi, koridora doğru yayıldı. Çığlık çığlığa kaçışan öğrenciler kapılara atılmak için geç kalmışlardı.

Masallar Tiyatrosu beyaz bir patlamayla yok oldu ve iki okulun öğrencilerini İyilik Okulu'nun merdivenli salonuna fırlattı. Sonsuzlar pembe kulelerin merdivenlerine hücum ettiler, Hiçler de mavilerin. Yıldırımlar ve rüzgâr vitraylı camları bir bir indirirken Hester ve diğer Kötüler, Onu ve Kahramanlık kulelerinin basamaklarından yukarı kaçtılar. Fakat tam sahanlığa adımı attığı sırada ayağı yerdeki camlardan ötürü kaydı ve yan tarafa düştü. Bir eliyle tırabzana asılan Hester, yanından sürünerek geçen Dot'u gördü.

"Dot! Dot, yardım et!"

"Kusura bakma," dedi Dot burnunu çekerek ve yoluna devam ederek. "Ben sadece *oda arkadaşlarıma* yardım ederim."

"Dot, lütfen!"

"*Tuvalette* yaşıyorum ben! Siz kızlar zorbasınız ve kötü arkadaşsınız ve sizin yanınızda Kötülüğümden utanıy..."

"DOT!"

Dot, tam kayıp düşmek üzereyken Hester'in elinden yakaladı.

Sonsuzlar o kadar şanslı değildiler. Masumiyet ve Merhamet kulelerinden deli gibi telaşla tırmanırken Sophie onlara yıkıcı bir nota daha söyledi ve iki cam merdiven bomba gibi patlayarak güzel oğlanlarla kızları mermer zemine döküverdi. Sophie bir nota daha yükseldi. Çocukların altındaki giriş salonu sallandı, incecik bir buz tabakası gibi çatırdadı ve yüz farklı noktadan yarılarak ayrıldı. Şaşkınlık içindeki Sonsuzlar, birbirlerine tutundular ve dipsiz çukurlara doğru yuvarlandılar. Kırık mermer parçalarına ve basamaklara tutunmaya çabaladılar ancak zeminin çentikli parçaları tutunamayacak kadar meyilliydi ve yürek paralayan çığlıklarla çocuklar boşluklara doğru kaydılar. Tam dipsiz çukurlara düşecekken, elleri kıymık kıymık olmuş mermer parçalarına tutundu. Her Sonsuz, iradesinin son zerrelerini kullanarak tutunuyor, ayakları aşağıdaki karanlığın üzerinde sallanıyordu.

“Agatha!” diye bağırdı Tedros, yağmur suyuyla dolu çukurların ve uçurumların üstünden atlayarak arkadaşlarını kurtarıyor, bir yandan da giderek daha fazla korkuya kapılıyordu.

“Agatha, neredesin?”

Sonra karşı tarafta, parçalanmış bir pencerenin pervazında asılmış iki soluk tenli el gördü.

“Agatha! Geliyorum!”

Kayaların arasındaki çukurların üzerinden, parçalanmış merdiven basamaklarından atlayarak yukarı doğru tırmandı. Son bir sıçramayla duvarın üzerine çıktı, camların üzerinden aştı ve gördüğü eli kavradı.

Sophie kendini yukarı çekti ve onunla yüz yüze geldi.

Tedros dehşetle geri çekildi, ancak hemen aşağısında imdat isteyen Sonsuzlar uçurumun kenarına asılmışlardı.

“Madem prensler prensesleri kurtarır, merak ettim şimdi...,” dedi Sophie, Sirk Tacı yağmurdan sırlıklam olmuş saçlarının üzerinde parlarken. “Prensleri kim kurtarır?”

“Söz vermiştin,” diye kekeleydi Tedros, bir kaçış yolu aranırlken. “Değişeceğine söz vermiştin!”

“Öyle mi yaptım?” Sophie başını kaşıdı. “Yani. İkimiz de tutmayacağımız sözler verdik.” Bir çığlık kopararak en yüksek notasını söyledi.

Prens, dizlerinin üzerine yığıldı. Onu acılar içinde kıvrılırken izleyen Sophie, bir nota daha yükseltti. Felç olup kılmıdayamaz hale gelen Tedros, burnundan kan boşaldığını, kulaklarının çınladığını hissetti. Sophie yavaşça öne eğildi ve parmağını Tedros’un titreyen dudaklarına dokundurdu. Sonra onun dehşet içindeki mavi gözlerine bakıp gülümsedi ve ölüm büyüsunü okudu.

Agatha üzerine atılıp, onu arkasındaki açık pencereye va-

pıstırdı ve Sophie'nin tacını başından düşürüp fırtınanın içine karışmasına neden oldu.

Kan revan içinde bitap düşmüş Tedros, ona yardım edecek oldu fakat Agatha ona ters ters baktı. "Git diğerlerini kurtar!"

"Ama..."

"*Hemen!*" diye bağırdı Agatha, Sophie'yi pencereye daha kuvvetli bastırarak.

Tüm gücünü toplayan Tedros, başı dertte olan arkadaşlarına yardıma koştu. Aşağılardan onun haykırışını duyan Agatha, güvende olduğundan emin olmak için başını Sophie'den çevirip ona baktı. Bu fırsatı kaçırmayan Sophie, anında bacağına bir tekme indirdi ve Agatha suratını pencerenin kenarına çarptı.

Ağız burnu kan içinde, sendeleyerek doğruldu.

"Leydi Lesso haklıymış," dedi Sophie, onunla yüzleşmek üzere ayağa kalkarken. "Ben zayıfladıkça sen güçleniyorsun. Ben kaybettikçe sen kazanıyorsun. Sen, benim Can Düşmanısın Agatha."

Sophie ona doğru bir adım yaklaştı. "Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

Yüzü hüznle karardı.

"Çünkü ben, ancak sen ölünce mutlu olacağım."

Agatha sırtını pencereye yasladı, titreyen parmağını ısıldatmaya çalışıyordu.

Dört kat yukarda Hester, Anadil ve Dot, aşağılarından yükselen çığlıklar ve gümbürtüler arasında Onur Kulesi'nin koridorlarına daldılar.

"Sirk Tacı verildi işte!" diye ciyakladı Hester, öğretmen odalarının kapılarını açarken. "Neredeler?" Köşeyi dönmesiyle sorusunun cevabını öğrendi.

Profesör Anemone, Profesör Dovey ve Profesör Espada, tam koşar haldeyken, ağızları kocaman açılmış durumda donup kalmışlardı. Merdivenli salona doğru fırladıkları sırada bir büyü ile tuzağa düşürülmüş görünüyorlardı.

“Hester...”

Hester, pencereden dışarı, Anadil’in gözlerinin baktığı yere döndü. Yarı Yol Köprüsü üzerinde şimşeklerin ışığında Leydi Lesso, Profesör Sheeks ve Profesör Manley, aynı şaşkın yüz ifadeleriyle, donup kalmışlardı.

“Onları canlandırabilir miyiz?” diye sordu Dot, yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş halde. “Yalnızca bir donma büyüğü bu.”

“Donma büyüğü değil bu.” Anadil, Profesör Dovey’nin tenine yavaşça vurunca cılız, hafifçe yankılanan bir ses çıktı.

“Taşa döndürme,” dedi Hester, Lesso’nun dersini hatırlayarak. “Yalnızca büyüyü yapan kişi tarafından bozulabilir.”

“İyi de *kim*?” diye gılgıladı Dot.

“Öğretmenlerin müdahale etmelerini istemeyen biri,” dedi Anadil, koyun üzerinde yükselen gümüş kuleye bakarak.

Dot başını iki yana salladı. “Ama bu... demek oluyor ki...”

“Tek başımızayız.”

Yıkılmış giriş salonunun üzerinde, fırtınanın altında yıkanan mermer bir adada, Agatha ile Sophie başa baş kalmışlardı.

“Düşman olmak zorunda değiliz Sophie,” diye yalvardı, arkasına sakladığı parmağını ısıldatmaya çalışırken.

“Beni bu hale sen getirdin,” dedi Sophie nefes nefese, göz yaşları içinde. “Benim olan her şeyi aldın.”

Agatha, acılar içindeki Tedros’un ve Sonsuzların yıkıntıların üzerinde kıvrandıklarını gördü. Arada çakan şimşeklerin ışığında Hiçlerin koyun karşısındaki kulelerinden aynı yüz ifadeleriyle...

riyle onları izlediklerini görüyordu. Agatha'nın kalbi güm güm atıyordu. Artık her şey ona kalmıştı.

"Burada mutlu bir son bulabiliriz," diye yalvardı, ardındaki parmağının ısınıp ısıldadığını hissederek. "İkimiz de mutlu bir sona kavuşabiliriz."

"Burada mı?" diye acı acı gülümsedi Sophie. "Eve dönme işine ne oldu Aggie?"

Agatha kekeleyerek bir cevap vermeye çalıştı.

"Ya, demek öyle," dedi Sophie, daha da kocaman sırtarak. "Artık gidecek bir balon var. Artık bir *prens* var."

"Ben sadece arkadaş olmak istedim Sophie," dedi Agatha, gözleri dolu dolu. "Tek istediğim buydu."

Sophie buz kesildi. "Hiçbir zaman arkadaş filan olmak *istemedin* Agatha. Çirkin olanın *ben olmamı* istedin sadece."

Sihirli bir şekilde Sophie'nin yanaklarının derisi kırıışverdi.

Agatha'nın parmağı dehşet içinde sönüverdi. "Sophie, bunu kendine yapan sensin!"

"Kötü olanın *ben olmamı* istedin." Sophie yeni bir öfke dalgasına tutuldu ve elleri pençelere dönüştü.

"İyi olabilirsin Sophie!" diye bağırdı Agatha ancak gök gü-rültüsü sesini bastırdı.

"Cadı olanın *ben olmamı* istedin," dedi Sophie, gözlerinde kan damarları çıktı.

"Bu doğru değil!" Agatha arkasındaki pencereye doğru geriledi.

"Ee tatlım," diye gülümsedi Sophie, dökülmüş dişlerini ortaya çıkararak. "Dileğin *kabul oldu*."

"Hayır!"

Sophie tek bir hareketle Agatha'yı fırtınanın içine itti. Agatha parıldayan köprüye ve bir anda gelecek ölümüne doğru düştü. Tedros'tan bir çıkılık koptu.

Bir peri o yere çakılmadan kendini Agatha'nın altına attı ve hayatına mal olacak bir çabayla onu yakaladı. Agatha'yı taş köprüünün üzerine güvenli bir şekilde bırakırken, Bane yaptığı tüm iyilikler için GavalDONLU Agatha'ya sessizce teşekkür etti. Sonra Agatha ilk nefesini alırken, Bane son nefesini verdi ve onun açık, ıslak avucunda öldü.

Şimşekler kuleyi aydınlatırken, Sophie aşağıya, yüzü dehşetle bembeyaz kesilmiş Agatha'ya baktı. Koyun karşısındaki Hiçlerin iliklerine kadar donup kalmış bir halde kendisini izlediklerini gördü. Sonra bir köşeye toplaşmış Tedros ile Sonsuzlara döndü. Hester, Anadil ve Dot ise gözleri kocaman açılmış bir halde onu merdivenlerin başından seyretiliyorlardı.

Gök gürültüsünün yankılarını kalbinde hisseden Sophie, yerden bir cam parçası aldı ve üzerindeki yağmur suyunu eliyle sildi.

Sırılsıklam saçları tamamen beyazlamıştı. Yüzü kocaman siyah çibanlarla kaplıydı. Gözleri karga gözü misali pörtlemişti.

Panik duygusuyla donup kalmış halde cam parçasına baka-kaldı.

Ama sonra, elindeki aynaya bakarken, panik yavaş yavaş kayboldu ve yüzünde tuhaf bir rahatlama ifadesi belirdi; sanki yansımasının ardında, içine yatanı görebiliyordu.

Kuruyup büzüşmüş dudaklarında bir gülümseme, sonra da bir özgürlük kahkahası kendini gösterdi... giderek yükseldi, büyüdü...

Sophie elindeki camı yere attı, başını kaldırdı ve Kötülük, su katılmamış saf kötülük vaat eden korkunç bir kahkaha attı.

Sonra aniden gözleri Agatha'ya döndü. Canavarca bir tehdit çılgılığı koparak yılan derisi pelerinine büründü ve gecenin karanlığına karıştı.

Uzak Orman'ın Cadısı

“**K**orkunç bir şey olduğunda, annem hep ‘Bunun içinde saklı olan iyi yanı bulmamı’ söylerdi,” dedi Hester, Fesatlık Kulesi’nde taş kesilmiş Castor ile Beezle’in yanından geçerken.

“Korkunç bir şey olduğunda babam hep ‘Ye’ derdi,” diye ekledi Dot nefes nefese onun peşinden bir köşeyi dönerken. Mona ve Arachne ile burun buruna geldiler.

“Neler oluyor?” diye ağlamaklı bir halde sordu Mona.

“Odanıza dönün!” diye çıkıştı Hester. “Dışarı da çıkmayın!”

Mona ile Arachne içeri kaçtılar ve kapılarını kilitlediler.

Hester ile Dot, merdivenlerden aşağı koştur-

dular ve Hort, Ravan ve Vex'in yukarı çıktığını gördüler.

"Odanıza dönün!" diye bağırdı Dot. "Dışarı da çıkmayın!"

Oğlanlar önce Dot'a, sonra da Hester'a baktılar.

"*Derhal!*" diye bağırdı Hester ve oğlanlar kuyruklarını kıstırıp kaçıştılar.

"Ya ben hizmetkâr olursam?" diyerek dudak büzdü Dot. "O zaman seneye aynı dersleri alamayız!"

"Seneye bir okul *kalırsa!*" diye cevabı yapıştırdı Hester.

Karşılarına çıkan korku içindeki Hiçlere odalarına dönmele-rini söyleyerek merdivenli salondan seğirttiler.

"Bunun iyi bir yanı olabilir aslında," dedi Dot. "Artık ödev yapmayız!"

Hester birden durdu, gözleri kocaman açılmıştı. "Dot, gerçek bir cadiya karşı hazırlıklı değiliz. Biz daha birinci sınıfız!"

"İyi de karşımızdaki *Sophie*," dedi Dot. "Parfümleri ve pem-beyi seven bir kız. Tek yapmamız gereken, onu sakinleştirmek."

Hester gülümsedi. "Biliyor musun, bazen sana haksızlık ediyoruz diye düşünüyorum."

"Yok canım," diyen Dot'un yanakları kızardı. "Belki de Anadil onu bulmuştur."

Gaddarlık Kulesi'ni de dolaştıktan sonra iki kız yorgun argın 66. odaya döndüler ve oda arkadaşlarını içeride tortop olmuş çarşafların üzerinde uzanırken buldular.

"Herkes odalarına kapandı," dedi Dot, eteğini havalandırarak.

Alnındaki terleri silen Hester, kaşlarını çatarak Anadil'e baktı. "Sophie'yi arama zahmetine girdin mi acaba?"

"Aramama gerek kalmadı," diyerek esnedi Anadil. "Burava geliyor zaten."

"*Buraya mı?*" diye homurdandı Hester. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

Anadil çarşafı kaldırdı ve altından bağlanmış, ağzı tıkanmış haldeki Grimm çıktı.

“Bu söyledi.”

İyilik Okulu’nda, Chaddick ile Tedros gömlekleri lime lime ve kan içinde, Kahramanlık Kulesi çalışma odasının kapısında nöbetteydiler. Tıklım tıklım dolu salonda kızlar baloya gidecekleri kavalyelerinin kollarına kendilerini bırakmışlardı ve Beatrix ile Reena, yaralı oğlanları tedavi ediyorlardı. Güneş doğduğunda onlar da uyuyakalmıştı.

Yalnızca Agatha dinlenmeye cüret edememişti. Siyah beyaz kaplanmış bir sandalyeye kıvrılmış, bir zamanlar ona salatalık suyu ve kepekli kurabiye getiren, onu yürüyüşe çıkaran ve hayallerini anlatan o kızı düşünüyordu.

O kız artık yoktu. Yerinde ise onun kellesini isteyen bir cadı vardı.

Pencereden şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanmış köprüye, üstünde taş kesilmiş öğretmenlere ve altlarındaki donmuş sihirli dalgaya baktı. Ne bir kaza, ne de büyük bir hata söz konusuydu. Bütün bunlar Okul Müdürü’nün planının parçasıydı. İki Okurun savaşmalarını istemişti.

İyi de Müdür kimin tarafındaydı?

Güneş odayı doldururken, Agatha gözlerini açmış, Sophie’nin bir sonraki hamlesini beklemeye koyulmuştu.

66. odada sabah geldi geçti. Sonra da öğlen.

“Atıştırma krakeriniz filan yoktur değil mi?” diye sordu yatağında oturan Dot. Hester ile Anadil, ağzı tıkalı Grimm aralarında homurdanırken ona şaşkınlıkla baktılar.

“Dünden beri bir şey yemedim ve artık çikolata da yiyemi-

yorum; beni bir tuvalette yaşamaya mahkum ettiğiniz ve çıkolata da şeye benzediği için...”

Hester, Grimm’in ağzındaki bezi çözdü. “Sophie *nerede?*”

“Geliyor,” dedi Grimm.

“Ne zaman?” diye sordu Hester.

“Bekliyor,” dedi Grimm.

“Ne?”

“Grimm geliyor. Grimm bekliyor.”

Hester, dönüp Anadil’e baktı. “*Bunu* dedi diye mi buradayız?”

Kapıda bir anahtar çevrildi ve üç kız birden kendilerini yatakların altına attılar.

“Grimm?”

Sophie içeri girdi, siyah pelerinini çıkardı ve kapıdaki kancaya astı.

“Neredesin?”

Gözleriyle odayı taradı, sivri ve kirli tırnaklarıyla başını kaşıdı.

Başından aşağı topak topak beyaz saçlar dökülürken, yatakların altına saklanmış Hester, Dot ve Anadil gözlerini hayretle açmışlardı.

Sophie döndü ve çarşafın altında kıpırdanan yumruyu gördü. “Grimm?”

Temkinli bir şekilde elini yatağa uzattı.

Üç kız tam o anda arkasından saldırdılar. “Bileklerini tutun!” diye bağırdı Hester, yanmış çarşaf parçalarıyla Sophie’nin bacaklarını yatağın direğine bağlamaya çalışırken. Anadil, Sophie’nin bileklerini başının üstünde, Grimm’in hemen yanında bağladı ve Dot da bir işe yarıyormuş gibi görünmek için aşk tanrısına bir yastıkla girişti.

“Unuttunuz sanırım,” diye nameli bir tonla konuşmaya başladı Sophie, “ama ben sizin tarafınızdayım.”

“Artık hepimiz aynı taraftayız,” diye tısladı Hester. “*Senin* karşında.”

“Bu pek hoş girişimlerinizi takdirle karşılıyorum Hester ama İyiler, sizin tarafınızda *değildir*.”

Işık altında, Hester Sophie’nin yüzünün kırışıklarla dolduğunu gördü.

“Öğretmenleri canlandırmanın bir yolunu bulana dek burada çürüyeceksin,” dedi Hester, korkudan titreyen ellerini ardına saklayarak.

“Hepinizi bağışladığımı bilin yeter,” diyerek iç geçirdi Sophie. “Siz benden dilemeden ben bağışladım bile.”

“Öyle bir dileğimiz olmayacak,” dedi Hester, Anadil ile Dot’u itekleyerek. Anadil, Sophie’nin kapıya asılı pelerinini kaptı.

“Tıpış tıpış döneceksiniz bana.”

Dönüp Sophie’ye baktıklarında onlara gülümsediğini ve daha fazla dişinin eksildiğini gördüler.

“Göreceksiniz.”

Hester ürperdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Sonra kapı yeniden açıldı ve Dot kafasını uzattı. “Yiyecek bir şeylerin yoktur değil mi?”

Hester onu çekeledi ve kapıyı çarptı.

Grimm anında ağzını tıkayan bezi kemirip çiğnedi ve ağzından tükürdü.

“Aferin oğlum,” dedi Sophie ve Grimm onun bağlarını çözerken, onu okşadı. “Onları burada oyalayarak çok iyi bir iş çıkardın.”

Dolabını açtı ve içinden küflü dikiş takımını, kutu kutu kumaş ve iplik çıkardı.

“Çok iş yaptım Grimm. Daha da yapacak çok işim var.”

ÇAT!

Sophie kapıya döndü.

ÇAT! ÇAT!

Dışarıda Anadil kapıya tahtalar, kilitler çakıyor ve Hester ile Dot da koridordan sürükleyip getirdikleri heykelleri ve sıraları kapının önüne yığıyordu. Hester, Hiçlerin odalarının kapısından kafalarını uzattıklarını gördü.

“ODANIZDAN ÇIKMAYIN!” diye gürledi ve kapılar kapandı.

“Kendimi çok kötü hissediyorum,” dedi Dot. “O, bizim oda arkadaşımız!”

“O şey her ne ise, bizim oda arkadaşımız filan değil,” dedi Hester.

İçeride Sophie çekicin sesine mırıldanarak eşlik ediyor, bir iğne Sophie’nin ısıldayan parmağı altında sihirli bir şekilde dik-iş dikiyordu. “Hepsini sökmek zorunda kalacaklar,” diyerek iç geçirdi, en son biri onu odasına kapattığında neler olduğunu hatırlayarak.

“Boşu boşuna o kadar yoruyorlar kendilerini.”

Akşamüstü vaktinde Sonsuzlar huzursuzlanmaya başlamışlar ve gruplar halinde banyoya girmişlerdi. Sonra ihtiyatlı bir grup halinde yemekhaneye geçtiler. Burada sihirli tencereler, etraflarını saran donmuş dev perilere rağmen yemek pişirmeye devam ediyorlardı. Öğrenciler tabaklarını ördek güveci, mercimek salatası ve fıstıklı dondurmayla doldurup, durgun bir sessizlik içinde yuvarlak masaların etrafında yediler.

Baş masada, Agatha Tedros’un gözlerine bakmaya çalışıyordu ancak Tedros perişan bir halde elindeki kemiği kemiriyordu. Agatha onu hiçbir zaman bu kadar yorgun görmemişti; gözle-rinin altı mosmordu, yanaklarının rengi kaçmıştı ve çenesinde ufak bir leke göze çarpıyordu. Banyo yapmamış tek kişi oydu.

Çocuklar neredeyse dondurmalarını bitirene dek sessizlik sürdü.

“Şey... haberiniz var mı bilmiyorum ama... İyilik Kulesi salonu?” diye cıvıladı Kiko. “Hâlâ... sağlam durumda.”

Yüz on dokuz baş, bir anda yukarı kalktı.

Kiko, dondurmasını ter basan yüzüne doğru kaldırdı. “Belki de... eğer istersek... hâlâ yapma şansımız var... yani...”

Yutkundu.

“Balomuzu.”

Herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Ya da yapmayız, bilemiyorum,” diye geveledi Kiko.

Sınıf arkadaşları kafalarını yeniden önlerindeki dondurmaya eğdiler. Bir süre sonra Millicent elindeki kaşığı bıraktı.

“Bunca zamanı hazırlanmak için geçirdik.”

“Halen daha iki saatimiz var,” dedi Giselle.

Reena’nın yanakları kızardı. “Yeter mi ki?”

“Ben müziği ayarlarım!” dedi Tristan.

“Ben de salonu kolaçan ederim!” dedi Tarquin.

“Herkes hazırlansın!” diye bağırdı Beatrix; ve çocuklar, kaşıklarını ellerinden bırakıp, neşeyle ayağa fırladılar.

“Acaba ben doğru mu anlıyorum?” Agatha’nın sesi herkesi bastırdı. “Periler ve kurtlar öldü, öğretmenler lanetlendi, okulumuzun yarısı harabeye döndü, ortalıkta elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil var. Ve siz *Balo* düzenlemek mi istiyorsunuz?”

“Bir cadiya boyun eğemeyiz!” diye karşılık verdi Chaddick.

“Elbiselerimizden vazgeçemeyiz!” diye yakındı Reena.

Hiçler öfkeyle patladılar.

“Öğretmenler olsa, bizimle gurur duyarlardı!”

“İyiler asla Kötülere boyun eğmez!”

“Balomuzu mahvetmek istiyor!”

“Herkes çenesini kapatsın.”

Oda sessizliğe büründü. Hiçler, hâlâ yerinde oturan Tedros’a döndüler.

“Agatha haklı. Şu durumda balo yapamayız.”

Arkadaşları başlarını öne doğru sallayarak ona katıldılar. Agatha rahatladı.

“Önce *cadıyı* bulup öldürmeliyiz,” diye hırladı Tedros.

Sonsuzlar coşkuyla bağırırken Agatha’nın yumrukları kasıldı.

“*Cadıya ölüm! Cadıya ölüm!*”

“Siz onun oturmuş bizi *beklediğini* mi sanıyorsunuz?” diye bağırды Agatha, sandalyesinin tepesine fırlayarak. “Kötülük Okulu’na elinizi kolunuzu sallayarak girip *gerçek bir cadıyı* öldürebileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Tezahüratlar kesildi.

“Gerçek’ bir cadı derken neyi kast ediyorsun?” diye soran Beatrix, ona öfkeyle bakıyordu.

Kiko, Agatha’nın ne demek istediğini anlayınca kireç gibi bembeyaz kesildi. “Hikâyeci sizin masalınızı gerçekten yazıyor, değil mi?” Agatha başıyla onayladı ve salon bir anda gergin mırıldanmalarla doldu.

“Bu masalları kimin kontrol ettiğini bilmiyoruz,” dedi Agatha. “Okul Müdürü’nün İyi mi, yoksa Kötü mü olduğunu bilmiyoruz. Sonsuz Orman’ın hâlâ dengede olup olmadığını bile bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, Sophie’nin benim ölmemi istediği ve bu uğurda yoluna çıkan herkesi öldüreceği. Bu yüzden ben, Kahramanlık Kulesi’ne dönüp bekleyelim diyorum.”

Herkesin gözleri, Agatha’ya çatılmış kaşlarıyla bakan Tedros’a döndü.

“Bu okulun başkanı benim,” diye karşılık verdi Tedros, “ve ben saldırılım diyorum.”

Gözler Tedros ile prensesi arasında gidip geliyordu.

“Tedros, bana güveniyor musun?” diye sordu Agatha yumuşak bir sesle ve başını ona doğru eğerek.

Agatha’nın sorusu havada kalmıştı, onun bakışları altında Tedros’a ateş basmıştı ve sessizlik giderek ağırlaşıyordu.

Prens, gözlerini ondan kaçırdı ve başını çevirdi. “Kahramanlık Kulesi’ne dönüyoruz,” diye mırıldandı.

Sonsuzlar onun emrine uyup somurtarak tabaklarını temizlerken, Agatha omzuna dokundu. “Doğru olanı yaptı.”

“Ben banyo yapacağım,” diye fırladı Tedros. “Kız gibi saklanacağımız bu gece güzel görüneyim bari!”

Agatha onun gitmesine engel olmadı. Tedros yemekhaneden hışımla çıkarken Beatrix onu kapıda yakaladı. “Gidip Kötülük Okulu’na sızalım Teddy! Cadiyı birlikte öldürelim!”

“Sana ne *söyleniyse*, onu yap,” diye onu tersledi Tedros ve iterek yanından geçti.

Beatrix onun gidişini izledi, yanakları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Birkaç dakika sonra, Sonsuzlar Kahramanlık Kulesi’ndeki hapisanelerine dönerken, Beatrix örtülü geçitten geçip odasına gitti. Burada açlıktan kıvranan beyaz bir tavşan, onu bekliyor, hoplayıp zıplıyordu.

“Yemeğini alacaksın Teddy,” dedi, onu kucağına alarak. “Fakat önce hak etmen gerek.”

Hester uyandığında şato karanlıklar içindeydi ve çan kulesi sekiği vuruyordu. Ağzından akan salyaların arasında yüzüstü yatıyordu ve yanağına yapışmış *Büyü Bozma* kitabını kaldırarak Dot ile Anadil’e bir göz attı. İkiisi de odalarının kapısına yığıldıkları eşyalara dayanmış, birbirlerine sokulup yatmışlardı. Hester

şaşkınlıkla doğruldu ve onların arkasına doğru baktı.

66. odanın kapısı bıraktıkları gibiydi.

Hester rahatlayarak bir nefes verdi. Ama sonra boğulacak gibi hissetti.

Koridorun sonunda kıpırdayan bir şey vardı.

Eşya yığınının üstüne tırmandı ve merdivenlere doğru ayaklarına basarak ilerledi. Yaklaştıkça, merdivenlerden aşağı sessizce inen, üç kamburu çıkmış tip gördü. Bir dakika sonra iki tanesi daha sessizce onlara katıldı.

Hester daha fazla gölge görene dek tırabzanın ardından bekledi. Sonra merdivenin meşalesini yaktı. Mona, Arachne, Vex ve Brone ona bakıyorlardı.

“Neden odalarınızda değilsiniz!” diye bağırdı Hester.

“Size yardıma geliyoruz!” dedi Mona.

“Karşılık vermek istiyoruz!” dedi Vex.

“Ne? Neden bahsediyorsu...”

Sonra Hester, ellerinde tuttukları şeyi gördü.

Anadil rüyasında lağımalar ve Dot da fasulye görüyordu ki ikisi de karınlarına inen darbeyle uyandılar.

“Şuna bakın!” Hester siyah bir kartonu kaldırıp onlara gösterdi. Üstünde yeşil renkli simler ve hayalet beyazı bir yazı vardı.

İyiler geliyor hepimizi öldürmeye
Sevgili balolarını mahvettik diye
İntikamımızı alacağız, ey kıymetli Hiçler
Kötülük Salonu'nda olun akşam 8'de

“İntikam filan yok!” diye bağırdı Hester.

“Öyleyse neden yazdın bunu?” diye sordu Anadil.

“Ben yazmadım gerzekler!”

İki kız da ona bakıyorlardı. Sonra birden merdivenlere doğru fırladılar.

“Nasıl çıktı dışarı?” diye bağırdı Anadil, basamakları ikişer ikişer atlarken.

“Odaya gelmeden önce yapmış!” diye bağırdı Hester, saat sekiz buçuğu vururken.

“Eşek şakalarında öyle başarılı ki,” derken Dot’un ayağı takıldı. “Sizce intikamı ne olacak?”

“Yine kuzgunlar mı?” diye sordu Anadil.

“Zehir bulutları?” dedi Hester.

“Her iki okulun altına aynı anda patlayacak yangın bombaları?” dedi Dot.

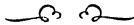
Hester bembeyaz kesildi. “Galiba hepsi ölmüşler!”

Merdivenli salondan koşarak geçirip yemekhaneye daldılar, Kötülük Sergisi’ni geçtiler ve okulun uzak ucundaki örümcek ağlarıyla kaplı, üzerlerine kurukafalar oyulmuş kapılarla kaplıydılar. Siyah renkli davetiyeyi fırlatıp atan Hester, kapıları açtı ve üç kız, bir kıyıma hazırlanarak Kötülük Salonu’na girdiler...

Dot içeri bir göz attı ve bayıldı. Diğer ikisi de nefes almakta güçlük çekiyorlardı.

“İntikam *bu* mu?” dedi Hester, gözleri dolarken.

Salonun kapısının önünde tavşan Teddy, merdivenlerin arkasından fırlayıp Hester’ın yere attığı karta doğru koştu. Ön dişleriyle kartı yakaladı ve yeşil simleri bozmamaya özen göstererek, armutların ve eriklerin ve diğer lezzet bombalarının haşalılarını kurarak, hopyakla zıplama sahibesini bulmaya gitti.

Kahramanlık Kulesi çalışma salonunda yaslandığı duvara yığılıp kalmış bulunan Agatha, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu fakat gözkapakları giderek ağırlaşıyordu. Tam yattığı yerde yana düşüyordu ki güçlü kollar onu yakaladı. Gözlerini kısıp, karşısında diz çökmüş, ıslak ve yanakları kızarmış halde kendisine bakan Tedros'u gördü.

"Uyu," dedi Tedros. "Ben artık buradayım."

"Bana kızgın olduğunu biliyorum..."

"Hişşt," dedi Tedros, ona daha sıkı sarılarak. "Artık münakaşa yok."

Suçluluk dolu bir gülümsemeyle Agatha kendini onun güçlü kollarına bıraktı ve gözlerini kapadı.

Çalışma odasının kapıları dan diye ardına dek açıldı. "Teddy!"

Beatrix fırtına gibi içeri dalıp, Sonsuzları uyandırdı. Tedros başını kaldırdı, rahatsız olmuştu.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Beatrix ve Agatha onun kollarında doğrulurken, elindeki siyah kartı Tedros'a uzattı. "Bizi öldürmeye geliyorlar!"

Tedros hayalet gibi beyaz yazıyı okudu ve boynundaki damarlar bir anda gerildi. "*Biliyordum!*" Agatha, onun omzunun üstünden kâğıtta yazanı görmeye çalıştı ancak Tedros ayağa fırladı.

"*DİKKAT! DİKKAT!*"

Sonsuzlar hep birden ayağa kalktılar.

"Tam şu esnada Kötüler, okulumuzdan intikam alma planları yapıyorlar," diyerek duyurusuna başladı Tedros. "Artık tüm Hiçler, Sophie ile birlik olmuş durumda. Tek umudumuz, onlar bizim üzerimize gelmeden Kötülük Okulu'na saldırmak. Saat dokuzda saldırıya geçiyoruz!"

Agatha şoka girmiş halde ayağa kalktı.

“Savaş hazırlanın!” diye kükredi Tedros, kapının iki kanadını birden ardına kadar açarak.

“*Savaş!*” diye haykıran Chaddick, Sonsuzları onun peşinden sürükledi. “*Savaş hazırlanın!*”

Hayretler içindeki Agatha, yere düşmüş kartı aldı. Kartı okuyunca gözleri kocaman açıldı.

“*Hayır! Saldırmayın!*”

Koşarak çalışma odasından dışarı fırladı. Fakat önüne bir ayak uzatıldı. Agatha takılan çelmeyle önündeki duvara tosladı ve kendinden geçti.

“Ay pardon,” dedi Beatrix ve diğerlerinin peşinden seğirtti.

Agatha gözlerini kırıştıtarak açtı ve korkunç bir baş ağrısı içinde kimseciklerin kalmadığı salonu gördü.

Acı ile inleyerek ayak izlerini takip etti ve örtülü geçitten Onur Kulesi’ne, oradan da aşağı, Hansel’in Cenneti’ne gitti. Burada kulağına taşlara sürtülen kılıçların meşum sesleri geldi.

Akide şekerinden yapılma parlak salona bir göz atınca Sonsuz oğlanlarının silahlıktan yürüttükleri gerçek kılıçları, okları, baltaları, palaları ve mızrakları bilemekte olduklarını gördü.

“Ne kadar kaynar yağ gerek?” diye seslendi biri.

“Hepsini kör etmeye yetecek kadar!” diye bağırdı bir başkası, kılıcını bileği taşına sürterken.

Lolipop odada Reena kızların elbiselerini çarpmaya daha uygun hale getirecek şekilde kesip biçiyor, Beatrix ise her kızı bir heybe dolusu sivri taş ve dikenlerden yapılma oklarla donatıyordu.

“Ama erkekler *derste* savaş eğitimi alıyorlar,” diye sızlandı bir kız.

“Biz daha dövüşmeyi bile öğrenmedik!” dedi bir diğeri.

"Kötülere köle olmak mı istiyorsunuz?" diye çıkıştı onlara Beatrix. "Çocuk pişiren ve prenseslerin kalbini yiyen ve at kanı içen!"

"Ve siyah giyinen?" diye ağlaştı Reena.

Sonsuz kızları dehşetle yutkundular.

"Öyleyse çabuk öğrenmeye bakın," dedi Beatrix.

Lokum odada Kiko ile Giselle onlarca meşaleyi yakarken, çikolata odada Nicholas ve bir grup oğlan bir koçbaşı yontuyorlardı.

Agatha, son odada Tedros'u Chaddick ve iki oğlanla birlikte Professor Dovey'nin şekerlemeden masasının üzerinde, elle çizilmiş bir haritanın başına eğilmiş halde buldu.

"Kötülük Salonu'nun burası olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Chaddick.

"Sadece tahmin," dedi prens. "O lanet okula girip çıkan tek kişi Agatha ama onu bulamıyorum. Beatrix'e onu yeniden aramasını söylesene."

"Ben seni o dertten kurtarayım."

Oğlanlar Agatha'ya döndüler.

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi Tedros, gülümseyerek.

"Ordusunu mezara götüren bir başkana yardım etmem," dedi Agatha.

Tedros duyduğuna çok şaşırılmıştı. "Agatha, bizi öldürecekler!"

"Şu an İyiler hepimizi öldürmeye geliyorlar," diyerek karşılık verdi Agatha, siyah kartı ona göstererek. "Kötülerin bize saldırdığı filan yok! Sophie sizin saldırmanızı istiyor!"

"Bir kez olsun o cadı ve ben bir konuda hemfikiriz," dedi Tedros. "Şimdi, benimle misin, değil misin?"

"Gitmene izin vermeyeceğim."

"Burada erkek benim, sen değilsin!"

“Öyleyse *erkek gibi davran!*”

Saat dokuzu vurdu.

Kulenin çanları çalarken oğlanlar bir Tedros’a, bir Agatha’ya gerginlik içinde bakıyorlardı.

Son çan da vurdu.

Sessizlik anında Agatha, Tedros’un gözlerindeki şüpheyi gördü ve kazanacağını biliyordu. Nazıkçe gülümsedi ve onun elini tutmak üzere uzandı ancak Tedros elini çekti. Ona öfkeyle bakarken yüzü iyice kıpkırmızı kesildi.

“ŞİMDİ SALDIRIYORUZ!” diye bağırdı ve haykırışlar koridoru doldurdu.

Üç kurmayı birlikleri toparlamaya koşarken, Tedros haritasını kaptı ve kapıdan dışarı fırladı.

Agatha kendini onun önüne attı. Daha ağzını açamadan, Tedros onu belinden kavradı.

“Agatha, bana güveniyor musun?” diye sordu.

Agatha huzursuzca iç geçirdi. “Elbette ama...”

“Güzel.” Kapıyı Agatha’nın üstüne kapadı ve bir okla sür-güledi.

“Kusura bakma,” dedi kapının aralığından. “Ama ben senin prensinim ve seni koruyacağım.”

“Tedros!” Agatha şekerlemeden kapıyı yumrukladı. “Tedros, hepinizi öldürecek!”

Fakat kapının aralığından Tedros’un meşaleler, silahlar, koçbaşı kuşanmış İyi ordusunu savaşa götürdüğünü gördü ve kana susamış tezahüratlarını duydu: “*Cadıya ölüm! Cadıya ölüm!*” Alevlerin aydınlattığı koridorda, gölgeleri duvarlara vuruyordu, karanlık ve biçimsiz, sonra tıpkı sihirliymiş gibi yok olup gittiler.

Agatha’nın kanı telaşla kaynamaya başladı. Tedros ve ordu-

sundan önce Kötülük Okulu'na ulaşmalıydı. İyi de onları kurtarmak için ne yapabilirdi?

Ancak Can Düşmanınız öldüğünde, sizin yüreğiniz soğur, demişti Leydi Lesso.

Yaşlar, Agatha'nın gözlerini yakıyordu, çoktan vermiş olduğu kararının hüznünü yaşıyordu.

Kendini Sophie'ye teslim ederse, kimse ölmezdi.

Cadının kazanmasına izin verecekti.

Geriye kalan tek mutlu son buydu.

Yüreğinden kopan bir çığlıkla kapıyı tekmeleyip yumruklamaya başladı, sonra şekerlemeden masayı kapıya iterek kapıyı kırmaya çalıştı ancak sonuç alamadı. Sandalyeleri karamelize edilmiş duvarlara çarptı, pekmezden yapılmış döşemelerde tepindi... ama bu odadan tek bir çıkış yolu vardı. Kan ter içinde kalmış Agatha, pencereden dışarı baktı.

Upuzun kuyruklu mavi elbisesiyle bacaklarını açıp pencere kenarına oturduğunda, postalı duvar boyundaki çıkıntıyı buldu. Buz gibi gece rüzgârı yüzünü yakarken, diğer ayağını da dışarı attı ve perilerin balo için kulenin dört bir yanına astıkları altın renkli ışıklarla donatılmış sarmaşığa tutundu. Çaresizce sarmaşığa asılarak kendini dar çıkıntının üstüne bıraktı ve etrafında dönüverdi.

Yarı Yol Köprüsü'nün o kadar yukarısındaydı ki üstündeki donmuş öğretmenler buradan bakınca böcek gibi ufakık görünüyorlardı. Amansız rüzgâr kulaklarını yakıyor ve onu öyle bir titretiyordu ki neredeyse kayıp düşecekti. Cam örtülü geçitten meşalelerin Onur Kulesi'nden aşağı, ağaç tüneline doğru indiğini görebiliyordu. İyiler doğruca Kötülerin üstüne çullanmadan evvel birkaç dakikası vardı.

Soğuktan çatlamış elleriyle, Agatha üstündeki ışıklı sarma-

şığa asıldı ve sıkıca bağlanmış olduğunu gördü. Gözlerini kısarak kuleden aşağı inen periler tarafından aydınlatılmış sarmaşık ağına, onu köprüye götürecek bu parlak yola baktı.

Lütfen yeterince güçlü ol, diye dua etti.

Sarmaşığa asıldı, kendini çıkıntıdan aşağı bıraktı ve bitkinin çat diye koptuğunu duydu. Vücudu tüm ağırlığıyla aşağı düştü, camdan bir çıkıntıya çarptı ve oradan sekip yeniden aşağı düşmeden önce vızıldayarak geçen bir şey, yanağının hemen yanına saplandı. Sarmaşık tüm etkisini yitirirken Agatha bu nesneye tutundu ve sonra bunun ne olduğunu gördü: bir ok.

Oka tutunmuş sallanırken, dehşet içinde başını geriye çevirdi ve tam o anda ikinci bir ok diğer yanağını sıyırdı. Karanlığın içinden onun hedef alan başka oklar yağmaya başladı. Okların çelik uçları onu her seferinde sıyırdıkça, Agatha gözlerini kapadı ve acı dolu ölümcül vuruşu bekledi.

Sonra vızıltılar kesildi.

Agatha gözlerini açtı. Tesadüf eseri, oklar kuleden aşağı bir merdiven gibi iniyordu.

Onu öldürmeye çalışanın kim olduğunu veya inanılmaz şansını sorgulamadı. Sadece elinden geldiğince hızlı biçimde oklardan aşağı, Yarı Yol Köprüsü'ne inmeye çalıştı ve taş kesilmiş öğretmenlerin yanından geçerek, ellerini hiç karşılaşmadığı o engele karşı tedbiren uzatarak koştu. Tedros'un ordusu Çayıra vardığında İyilik ve Kötülük Okulu tünellerinin sihirli bir şekilde iç içe geçerek kapandığını gördü ve bu sırada uzaklarda Agatha güvenli bir şekilde Kötülük Okulu topraklarına geçmişti bile.

Çok yukarılarda, GaddarlıkKulesi'nin pencerelerinden birinde, Grimm yayını kınına soktu.

"Saçının teline bile zarar gelmedi," dedi Sophie, onu okşaya-

rak. “Oysa sen tam aksini isterdin.”

Sophie, balçığın etrafından dolanan Tedros'un ordusuna ve sonra aşağı, tek başına Kötülük Okulu'na giren Agatha'ya bakarken, Grimm itaatkâr biçimde homurdandı.

“Fazla uzun sürmez,” dedi Sophie.

Masasındaki beyaz saç tutamlarını eliyle süpürüp yere attı ve neşeyle ipleri çeken bir kukla oynatıcı gibi dikişini dikmeye devam etti.

Agatha, Kötülük Okulu'na adım attığı an yakalanmayı bekliyordu. Fakat her tarafından sular sızan girişten geçerken ne bir muhafız, ne bubi tuzakları, ne de savaş emareleri gördü. Kötülük Okulu insanı huzursuz edecek derecede sessizdi, merdivenli salonun arka tarafında gıcırdayarak açılan ve kapanın demir kapılar haricinde. Kapılardan içeri baktı ve Masallar Tiyatrosu'nu el değmemiş ve düzeltilmiş haliyle karşısında buldu ama tek bir farkla. Taş sahnenin önünde bir zamanlar küllerinden doğan bir anka kuşu oyması varken, artık onun yerini yeni bir şey almıştı...

Kuzgunlar tarafından çevrelenmiş, çılgınlık atan bir cadı.

Ürperen Agatha, merdivenlerden yukarı, Kötülük Salonu'na doğru çıktı.

Fakat intikamımızı alacağız kıymetli Hiçler...

Sophie Sonsuzlara ona ne yapmalarını emredecekti acaba? Masallardaki en acımasız Kötüleri düşündü. Onu taşla mı çevireceklerdi? Kesilmiş kafasını ortalıkta mı gezdireceklerdi? On-
dan kıymalı börek mi yapacaklardı?

Hava buz gibi soğuk olmasına rağmen Agatha köşeyi döndüğünde yanaklarına ter bastığını hissetti.

Onu içi çivili bir fıçıda mı yuvarlayacaklardı? Kalbini mi sökeceklerdi? Karnını taşlarla mı dolduracaklardı?

Yerdeki yüzlerce ayak izine bakarken ter damlalarına gözyaşları karışmaya başladı.

Onu yakacaklar mıydı? Taşlayacaklar mıydı? Doğrayacaklar mıydı?

Koşmaya başladı ve günün birinde Sophie ile birbirlerini farklı bir dünyada, prenslerin olmadığı, acının olmadığı bir dünyada bulmalarını dileyerek kendini ölümün ve işkencenin kollarına attı. Korku dolu bir çılgılla üstlerine kurukafalar oyulmuş kapıları açtı.

Gördükleri karşısında nefesi kesildi.

Kötülük Salonu muhteşem bir balo salonuna dönüştürülmüş, yeşil şeritler, siyah balonlar, binlerce yeşil alevli mum ve duvar resimlerini zümrüt yeşiline boyayan dönen bir şamdanla süslenmişti. Birbirine dolanmış iki yılanın buzdan heykelinin etrafında Hort ile Dot tökezleyerek vals yapıyordu, Anadil kollarını Vex'in boynuna dolamıştı, Brone Mona'nın yeşil ayaklarına basmamaya çalışıyordu ve Hester ile Ravan etraflarında dans eden Kötü çiftlerin ortasına salınarak fısıldaşıyorlardı. Ravan'ın oda arkadaşları kamıştan yapılmış kemanlarında müzik icra ediyorlar ve her ne kadar çekingen, sarsak olsalar da, mutlulukla dolup taşan daha fazla çift piste akın ediyor, pullarla süslenmiş bir pankartın altında dans ediyorlardı:

1. YILLIK KÖTÜLER "KIÇ BALOSU"

Agatha ağlamaya başladı.

Müzik kesildi.

Gözlerini sildiği zaman Hiçlerin kendisine baktıklarını gördü. Çiftler birbirinden ayrıldılar. Yüzler utançla kızardı.

"Onun burada ne işi var?" diyerek tükürdü Vex.

“Gidip Sonsuzlara anlatır!” dedi Mona.

“Yakalayın şunu!” diye bağırdı Arachne.

“Ben hallederim,” dedi bir ses.

Hester kalabalığın arasından öne çıktı. Agatha geri çekildi.
“Hester, beni dinle...”

“Bu, Kötülerin partisi Agatha,” dedi Hester, ona bakıp somurtarak. “Ve sen de bir Kötü değilsin.”

Agatha duvara doğru giletti. “Dur! Dinle!”

“Korkarım yapacak tek bir şey var,” dedi Hester, Agatha’nın üzerine düşen gölgesi giderek büyürken.

Agatha yüzünü sakındı. “Ölmek mi?”

“Burada kalman,” dedi Hester.

Agatha ona aval aval bakıyordu. Aynı şekilde Hiçler de.

Vex dikkatleri çekti. “A...ama...o...”

“Benim konugum ol,” dedi Hester. “Kış Balolarının aksine, Kış Balolarının kuralları yoktur.”

Agatha başını iki yana salladı, kelimeler yerine gözyaşları dökülüyordu. Hester onun omzuna dokundu.

“Salonu bu halde bulduk,” dedi, sesi çatallaşarak. “Sanırım kendi yaşamadığını bizim yaşamamızı istemiş. Belki de bu onun üzgün olduğunu ifade etme biçimidir.”

Agatha hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Ben de çok üzgünüm.”

“Ben seni *kanalizasyonun* içine attım,” dedi Hester burnunu çekerek. “Hepimiz hatalar yaptık. Ama bunları düzelteceğiz. öyle değil mi? İki okul, birlikte.”

Agatha o kadar şiddetli ağlıyordu ki vücudu sarsılıyordu.

Hester girdi. “Ne oldu sana böyle?”

“Denedim,” dedi Agatha hüngür hüngür. “Onları durdurmayı denedim.”

“Kimi durdurmayı?”

“KÖTÜLERE ÖLÜM! HIÇLERE ÖLÜM!”

Hester yavaşça sesin geldiği yöne döndü.

“KÖTÜLERE ÖLÜM! HIÇLERE ÖLÜM!”

Hiçler dev pencerelere üşüştiler ve gecenin içine baktılar. Dik tepenin aşağısında, İyilerin ordusu balcığın etrafından ilerliyor, silahları meşale ışığında parlıyordu.

Kötülerin yüzündeki mutluluk ısıltısı söndü ve kabuklarına geri çekildiler. Rüzgâr pencerelerden içeri girdi ve mumları söndürerek salonu karanlığa ve soğuğa boğdu.

“Demek bizi uarmaya geldin. Prens de bizi öldürmeye geliyor,” dedi Hester, öfkeli kalabalığa dönüp bakarak. “Bu ne *sevgi*.”

“Onlarla savaşmak zorunda değilsiniz,” diye ısrar etti Agatha. “Bırakın onlar da benim gördüğümü görsünler.”

Hester gözleri alev alev ona döndü. “Bırakalım da bize gülsünler mi? Onlara ne olduğumuzu mu hatırlatalım? Çirkin. Değersiz. *Zavallılar*.”

“Siz öyle değilsiniz!”

Fakat Hester, bir zamanlar tanıdığı o tehlikeli kıza dönüşüvermişti bile. “Bizim hakkımızda *hiçbir şey* bilmiyorsun sen,” diye payladı onu.

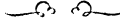
“Hepimiz aynıyız Hester!” diye yalvardı Agatha. “Bırak onlar da gerçeği görsünler. Tek yolu bu!”

“Evet,” dedi Hester sessizce. “Tek bir yol var.” Dişlerini gösterdi. “*Cadıyı serbest bırakmak!*”

“Hayır!” diye bağırdı Agatha. “Onun istediği de bu zaten!”

Hester alaycı bir şekilde güldü. “Prensesimize de güzel kızların *ait olmadıkları* yerlere gittiklerinde başlarına neler geldiğini hatırlatmak.”

Kötülerin gölgeleri üzerine çökünce, Agatha çığlığı bastı.

Ta yükseklerde, köhne kulede, elli kişilik bir Hiç güruhu son eşyayı da kapının önünden çekti ve 66. odanın son çivisini söktü. Vahşi bir kükremeyle odanın kapısını indirdiler ve gördükleri karşısında dehşet içinde geri çekildiler.

Buruş buruş, çirkin bir kocakarı, şeker pembesi bir elbisenin içinde onlara bakıyordu. Parlayan kel kafasını eliyle sıvazladı ve kararmış diş köklerini gösterdi.

“Durun tahmin edeyim,” diye gülümsedi Sophie. “Partimizin *davetsiz misafirleri* var.”

Güzel Kötü

Agatha'nın gözleri korkunç soğuk karşısında kocaman açılmıştı. Buz kesmiş camdan bir tabutun içinde sırtüstü yatıyordu. Onlarca bulanık silüet üzerine eğilmişti. Panik içinde doğrulmaya çalıştı ama bedeni de donmuştu.

Bu, cam değildi. Buzdu.

Daha fazla hava almaya çalıştı ama nefesi kesildi. Gözleri kocaman açıldı, yanakları mosmor kesildi... Sonra kara gölgeler

ikiye ayrıldı ve pembe bir siluet belirdi. Agatha diliyle tabutun yüzeyini kaplayan tabakayı yaladı. Kel ve tanınmayacak hale gelmiş Sophie, elinde Cehennem Odası'ndan fırlamış gibi görünen bir baltayla ona gülümsüyordu. Agatha son nefeslerini alırken, gözleri merhamet diliyordu. Sophie buzun üstünden ona baktı, parmaklarını Agatha'nın mezarına tıkmış yüzünde gezdirdi... ve baltayı havaya kaldırdı.

Bir yerlerden Hester'in çığlığı duyuldu.

Balta buzu parçaladı ve Agatha'nın yüzüne bir santim kala durdu. Agatha nefes almak için çırpınarak ıslak zemine yığıldı.

"Zavallı bir prensesi soğuktan dondurmak mı?" diyerek iç geçirdi Sophie. "İnsan konuğunu böyle mi ağırlar Hester?"

"Oklar... senin işindi!" diye kekeledi Agatha, yerde sürünecek. "Beni buraya getirdin... öldürmek için..."

"Seni öldürmek mi?" Sophie incinmiş görünüyordu. "Seni öldürebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Agatha, salonun diğer tarafında Hester'in Anadil ve Dot ile birbirlerine sarılmış, bir zamanlar oda arkadaşları olan ama şimdi kel ve kırış kırış bir kocakarıyla dönüşmüş Sophie'ye hayretler içinde baktıklarını gördü.

"İşin aslı, sana zarar vermek istiyorum Agatha," dedi Sophie, ışıldayan parmağıyla baltayı eritip yok ederken. "Ama yapamam."

Bir balonun yüzeyinde, çarpılmış yüzünün yansımalarını inceledi. "Dün geceki davranışım çok sığdı."

"Sığ mı?" diye patladı Agatha. "Beni pencereden aşağı attın!"

"Sen olsan aynısını yapmaz mıydın?" dedi Sophie, balonun yüzeyinden Agatha'nın mavi elbisesine bakarak. "Sana ait olan her şeyi *ben* alsaydım?"

Sophie ona döndü, pembe elbisesi parılıyordu. "Fakat bu

senin masalın Agatha. Ya bunu düşman olarak bitiririz ya da arkadaş olarak.”

“A-arkadaş mı?” diye kekeledi Agatha.

“Okul Müdürü bunun imkânsız olduğunu söylemişti. Belki ikimiz de ona doğru olanı öğretmişizdir,” dedi Sophie, derisi çibanların etrafında kırıırken. “İyi de o bizi nasıl anlayabilir ki?”

Agatha tiksinererek geri çekildi.

Sophie başını öne doğru salladı. “Ben artık çirkinim,” diyerek ona katıldı. “Ama burada mutlu olabilirim Agatha. Gerçekten olabilirim. Bizler ait olduğumuz yerlerdeyiz. Sen İyisin. Ben Kötüyüm.”

Gözleri süslenmiş salonda dolaştı.

“Ama Kötüler de güzel olabilir, öyle değil mi?”

Meşalelerin ışıkları pencerelerden içeri doluyordu. “Sophie, Sonsuzlar kapılara dayandı!” diye bağırdı Anadil, dışarı bakarak.

“İntikam,” dedi Agatha, titreyerek. “İntikam istediğini söylemiştin.”

“İyileri buraya başka nasıl çekebilirdim Agatha?” dedi Sophie hüznünlü bir sesle. “Onlara tek istediğimizin kendi balomuzu düzenlemek olduğunu başka nasıl gösterebilirdim?”

“Sophie, geliyorlar!” diye bağırdı Dot. Ayaklarının hemen altında Sonsuzlar şatonun kapılarını koçbaşıyla açmaya çalışıyorlardı.

“Ama artık bütün bunlara son vereceğiz, öyle değil mi?” dedi Sophie, elbisesinin cebinden yumruk yaptığı boğum boğum olmuş elini çıkararak.

Agatha’nın gözleri kocaman açıldı. Elinde bir şey vardı.

“CADI ÜST KATTA!” daimalar binaya girmeyi başarmışlardı.

“Agatha,” dedi Sophie, yumruğu sıkı sıkıya kapalı halde ona doğru yaklaşarak.

"CADIYA ÖLÜM!" diye bağıırıyordu merdivenlere hücum eden Sonsuzlar.

Sophie derisi benek benek leke olmuş yumruğunu ona doğru uzattı.

"Arkadaşım... Can Düşmanım..."

Agatha, yüzünü buruşturdu. Sophie, avucunu açtı.

Ve bir dizinin üstüne çöktü.

"Benimle dans eder misin?"

Agatha'nın nefesi kesilmişti.

GÜMM! Sonsuzlar kapıları açıp koridora doluştular.

"Sophie, ne yapıyorsun!" diye bağırdı Hester.

Sophie buruşuk elini Agatha'ya uzatıyordu.

"Onlara artık bu savaşın bittiğini gösterelim."

Kapılar zorlanıyordu.

"Barış için bir dans edelim," dedi Sophie.

"Sophie, hepimizi öldürecekler!" diye ciyakladı Hester.

Sophie elini çekmedi. "Mutlu bir son için bir dans Aggie."

Kapının kilitleri parçalanırken Agatha donup kalmış halde ona bakıyordu.

Sophie'nin çıbanları gözyaşlarıyla parıldıyordu. "Hayatımı kurtarmak için bir dans."

"Üç deyin!" diye bağırdı Tedros dışarıdan.

Sophie kocaman açılmış kömür karası gözleriyle Agatha'ya bakıyordu. "Benim Aggie. Göremiyor musun?"

Yaprak gibi titreyen Agatha, onun çirkin yüzünü inceliyordu.

"Bir!"

"Agatha, lütfen..."

Agatha korku içinde bir adım geri çekildi.

"Lütfen..." diye yalvardı Sophie, yüzünü kırıştırarak. "Bir Kötü olarak ölmeme izin verme."

Agatha büzülererek ondan uzaklaştı. “Sen Kötüsün!”

“Ve İyiler de bağışlar.”

Agatha donup kaldı.

“Sen İyi değil misin?” diye sordu Sophie.

“İki!”

Agatha nefesini tutarak ona elini verdi.

Sophie kemikli kollarıyla onu sardı ve onu dans pistine çekerek bir valse başladı. Hester’ın telaşla verdiği işaret üzerine Ravan’ın oda arkadaşları bir aşk şarkısına girdiler.

“Sen İyisin,” dedi Sophie, başını Agatha’nın omzuna dayayarak.

“Seni incitmelerine izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı Agatha, Sophie’yi sıkıca sararak.

Sophie onun yanağını okşadı. “Keşke ben de aynı şeyi söyleyebseydim.”

Agatha ona baktı. Sophie karanlık bir yüz ifadesiyle gülümseyordu.

“Üç!”

Tedros ordusunun saldırısıyla birlikte kapılardan içeri daldı ve hayvani bir çılglıkla kılıcını Sophie’nin arkasında havaya kaldırdı.

“Cadıya ölü...”

O anda pistte tüm hızıyla devam eden valse gördü.

Sophie, kollarında Agatha’yla ona doğru döndü. Tedros kılıcını elinden düşürdü.

“Zavallı Teddy,” dedi Sophie, müziği susturarak. “Ne zaman prensesini bulsa, kız cadı çıkıyor.”

Tedros donup kalmış halde Agatha’ya bakıyordu. “Sen... onunla birlikte misin?”

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı Agatha, Sophie’nin kolların-

dan kurtulmak için debelenirken.

“Kuleden aşağı tek parça inmeyi nasıl başardı sanıyorsun? Neden bize saldırmanızı engellemeye çalıştı sence?” dedi Sophie, Agatha’ya daha sıkı sarılarak. “Evet Teddy, korkarım balodaki eşin aynı zamanda *benim* de eşim oluyor.”

Tedros, Sophie’nin baktığı yere dönerek tavan kirişlerine asılmış pankartı gördü. Arkasındaki Hiçler utançtan kıpkırmızı kesildiler.

“Onu dinleme!” diye ciyakladı Agatha. “Bu, bir tuzak!”

“Agatha, tamam artık şekerim. Ona söyleyebilirsin,” dedi Sophie. Bezgin bir ifadeyle Tedros’a döndü. “Boğazına bir kılıç dayayana dek beklemek istedi.”

Tedros kocaman açılmış gözlerle Agatha’ya baktı.

“Bu doğru değil!” diye ağladı Agatha. “Kanıtlarım var!” Diğer yana döndü. “Hester! Dot! Anlatınıza onlara!”

Fakat Hester, Dot ve Hiçlerin geri kalanları, bir katliama hazırlanmış İyiler ordusunun taşıdıkları silahlara öfkeyle bakıyorlardı. Hester, Agatha’ya baktı ve hiçbir şey demedi.

Agatha, prensinin gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü. Arkasındaki silahlı Sonsuzlar, silahlarını Sophie’den ona çevirdiler.

“Hayır! Durun!” Agatha kendini kurtardı ve Tedros’un kollarına atıldı. “Bana inanmak zorundasın. Ben senin tarafındayım!”

“Gerçekten mi?” diye alay etti Sophie. “Öyleyse nasıl oluyor da prensin seni bir kuleye kilitlemişken... şu an bu kuledesin?”

Agatha, Tedros’un kollarının kasıldığını hissetti. Başını kaldırıp onun kanı çekilmiş yüzüne baktı.

“Ona cevap ver,” dedi Tedros.

“Sana yardıma geldim. Kuleden aşağı indim.”

“Aşağı *indin ha!*” diye gılgıladı Sophie. “O *koca* kuleden aşağı hem de!”

Tedros, onun baktığı yere döndü ve İyilik Okulu'nun göğü delen kulelerine baktı.

"Ok...oklar vardı!" diye kekeledi Agatha.

"Ne diye böyle çekingen davrandığını anlamıyorum," dedi Sophie, başını kaşıyarak. "Her adımı o planladı halbuki. İyilere yapılan eşek şakalarını, Sonsuz Orman'daki buluşmanızı, Sirk saldırısını... hepsi Agatha'nın onu İyi sanman için yaptığı büyük planın bir parçasıydı. Ha, şu yeni bulduğu tatlı gülümseme dışında. O tamamen *kara büyü* marifeti."

Agatha nefes alamıyordu.

"Ancak en başarılı Kötüler, İyi gibi görünebilir," dedi Sophie, Agatha'ya ters ters bakarak. "Agatha bu konuda benden bile iyidir."

Gözleri kocaman açılmış Tedros, Agatha'dan uzaklaştı.

"Prensesler benim otoritemi sorgulamazdı," dedi öfkeden kıpkırmızı.

"Teddy, dur!" diye yalvardı Agatha.

Prensesler benim erkekliğimi sorgulamazdı."

"Sana yaptığına bir bak şunun!"

"Senin bir cadı olduğunu *biliyordum*," dedi Tedros, sesi çata-
tallaşarak. "En başından beri biliyordum."

"Bana güvenmiyor musun?" diye ağladı Agatha.

"Annem de babama aynı soruyu sorardı," dedi Tedros, göz-
yaşlarına hakim olmaya çalışarak. "Ama ben, babamın düştüğü
hataya düşmeyeceğim."

Gözleri, kendisiyle Agatha arasında duran Excalibur'a kaydı.
Prens kılıcı almak için atıldı fakat Agatha ondan önce davranıp
kılıcı kaptı ve ayağa fırlayıp kılıcı ona doğrulttu. Sonsuzlar kor-
kuyula silahlarına davrandılar.

"Demedim mi?" diye sırtı Sophie. "*Boğazına* kılıcı dayadı işte."

Agatha dönüp Sophie'ye baktı, sonra da yüzüne doğru uzalmış kendi kılıcına bakan Tedros'a. Kılıcı elinden attı. "Hayır! Ben sadece... amacım o değildi."

Tedros öfkeden patlamak üzereydi.

"Saldırıya hazır olun!"

Agatha geri çekildi. "Tedros, beni dinle!"

Tedros, Chaddick'in yayını aldı.

"Tedros, dur!"

"Ben, babamdan da kötüyüm." Tedros başını kaldırdı, gözleri yaşla doluydu. "Çünkü seni hâlâ seviyorum."

Yaya oku yerleştirip Agatha'nın kalbine nişan aldı.

"Hayır!" diye çığlık attı Agatha.

"Ateş!"

Tedros okunu Agatha'ya fırlattığı anda Sonsuzlar savunmasız Hiçlere taşlar, oklar ve kaynar yağ fırlattılar.

Tam ok Agatha'nın göğsünü deleceği sırada Sophie ışıltayan parmağını oynattı. Tüm silahlar papatyalara dönüştü ve süzülerek yere düştüler.

Korkuyla büzülmüş Hiçler başlarını kaldırıp baktılar, hayatta olduklarına inanamıyorlardı. Ortalarında iki büküm eğilmiş Agatha yavaşça döndü.

"Bunu da en sevdiğim prenesten öğrenmiştim," dedi Sophie yumuşak bir sesle.

Agatha hıçkırıklar arasında yere kapandı.

Tedros, bir ona bir Sophie'ye bakıyor, yüzünden dehşet akıyordu. Sophie, şeytanî bir gülümsemeyle ona baktı.

"İyi ile Kötüyü ayırt etme sınavlarında hiçbir zaman başarılı olamadın, değil mi Teddy?"

"Hayır!" Tedros dizlerinin üstüne çöktü, hüngür hüngür ağlayan Agatha'yı kollarına aldı. Agatha onu iterek uzaklaştırdı.

“İşte buna son derim. Prens, prensesini öldürmeye çalışıyor,” dedi Sophie, zevkten dört köşe. Agatha’nın kalbine yönelmiş ok olan papatyayı yerden aldı ve kendinden geçerek kokladı. “Şansınız varmış ki günü kurtaracak Kötü buradaymış.”

Yere çökmüş olan Tedros, kalbi kırık bir halde başını kaldırıp ona baktı.

“Tabii bu durumda akıllara gelen soru...” Sophie çürümüş dudaklarını yaladı.

“Kötüler İyi olduğunda ne olur?”

Bu defa gülümsediği zaman, Tedros ıslıl ıslıl parlayan bembeyaz dişler gördü. Hayretle irkildi.

Gözlerinin önünde Sophie’nin siğilleri sihirli bir şekilde yok olmaya, derin kırışıkları dümdüz olmaya başladı ve sonunda gençlik ışığıyla parlayan parlak, pürüzsüz cildi kendini gösterdi. Kel kafasından lüle lüle sarı saçlar çıkıverdi ve dudakları tüm dolgunluğuyla eski haline döndü. Agatha ellerinin arasından yavaşça bakıp Sophie’nin gözlerinin zümrüt yeşili rengine dönmelerini, eciş bücüş bedeninin bir anda dimdik olmasını izliyordu. Sonunda ulu Kötü, pembe balo elbisesi içinde o güne dek olmadığı kadar güzel ve çarpıcı bir halde tepesine dikildi.

“Gidin! *Hemen* gidin buradan!” diye onları uyardı Agatha fakat Sonsuzların tümü donup kalmış, Sophie’yi izliyorlardı.

Korkuyla eğilen Agatha diğer tarafa döndü.

Hester ona bakıyordu, üstündeki elbise pembe olmuştu. İncecik, tel tel saçları sihirli bir şekilde uzun ve gür lülelere dönüştü, beti benzi solmuş yüzü canlandı, dövmesi kıpkırmızı bir tona kavuştu. Hemen yanındaki Anadil’in beyaz saçları kestane rengi oldu, kırmızı gözleri deniz yeşiline dönuştü ve Dot’un tostoparлак bedeni bir kum saati gibi kıvrımlara sahip oldu. Bu değişim dalgası herkese yayılıyordu. Hort çenesinin keskin

hatlara kavuştuğunu, yanağında gamzeler çıktığını, paçoz siyah kılığının yerine mavi bir Sonsuz paltosunun geldiğini gördü. Ravan'ın yağlı cildi tertemiz bir hal alırken, Brone gömleğinin eteklerini kaldırdığında bedeninin boğum boğum kas olduğunu gördü, Arachne ellerini yepyeni iki gözünün üzerinde gezdirdi, Mona pürüzsüz bembeyaz cildine dokundu... ta ki tüm döntüşen Kötüler, İyilerin kıyafetleri içinde birbirlerine şaşkınlıkla bakar olana dek.

Sophie, sırtarak Agatha'ya baktı. "Kötülerin de güzel olabileceğini *söylemişim* sana, değil mi?"

"*Geri çekiliyoruz!*" diye bağırды Tedros, ordusuna doğru dönerek.

"İşimiz daha bitmedi Teddy," diye gürledi Sophie. "Sen ve ordun, bir baloyu işgal ettiniz. Sen ve ordun, savunmasız bir okula saldırdınız. Sen ve ordun, hayatlarının en mutlu gecesinin tadını çıkarmaya çalışan bir salon dolusu zavallı öğrenciyi öldürmeye çalıştınız. Bu durumda akıllara başka bir soru geliyor..."

"*Hemen geri çekilin!*" diye bağırды Tedros.

"İyiler Kötü olduğunda ne olur?"

Tedros'un arkasından çılgınlık yükseldi.

Agatha, dönüp baktığında Beatrix'in çatırdayarak kamburlaşan sırtındaki acıyla çılgılık attığını gördü. Sonra saçları bembeyaz oldu, yüzü yaşlı bir kocakarının gudubet suratına döndü ve pembe elbisesi siyah paçavralara dönüştü.

Onun arkasındaki tüm Sonsuzların elbiseleri ve takımları da yavaş yavaş Hiçlerin siyah kılıklarına döndü. Chaddick'in vücudunun her yanında metal çiviler çıktı body, Millicent teninin yeşil olduğunu görünce ağlamaya başladı, Reena yara kabuklarıyla kaplanan yanaklarını görünce çılgılığı bastı ve kaşınmaya başladı, Nicholas tek gözü kalmış ve kambur bir halde ortaklıkta

topallayarak dolaşıyordu. Kötülere saldıran Sonsuzlar tek tek çirkinleşiyorlardı ve cezalandırılmayan tek kişi Agatha'ydı... Sonunda Sophie, Kötüler ordusunun başındaki kel, bir deri bir kemik, korkunç yaralarla kaplı Tedros'a bakarak pis pis sırttı.

"Herkes Prens'e selam dursun!" diye gıkladı.

Güzelleşmiş Hiçler, çirkin Sonsuzları elleriyle gösterip, zafer dolu bir koro halinde Sophie'ye katıldılar ve iki yüz yıllık mağlubiyet mirasını geride bırakmış olmalarını kutladılar.

Agatha, yere düşmüş bir kılıcı aldı ve Sophie'ye doğrulttu. "Senin savaşın benimle! Bırak onlar barış içinde gitsinler!"

"Elbette şekerim," diye gülümsedi Sophie. "Kapılar işte orada."

İğrenç haldeki Sonsuzlar kapılara koştular. Fakat bu defa da kuruyup büzüşmüş, sıska Tedros yollarına çıktı.

"Lütfen Teddy. Bitirelim bu savaş," diye yalvardı Agatha.

"Seni bırakıp gidemem," dedi prens bet sesiyle.

Agatha onun hüznün dolu, korkunç gözlerine baktı.

"Bu defa bana güvenmen gerek."

Tedros başını iki yana salladı, direnemeyecek kadar utanç içindeydi.

"Geri çekilin!" dedi okuluna, boğazı düğümlenerek. "Hemen geri çekilin!"

Elem dolu bir haykırışla canavar kılıklı Sonsuzları kapılara yönlendirdi. Kapılar dan diye yüzlerine kapandı.

"Hepinizin kurallarını tam olarak öğrenmesi gerek," diyerek iç geçirdi Sophie.

Tedros ve ordusu tir tir titreyerek ona döndüler.

"Kötüler saldırır, İyiler savunur," dedi Sophie. "Siz saldırıyorsunuz..." Gülümsedi. "Şimdi de biz savunacağız."

Yüksek perdeden üç nota okudu. Agatha birden dışarıdan gelen hırıltılar duydu. Sesler giderek yükseliyor, yükseliyor,

yükseliyordu ve sonunda Agatha sesin nereden geldiğini anladığında gözleri kocaman açıldı.

“KAÇIN!” diye bağırdı.

Kapılar şiddetle açıldı ve üç dev sıçan, dizginleri Grimm’in elinde olduğu halde Tedros’un donup kalmış ordusunun içine daldı. Hırlayan, ciyak ciyak bağırarak sıçanlar, birer at büyüklüğüne ulaşmışlardı ve kaçışan Sonsuzları duvarlara yapıştırdılar, merdivenlerden aşağı yuvarladılar, pencerelerden dışarı, aşağıdaki balçığın içine savurdular. Yiğit oğlanlar kılıçlarına davranmadan sıçanlar onları oyuncak askerler gibi devirdiler.

“Ben de yeteneklerimin takdir edilmediğini sanıyordum,” dedi Anadil, afallamış Dor’a dönerek. Dikenden yapılma bir ok, aralarından vızıldayarak uçtu. Kızlar dönüp Tedros’un ve çirkin Sonsuzların telaşla silahlarına davrandıklarını gördüler.

“Ateş!” diye uludu Tedros.

Dor üzerine yağın oklar karşısında eğilirken, güzel Hiçler lanetlerle karşılık vermeye başladılar ve iki okul, silaha karşı büyüyle savaşa tutuştu. Oklar havada uçar, kılıçlar yıldırımları geri döndürür ve iki tarafın da parmakları çeşitli renklerde ışıldarken, sıçanlar Grimm’in elinden kurtulmuşlardı ve Ava’yı bir şamdana doğru fırlatıp, Nicholas’ın sırtını ısırıyorlardı. Grimm hızla havaya yükseldi ve Agatha’ya alevli oklar fırlatmaya başladı. Bir sütunun arkasına kendini atan Agatha, ışıldayan parmağını havaya kaldırarak yayına yeni bir ok yerleştiren Grimm’e doğrulttu. Ok bir böcekkapana dönüştü ve acıyla uluyan Grimm’in elini kapı. Agatha dönüp baktığında pek çirkin görünümlü Beatrix, Reena ve Millicent’in yanına sokulduklarını gördü.

“Mademki okları çiçeklere dönüştürebiliyorsun,” dedi Beatrix gözleri yaşlarla dolu, “bizi de yeniden güzel yapabilir misin?”

Agatha onu duymazdan geldi ve sütunun arkasından salon-

da devam eden kıyıma göz attı. İki taraf arasında renkli büyüler gidip geliyor, yerler taş kesilmiş bedenlerle doluyordu. Pence-renin önünde iki sıçan, sıska Tedros ile yaprak gibi titreyen arkadaşlarını sıkıştırmış, jilet gibi keskin dişlerini çıkarmışlardı.

Agatha kızlara döndü. “Onlara yardım etmemiz gerek!”

“Ne manası var ki?” diye sızlandı Millicent.

“Şu halimize bak,” dedi Reena.

“Uğruna savaşacak hiçbir şeyimiz kalmadı,” diyerek burnu-nu çekti Beatrix.

“Uğruna savaşacağınız İyilik var!” diye bağırdı Agatha, sıçanlar oğlanların silahlarını mideye indirirken. “Nasıl *göründüğünüzün* bir önemi yok!”

“Senin için demesi kolay,” dedi Beatrix. “Sen hâlâ güzelsin.”

“Bizim kulelerimizin adı Güzel ve Sevimli değil!” diye patladı Agatha. “Kahramanlık ve Onur! İyilik *işte budur* sizi beyinsiz ödleler!”

Agatha dövüşün ortasına dalıp, oğlanları sıçanlardan kurtarmaya koşarken arkasından bakakaldılar. Fakat Agatha’ya bir şey çarptı ve onu bir duvara yapıştırdı.

Şaşkınlık içindeki Agatha başını kaldırdığında Sophie’nin en büyük sıçanın tepesine binmiş, bir kez daha ona doğru saldırıya geçtiğini gördü. Agatha bir büyü bulmak için çok geç kalmıştı.

Beatrix sıçanın önüne atladı ve elini ona doğru kaldırdı. Tavandan sihirli bir yağmur patladı ve yerleri ıslattı. Sıçan kaydı, saldıran Hiçlerin üstüne doğru düştü ve Sophie yere yapıştı.

“İyiliğin başka bir yönü de bu,” diye gülümsedi Beatrix, Agatha’ya. Reena ve Millicent iki yanındaydılar. “Birbirimize ihtiyaç duymamız.”

Sophie başını kaldırıp baktığında Sonsuzların yere düşmüş Hiçleri yenmek üzere cesaretlerini topladıklarını gördü. Chad-

dick bedenindeki çivileri kullanarak bir sıçanı kalbinden çiviledi ve Tedros da diğerinin kuyruğundan sırtına tırmanarak onu boynundan şişledi. Diğer taraftan Sonsuzlar, korkudan büzüşmüş Hiçleri siyah giysileri ve kemerleriyle bağladılar.

Birden Sophie'nin elleri ve ayakları da sihirli sarmaşıklarla bağlandı.

"Bir masalda olduğumuzu unutuyorsun," dedi arkasından gelen bir ses.

Sophie debelenerek arkasını döndü ve Agatha'yı ışıldayan parmağıyla tepesinde dikilir halde buldu.

"Sonunda, İyiler her zaman *kazanır*," dedi Agatha.

Sophie debelenmeyi kesti.

"Gerçekten de öyle," dedi, Agatha'ya bakarak.

Fakat sonra Agatha, Sophie aslında kendisine bakmadığını fark etti. Arkasındaki son duvar resmine bakıyordu: Okul Müdürü'nün elinde bir yıldız gibi parlayan Hikâyeci'nin önünde diz çökmüş kitleler görünüyordu.

Sophie'nin yüzünde hin bir gülümseme belirdi. "Tabii masalın sonunu *kendim* yazmadığım sürece."

İşıldayan parmağını kaldırdı ve yerdeki su birikintileri aniden derinleşerek Agatha'nın ve iki ordunun birden ayaklarını yerden kesti. Suya gömülen öğrenciler, başlarını suyun dışında tutabilmek için çabalıyorlardı fakat sular iyice yükseldi ve tavana kadar vardılar. Neredeyse boğulacaklardı. Yanakları şişmiş, yüzleri mosmor kesilmiş halde Sophie'ye döndüler. Eli kolu bağlı olmasına rağmen kırık camı kapatıyordu Sophie. Şeytani bir gülümsemeyle onlara bakan Sophie, kendini pencereden aşağı bıraktı.

Sular pencereden aşağı fişkırdı ve iki yüz öğrenci kulenin penceresinden dondurucu gece yarısı soğuşuna fırlayıp, aşağıdaki balçığa düşrüler.

Savaş leş kokulu çamurun içinde kaldığı yerden devam etti ancak yüzler ve giysiler simsiyah çamura bulandığından, öğrenciler zayıf şafak ışığında birbirlerini seçemiyorlardı. Hester onu bir Sonsuz zannederek Anadil'in suratını çamura bastırdı, Beatrix bir Hiç zannettiği Reena'nın çenesine yumruğu indirdi, Chaddick ona en yakın kişiyi boğuyordu: Tedros. O ise buna çürümüş dişlerini en yakın arkadaşının ensesine geçirerek karşılık verdi. Kurallar bu kadar kökten değişince, öğrenciler de pembeden siyaha, siyahtan maviye, çirkinden güzele, güzelden çirkine, bir ona bir buna, daha hızlı, daha hızlı dönmeye başladılar ve en sonunda kimin İyi kimin Kötü olduğuna dair kimse-
nin en ufak bir fikri kalmadı.

Düşmanların hiçbiri koyun uzaklarında pembeler içindeki bir kızın Grimm'in oklarından yararlanarak kendini yukarı çekip, tek tek, tuğla tuğla tırmanarak Okul Müdürü'nün kulesine çıktığını fark etmedi. Çok aşağılarında da ay ışığı altında siluet halinde görünen bir prens, onun peşinden tırmanıyordu. Daha yakından bakınca bunun kuzgun saçlı, demir iradeli, aşk tanrısının oklarından sakınmaya çalışan bir prens olduğu görülebilirdi.

Dalgalanan mavi bir *elbise* giyiyordu.

Daha da yakından bakınca, bunun bir prens filan olmadığı görülebilirdi.

Bir Daha Asla

Gümüş tuğlalı pencereden içeri tırmanan Sophie, dişle-
rini gıcırdattı.

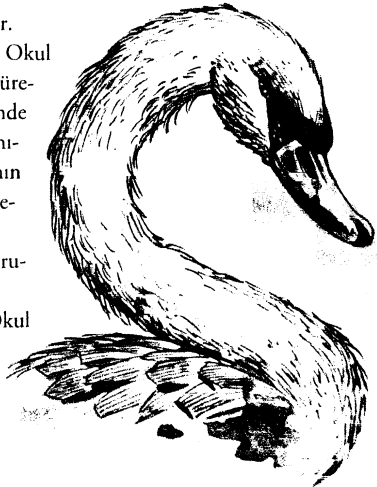
İyiler her zaman kazanır.

Can Düşmanı haklıydı. Okul
Müdürü hayatta olduğu süre-
ce, Hikâyeci onun ellerinde
olduğu sürece, asla intikamı-
nı alamayacaktı. Agatha'nın
mutlu sonunu mahvetme-
nin tek bir yolu vardı.

Hem kalemi hem de koru-
yucusunu yok etmek.

Hırlayarak kendini Okul
Müdürü'nün kulesine
çeken Sophie, ışılda-
yan parmağını kaldırdı.

Parmağı söndü.

Boş taş oda, kitaplıkların ve rafların kenarlarına dizilmiş yüzlerce kırmızı alevli mumla aydınlatılmıştı. Kırmızı gül yaprakları ayaklarının altındaki zemini kaplıyordu. Görünmeyen bir arpın tıngırtıları yumuşak bir şekilde yükselip hoş bir şarkıya dönüştü.

Sophie kaşlarını çattı. Savaş için gelmişti ama karşısına bir düğün çıkmıştı. İyilerin zannettiğinden de zavallı olduklarını düşündü.

Sonra Hikâyeci'yi gördü.

Odanın diğer tarafında korumasız bir şekilde, gölgeler içindeki taş masanın üstünde duran kendisi ile Agatha'nın masal kitabının üzerinde havada duruyordu.

Gökten düşen gül yaprakları ve mumların titreyen alevleri arasında Sophie, ölümcül derecede sivri kaleme doğru sinsi adımlarla yaklaştı. Sophie ilerledikçe kalemin çelik gövdesindeki yazı kor gibi yanmaya başladı. Gözleri alev alev, nefesini tutmuş halde kalemi almak üzere atıldı fakat kalem geri çekildi ve Sophie'nin parmağını deldi. Sophie dehşetle geri çekildi.

Sophie'nin bir damla kanı Hikâyeci'nin üzerinde bulaşmıştı. Gövdesindeki yazının oyuklarını doldurdu ve oradan ölümcül ucuna doğru aktı. Bu yeni mürekkebiyle canlanan kalem, kor gibi kıpkırmızı yanmaya başladı ve kitaba doğru atılıp deli gibi sayfaları çevirmeye başladı. Sophie'nin tüm masalı muhteşem resimler ve çarpıcı sözcükler eşliğinde önüne serildi: Tedros'la Karşılama seremonisinde karşılaşmaları, İmtihanda kendisine öfkeyle bakan prensi karşısında ezilip büzülmesi, onun Agatha'yı baloya davet etmesine tanık olması, İyilerin ordusunu savaşa çekmesi, hatta oklara basarak bu kuleye tırmanması... sonunda Hikâyeci boş bir sayfa buldu ve tek bir hareketle Sophie'nin kanyla resmin ana hatlarını çizdi. Canlı renkler sihirli bir şekilde bu çizgilerin içini doldurdu ve Sophie,

bu kulede, şu anki haliyle muhteşem bir resminin ortaya çıkışını izledi. Pembe bir balo elbisesi içinde muhteşem görünen Sophie, gençliğinin ve güzelliğinin doruğundaki, uzun boylu, sıırım gibi, yakışıklı bir yabancının gözlerine bakıyordu.

Sophie sayfanın üzerinde gördüğü yüze dokundu... ıslıl ıslıl mavi gözler, mermer gibi bir ten, bembeyaz saçlar...

Bu bir yabancı değildi.

Gavaldon'daki son gecesinde onu rüyasında görmüştü. Bir şatodaki baloda yüz prens arasından onu seçmişti. Birlikte Sonsuz Mutlu olabileceğini hissettiği prensti bu.

"Bunca yıl bekledim," dedi sıcak bir ses.

Sophie arkasını dönüp bakınca maskeli Okul Müdürü'nün odanın diğer ucundan kendisine doğru süzülerek geldiğini gördü. Paslı tacı, gür beyaz saçlarının üzerinde çarpık bir açıyla duruyordu. Yavaş yavaş bedeni kamburluğunu üzerinden atarak doğruldu ve sonunda dimdik ve uzun boylu bir adam olarak Sophie'nin karşısına dikildi. Sonra maskesini çıkardı ve kaymak gibi cildi, biçimli çenesi ve parıl parıl mavi gözleri ortaya çıktı.

Sophie afalladı.

Resimdeki prensti bu.

"Sen *ge-ge-gençsin!*"

"Bunların hepsi bir sınavdı Sophie," dedi Okul Müdürü. "Gerçek aşkımı bulmak için yaptığım bir sınav."

"Gerçek aşkın... *ben miyim?*" dedi Sophie şaşırarak. "Ama sen İyisin ve ben Kötüyüm!"

Okul Müdürü gülümsedi. "Belki de o konudan başlasak iyi olur."

Balçıkla gölün arasındaki orta noktanın çok yükseklerindeki Agatha, gümüş tuğlalara saplanmış oklara tutunarak tırma-

nıyor, bir yandan da Okul Müdürü'nün kulesinin tepesinde uçuşan Grimm'in yeni saldırılarından sakınmaya çalışıyordu. Aşk tanrısı yayına yeni bir ok yerleştirirken Agatha bir sonraki oku tutmak üzere atıldı fakat ok kırıldı ve kuleden aşağı düştü. Agatha'nın başı dönüyordu. Grimm sararmış sivri dişlerini göstere göstere güldü ve okunu Agatha'nın yüzüne nişanladı.

Sonra donmuş bir kuş gibi kaskatı kesildi ve gökyüzünden aşağıdaki karanlık sulara düştü.

Agatha dönüp bakınca Hester'in kırmızı parmak ucunun uzaklarda ışıldadığını gördü. Zincirlerle bağlanmış bedeni pis çamurun içindeydi. Ay ışığında Hester'in yüzünün bu savaşı sona erdirme şansını tepmenin pişmanlığıyla dolu olduğunu görebiliyordu. Hester'in etrafını çevirmiş Sonsuzlar savaşın kontrolünü ellerine almışlardı. Eski çirkinlerine dönmüş Kötüler debelenerek bağlarından kurtulmaya çalışırken, dört tane Sonsuz oğlan Hort'un uluyan adam-kurdunu yumruklar ve tekmelerle yerine oturttular.

Agatha son okun da elinin altında çatırdadığını hissetti.

"İmdat!" dedi nefes nefese, bacaklarını savurarak. Sonra ok kırıldı.

Ve o kırılan ok anında donup buza dönüştü ve taş gibi kaskatı oldu.

Agatha dönüp baktığında Anadil'in yeşil renkte ışıldayan parmağının uzaklardan donmuş oka doğrultulmuş olduğunu gördü.

Sonra başının hemen üstündeki tuğlanın koyu kahverengiye dönüştüğünü gördü. Agatha'nın burnuna zengin, şekerli bir tatlı kokusu geldi ve elini uzatıp çikolataya daldırdı. Çikolatadan tuğlaya tutunarak kendini yukarı çekti ve yeniden dönüp koya doğru baktı.

Dot'un mavi ışığı gururla parlıyordu.

Bir sonraki tuğla çikolataya dönerken, Agatha gülümseyerek tırmandı.

Görünüşe bakılırsa, cadılar taraf değiştirmişlerdi.

"En başından beri oradaydım," dedi Okul Müdürü, soğuk ve güzel yüzü güneşin ilk ışıkları altında parlarken. "Sen kaçırдың gece Agatha'yı sana yönlendirdim. Okuldaki ilk günlerinden başarısız olmamanı sağladım. Sirk'in kapılarını açtım. Cevabı seni bana getirecek bir bilmece sordum... Masalına müdahale ettim, çünkü nasıl sona ermek zorunda olduğunu biliyordum."

"Ama bu senin..." Sophie duraksadı. "Kötü olduğun anlamına geliyor?"

"Kardeşimi çok severdim," dedi Okul Müdürü gerilerek ve okulların arasındaki savaşa bakarak. "Hikâyeci sonsuza dek bize emanet edilmişti; çünkü aramızdaki bağ, savaşan ruhlarımıza baskın geliyordu. Birbirimizi koruduğumuz sürece ölümsüz ve güzel olarak yaşayacaktık, İyi ve Kötü mükemmel bir dengede olacaktı. Her biri diğeri kadar değerli ve güçlüydü."

Sonra Sophie'ye döndü. "Ama Kötüler ancak yalnız olabilirler."

"Sen de böylece öz kardeşini öldürdün?" dedi Sophie.

"Tıpkı senin en yakın arkadaşını ve sevgili prensini öldürmeye çalıştığın gibi," diyerek gülümsedi Okul Müdürü. "Fakat Hikâyeci'yi kontrol etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım... İyiler artık her yeni masaldan zaferle çıkıyorlardı."

Kalemin üzerindeki sembolleri eliyle okşadı. "Çünkü en saf Kötülükten daha yüce bir şey var Sophie. Senin ve benim sahip olamayacağımız bir şey."

Sonun Sophie anlamıştı. İçindeki alev soğuyup kedere dönüştü.

“Aşk,” dedi yumuşak bir sesle.

“Bu yüzden İyiler her masalda kazanıyor,” dedi Okul Müdürü. “Birbirleri için savaşıyorlar. Biz ise sadece kendimiz için savaşıyoruz.

“Tek umudum, daha güçlü bir şey bulmaktı, bize bir şans verecek bir şey. Sonsuz Orman’daki her kahinin peşine düştüm ve en sonunda biri bana aradığım cevabı verdi. İhtiyacım olan şeyin, bizim dünyamızın ötesinden geleceğini söyledi. Ben de bunca yıl boyunca dengeyi korumaya özen göstererek, bedelim ve umutlarım zayıflarken aradım durdum... en sonunda sen çıkageldin. Dengeyi sonsuza dek bozabilecek biri. İyilerin Aşkından daha güçlü biri.”

Sophie’nin yanağını okşadı.

“*Kötülerin aşkı.*”

Sophie onun soğuk parmaklarını teninde hissedince nefesi kesildi.

Okul Müdürü’nün dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Sader, senin geleceğini bildi. Benimki kadar karanlık bir kalbin geleceğini bildi. Güzelliği, benimkini geri döndürebilecek bir Kötünün.” Elleri Sophie’nin beline kaydı. “Kötülük bağını mühürlemek için birbirimizle birleşirsek. Zarar verme, yok etme, cezalandırma amacı uğruna evlenirsek... o zaman sen ve ben nihayet uğruna savaşağımız bir şey buluruz.”

Okul Müdürü’nün nefesi Sophie’nin kulağını yakıyordu. “Bir Daha *Asla.*”

Başını kaldırıp ona bakan Sophie, nihayet anlamıştı. Sophie’ninki ile aynı zararlı soğukluğa, gözlerinde kaynayan aynı acıya sahipti. Tedros’tan çok uzun zaman önce ruhu gerçek

eşini bulmuştu. İyilik uğruna savaşılan parlak zırlı bir şövalye değildi bu eş. İyi biri bile değildi.

Bunca yıl başka biri olmaya çalışmıştı. Yol boyunca o kadar çok hata yapmıştı ki. Ama sonunda evini bulmuştu.

“Bir öpücük,” diye fısıldadı Okul Müdürü. “Bir Daha Asla için bir öpücük.”

Sophie’nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bunca şeyden sonra mutlu sonuna kavuşacaktı.

Kendini Okul Müdürü’nün kollarına bıraktı ve Müdür de onu kendine çekti. Okul Müdürü onu boynundan tutup, masallara yaraşır öpücüğünü almak üzere öne eğilirken, Sophie hayallerinin prensine tatlı gözlerle bakıyordu.

Ama şu an prensinin yüzü kenarlarından kırılmaya başlamıştı.

Parlak cildinin içinden dağlanmış etler çıkıyordu. Arkasında yukarıdan düşen gül yaprakları kurtçuklara dönüşmüş ve kırmızı mumlar da cehennemi hatırlatan gölgeleri ortaya çıkartıyordu. Dışarıda şafak vakti gökyüzü cehennemi bir yeşil sisle kaplıydı ve İyilik şatosu kararıp taşa dönüşmüştü. Okul Müdürü’nün çürüyen dudakları onunkilere değdiğinde, Sophie görüşünün bulanıklaşarak kırmızıya döndüğünü, damarlarının içlerinde asit akıyormuş gibi yanmaya başladığını ve bedeninin onunkine uyacak şekilde çürüdüğünü hissetti. Teni alev alev yanarken, aşkı hissetmek için yalvaran prensinin gözlerine baktı; masal kitaplarının Sophie’ye vaat ettiği aşkı, sonsuza dek sürececek aşkı...

Ama Sophie’nin tek bulduğu, nefretti.

Bir öpücükle bitip tükenen Sophie, sonunda ne bu hayatta ne de öbüründe aşkı bulamayacağını gördü. O Kötüydü, hep Kötü olmuştu ve asla mutluluk ya da huzur bulamayacaktı.

Kalbi hüznle paramparça olurken, direnmeksizin karanlığa boyun eğdi fakat çok uzaklardan, ruhundan bile daha derin bir yerlerden gelen, azalan bir yankı duydu.

Önemli olan ne olduğumuz değil Sophie.

Ne yaptığımızdır.

Sophie kendini Okul Müdürü'nün ellerinden kurtardı ve Müdür taş masanın üstüne düşünce Hikâyeci ile masal kitabı duvara doğru savruldu. Yere düşen Hikâyeci'nin yüzeyinde Sophie yarı bozulmuş yüzünü gördü. Nefesi kesilerek pencereye doğru kaçtı ama kuleden inmenin bir yolu yoktu.

Ürkütücü yeşil sisin arasından uzaktaki kıyıyı gördü. Silahlar, büyüler, iki taraf gitmişti. Simsiyah kesilmiş bedenler çamurla dolu çukurları taşıyor, çocuklar önlerine çıkana yumruğu basıyor, yüzlerini çamura gömüyor, birbirlerinin derilerini ve saçlarını yoluyor, merhamet dileğiyle kıvranıp birbirlerini tırmalıyorlardı. Sophie başlattığı bu savaşa baktı, İyiler ve Kötüler bir hiç uğruna savaşıyorlardı.

“Ne yaptım ben böyle?” dedi pişmanlıkla.

Dönüp baktığında Okul Müdürü'nün yerde kıpırdandığını gördü.

“Lütfen,” diye yalvardı Sophie. “Ben İyi olmak istiyorum!”

Okul Müdürü kırmızı kenarlı gözlerini kaldırdı, gülümseyen dudaklarının çevresindeki derisi kırı kırışı.

“Sen *asla* İyi olamazsın Sophie. Bu yüzden *benimsin*.”

Yavaşça Sophie'ye doğru yaklaştı. Pençe gibi ellerini onu tutmak üzere uzatırken korku içindeki Sophie pencereye doğru geriledikçe geriledi.

Arkadan yumuşak, sıcak kollar aniden bir melek gibi onu yakaladı ve boşluğa doğru çekti.

“Nefesini tut!” diye bağırdı Agatha, ikisi birden aşağı düşerken.

Birbirlerine sıkıca sarılan iki kız, yüzüstü buz gibi suya düştüler. Korkunç soğukluktaki göl suları ciğerlerindeki havayı boşalttı, vücutlarının her santimini uyuşturdu ama kızlar birbirlerinden ayrılmadılar. Birbirine dolanmış bedenleri derinlere kadar indi ve sonra gün ışığına doğru yükseldi. Fakat tam ellerini suyun dışına çıkarıp nefes alacaklardı ki Agatha kara gölgenin doğruca onlara doğru geldiğini gördü. Sessiz bir çığlık atarak ışıldayan parmağını uzattı ve dev bir dalga ortaya çıkarak onları Okul Müdürü'nden uzaklaştırdı, Kötülerin çıplak kıyısına atıverdi.

Agatha kara çamurların içinde kendini dizlerinin üzerinde doğrulmaya zorladı ve etrafında süren savaşın çığlıklarını duydu. Kudurmuş, çamura batmış çocukların ne yüzleri ne de isimleri belliydi, birbirlerine hayvanlar gibi saldırıyorlardı.

Sonra uzakta, çamurun içinden bir beden yükseldi.

“Sophie?” diye seslendi Agatha.

Çamur birden kabardı ve Agatha korkuyla kendini kıyıya doğru attı.

Dönüp baktığında yaşlı, iğrenç görünümlü Okul Müdürü'nün elinde Hikâyeci ile sakince kendisine doğru yaklaştığını gördü. Telaşla, kavgaya eden gövdelerin üzerinden kıyıya çıkmaya çalıştı. Yağlı siyah eller yüzünü avuçluyor, pis çamur batakılık gibi onu içine çekiyordu. Agatha dönüp baktığında Okul Müdürü'nün çamurun içinden süzülerek ilerlediğini ve kapışan öğrencileri tarafından fark edilmediğini gördü. Gırtlığına kadar çamura batarak kendini siyahlar içindeki gürhunun üstünden kurumuş çimenlere atmayı başardı ve kaçmak üzere ayağa kalktı.

Okul Müdürü bir anda önüne dikildi. Çıplak kafatasının üzerinden lime lime etler dökülüyordu.

“Bir Okurdan daha fazlasını beklerdim Agatha,” dedi. “*Aşkta*

engel olanların başına neler geldiğini biliyorsundur mutlaka.”

Agatha kıpkırmızı kesilerek kavgaya hazırlandı. “Onu asla alamazsın. Benim cesedimi çiğnemen lazım.”

Okul Müdürü’nün mavi gözlerini kan bürüdü.

“Demek öyle yazılmış.”

Hikâyecî’yi bir hançer gibi havaya kaldırdı ve kulakları sağır eden bir çığlıkla Agatha’nın üzerine kalemi indirdi.

Öylece sıkışıp kalan Agatha, gözlerini kapattı.

Bir insan bedeni onunkine çarptı ve Agatha’yı yere düşürdü.

Agatha gözlerini açtı.

Sophie yanı başında yatıyordu, Hikâyecî kalbine saplanmıştı.

Okul Müdürü dehşetle haykırdı.

Etraflarında süren savaş durdu.

Kan içindeki öğrenciler, kötü yürekli, iğrenç görünümlü liderlerinin bir prensesin hayatını kurtaran bir cadının bedeni üzerine kapanıp kalmış olduğunu hayretler içinde ve mutlak bir sessizlikle izliyorlardı. Kendilerinden birinin bedeniydi bu.

Çamura batmış Sonsuzların ve Hiçlerin yüzlerinde dehşet ve utanç vardı. Birbirlerine ihanet etmiş ve asıl düşmanlarına karşı kaybetmişlerdi. Aptalca bir intikam sevdasıyla korumaları için kendilerine emanet edilen dengeye sahip çıkamamışlardı. Fakat gözleri Okul Müdürü’nü bulunca, genç yüzleri ortak amaçları için kasıldı. Sonra bir anda İyilerin ve Kötülerin üniformalarındaki gümüş kuğu işlemeleri kör edici bir beyazlıkta ışıldamaya başlayarak canlandı, çığlık çığlığa bağırarak kanat çırpıyorlardı.

Minik kuşlar bir anda giysilerden ayrılıp gökyüzüne yükseldiler ve yarı aydınlık gökte birleşerek ıslıl ıslıl bir siluet oluşturdular. Okul Müdürü bu ışıklı hayalete, kar beyaz saçları, pürüzsüz bir teni ve sıcacık mavi gözleri olan bu tanıdık yüze bakarken yüzündeki kan çekildi...

“Sen bir ruhsun kardeşim,” diyerek kaşlarını çattı Okul Müdürü. “Bir bedeninin olmadan hiçbir gücün yok.”

“Şimdilik,” dedi bir ses.

Okul Müdürü sese doğru dönünce, dikenler tarafından kan revan içinde bırakılmış Profesör Sader’in topallayarak okulun kapılarından içeri girdiğini gördü. Titreyen Sader, başını kaldırıp gökyüzündeki hayalete baktı.

“*Lütfen.*”

Gökyüzündeki İyi kardeş aşağı doğru saldı ve Sader’in hevesli bedenine girdi.

Sader titredi, ela gözleri kocaman açıldı ve sonra dizlerinin üzerine çöküp gözlerini kapadı.

Gözlerini yavaşça açtı, şimdi masmavi ışıltıyorlardı.

Okul Müdürü şaşkınlıkla geriledi. Sader’in kollarının derisi yumuşayarak beyaz tüylere dönüştü ve üstündeki yeşil takımdan debelenerek kurtuldu. Korkudan ödü patlayan Okul Müdürü, bir gölgeye dönüştü ve kurumuş çimenlerin üzerinden göle doğru kaçtı fakat Sader de onun peşinden havalandı. Kolları şu an dev kuğu kanatlarına dönüşmüştü ve hızla dalışa geçip gölgeyi gagasıyla yakaladı. Kulakları delen bir bağırışla gölgeyi paramparça etti ve aşağıdaki savaş meydanına gölgenin siyah tüyleri yağmur gibi yağdı.

Gökyüzünden Sader aşağıya, Agatha’nın kollarındaki Sophie’ye baktı ve hayatında gördüğü ilk ve son manzara karşısında kocaman ela gözleri yaşlarla doldu. Sonra fedakârlığını tamamlamış olarak altın tozuna dönüştü ve yok oldu.

Okul Müdürü’nün lanetinden kurtulan öğretmenler şatolardan koşarak geldiler. Profesör Dovey gördükleri karşısında dondu kaldı ve diğerleri de arkasında sıralandılar. Clarissa onun elini tutarken Leydi Lesso’nun çenesi titriyordu. Profesör

Ancmone, Profesör Sheeks, Profesör Manley, Prenses Uma, hepsinin yüzünde aynı korku dolu, aciz ifade vardı. Castor ile Pollux'u bile birbirinden ayırmak mümkün değildi o anda. Hepsi de yas içinde başlarını öne eğmişlerdi, sihrin merhame-tiyle dahi kurtaramayacakları kadar geç kaldıklarını biliyorlardı.

Önlerinde, çocuklar Agatha'nın kollarında ölmekte olan Sophie'nin etrafında toplanmışlardı. Agatha beyhude bir şekil-de yaradan akan kanı durdurmaya çalışıyordu, gözyaşları ara-sında mahvolmuştu.

Tedros aralarına daldı. "Yardım edeyim," dedi, Sophie'yi kollarına alarak.

"Hayır!" diye sızlandı Sophie; "Agatha."

Hiçbir şey söyleyemeyen Tedros, onu prensesinin kollarına bıraktı.

Agatha, Sophie'yi sıkı sıkıya göğsüne bastırdı, elleri kan içindeydi.

"Artık güvendesin," dedi Agatha yumuşak bir sesle.

"Ben-Kötü-olmak-istemiyorum," diyebildi hıçkırıklarının arasında.

"Sen Kötü değilsin Sophie," diye fısıldadı Agatha, onun teni bozulmuş yanağını okşayarak. "Sen bir insansın."

Sophie zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bana sadece sen lazımsın."

Gözleri hayat ışıyla parladı.

"Hayır, daha değil." Sophie debelenmeye başladı.

"Sophie! Sophie, lütfen!" diye bağırdı Agatha.

"Agatha!" dedi Sophie son nefesinde. "Seni seviyorum."

"Gitme!" diye bağırdı Agatha.

Buz gibi rüzgâr son meşaleyi de söndürdü ve kararan İyilik şatosu, karanlık sisin ardında gözden kayboldu.

Zangır zangır titreyerek ağlayan Agatha, Sophie'nin soğuk dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Siyah tüyler, çocukların ayakları arasında uçuşuyordu. Çocuklar dehşet içinde onları izlerken, Agatha başını Sophie's sesiz kalbine dayadı ve ortalığı saran korkunç sessizliği yırtarak ağladı. İkisinin bedeninin yanında soğuk ve kanlı Hikâyeci yatıyordu. Rengi solup griye dönmüştü, nihayet işi tamamlanmıştı.

Öğretmenler çocukları kollarına alırken, Agatha buna mecbur kalacağını çok iyi bilmesine rağmen Sophie'yi bırakmadı ve olduğu yerde kaldı. Yanakları Sophie'nin kanıyla ıslanmış halde, etraflarından yükselen ağlamaları, savaş alanını kaplayan çamur tabakasının üstünde esen rüzgârı, bir cesede doğru üfledi alçak nefeslerini dinledi.

Ve bir kalbin atışını.

Sophie'nin dudaklarına yeniden renk geldi.

Teni ısınıp canlandı.

Göğsündeki kan solup yok oldu.

Yüzü eski güzelliğine döndü ve birden nefes alarak zümrüt yeşili gözlerini açtı.

"Sophie?" diye fısıldadı Agatha.

Sophie onun yüzünü okşadı ve gülümsedi.

"Bizim masalımızda prenslere ne lüzum var?"

Sislerin arasından güneş patladı ve iki şatoyu altın rengine boyadı. Etraftaki ölmüş çimenler yeşerirken, Hikâyeci de cana geldi ve gökyüzündeki kulesine yükseldi. Kıyının iki yakasındaki öğrencilerin siyah, pembe, mavi giysileri eriyip yok oldu ve hepsi aynı gümüş rengi giysilere bürünerek aralarındaki ayrımından sonsuza dek kurtuldular.

Fakat coşku içindeki öğrenciler ve öğretmenler kızlara doğru koşarken, birden durdular. Sophie ile Agatha parıldamaya baş-

lamışlardı ve birkaç saniye içinde bedenleri şeffaf bir hal aldı. Dönüp birbirlerine baktılar. İkisi de rüzgârın içinde diğerlerinin duyamadığı bir ses duyuyordu. Bir saat kulesinin giderek artan, artan, artan çan sesini...

Sophie'nin gözleri parladı. "Bir prenses ve bir cadı..."

"Arkadaşlar," dedi Agatha heyecanla.

Dönüp Tedros'a baktı. Prensi bağırarak ona doğru atıldı.
"Bekle!"

Fakat ışık, parmaklarının arasından kaydı.

İki kız çoktan gitmişti.

RITMATİST

New York Times'in
en çok satan kitaplar listesindeki
Ritmatist, gizem, heyecan ve aksiyonu
bir araya getiren soluksuz bir macera!

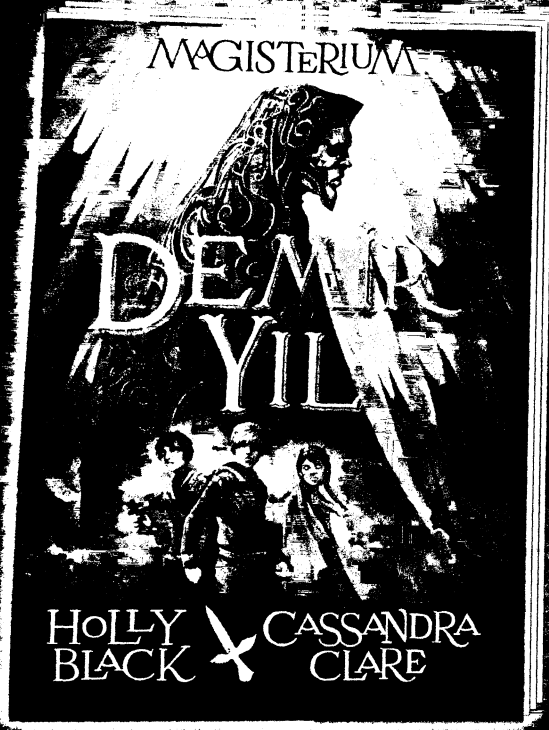
Joel'un dünyası ikiye ayrılıyordu: Ritmatist olanlar ve olmayanlar.
Ve onun bu dünyada bir tek isteği vardı, o da Ritmatist olmak.
Onlar çizgilere hayat verebiliyor, basit bir tebeşirle kendilerine
muazzam bir savunma ya da muhteşem bir saldırı ortamı
hazırlayabiliyorlardı. Üstelik vahşi tebeşir yaratıklara karşı tüm
insanlığın kaderi de onların ellerindeydi!

"Okul demek
sadece sınavlar
demek değildir."

"Hayatım tam
bir trajedi!"

ASLA BİR BÜYÜCÜYE
GÜVENME...

Ok satan yazarlar Holly Black ve Cassandra Clare,
nefes kesen büyü bir dünyanın kapılarını
sizler için arıyor!

Doğan Egmont